

தளம்

கலை இலக்கிய இதழ்

தளம்:3 இதழ்:15 - 3/2016

சிற்பம்: ரோகிணி மணி

திரௌபதி ஆகாயத்தையே கிழிக்கக்கூடிய, சுவாமியான குரலில் சுவவினாள்,
“புடவை எதுக்கு? புடவை? நீர்வானாமாக்க முடிஞ்சிது உன்வால,
புடவை எப்படி கட்டி விடுவாய்? நீ ஆண்பிள்ளை !”

“இங்கே இருக்கிற எந்த ஆம்பிளையையும் பார்த்து
நான் வெக்கப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை.
நீ என் மேலே துணி போட அனுமதிக்கமாட்டேன்.
வா என்னைகண்டீர் செய்ய.. என்னைகண்டீர் செய்ய”

- மகாசுவேநாதேவ்
(‘திரௌபதி’ கதையில்)

இந்த இதழில்

மகப்பு சிற்பம்

ரோகிணி மணி

கலங்குரையாடல்

பெண்முகம்

- பெண் படைப்பாளிகள் 3
- மற்றும் ஆர்வலர்கள்

கட்டுரைகள்

மு. ஜீவா	50
தி.இரா.மீனா	60
பா. கண்மணி	67
சாய்ராம் சுருதி	71
ஹேமபிரபா	84
நந்தினி	101
லாவண்யா சத்யநாதன்	106
வே.சபாநாயகம்	140

பெரியகாணல்-நிகழ்ச்சிகள்

மகாசுவேதாதேவி

- அஞ்சம் கட்யால் (வங்க மூலம்) 19
- கோசின்ரா (தமிழில்)

கட்டுரைகள்-நிகழ்ச்சிகள்

ஞானக்கூத்தன்

- ஆர் ராஜகோபாலன் 123
- தீபப்ரகாசன் 137

வே.சபாநாயகம்

- ரமேஷ் கல்யாண் 142
- லா.ச.ரா.சப்தரிஷி 149
- பட்டி சு.செங்குட்டுவன் 151

நா.முத்துக்குமார்

- பா.இரவிக்குமார் 153

சீள் உர்ப்பு

பெண் ஏன் அடிமையானாள்

- பெரியார் நூலின் ஒரு பகுதி 57

கதைகள்

மகாசுவேதா தேவி (வங்க மூலம்)

- புவனா நடராஜன் (தமிழில்) 36
- ராமசந்திரன் உஷா 75
- மரியமா பா (செனகல்)
- எம்.ரிஷான் ஷெரீப் (தமிழில்) 79
- லிசாலானு, நிலம்பூர் (மலையாளம்) 91
- சிதம்பரம் ரவிச்சந்திரன் (தமிழில்)
- சாந்தா தத் 96

கவிதைகள்

ஸனாமா அஹ்மதி (ஆங்கிலம்)

- வீ. விஜயராகவன் (தமிழில்) 58
- ஞானக்கூத்தன் 116
- மனுஷி 118
- சாரா 119
- நிவிகா மித்ரை 120
- மரீனா 121
- லதா அருணாச்சலம் 122

அதிர்வுகள்

- ஆசிரியருக்கு கடிதங்கள் 159

பதிவு

புதுவை வாசகத் தளம் கூட்ட நிகழ்வுகள்
[பின்அட்டை]

உள் ஓவியங்கள் : ஓவியர் ஜே.கே.
ஓவியர் மருது, ஓவியர் ரெ.ரவி,
ஓவியர் வசந்தரூபன், ஓவியர் மாணிக்கம்
ஜெயராமன், ஓவியர் ஸனாமா அஹ்மதி

புதுவை வாசகத் தளம் நிகழ்வுகள்

தொகுப்பு : பா. இரவிக்குமார், இலக்கியன்

புதுவை வாசகத் தளம் நடத்தும்
லா.ச. ராமாயிருதம் அவர்களின்
நூற்றாண்டு விழா - 2016

தலைமை
 திரு. **பாரவி** அவர்கள், ஆசிரியர், தளம் திறப்பு
 உரையாற்றுகிறார் :

ராக்கண அவர்கள்
 கௌதம சித்தார்த்தன் அவர்கள்
பி.என்.எஸ். பாண்டியன் அவர்கள்
 ஆசிரியர், நற்றிணை காலவழிநடப்பு
கி.வ. லாசலதி அவர்கள்
ச. முனிதவதி அவர்கள்
லா.ச.ரா. சப்தாஷி அவர்கள்

தளம் : 19.06.2016 ஞாயிற்றுக்கிழமை
 நேரம் : காலை 10.00 மணிமீது
இடம் : இலக்கிய நகரம்.

அலைநிலை அறிவுரை நிகழ்வுகள்
 அறிவுரை நிகழ்வுகள்...
 நிகழ்வுகளை ஒருங்கிணைப்பது
 பேராசிரியர் **பி. இலக்கியன்**
இலக்கியன்

வேண்டியது, ஒரேயே கிடைப்பது
 தரிசுவம் அன்று, வியப்பும்
 அது முடிந்த நிலைமையேதும்,
 அதுதான் கவிதை வந்த பழம்.
 தானாக நேர்வழியைத் தரிசுவம்.
 திருமந்திரியை நேர்வழியும்
 தரிசுவமாய்து அது கிச்சிக்
 கிச்சிக் தரிசுவம் கருமையே, ஒரே
 த. லாசலதி ச. வந்த
 வா.ச.ரா. (1906-2016)

புதுவை 'புதுவை' இலக்கியக் கூட்டம்
தலைப்பில் 'புதுவை'
தலைப்பில் 'புதுவை'
தலைப்பில் 'புதுவை'

தலைமை
தோழர். இராமச்சந்திரன்
 தலைமை

திரு. **பி.என்.எஸ். பாண்டியன்**
 நற்றிணை காலவழிநடப்பு ஆசிரியர்
 உரையாற்றுகிறார்
வயா. செ. ரவிநாதன், புதுவை.
வயா. ம. செந்திரமார், இலக்கியன்.
திரு. பாரதிராஜா, புதுவை.

நேரம் : 30.07.2016 சனிக்கிழமை
 நேரம் : காலை 6.00 மணிமீது
இடம் : விவியாழிமலை மகன் வரலாற்று அறையம்.
 கலாநாயகர் பி.என்.எஸ். கி.வ. லாசலதி
 தலைமை உரையாற்றுகிறார். இலக்கிய நகரம், புதுவை.
 சா.ச.ரா. சப்தாஷி, தலைமை உரையாற்றுகிறார்.
 இலக்கிய நகரம், புதுவை.

தலைப்பில் 'புதுவை' இலக்கியக் கூட்டம்
 தலைப்பில் 'புதுவை' இலக்கியக் கூட்டம்
 தலைப்பில் 'புதுவை' இலக்கியக் கூட்டம்

புதுவை வாசகத் தளம் புதுவை வாசகர்களை ஒருங்கிணைத்து இலக்கிய நிகழ்வுகளை சிறப்பாக நடத்திவருகிறது. கடந்த மாதங்களில் இரண்டு கூட்டங்கள் நடத்திமுடிக்கப்பட்டது. 19.06.2016 அன்று லா.ச.ரா நூற்றாண்டு விழாக் கூட்டம் புதுவை வாசகத்தளம் சார்பாக பிரெஞ்சு நிறுவனத்தில் நடைபெற்றது. நிகழ்வில் தளம் இதழாசிரியர் பாரவி தலைமை ஏற்க, பேராசிரியர் ராஜ்ஜா, நற்றிணை ஆசிரியர். பி.என்.எஸ். பாண்டியன், லா.ச.ரா. சப்தாஷி, லா.ச.ரா ஆய்வாளர் புனிதவதி, பேராசிரியர் பா. ரவிக்குமார், இலக்கியன், எழுத்தாளர் சைலபதி ஆகியோர் கலந்துகொண்டு நிகழ்வினைச் சிறப்பித்தனர். லா.ச.ரா. வின் எழுத்துக்கள் குறித்த விரிவான ஆய்வரங்கமாக நிகழ்வு அமைந்தது. புகைப்படக் காட்சியும் சிறப்பு அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

புதுவை வாசகத் தளத்தின் ஜூலை மாதக் கூட்டம் 30.07.2016 அன்று எழுத்தாளர். தலைப்பில் 'புதுவை' இலக்கியக் கூட்டம் எனும்

தலைப்பில் நடைபெற்றது. நிகழ்வின்கான வரவேற்புரையை தோழர் இராமச்சந்திரன் வழங்கினார். நற்றிணை ஆசிரியர்.

பி.என்.எஸ். பாண்டியன் தலைமை ஏற்க பேராசிரியர் செ. ரவீந்திரன் விரிவான ஆய்வுரையை வழங்கினார். அவரைத் தொடர்ந்து பேராசிரியர் செந்தில்குமார் மற்றும் புதுவை பாரதிராஜா ஆகியோர் உரையாற்றினர். நவீனத் தமிழ் இலக்கியத் திற்கு திலீப்குமாரின் பங்களிப்பு என்பது பல கலாச்சாரப் பிண்ணனியினை மையமிட்டு சொல்லப்படவேண்டிய புதிய கதைவெளியினை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தியதும், தமிழில் இதுவரை பேசப்படாத பல பொருண்மைகளைப் பேசிய படைப்பாளராகவும் திலீப்குமார் விளங்கி வருவதை மையமிட்டு ஆரோக்கியமான விவாதக்களமாக வாசகத் தளத்தின் இக்கூட்டம் அமைந்தது.

இலக்கியவீதி - அன்னம் விருது

09-08-2016

சென்னைில் இலக்கியவீதி அமைப்பு, 'தளம்' இதழின் இலக்கியச் செயல்பாட்டினைப் பாராட்டி, அதன் ஆசிரியர் பாரவிக்கு "அன்னம் விருது" வழங்கிக் கௌரவித்தது. இலக்கியவீதி இனியவன், எழுத்தாளர் பரிணாமன், இயக்குநர் பாரதி கிருஷ்ணகுமார், முனைவர் ப.சரவணன், இலக்கியவீதி வாசகி பத்ரிநாராயணன் உரையாற்றினர்.

தளம்

கலை லைக்கிய இதழ் (காலாணிடு)

ஜூலை - செப்.2016 இதழ்-15 (தனிச்சுற்றுக்கு)

ஆசிரியர்
பாரவி

இதழ் வடிவமைப்பு
அ. கணேஷ்

அனைத்து தொடர்புகளுக்கும்
தளம்,

மே/பா. சிக்ஸ்த்சென்ஸ் பப்ளிகேஷன்ஸ்,
10/2 (8/2) போலீஸ் குவார்டர்ஸ் ரோடு,
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017.
தொ. பே. 044 - 2434 2771

(தியாகராய நகர் பேருந்துநிலையத்திற்கும்
காவல் நிலையத்திற்கும் இடைப்பட்ட சாலை)
மொபைல்: 94452 81820

மின்னஞ்சல்: thalam.base@gmail.com
முகநூல்: www.facebook.com/thalambase
இணையம்: www.pratilipi.com/thalam

படைப்புகளை யூனிகோட்டில்
அனுப்புதல் வேண்டும்.

உரிய படங்களை இணைக்கலாம்.

தனி இதழ் ரூ. 60/- ஆண்டுக்கு ரூ. 240/-
'தளம்' எழுச்சிக்கான ஊக்கத்தொகை
மற்றும் இதழ் கட்டணங்களை,
THALAM என்ற பெயரில், இந்தியன் வங்கி,
தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழக
வளாகக் கிளை, சைதாப்பேட்டை.

சென்னை-15 CURRENT A/C NO:

6087653615க்கு செலுத்தலாம் அல்லது

காசோலை முதலானவற்றை

'தளம்' முகவரிக்கு அனுப்பலாம்.

வலை வங்கி செலுத்த.

எண்:CMRL 600019228 IFSC-IDIB000TI46

'தளம்' இதழில் வெளியாகும்
படைப்புகளின் உரிமை, படைப்புகளின்
கருத்துக்களின் பொறுப்பு அனைத்தும்
அவ்வவற்றின் படைப்பாளிகளுக்கே
உரித்தானதாகும். மறுவெளியீடு செய்ய
விழைவோர் உரிய படைப்பாளிகளிடம்
அனுமதி பெறக்கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

இப்போது

தங்களுக்கு என்னவானது, தாங்கள் எப்படிக்
இருக்கிறோம், தங்களை இப்படி ஏன் உருக்காட்டிக்
கொள்ள உணரப்பட செய்யப்பட்டிருக்கிறோம்
என்பதையெல்லாம் அறியாதவர்களாக ஆணும் பெண்ணும்
ஏதோ வருகின்றனர் இருக்கின்றனர் செல்கின்றனர் என
ஒரு பொத்தாம்பொதுவான பேச்சு மேம்போக்கானது
அவ்வப்போது எழும். இவ்வாறு பொதுமைப்படுத்தலின்
விகாரங்களை சில குரல்கள் அம்பலப்படுத்தும். ஆனால்
எழும்பும் எதிர்ப்புக் குரல்களும் பொதுமைப்பட்டு தம்
வீச்சை இழந்து, இதெல்லாம் இருப்பதுதான் நடப்பதுதான்
என வெட்கங்கெட்டு சொல்லி, பின் காணாதும்
போகின்றன. பணம் புகழ் வெளிச்சத்தில் நீர்த்தும்
விடுகின்றன. இப்படி இடவல மற்றும் நிறமாற்றமும்
அடைந்தனவற்றைக் காலப் பிரிசத்தின் ஊடாகச்
செலுத்தி, சிதறடித்தோ குவித்தோ பார்த்து அடையாளங்
காணவேண்டிய, சோதனைக்குட்படுத்தப்பட வேண்டிய
நிலைக்கு, உட்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமைக்கு
இரு தர்ப்பும் வந்தாயிற்று. இதுவன்றி தங்களை
சுயவிமாச்சனத்திற்கும், பொதுஆய்விற்கும் உட்படுத்திக்
கொள்ளவேண்டிய நிலைமைக்கு ஆணும் பெண்ணும்
தள்ளப்பட்டுவிட்டனர். இதேபோதில்,

ஆண்(மை) மட்டுமே உச்சம், அதுவே எதையும்
நிர்ணயிப்பதாக தீர்மானிப்பதாக உருவாக்குவதாக
பரப்புரை செய்யப்படுவதும், நம்பவைக்கப்படுவதும்
தீவிரப்பட்டுள்ளது. நம்பிக்கை, கேள்விக்கு உட்பட
வேண்டிய, உட்படுத்தலுக்குள்ளாக்க வேண்டிய
அவசியம் இல்லை என்பதுடன், இக்கருத்துத் திணிப்பை
ஏற்று வாழவேண்டுமெனும் ஒரு சமூக அமைப்புமுறை
திணிக்கப்படலாகிறது, அதை ஏற்று வாழவேண்டும்
அல்லது அழித்தொழிப்புக்கு உள்ளாக வேண்டுமென்பது
எழுதப்படாத சட்டமாகிறது. அறிவுக்குப் பொருந்தாத
வாழ்முறை திணிப்பு எதன்பொருட்டு?, இரையாவது
யாரெல்லாம் எவையெல்லாம் என, வளர்ந்த ஒரு நாகரிக
சமுதாயம் கேட்கவேண்டாமா?

இரையாவன, தாம் இரையாவதை உணர்வதில்லை,
வலி தெரியாது என ஆறுதல் கொண்டு, உணர்வு

அல்லது சுரணை (சொரணை?) சம்பந்தப்பட்டது இதுவென்பதால், எல்லா வலியையும் சுரணையையும் கடந்த 'முக்தி நிலை'க்கு செல்ல முனைபவர்களைத் தடுக்க யாருக்கும் உரிமை கிடையாதாம்! மதம் பிடித்த ஆணின் இக்கூற்றை ஏற்றுக்கொள்வது ஒன்றே வழி, இதன் வழியே பெண் உருப்படுத்தப்படுவது நிகழலாமாம். உருவாக்கப்பட்ட 'பெண் நெறி'யை பெண்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறார்களாம். இந்நெறி தவறும் பெண் அழிப்புக்குள்ளாவது தர்மம்; 'ஆண் நெறி' அப்பெண்ணை அழிப்பது. இந்த நெறி உருவாவதற்கு கலை இலக்கியம் சார்ந்து இயங்குபவர்களும் காரணமாகின்றனர். கோட்பாடுகளைப் பேசப் புறப்பட்டவர்களின் வெளிப்பாடு வாழ்முறை எப்படியுள்ளன. பின்னைப்புதுமைக்கும் புதுமை நவீனம் எழுதும் புறக்கோட்பாட்டாளர்கள், முன்னைப்புதுமைக்கும் புதுமைத்தான அகக்கோட்பாட்டாளர்களாக சாதியவாதிகளாக வலம் வருகின்றனர். இங்கேயும் பெண்ணுக்கு முகமில்லை. மொழி இல்லை. குரல் இல்லை. ஏன்?

வாழும் வாழ்வில் தங்களை அடிமைச் சங்கிலிகளுடன் பிணைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், எப்படி எழுத்தில் மட்டும் விண்ணைத் தொடுபவர்களாக, நவீனக்கோட்பாட்டுக்காரர்களாக இருக்க முடியும்? ஏற்றத்தாழ்வற்ற மனித சமுதாயம் காண விரும்புவவர்களும் கூட, தங்களது மறுபாதி பெண் எனப் பேசுவவர்களும் கூட எப்படிப்பட்ட அகவாழ்வு வாழ்கிறார்கள், எப்படி பெண்களைக் கருதுகிறார்கள் எனப் பார்த்தால், பெருத்த ஏமாற்றமே ஏற்படும். ஆண் ஆதிக்கத் தாக்கம் காரணமாக, பெண் பற்றி அறிய ஆண் முற்படுவதில்லை. தன் உடமையாகிப்போன ஒரு பொருள், சொத்து எப்படி, எவ்வாறு வெளிப்படவேண்டும் என்பனவற்றைத் தீர்மானிக்க வேண்டியது 'தான்' தான் என்பதை பேச்சில் மட்டுமல்ல, செயலிலும் ஆண் எந்த முகமூடிட்டுருந்தாலும் வெளிப்படுத்துகிறான். இயற்கைக் கூறுகள் காரணமாக பெண்ணை அடிமைப்படுத்தி விலக்குவது எதன்பொருட்டு? பெண்ணுக்கு 'பெண்மை' என்பது பற்றிக் கற்றுக் கொடுப்பதும் ஆண் வேலை என்கிறான். இந்த ஆணுக்கு 'ஆண்மை' என்பது பற்றி என்ன தெரியும்? அறிந்திருக்கிறானா? இதனைக் கற்பிக்க வேண்டியது இன்னொரு ஆண் அல்ல.

இந்த 'ஆண்மை' பற்றி விவாதிக்கலாம். பெரியார் இடித்துரைத்ததுபோல, உள்ளீடு அற்று வீங்கிப்போயுள்ள 'ஆண்மை' அழிக்கப்படுவது, நிலவும் கேடுகெட்ட சமூக அமைப்புமுறை ஒழிக்கப்படுவதற்கும், அறிவுசார்ந்த தமிழ்ச்சமூகச் சூழல் அமைவதற்கும் எப்போதையும்விட இப்போது உடனடித் தேவையாகிறது.

ஆணுக்கு 'ஆண்மை' பற்றிய அறிவு புகட்டலின் மூலம் பெண் இதனை செய்யக்கூடும். செய்வார்கள்.

பெண் முகம்

தளம்: மாற்று சினிமா, தீவிர இலக்கியம் என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். மாற்று என்பதே ஒரு பொய்யான விஷயமாக மாறிவிட்டது. நாம் மெயின் ஸ்டீமாக இருந்திருக்க வேண்டும். நாம் பேசக் கூடிய கருத்தோட்டம்தான் மைய நீரோட்டமாக இருந்திருக்க வேண்டும். நாம் பேசும் சினிமா மைய சினிமாவாக இருந்திருக்க வேண்டும். நாம் பேசும் நாடகம் மைய நாடகமாக இருந்திருக்க வேண்டும். இன்றைக்கு மையம் என்பது வேறெங்கோ நகர்ந்து போய், நடிப்புச் சதேசிகள் என்று பாரதி சொன்னது போல, நடிப்புத் தமிழர்களிடம் போலித் தமிழர்களிடம் மாட்டிக் கொண்டுள்ளது. 'மைனாரிட்டி'யாக நாம் ஒதுங்கி, ஒதுக்கப்பட்டு, நமக்குத் தோன்றுவதைக் கத்திவிட்டு ஒய்ந்து போகிறோம்.

தளத்தில் ஒவ்வொரு முறையும் குறிப்பிட்ட விடயத்தை முன்னிலைப் படுத்துகிறோம். சென்ற இதழ் மொழி பற்றி பேசியது. இந்த இதழில் பெண்முகம் பற்றி. நாட்டில் நடக்கின்ற எந்த ஒன்றைப் பற்றியும் ஆண்கள் தான் பேசுகிறார்கள். ஆண்கள் தான் எழுதுகிறார்கள். பெண்களுக்கென்று கருத்து எதுவும் கிடையாதா? சிலர் மட்டும் அங்கங்கே பேசுகிறார்கள். அவர்களும் கூட கட்சி சார்ந்தவர்களாக, ஏதேனும் ஒரு இயக்கம் சார்ந்தவர்களாக, அல்லது ஏதேனும் ஒரு அமைப்பைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். பெண்ணியம் எனும் கோட்பாட்டுக்கு அப்பால் பெண் எனும் அடையாளத்தின் கீழ் பெண்கள் பேசுகிறார்களா? 'பெண்' என்பது குறித்து அவர்களுக்கு என்ன புரிதல் இருக்கிறது? பெண்கள் முகமற்றவர்களாக இந்தச் சமூகத்தில் வாழ்கிறார்கள் என்று கூறுவது சரியல்ல; எனில், இந்தக் கலந்துரையாடலை பெண் முகம் எனும் தலைப்பின் கீழ் விவாதிக்கலாம்.

அரங்க மல்லிகா: பெண்களுக்கு முகம் இருக்கா இல்லையா என்பதிலிருந்து நான் ஆரம்பிக்கிறேன். என் வாழ்க்கையிலேயே முகமற்று இருக்கின்ற சூழலில்தான் எனக்கான ஒரு முகத்தைச் சமூகத்தில்

காட்ட வேண்டிய சூழல். அதிலும் குறிப்பாக கிராமம். படிப்பறிவில்லாத குடும்பப் பின்னணி. அத்தகைய சூழலுக்குள் இருந்து நான் எடுத்த முயற்சிகளுக்கு எனது குடும்பம் ஒரு துணையாக இருந்தது.

உரையாடலில் பங்குபெற்றோர்: அரங்க மல்லிகா (பேராசிரியர்), ஜீவசுந்தரி (இதழாளர்), க்ருஷாங்கினி (கவிஞர்), சுபாஷினி (எழுத்தாளர்), மதுமிதா (கவிஞர்), லதா அருணாச்சலம் (கவிஞர்), சில்வியா பிளாட் (மருத்துவ நிபுணர்), விலாசினி (பதிப்பாசிரியர்), மனுஷி (கவிஞர்), ஸாரா (கவிஞர்), கவிதா (ஊடகவியல்), செல்வி (களப்பணியாளர்), பரிமளா (சமூக ஆர்வளர்), ஸ்ரீஜா (எழுத்தாளர்), சுசீலா (வழக்கறிஞர்), ஹேமா (நாடகவியல்) மற்றும் கல்லூரி மாணவியர்.

சமூகத்துக்கு வரும்போதுதான் நான் முகமற்றுப் போயிருந்தேன். தனிப்பட்ட நிலையிலும், பொதுவாகவும் பார்க்கும்போது பெண்களுக்கான முகம் கேள்விக்குறிதான். கல்லூரியில் மாணவிகளிடம் பேசும்போது அவர்களிடம் இருக்கின்ற பெண் சார்ந்த புரிதலுக்கும், நாம் பேசுகிற பெண் சார்ந்த புரிதலுக்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருக்கு. நீ பெண்ணாக உன்னை உணர்ந்திருக்கிறாயா என்று கேட்டால், எல்லோருக்கும் புரிந்த பெண்மை எனும் குணாம்சத்தைத்தான் மையப்படுத்துவார்கள். அப்படியெனில் அவர்களுக்கு அறிவு இல்லையா? அவர்களுக்கு இந்த உடலின் மீது அதிகாரம் இல்லையா? என்பது போன்ற கேள்விகளை அவர்கள் முன் வைப்பேன். அடுத்த சில நாளில் சந்திக்கையில், நீங்கள் இப்படி கேள்வி கேட்டிங்க. அதற்குப் பதில் சொல்லுங்க என்பார்கள். அல்லது நாங்கள் இப்படி யோசித்தோம் என்று அவர்களது கருத்துகளைச் சொல்வார்கள். சொல்லிவிட்டு, எல்லாம் சரிதான். ஆனால், என் அப்பாவிடமோ அல்லது என்

அண்ணனிடமோ இதையெல்லாம் பேச முடியாதே என்பார்கள். மாணவர்கள் சார்ந்து இயங்குவதால் அதிலிருந்து எனது உரையாடலை நான் துவங்கலாம் என நினைக்கிறேன். ஊடகம் சார்ந்த தாக்கம் இவர்களுக்கு அதிகம். சினிமா சார்ந்த விஷயங்கள், அழகு சார்ந்த விஷயங்கள் இதிலெல்லாம் அதிக கவனம் செலுத்துகிறார்களே தவிர, தன்னுடைய உள்ளம் என்னவாக இருக்கிறது, மற்ற பெண்களிடமிருந்து நாம் எவ்வாறு வித்தியாசப்பட்டிருக்கிறோம், அதற்கு நம்முடைய பாதை என்ன என்கிற தேடல் 99% பெண்களுக்கு இல்லை என்பதுதான் உண்மை. அவர்களுக்கென முகம் ஒன்று இருக்கிறதா என்ற கேள்வி சரியான ஒரு கேள்வி தான். இந்த அடிப்படையில் அடுத்த தலைமுறைக்கு நாம் எடுத்துச் சொல்லும்பொழுது நிறைய விஷயங்களை நாம் மரபு சார்ந்தும் பண்பாடு சார்ந்தும் குடும்ப உறவுகளுக்கிடையில் ஆண் பெண் உறவுநிலைகளுக்கிடையில் உள்ள மனநிலையின் வேறுபாடுகள் இவற்றிலிருந்து இந்த விஷயங்களை நாம் பேசவேண்டியிருக்கிறது. இப்படி ஆரம்பித்தால் அடுத்தடுத்த தலைமுறைக்கு இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் போய்ச்சேரும் என நினைக்கிறேன். மாணவர்களுக்குத் திரைப்படம் சார்ந்த பாடம் இருப்பதால் நடிப்பு பற்றி மட்டும் இல்லை, கதையம்சம் குறித்துப் பேசுவோம். ஆணின் நடிப்பு என்னவாக இருக்கிறது, பெண்ணின் நடிப்பு என்னவாக இருக்கிறது எனப் பேசுகிறோம். ஒரு பெண் நடிக்க வரும்போது அவர்களை ஆண்கள் எப்படிப் பார்க்கிறார்கள்? அவர்களுக்குப் பின்னால் எவ்வளவு பேர் வேலை பார்க்கிறார்கள்? அந்த இடத்தில் அவர்களின் மனநிலை என்னவாக இருக்கிறது? இதற்குள்ளாகவும் அவர்களது முகத்தை நாம் தேட வேண்டியிருக்கு. நடிப்பைப் பொறுத்தவரை, நடிப்புப் பயிற்சி

பெற்ற பெண்கள் நடிக வராகிரார்களா என்றால் இல்லை. இந்த உண்மையை நாம் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கு. பொதுவாக, யாருக்கெல்லாம் முகம் என்ற ஒன்று இல்லையோ அவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து குரல் கொடுக்க வேண்டிய நேரம் இது. பெண் முகம் என்பதைப் பெண்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு வெட்டவெளியில் உரையாடலை நிகழ்த்த வேண்டும். கிராமங்களில் இரவுகளில் மலம் கழிக்கப் போகும்போது அங்கே ஒன்று கூடுகிற பெண்கள் மிகப்பெரிய உரையாடல்களை இயல்பாக நிகழ்த்துகிறார்கள். அந்த உரையாடல்களில், அண்ணனாலோ, அப்பாவாலோ, அக்கம் பக்கத்து வீட்டு ஆண்களாலோ சிறு சம்பவங்கள் அவர்களுக்கு எதிராக நடந்திருந்தால் கூட, அதைத் தனது சக தோழிகளோடு துணிச்சலாகப் பகிர்ந்து கொள்கிற வெளியை அந்த வெட்டவெளி உரையாடல் தந்திருக்கு. இப்போ அப்படியாக சூழல் இல்லை. இந்தக் கணினி உலகத்திற்குள் நாம் சுருங்கிப் போயிருக்கோம். செல்லோடு புதைந்து போகிற கலாச்சாரம் உருவாகியிருக்கிறது. கிராமங்களில்கூட இதையெல்லாம் பேச முடியாதபடி சூழல் உருவாகிட்டு இருக்கு. 7-லிருந்து 12 வயதுக்குள் இருக்கக் கூடிய பெண்கள் ஆண்களால் பாலியல் சீண்டலுக்கு ஆளாகியிருப்பதைத் தனது ஆண் நண்பருடன் பகிர்ந்து கொள்வதையும் பார்க்கலாம்.. அந்தப் பையனிடம் சொல்வதால் ஆறுதலாக இருக்கும் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். இந்த இடத்தை வீட்டில் இருக்கும் எந்த ஆணும் பெண்களுக்கு இதைத் தருவதில்லை. அப்போ, தனக்கான முகம் என்ன என்பதைத் தேடி பெண்கள் போகிற சூழல் இருப்பதை அன்றைக்கு நான் புரிந்து கொண்டேன். அதில் எனக்கு வருத்தமாக இருந்த விஷயம் என்னவென்றால் ஒரு 25 பிள்ளைகளில் 12 பிள்ளைகளுக்குக்

சூழந்தைப் பருவத்திலேயே இப்படியான விஷயங்கள் நடந்திருக்கு என்று புரிந்து கொண்டேன். எனவே, பெண்கள் முகம் தொடர்பான விஷயங்களைப் பெண்களிடம் மட்டுமே பேசி, கலந்துரையாடிக் கொண்டிருப்பதை விட, இதே வயதுள்ள ஆண் பிள்ளைகளுடன் பேச வேண்டும். அவர்கள் இந்தப் பெண்ணினுடைய முகத்தை இனி எப்படிப் பார்க்க வேண்டும் என்னும் விசாலமான பார்வையை உருவாக்க வேண்டிய தேவை இன்றைக்கு இருக்கிறது. இப்படியான வெளியை நாம் எப்போது உருவாக்கிக் கொடுக்கிறோமோ அப்போதுதான் சரியான கோணத்தில் பெண் என்றால் யார், பெண்மை என்றால் என்ன, பெண் குறித்த புரிதல் இன்றைக்குத் தேவையாக இருக்கிறதா இல்லையா, பெண்ணுக்கு அதிகாரம் தேவையாக இருக்கிறதா, குடும்ப அமைப்பு பெண்ணை இரண்டாம் இடத்தில்தான் வைத்துப் பார்க்கிறதா? அவர்களுக்குச் சரிசமமான இடத்தைத் தருவதில் உள்ள சிக்கல்கள் என்ன என்பது மாதிரியான கேள்விகளை நாம் விவாதிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் பெண் குறித்த ஆழமான புரிதல் உருவாகும்.

பா. ஜீவசுந்தரி : பெண்களுக்கு முகம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதற்குப் பின்னால் குடும்பம் சார்ந்து ஜனநாயகப் பண்பு இல்லை என்பதுதான் உண்மை, பெண்கள் இரண்டாம் நிலையாகத்தான் நடத்தப்படுகிறார்கள். தொடர்ச்சியாகப் பாலியல் வல்லுறவுகள் சூழந்தைகள் நிலையில் இருந்தே ஆரம்பிக்கிறது. சிறு குழந்தைகளிடம் இருந்து ஆரம்பித்து வயது வித்தியாசமே இல்லாமல் பாலியல் சீண்டல்கள், பாலியல் தொந்தரவுகள் நடந்திட்டு இருக்கு. இதற்குச் சட்டத்தில் தண்டனைகள் வலுவாக இருக்கிறது என்பது இவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. இருந்தும் ஏன் செய்கிறார்கள்? இது

ஒரு நோய்க்குறா? பொது இடங்களில் கொலை செய்வதில் தொடங்கி, பெண்ணை உடைமையாக நடத்தும்வரை நடக்கிறது. எப்போதுமே பெண்ணை ஒரு உடைமைப் பொருளாகத்தான் நடத்துகிறது இந்தச் சமூகம். பெண் தலைமை ஏற்ற சமூகத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டு இப்போது பெண் இரண்டாம் நிலையில் நடத்தப்படுகிறார்கள். ஆண்கள் கையில் அதிகாரம் போகும்போது பெண்ணை உடைமையாக மாற்றிக் கொண்டார்கள். இப்போதெல்லாம் வெளியிடங்களில் பார்க்கிற பெண்களும் கூட தங்களது உடைமைகள் என்பது போல ஆகிவிட்டது. இதன்மீதான விவாதங்களைத்தான் நாம் எழுப்ப வேண்டும்.

பரிமளா: பெண்களுடைய முகம் சமூகத்தில் என்னவாகக் காட்டப்படுகிறது என்பதை நான் எப்படிப் புரிந்து கொள்கிறேன் என்றால் பெண் ஆண் என்பதைப் பற்றிய புரிதல் முதலில் ஏற்பட வேண்டும் என்பது எனக்கு முக்கியமாகப் படுகிறது. மார்க்சிய அரசியலில் வர்க்க சமூகம் என்று சொல்கிறோம். அதேபோல சாதிய வர்க்கச் சமூகமாகவும் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த நிலையில் பெண்ணைப் பொறுத்தவரை பாலின ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாகிற இனமாகப் பெண் இருக்கிறாள். இதையெல்லாவற்றையும் வைத்துதான் பெண்ணுடைய முகம் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கிறது என்று நாம் பேச வேண்டும். வெவ்வேறு வர்க்கப் பின்னணியில் இருந்து பெண் சார்ந்த விஷயங்களை நாம் அணுக வேண்டும் என நினைக்கிறேன். என்னுடைய வாழ்க்கையில் நான் சந்தித்த பெண்கள், அவர்களுடைய முகம் என்னவாக இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கலாம். சிறு விவசாயக் கிராமப் பின்னணியில் ஊர் சேரி என சாதியப் பின்னணியில் விவசாய நிலங்களில் வேலை செய்யக்

கூடிய பெண்கள், சிறு சிறு வேலைகள் செய்கின்ற பெண்கள் இவர்கள் மத்தியில் நான் இருந்திருக்கிறேன். உழைக்கும் பெண்கள் மத்தியில் ஆண்கள் பெண்கள் சமத்துவம் இருக்கிறது. ஒடுக்குமுறை எல்லா இடங்களிலும் இருந்தாலும் ஓரளவு சமத்துவம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. பொருளாதார ரீதியில் சுயசார்புடன் இருக்கின்ற பெண்களை நான் சந்தித்திருக்கிறேன். ஆண்களைப் பொறுத்தவரை பொருளாதாரத்தேவையைக் குடும்பத்திற்குள் நிறைவேற்றாத ஆண்களாகத்தான் பலரும் இருக்கிறார்கள். அதுமட்டு மில்லாமல் மதுப்பழக்கம் குடும்பச் சூழலைப் பாதிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு குடும்பத்தை நடத்திக் கொண்டு செல்கின்ற பெண்கள் இருக்கிறார்கள். கடுமையான உழைப்பைச் செலுத்தி, பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுக்கிற முயற்சிகளைப் பெண்கள் செய்கிறார்கள். என்னுடைய கள அனுபவத்தில் நான் சந்தித்தப் பல பெண்கள் கணவனால் அதிகமாகப் பாதிப்புக்கு உள்ளானவர்களாக இருக்கிறார்கள். நான்கைந்து குழந்தைகளைப் பெற்று, அவர்களை வளர்த்த பிறகு, அவர்களாலும் கஷ்டத்துக்குள்ளாகி... இப்படித் தொடர்ச்சியாகப் பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கின்ற பெண்களைப் பார்க்கிறேன். சுரண்டல் வாழ்க்கைக்குள் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதேபோல பெண்கள் படிக்கணும் என்பதற்கே பெரிய போராட்டங்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. நானும் கூட பெரிய போராட்டங்களுக்குப் பிறகுதான் படிக்க முடிந்தது. பெண்ணை ஒரு ஆண் கையில் ஒப்படைப்பது மட்டும்தான் பாதுகாப்பானது என்கிற சூழலில்தான் பெண்கள் வளர்த்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். படிப்பது கூட திருமணத்திற்கு முன்பு வரை செய்துக்கலாம் என்பது போன்ற நிலைமைதான் இருக்கு. படிக்கணும்,

வேலைக்குப் போய் பொருளாதார ரீதியில் தன்னை நிலைநிறுத்திக்கணும் என்பதற்கெல்லாம் பெண்கள் அதிகமாக மெனக்கெட வேண்டியிருக்கு. ஒரு ஆண் படித்து கை நிறைய சம்பாதிக்கிறான் என்றால் அந்தக் குடும்பத்தில் தலைமேல் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடுவார்கள். ஆனால், பெண் என்றால் அது ஒரு பெரிய விஷயமாகப் பார்க்கப் படுவதில்லை. ஐடி நிறுவனத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் சம்பளம் வாங்குகிற ஒரு பெண் மீது எந்தவிதமான மரியாதையும் இருப்பதில்லை. ஆணை மதிப்பிடுவது போல மதிப்பிடப் படுவதில்லை. என்ன படிச்சிருந்தாலும், என்ன வேலை செய்தாலும், எவ்வளவு சம்பாதித்தாலும் நீ திருமணம் செய்துக் கணும், திருமண வாழ்க்கைதான் சமூக அந்தஸ்தைத் தீர்மானிக்கும் என்று சொல்லி, திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருக்கின்ற பெண்களை வாழ்க்கையில் தோற்றுப் போனவர்களாக முத்திரை குத்திவிடுகிறார்கள். இதையெல்லாம் கடந்து அரசியல் செயல்பாடு என்று வரும்போது இன்னும் அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது. குடும்ப அமைப்பிற்குள் பெண் அதிகப்படியான உழைப்பைச் செலுத்தினாலும் அவளது உழைப்புக்கு மரியாதை இல்லை. உழைப்புச் சுரண்டல் நடக்குது. அதேபோல ஒரு

நிறுவனத்துக்குள் வேலை பார்க்கும்போதும் அங்கும் உழைப்புச் சுரண்டல் நடக்குது. இதையெல்லாம் தாண்டி அரசியல் செயல்பாடு என வரும்போது அங்கும் கடுமையான உழைப்பு சுரண்டல், மக்கள் மத்தியில் மரியாதை இல்லாத சூழல்தான் பெரும்பாலும் இருக்கு. பெண் என்பவள் ஆணுக்குச் சமமாக நிறுவனத்தில், அரசியல் செயல்பாடுகளில் இருக்கும்போது அவளைச் சமமாக நடத்துவதில் ஒரு பெரிய மனப்போராட்டமே நிகழ்கிறது.

ஹேமா: என் அப்பா ஒரு இடதுசாரி அமைப்பில் வேலை பார்த்ததால் சாதி, மதம், கடவுள், பேய், பிசாசு இந்தக் கட்டமைப்பெல்லாம் தெரியாதபடிதான் வளர்த்தார். என்னுடைய விருப்பத்தின்படி நான் வளர்ந்ததால் என்னை எல்லோருமே வித்தியாசமாகத்தான் பார்ப்பார்கள். என்ன இப்படி வளர்த்து வச்சிருக்கிங்க என்று கேட்பார்கள். இந்த நிலைமை ஒரு கட்டத்தில் மாறுச்சு. நான் களத்தில் இறங்கி வேலை பார்க்கும்போது, அவர்களுடைய பிரச்சினைகளின்போது முன்னாடி போய் நின்னு அந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கும்போது இவங்க ரொம்ப வித்தியாசமானவங்க என்று சொல்வாங்க. இவர்களோடு நாம் பழகலாம் ஆனால் இவர்களைப் போல நாம் வர முடியாது

என்றும் சொல்வார்கள். என் அண்ணன் என்ன சொல்வான் என்றால், உன்னை எதுவும் பண்ண முடியாது, மாற்ற முடியாது. அவ்வளவுதான் நீ. ஆனால், என் மனைவி கிட்ட நீ பேசாத. பேசினால் என் மனைவியை மாத்திடுவ, என் மனைவி எனக்காக மட்டும் இருந்தால் போதும், என்னைப் பார்த்துக் கொண்டால் போதும் நான் விஷேசங்களுக்குப் போனால் வீட்டில் இருக்கிற நகைகளையெல்லாம் போட்டுக் கொண்டு என்கூட வந்தால் போதும் என்ற அளவில்தான் பேசுவான். குழந்தைகளில் இருந்து வேலைக்கு போகிற பெண்கள் வரைக்கும் பல பிரச்சினைகள் இருக்கு. அதையெல்லாத்தையும் சால்வ் பண்ணிட்டு தான் இருக்கோம். எல்லா இடத்திலும் பெண்கள் கொத்தடிமைகளாகத்தான் இருக்கின்றார்கள். சகிப்புத் தன்மையுடன் தான் வாழ்கிறார்கள். வீட்டை விட்டு வெளியில் போய் மீண்டும் வீட்டுக்குள் வருவதற்குள் பாதுகாப்பில்லாத சூழல் தான் இருக்கு. என்னைப் போல துணிச்சலான பெண்களுக்கும் பிரச்சினைகள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அந்தப் பிரச்சினைகளையெல்லாம் தூக்கி தூரப்போட்டுவிட்டு போய்க் கொண்டேயிருக்கிறேன். வெளி மாநிலங்களில் இருந்து பெண்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை எல்லாம் இன்னும் மோசம். இருக்க இடம் இல்லாமல், சாலையோரங்களில் படுத்துக் கொண்டு வாழ்க்கையை போராட்டத்துடன் எதிர்கொள்கிறார்கள். எனவே, எல்லா நிலையிலும் வாழ்க்கை சிக்கலுக்கானதாக இருக்கிறது.

நிரவி: பொதுவாக, மாணவர்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வே இல்லை. கல்லூரிப் பெண்களை பொறுத்தவரை, அழகா இருக்கணும், நல்லா டிரெஸ் பண்ணணும். அவ்ளோதான். பெண் முகம் எனும்போது,

ஒரு தாயா, மகளா, சகோதரியா இதுவல்ல அவளது முகம். அவளது பயம், நாணம் இதெல்லாம் தான் அவளது முகமாக இருக்கிறது என்பது தவறான விஷயம். இது எல்லாவற்றுக்கும் மேல அவர்களுக்கு என்று ஒரு சக்தி இருக்கு. பெண்கள் என்பவர்கள் ஒரு பிராப்பர்ட்டி. குடும்பத்திற்குள் ஆண்கள் வளர்த்து வச்சிருக்கிற ஒரு பிராப்பர்ட்டி. அதை இன்னொருத்தர் கிட்ட பாதுகாப்பா ரிஜிஸ்டர் பண்ணணும். அதுக்குப் பேர் திருமணம். திருமணம் என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று கேட்டால் எங்க தலைமுறைக்குத் தெரிவதில்லை. ஆண் பிள்ளைகள் அமுதால் பொட்டைப் பிள்ளையாடா நீ என திட்டுவதைப் பார்க்கலாம். இந்தச் சூழல் சீக்கிரமே மாறி, சிறிட்டு வரக்கூடிய நிலைமை சீக்கிரமே வரும். அதற்கான வாய்ப்பும் சந்தர்ப்பமும் சீக்கிரமே வரும். இப்போ சமூகத்தில் இந்த நிலைமை இல்லை. படிச்சா போதும், வீட்டில் இருந்தா போதும், அதிகமா பேசினால் அடங்காப் பிடாரி என்ற பெயரை வாங்க வேண்டியிருக்கு. இதெல்லாம் மாறினாலே போதும். பெண் முகம் என்பதற்கு வேறொரு அர்த்தம் கிடைக்கும்.

செல்வி: பெண் முகம் என்பதைக் குடும்ப வெளியில் இருந்துதான் ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஏனெனில் அதுதான் பெண் ஒடுக்குமுறைக்கான அடிப்படைக் கருவி. ஏன் அப்படியான ஒடுக்குமுறை குடும்பத்திற்குள் இருக்கிறது என்பதையும் சேர்த்து நாம் பேச வேண்டும். ஆணுக்கு எதிராகப் பெண்ணை நிறுத்தாமல் குடும்பத்தினால் ஏற்படக் கூடிய வன்முறை, பாதிப்பு என இந்த முறையில் பார்க்கும்போது ஏதோவொரு வகையில் நேரடியாக ஆண் பெண்ணுக்கான எதிர்முகமாக இருக்கு. குடும்பம் என்பது பெண்ணுக்கு மட்டுமல்ல. ஆணுக்கும் சமைதான். நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பங்களில் குடும்பப் பொறுப்புகளில்

ஆண்கள் மீது சுமையாகத்தான் இருக்கு. பெண்கள் இன்றைக்கு படித்து வேலைக்கு வருகிற காலகட்டம் இது. இதற்கு முன்பும் பெண்கள் விவசாய வேலைகளில் இருந்திருக்கிறார்கள். சொல்லப்போனால் பெண்தான் அதிகமாகப் பங்கெடுக்கிறாள். எனவே, பெண்கள் அன்னைக்குத் தொடங்கி வேலைகள் செய்து கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். ஆண்களை விட பெண்கள்தான் கடினமான வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். நாற்றுநடுவது, களை எடுப்பது இதெல்லாம் பெண்கள்தான் செய்வார்கள். ரொம்ப நேரம் குனிஞ்சு செய்கிற வேலை அது. அவ்வளவு கடினமான வேலையை மிக அழகாக, நுட்பமாக, அதேசமயம் விரைவாகவும் செய்து முடிப்பார்கள். ஆனால், ஆணைவிட பெண்ணுக்கு ஊதியம் குறைவு. அரசு பணியில் மட்டும் தான் சில போராட்டங்களுக்குப் பிறகு சமமான ஊதியம் வழங்கப்படுகிறது. மற்ற எந்த வேலையிலும் சமமான ஊதியம் கிடையாது. என்ன காரணம் என்று பார்த்தால், அது ஏன் அப்படி இருக்கிறது என்கிற கேள்வி கூட எழாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று பார்த்தோம் என்றால் பெண்ணுடைய ஊதியம் என்பது இரண்டாம் நிலை சம்பளம் தான். அதாவது குடும்பத்தின் தேவைகளுக்குப் பயன்படுகிற இரண்டாம் நிலை அல்லது கூடுதல் சம்பளம் என்கிற நினைப்பு. சம்பாதிப்பது என்பது ஆண்களுக்கானது என சமூகம் சொல்லி வைத்திருக்கிறது. இரண்டாம் கட்ட நிலையில் பெண்களை வைத்துப் பார்க்கின்ற நிலைமையும் இருக்கு. ஓரளவு இடதுசாரி இயக்கங்களின் கருத்துகளும் செயல்பாடுகளும் ஓரளவு மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்துள்ளன. அன்றைக்கு இருந்த சூழலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மிகப்பெரும் மாற்றம் உண்டாகியிருக்கு. ஏன் இந்த மாற்றம் நிகழ்ந்தது, ஏன் பெண்களுக்குக் கல்வி அளிக்கப்பட்டது என்று பார்த்தால்

பெண்களுடைய போராட்டம் மிக முக்கியக் காரணம். சமூகத் தேவையும் ஒருகாரணம். உற்பத்தித் தேவையில் உண்டான மாற்றம். தொழில்நுட்ப முன்னேற்றம் இதெல்லாம் ஒரு புறக்காரணியாக இருந்திருக்கு. பெண்களுக்கு முகம் இல்லை என்று சொல்வது போல பெண்களுக்கென்று சில சொற்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கு. பெண்களுக்கென்று மொழியே இல்லை. உலக அளவில் இது பொருந்தும். ஓரளவு மாற்றம் பாலின அடையாளம் இல்லாத பொதுவான மொழியை இப்போதுதான் கொண்டு வருகிறார்கள். சில வார்த்தைகளைத் தமிழ்ப்படுத்தும்போது ஆணியப் பொருண்மைதான் இருக்கு. ஒருபக்கம் பெண்கள் எல்லா நிலையிலும் முன்னேறிக் கொண்டு வருகிறார்கள். இதைத் தாங்க முடியாததன் விளைவு தான் கோபமாக, வெறுப்பாக உருவாகிறது. ஆனாலும், பெண்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்க முடியாது. ஏனெனில், அது ஒரு சமூகத் தேவையாக மாறிவிட்டது. குடும்பம் எவ்வளவுதான் பெண்ணைத் தடுத்து, பூட்டி வைத்தாலும் சமூகம் அதை உடைப்பதற்குத் தயாராகிவிட்டது. இனிமேல் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. சாதி ரீதியான கட்டுப்பாடுகளும் பெண் உடலைச் சார்ந்து கட்டமைக்கப்படுகிறது. சாதிய கௌரவத்தைக் கட்டிக்காக்க வேண்டும் என்பதையும் பெண் உடல் சார்ந்துதான் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் பார்க்க வேண்டும்.

கசீலா: பணி நிமித்தமாக நான் நிறைய பயணம் பண்ணியிருக்கிறேன். வழக்கு சம்பந்தமாகச் சந்திக்கின்ற பெண்கள் நாடு முழுக்க ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறார்கள். சாதி, மத அடையாளங்கள் தாண்டி எல்லா பெண்களும் ஒரே மாதிரியான பிரச்சினைகளைத்தான் சந்திக்கிறார்கள். நாம் உட்பட இதன்

பிரதிநிதிகளாகத்தான் இருக்கிறோம். இந்தப் பார்வையைக் கொஞ்சம் விரிவாகப் பார்க்க வேண்டியிருக்கு. இப்போதைய சூழலில் இன்னமும் விரிவாகப் பார்க்க வேண்டியிருக்கு. குடும்ப அமைப்பு, நிறுவனம் இதையெல்லாம் தாண்டி அரசு வன்முறைக்கு உள்ளாகக் கூடிய பெண்கள் இருக்கிறார்கள். கூட்டம் கூட்டமாக அழிந்து வருகிற பெண்களுக்கு நாம் மெளன சாட்சியாக இருக்கிறோம். மூன்று விஷயங்கள் வரலாறு முழுக்க தொடர்ந்து வருது. ஒன்று நிலம். இரண்டு வளம். அடுத்தது அதிகாரம். இந்த மூன்றின் கீழ் மனித சமூக சீர்கேடுகளை நாம் கொண்டு வர முடியும். அதிகாரத்திற்கான ஒரு வடிவமாக சாதியம் இருக்கு. பெண்ணடிமைத்தனத்தை அதன் இன்னொரு முகமாகக் கொள்ள முடியும். அதிகாரத்தின் பெயரால் அழிக்கப்படுகின்ற கூட்டம் வரலாற்றில் மிக அதிகம். யார் வலுவானவர்கள், யார் வலுவில்லாதவர்கள் என்பதில் பெரிய சண்டை தொடர்ந்து நிகழ்கிறது. அந்தச் சண்டைக்குள் சண்டையாகத்தான் பெண்ணடிமைத்தனம் இருக்கு. பெண்களைப் பொறுத்தவரை இரண்டு நிலைகளில் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஒன்று அதிகாரத்தினால். இன்னொன்று குடும்பத்தினால். இவர்கள் தங்களது வலிமையை, அதிகாரத்தினைக் காண்பிப்பதற்காக பெண்களைப் பலிகடா ஆக்குகிறார்கள். அதிகாரம் தேவையா, அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவது எப்படி, அதில் உள்ள பிரச்சினைகள் என்ன, என்பதைப் பற்றிப் பேசுவதுதான் இப்போதைய தேவை. அடக்குமுறை செய்யக் கூடிய ஆட்கள் பெண்ணுக்குப் பெண் தான் எதிரி என்பது போன்ற பாவனையை உருவாக்கி விட்டிருக்கிறார்கள். இது நமது கவனத்தைத் திசை திருப்புகிற விஷயம். நிலம், வளமை, அதிகாரம் இந்தப் போட்டியில் ஆண்களோடு சேர்ந்து பெண்களும் எப்படி பலிகடா ஆக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை

நாம் விவாதிக்க வேண்டும். பெண்களுக்கு இதில் கூடுதலான பொறுப்பு உண்டு. இன்னொன்று, பெண், பெண்ணுடைய உடல் சார்ந்த விஷயம். உடை, ஒரு தொலைக்காட்சி, அன்றாட உணவுத் தேவை, கொஞ்சம் நகைகள் மட்டும் கொடுத்து நல்லபடியா வச்சிருக்கிற கணவன் கிடைத்தால் போதும் எனச் சொல்லக் கூடிய பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அதிலேயே திருப்திபட்டுக் கொள்கின்ற மனநிலைக்கு அவர்களைக் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறது. அந்த மனநிலையில் இருந்து பெண்களை வெளியே கொண்டு வர நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் எனவும் நாம் விவாதிக்க வேண்டும். நமது கல்வியை, வேலைவாய்ப்பை நாம் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லையோ என்கிற சுயவிமர்சனமும் இங்கு தேவையாக இருக்கிறது. இதெல்லாம் சேர்த்து விவாதிக்கும்போதுதான் பெண்ணுக்கான முகம் என்பதை அலசி ஆராய முடியும்.

ஸாரா: பெண்களுக்கென சரியான முகம் இல்லை என்று வேண்டுமானால் நாம் சொல்லலாம். ஒரு பெண் வீட்டைச் சமாளித்து, குடும்பத்தில் உள்ள ஆண்களைச் சமாளித்து வேலைத் தளத்திற்குள் போகிறார். அதன்பிறகு அங்கிருக்கின்ற ஆண்களைச் சமாளித்து அரசியல் தளத்திற்குள் செல்கிறார். இந்தச் சமாளிப்பு என்பது எது? விட்டுக் கொடுப்பதுதான் சமாளிப்பா? அல்லது புரிய வைத்துவிட்டு பொதுவெளிக்கு வருகிறார்களா? இதைப் பற்றி முதலில் நாம் பேசுவோம். இதில் முதலில் தெளிவு வேண்டியிருக்கு. ஒரு பெண்ணுக்கு வருகிற பிரச்சினையை அவர் தன் பார்வையிலிருந்து நகர்த்தி வைச்சுட்டாங்களா? அல்லது எதிர்த்து வெளியே வந்தார்களா? தீர்க்கமாகப் பேசி அதற்கு முடிவு கண்டுவிட்டார்களா? பொதுவாக, பெண்ணுக்கான முகம்

எனும்போது புரிதலுக்கு உட்பட்ட இணக்கமான நிலை வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. பெண்ணுக்குப் பெண்ணே எதிரி என்கிற பத்தாம்பசலித்தனமான தலைப்புக்குள் இருந்து பேசாமல் அதைத் தாண்டி நாம் பேச வேண்டியிருக்கு. எல்லா பெண்களுக்குமே ஒத்த கருத்து என்று ஒன்று வரும். அதை வைத்துக் கொண்டு பெண்ணுக்கான முகத்தை ஒரு வடிவத்துக்குள் கொண்டு வரப் போகிறோம். நாம் கொண்டு வருகிற அந்த வடிவம் என்பது இந்தத் தலைமுறையில் இல்லை என்றாலும் கூட அடுத்த தலைமுறையில் ஒரு சிறு மாற்றத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கான ஒரு அடித்தளத்தை நாம் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

சில்வியா ப்ளாத்: ஆணைச் சார்ந்து பெண் இயங்குவதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. பொருளாதாரம் ஒரு காரணமாக இருக்கு. குடும்ப அமைப்பு சார்ந்த பொறுப்புகளும் பாதுகாப்பும் ஒரு காரணமாக இருக்கு. இப்படிப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும் நான் உளவியல் ரீதியான காரணங்களைத்தான் சொல்வேன். ஒரு பெண் எவ்வளவு சம்பாதித்தாலும் மனதளவில் அவள் சந்தோஷமாக இருக்கிறாளா? சுதந்திரமாக இருக்கிறாளா? அடித்தள மக்களாக இருந்தாலும் மேல்தட்டு மக்களாக இருந்தாலும் சரி. இதான் விஷயம். எல்லாருக்குமே எமோஷனல் டிஸ்டர்பன்ஸ் இருக்கு. சுக துக்கங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள யாராவது வேண்டும். ஆணாகவும் இருக்கலாம். பெண்ணாகவும் இருக்கலாம். நாம் பகிர்ந்து கொள்கின்ற நபர் நம்பிக்கையானவராக இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்துவிட்டால் வாழ்க்கை சந்தோஷமாக இருக்கும். யாரை நம்பி நாம் பகிர்ந்து கொள்கிறோமோ அவர்கள் நாம் நம்பும் அளவுக்கு இல்லை என்று தெரியும்போதுதான் பிரச்சினை

வருகிறது. இப்போதைய சூழலில் சமூக வலைதளங்களை நிறைய பேர் பயன்படுத்தக் காரணம் என்ன? நம்முடைய கருத்துகளைச் சுதந்திரமாக அங்கே வெளிப்படுத்த முடிகிறது. தங்களுடைய கருத்துகளை இரண்டு வரிகளில் நிலைத்தகவலாகப் போட்டுவிட்டால் மனசு ரிலாக்ஸ் ஆகிடும். ஒரு குரூப் இருக்கிறது என்றால் அவர்கள் நமக்கு சப்போர்ட் செய்வார்கள். அவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்கிற எண்ணம் ஒரு சந்தோஷத்தைத் தரும். யாரையும் நாம் சார்ந்து இருக்கக் கூடாது என்று நினைத்தாலும் நமக்காகச் சிலர் இருக்கிறார்கள் என்கிற எண்ணம் ரொம்ப முக்கியமாக இருக்கு. சிலரிடம் புலம்பிதான் ஆகணும் என்கிற நிலைக்குப் போய்விட்டால் எல்லாமே வெளியில் வந்துவிடும். நம்மை நாம் சரிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதுதான் முதலில் தேவை. நாம் எப்படி இருக்கிறோம் என்பதைப் பற்றி நமக்கு நாமே முதலில் கேள்வி எழுப்பிக் கொள்ள வேண்டும். முன்பு கூட்டுக் குடும்பம் இருந்தது. அம்மா அப்பா கிட்ட பிரச்சினை என்றால் சித்தி சித்தப்பா தாத்தா பாட்டி என யாராவது வந்து ஆறுதல் தருவார்கள். இப்போது நாம் எல்லோரும் தனித்தனியாக இருக்கிறோம். அதனால் சின்ன சின்ன பிரச்சினை என்றால் கூட வேற லெவலில் யோசிக்கிறோம். So mental stabilization தான் ரொம்ப ரொம்ப முக்கியம்.

மனுஷி: பெண் முகம் என்பதைப் பெண் அடையாளம் என்பதாக நான் புரிந்து கொள்கிறேன். பெண்ணுக்கான அடையாளம் இந்தச் சமூகத்தில் என்னவாக இருக்கிறது? தாய், மகள், சகோதரி, மனைவி இப்படி குடும்ப அமைப்பு சார்ந்து, குடும்பத்தில் உள்ள ஆண்கள் சார்ந்து இருக்கிறது. பெண் என்ற நிலையிலேயே அவளுக்கான அடையாளம்

இருக்கிறதா என்கிற கேள்வி இருக்கிறது. அந்த அடையாளம் எப்போது வரும். பெண், எப்போது அவளுக்காக வாழத் தொடங்குகிறாளோ, அவளுக்காக சிந்திக்கத் தொடங்குகிறாளோ அப்போதுதான் பெண் அடையாளம், பெண் முகம் என்பது சாத்தியமாகும். அதற்கான சாத்தியங்கள் இந்தச் சமூகத்தில் இருக்கிறதா? சமூக நிறுவனங்கள் குறித்து, சமூக மதிப்பீடுகள் குறித்து, சமூக நடப்புகள் குறித்து அவளுக்கென தனிப்பட்ட கருத்துகள், பார்வை எதுவும் இருக்கிறதா? அதை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஸ்பேஸை நாம் உருவாக்கித் தந்திருக்கிறோமா? அப்படியான ஸ்பேஸை உருவாக்கித் தரும்போது அவளுக்கான அடையாளம் தானாக உருவாகும். ஆண்கள் எந்த ஒன்றைப் பற்றியும் குறிப்பாக, அரசியல், சினிமா, இலக்கியம், கலை, என எல்லாவற்றைப் பற்றியும் சமூக வலைதளங்களில், பொது மேடைகளில் தங்களது கருத்துகளை வெளிப்படையாக விவாதிக்கிறார்கள். இது சரி, இது சரியல்ல என்பதைப் பகிரங்கமாகப் பதிவு செய்கிறார்கள். இப்படியான சூழல் பெண்கள் மத்தியில் பரவலாக இருக்கிறதா? முகநூலைப் பொறுத்தவரை பெண்கள் என்றால் செல்ஃபி எடுத்துப் போஸ்ட் செய்வார்கள், போட்டோ மட்டும் போட்டு லைக்ஸ் வாங்குவார்கள் என்பதாகத்தான் புரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். அதையும் மீறி, அரசியல் சார்ந்து கருத்துகளைப் பதிவிடும்போது மிக மோசமான வார்த்தை வன்முறைகளுக்கு ஆளாக நேரிடுகிறது. மன உளைச்சல் தரும் காரியங்களைச் செய்து அவர்களது செயல்பாடுகளை முடக்க அத்தனை வேலைகளும் நடக்கின்றன. சமூகத்தில் நடக்கின்ற எந்தவொரு பிரச்சினை மற்றும் நிகழ்வுகள் குறித்து பெண்கள் கருத்து தெரிவிக்க வேண்டுமெனில் அவர்களுக்கென தனித்த ஐடியாலஜி இருந்தால் மட்டுமே முடியும்.

மைய நீரோட்டத்தைப் பாதிக்கின்ற சக்தியாக பெண் உருவாக வேண்டும். அதேபோல, ஆண்களுக்கு எதிராக மட்டுமே பெண்களை நிறுத்தி விவாதிப்பதை விடவும், ஆணாதிக்கக் கருத்தியல் எந்த வடிவத்தில் பெண்ணையும், பெண்ணுடலையும் ஒடுக்கினால் அதற்கு எதிராக பெண் என்கிற ஒற்றை அடையாளத்தின்கீழ் நாம் ஒன்றுசேர வேண்டும். அதுவே இன்றைய தேவையாக இருக்கிறது. பெண் உணர்வு குறித்த புரிதல் இல்லாமல் குறுகிய வட்டத்திற்குள் உழன்று கொண்டிருக்கின்ற பெண்கள் மத்தியில் இவ்விவாதத்தை எழுப்ப வேண்டும்.

சுசீலா: இந்தக் கருத்தை ஒட்டி நான் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். பொதுவாக எந்தக் கூட்டங்கள் என்றாலும் யாருக்கெல்லாம் கணிப்பொறி ஆக்சஸ் இருக்கிறதோ அவர்கள் மட்டுமே இதையெல்லாம் பேசுகிறோம். அதைத் தாண்டி ஒரு உலகம் இருக்கிறது என்பதை நாம் யோசிக்க வேண்டும். அதில் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். டாஸ்மாக் போராட்டம் வரும்போது பெண்கள் எல்லாம் இறங்கித்தான் போராடினார்கள். அதேபோல அக்கம்பக்கத்து வீடுகளில் பிரச்சினை என்றால் தலையிடக் கூடிய பெண்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களுடைய குரல்கள் அவ்வளவாக வெளியில் தெரிவதில்லை. அவர்களது குரல் கவனிக்கப்படுகிறதா என்பதைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாமல் உடனடியாக ரியாக்ட் செய்யக் கூடிய பெண்கள் இங்கு அதிகம். நாம்தான் கம்ப்யூட்டரைத் தாண்டி, இந்த அறையைத் தாண்டிப்போய் பேசுத்தயங்கிக் கொண்டிருக்கிறோமோ என்று நினைக்கிறேன்.

ஹேமா: நான் சில பெண்களைச் சந்தித்துப் பேசும்போது, நீங்கள் வேலை பார்ப்பதற்காக வெளியில் வாங்க என்று சொல்லும்போது, நாங்களும் வேலைபார்க்கத்தான் செய்கிறோம்.

ஆனால் கணவனுக்குத் தெரியாமல் வேலை செய்கிறோம். அது தெரிய வந்தால் சந்தேகப்படுவார். அடித்துத் துன்புறுத்துவார். இதையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு, குடும்பம் என்ற கட்டமைப்புக்குள் இப்படித்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்கிறார்கள். உங்கள் வீட்டில் சரி என்று சொல்லிவிட்டதால் நீ பாதுகாப்பாக வேலை செய்கிறாய்... நாங்கள் பயந்து பயந்து வேலை பார்க்கிறோம் என்கிறார்கள். ஆனால், பிரச்சினைகளுடைய தாக்கமும் அதற்கான எதிர்ப்புணர்வும் சரியான முறையில் இங்கே Recognise ஆகுதா என்பதில்தான் சிக்கல் இருக்கு.

அரங்க மல்லிகா: ஒரு தலைமுறைக்கு இந்தப் பிரச்சினை முழுமையா போய்ச் சேரல. ஒரு பையனோடு வெளியில் செல்வதை, அழகழகாக ட்ரெஸ் பண்ணிக் கொள்வது இதுதான் லைஃப் என்று நினைக்கிறார்கள். அதைத் தாண்டி ஒரு உலகம் இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் யோசிப்பதில்லை. நாம் தேர்வு செய்கிற பையன் நமக்குச் சரியானவன் தானா என்கிற தெளிவு அவர்களுக்கு இருப்பதில்லை. மிக மிக சுருங்கிப் போய் இருக்கிறார்கள். பெரும்பாலான பெண்கள் இப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். இந்த வயது பெண்களுடன் பழக வாய்ப்பு இருப்பதால் சொல்கிறேன். கட்டற்ற சுதந்திரம் என்பது குறித்து ஒருபக்கம் நாம் பேசினாலும் கூட, இன்னொரு பக்கம் அது சரியான புரிதலுடன் இருக்கிறதா என்றால், இல்லை என்று தான் நினைக்கிறேன். நிறைய விடயங்களில் நாம் இன்னும் கூர்ந்து போக வேண்டியிருக்கு. மையநீரோட்டத்தை நோக்கி நாம் நகர வேண்டும் என்றால் கீழேயிருந்து நாம் புறப்பட வேண்டியிருக்கு. சின்ன சின்ன விஷயங்களில் கூட அந்தக் குழந்தைகளுக்கு நிறைய புரிதலைக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கு. தொடு உணர்ச்சி என்னவாக இருக்கிறது என்பதையெல்லாம்

சொல்லித் தர வேண்டியிருக்கு. இன்னைக்கு பவர் செக்டாரில் இருக்கின்ற பெண்கள் தைரியமாக எதையும் பேச முடியும் என்றாலும்கூட, நாகரிகம் கருதிச் சில இடங்களில் பேசாமல் இருக்கிறோம். ஆனால், பெண்ணின் குரல் அமுக்கப் படும்போது கண்டிப்பாக ஒன்றிணைந்து நாம் குரல் கொடுக்க வேண்டும். குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்தே இந்தப் பழக்கத்தைச் சொல்லித் தர வேண்டும்.

ஸாரா: ஒரு பக்கம் அளவுக்கதிகமான சுதந்திரம், இன்னொரு பக்கம் சுதந்திரம்னா என்னன்னே தெரியாத பெண்கள் இப்படித்தான் இருக்கு நிலைமை. அப்போ முழுமையான சுதந்திரம் கிடைத்த மாணவிகளுக்கு அந்தச் சுதந்திரத்துடனுடைய வலிமை என்னன்னு உணர்த்தணும். எல்லோருடைய நட்பு வட்டத்திலும் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் நண்பர்களாக இருக்கிறார்கள். அதில் பெண் தோழிகளும் இருக்காங்க. இவர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து ஒரு பேஜ் கொண்டுவரலாம். பெண்களுக்காக. வெறும் ஸ்டேட்டஸ் போடுவது, இரண்டு வரி கவிதை எழுதுவது இதைத் தாண்டி, பெண் குரலுக்கான ஒரு தளமாக அந்தப் பேஜைக் கொண்டு போகணும். இங்கே பேசுகிற பெண்களைத் தாண்டி எல்லா பெண்களுக்கும் இந்த விஷயத்தைக் கொண்டு போகணும்.

பா. ஜீவசுந்தரி: சமூக வலைதளங்களுக்குள் இருக்கின்ற பெண்கள் குறைந்த அளவில் தான் இருக்கின்றார்கள். அதைத் தாண்டி உலகம்பெரியது. அடித்தட்டுப் பெண்களுக்கு நிறைய விஷயங்களைப் புரிய வைக்கவே முடிவதில்லை. முகநூல், வாட்ஸ் அப் இது பற்றியெல்லாம் தெரியாத பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவரவர்களுக்குத் தெரிந்த அளவில் மக்களுக்கான பணிகளை

செய்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

சில்வியா ப்ளாத்: சமூக வலைதள ஆக்ட் என்பதை ஒரு பார்ட்டாக நாம் வைத்துக் கொள்ளலாம். சமீபத்தில் மழை வெள்ளத்தின்போது கோவை, மதுரை, தூத்துக்குடியில் இருக்கவங்க எங்க போய் எப்படி உதவி செய்வேன்னு தெரியாமல் இருந்தபோது இங்கிருக்கவங்க முகநூல் மூலமா பாலமா இணைச்சாங்க. வெளியில் இருக்கவங்க கூட நாம எதாவது ஒரு வகையில் கம்ப்யூனிகேட் பண்ணிதான் ஆகணும். நம்ம தலைமுறை அதுலதான் இருக்காங்க.

பா. ஜீவசுந்தரி: இன்னைக்குக் கூட்டுக் குடும்பங்களே இல்லை. முன்பெல்லாம் எதாவது மனத்தாங்கல் இருந்தால் குடும்பத்தில் உள்ளவங்க அதைப் பகிர்ந்துப்பாங்க. அந்த இடத்தைத்தான் முகநூல் எடுக்குது.

சில்வியா ப்ளாத்: எங்களுக்கென்று ஒரு டாக்டர் ஃபோரம் இருக்கு. ஃப்ரீஸ்ட் இயர் ஸ்டூடன்ஸ்ல இருந்து டாக்டர்ஸ் வரை அவங்க அவங்க கருத்துகளை அதில் பதிவிடுவாங்க. உலக அளவில் சில விஷயங்களைப் பகிர்ந்து இந்த ஃபோரம் இருக்கு. அப்படியான ஒரு விஷயம்தான் தேவை.

பா. ஜீவசுந்தரி: சமூக வலைதளங்களில் வெளிப்படையாக எழுதக் கூடிய பெண்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினைகள் என்ன? அவர்கள் என்ன நிலைக்கு ஆளாகிறார்கள் என்பதையெல்லாம் பார்க்கிறோம்.

ஹேமா: ஒரு பெரிய சமூகமே வெளியில் இருக்கு. அப்புறம் எதுக்கு இந்த குரூப்?

விலாசினி: குடும்ப அமைப்புக்குள் இருக்கின்ற வன்முறையை முதலில் நாம் பேசணும். வன்முறை எனும்போது கணவன்

மனைவிக்குள் நடக்கின்ற உடல்ரீதியான தாக்குதல் என்பதைத் தாண்டி குடும்ப அமைப்பு பெண்ணுக்கு பெரும் சுமையாக இருக்கு. மேலை நாடுகளில் நமது குடும்ப அமைப்பு முறையைப் பாராட்டுறாங்க. தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு மனிதனின் முன்னேற்றத்திற்கு எவ்வளவு உறுதுணையா இருக்கு, அது ஒருவனுடைய வெற்றிக்கு எந்தளவுக்கு துணை நிற்குது என்றெல்லாம் வியந்து பேசுறாங்க. ஆனால், இது யாருக்கு உதவியாவும் உறுதுணையாவும் இருக்கு என்றால் ஆணுக்கு மட்டும்தான். பெண்ணுக்கு அது கிடைப்பதில்லை. தனிப்பட்ட முயற்சிதான் பெண்ணிடம் இருக்கு. குடும்பம் அவள் முயற்சிகளுக்கு உறுதுணையாக இருப்பதில்லை. இருக்கின்ற norms எல்லாவற்றையும் பிரேக் செய்து, வெளியில் சாதிப்பது எத்தனை பெண்களுக்கு வாய்க்கும்னு நினைக்கிறீங்க. எனவே குடும்ப அமைப்பு உளவியல்ரீதியான வன்முறை தான் மிகப்பெரிய வன்முறையாக இருக்கு. இதற்கான தீர்வாக பெரியார் சொன்னது போல குடும்ப அமைப்பை நிராகரித்து, குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்தால் மனித இனம் அழிவை நோக்கித்தான் போகும். இனப்பெருக்கம் என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு என்ன தீர்வு? கருவினைப் பெண்கள்தான் சுமக்க வேண்டும், பெண்கள்தான் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுக்க வேண்டும். எனவே எந்த இடத்தில் புரிதல் வேண்டியிருக்கு, எந்த இடத்தில் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கு. குடும்ப அமைப்பு பெண்ணிடம் மட்டுமே பொறுப்புகளைச் சுமத்தாமல் சுதந்திரத்தையும் வழங்குகிற அமைப்பாக குடும்பம் எப்போது மாறும் என்பதையெல்லாம் உரையாடல் மூலமாகத்தான் நாம் முன்னெடுக்க வேண்டும். இந்த உரையாடல் அறிவுஜீவித் தளத்திற்குள் மட்டுமே நிகழ்த்தப்படாமல், பொதுச்சமூகத்திற்குள் நிகழ்த்தப்படணும்.

மனுஷி: குழந்தை வளர்ப்பில் இருந்து இதை நாம் செயல்படுத்தலாம். வளர்ந்தவர்களிடம் பேசிப் பெரிய பயன் எதுவும் ஏற்படப் போவதில்லை.

ஸ்ரீஜா: குடும்ப அமைப்புக்குள் ஆண்களை மட்டுமே குற்றம் சொல்லத் தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் சின்ன வயசில் ஒரு குழந்தை தாயிடம் இருந்துதான் வளருது. ஆண் குழந்தையோ, பெண் குழந்தையோ, தாய்தான் வளர்க்கிறாள். ஒரு பெண்ணை அவளது கணவன் எப்படி வேண்டுமானாலும் நடத்தலாம். என்பது அவனை வளர்த்ததும் ஒரு பெண் என்பதால்தானே?. அப்போ என்ன சொல்லி வளர்த்தார்களோ அதுதானே எதிர்காலத்தில் அவனது செயல்பாடுகளைத் தீர்மானிக்கும்?

மனுஷி: குழந்தை வளர்ப்பு என்பதை மீண்டும் மீண்டும் தாய் என்கிற உறவுக்குள் மட்டுமே வைத்துப் பேசுவதால் உண்டாகிற விளைவு இது. தந்தைக்கும் குழந்தை வளர்ப்புக்கும் சம்பந்தமே கிடையாதா?

ஸ்ரீஜா: சாப்பாடு ஊட்டுவது, மடியில் வைத்துத் தூங்க வைப்பது இது மட்டுமில்ல நான் சொல்வது. தாய்தான் குழந்தையோடு அதிகமா நேரம் ஸ்பென்ட் பண்ணாங்க. அதேபோல மாமியார் மருமகள் சண்டை என்பது! குடும்பச் சூழலில் ஆண்கள் நடுநிலையா இருக்காங்க.

விலாசினி: அவன் நடுநிலையா மட்டுமில்ல. அந்தச் சண்டைக்கு மையமாவும் அவன்தான் இருக்கான்.

ஸாரா: சண்டை வரும்வரை ஆண்கள் இருக்கிறார்கள். அதன்பிறகு அவர்கள் அங்கே இருப்பதில்லை.

கவிதா: ஆண்களால்தான் மாமியார் மருமகள் இடையில் சண்டை வருது எனும்போது, அவர்கள் சண்டையை மூட்டி

விடுகிறார்கள் என்று அர்த்தம் இல்லை. அவன்தான் அங்கே மையம். மனைவி சொல்வதை அம்மாவிடமும் அம்மா சொல்வதை மனைவியிடமும் சொல்கிறான் என்று அர்த்தமில்லை.

ஸாரா: வீட்டில் சண்டை நடக்கும்போது ஆண் சண்டைக்குப் பிறகு இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பி விடுவான். ஆனால் மாமியார் மருமகள் இடையில் அதன் தாக்கம் அப்படியேதான் இருக்கும்.

பா.ஜீவசுந்தரி: பெண்களை உடமைப் பொருளாக நினைப்பதால்தான் இன்னைக்கு சுவாதி கொலை வரை வந்திருக்கு. மீண்டும் மீண்டும் பெண்மீது குடும்பச்சுமை அதிகரித்து கொண்டேதான் இருக்கு. கல்வி சமூகத்தை மாற்றிவிடும் என்று நம்பினோம். ஆனால் கல்வி கற்றவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகுது. அதேபோல குற்றங்களின் எண்ணிக்கையும் கொலைகளின் எண்ணிக்கையும் சேர்ந்து அதிகமாகிட்டேதான் இருக்கு. எனவே உளவியல் சார்ந்த சிக்கல்கள் நிறைய இருக்கு. பெண்கள் வேலைக்குப் போகும்போது பெண்களையே குற்றவாளி ஆக்குறாங்க. பெண்தான் சரியா குழந்தையை வளர்க்கல. அவள் ஒழுங்கா வளர்த்திருந்தா இதெல்லாம் நடக்காது என்பது போல பெண்ணின்மீது பழியைச் சுமத்தி விடுகிறார்கள்.

மதுமிதா: ஒரு பெண், தன்னுடைய முகத்தைத் தான் விரும்புவது போல வெளிப்படுத்துகின்ற நிலை வரணும். அவள் முகமற்றவளாக இருப்பதைத்தான் சமூகம் விரும்புது. குடும்பமும் விரும்புது. அவர்கள் விரும்புகின்ற முகம்தான் அவளுக்கான முகமா இருக்கணும்னு விரும்பறாங்க. அவள் மேல் அதைத் திணிக்கிறார்கள். இதற்கான தீர்வு உடனே நடக்காது. பெண்கள் இதைத்தான் செய்யணும், இதைத்தான் பேசணும், இவ்வளவு நேரம்தான்

வெளியில் இருக்கணும், என்பதையெல்லாம் திட்டமிட்டு செய்ய வைக்கிறார்கள். பெண்கள் எப்போதும் கண்காணிப்புக்கு உள்ளாகிறார்கள். பொதுவெளியில் வரும்போதும் கண்காணிக்கப்படுகிறார்கள். யார், எங்கே, எப்படி கண்காணிக்கிறார்கள் என்பது தெரியாத அளவில் நுட்பமாகக் கண்காணிக்கப்படுகிறார்கள். அவள் முகம் அவள் விரும்புகிற மாதிரி இன்னும் அமையவேயில்லை.

பா. ஜீவசுந்தரி : குடும்பத்திற்குள் ஜனநாயகம் வரும்போதுதான் இது நடக்கும்.

லதா அருணாச்சலம் : ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் சமூகமோ குடும்பமோ ஒரு முகத்தைக் கொடுத்திருக்கு. மகளா, தாயா, சகோதரியா, மனைவியா இப்படித்தான் பெண்ணின் முகம் இருக்கு. எழுத்தாளரா இருந்தால்கூட இந்த வட்டத்துக்குள் இருந்துதான் எழுதணும். இதைத்தான் பெண்கள் எழுத வேண்டும் என்று எல்லை வகுக்கிறார்கள். அதைத்தாண்டி அவர்களுடைய உணர்வுகளை, அவர்களது தளத்தில் நின்று எழுதும்போது அவர்களை அங்கீகரிப்பதோ ஏற்றுக் கொள்வதோ கிடையாது.

கவிதா : பெண்களுடைய வருமானம் இன்றைக்குத் தேவையா இருக்கு. ஆனால், இவர்கள் போடுகிற வட்டத்திற்குள்தான் பெண்கள் இருக்கணும். பெண்களுக்கான எல்லையை எப்போதும் இவர்கள்தான் தீர்மானிப்பார்கள்.

க்ருஷாங்கினி : இன்னைக்கு ட்ரெண்டு மாறிக்கொண்டு இருக்கு. ஆண் வீட்டு வேலையைச் செய்கிறேன். குழந்தைகளைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன். பெண் சம்பாதித்து கொண்டு வரட்டும் என்கிறார்கள். ஆனால் அதிலும் கொஞ்சம் சிக்கல் இருக்கு. அப்படிச் செய்கின்ற ஆண்களைப்

பொதுவா யாரும் நல்ல விதமா பார்க்கற தில்லை. பெண்கள் ஹவுஸ் வொய்ஃபா இருக்கும்போது அது சாதாரணமாக இருக்கு. ஆண் மனப்பான்மை மாறாமல் அப்படியேதான் இருக்கு. அவன் வேலைக்குப் போகாமல் சுதந்திரமா இருக்கறதுக்கான ஒரு விஷயமாகவும் இது பேசப்படுமா?

சுபாஷினி : ஒரு காந்தியவாதியுடைய பெண்ணாகத்தான் நான் வளர்க்கப் பட்டேன். ரொம்ப நாளைக்குப்பிறகுதான் நான் என்னுடைய சூழலைப் புரிஞ்சுக் கிட்டேன். ஸ்கூலுக்குப் போவேன். வருவேன். சாப்பாடு இருக்கும் சாப்பிடுவேன். இல்லனா அப்படியே விட்டுவோம். ஒருநாள் கூட அம்மாகிட்ட போய் பசி என்று நின்னது இல்லை. நாங்களாகவே படிச்சோம். என்னுடைய முகம்னு என்ன இருக்கு. நான் அப்பாவோட பொண்ணா இருந்தேன். கல்யாணம் ஆனவுடன் அவருடைய மனைவியா இருந்தேன். அப்புறம் குழந்தைகளுக்கு அம்மாவா இருந்தேன். இப்போ பேரனுக்குப் பாட்டி. நான் என் முகத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்ததே கிடையாது. வாழ்க்கையை நாம போராடி போராடி வாழணும். நமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்ததே என்ன என்றால் இந்த வாழ்க்கை நமக்கானது அல்ல. அடுத்தவர்களுக்கானது. எனவே என்னுடைய முகம் என்பது அடுத்த வர்களுடைய முகமாகத்தான் இருந்திருக்கு. என்னுடைய முகம் பேப்பர்ல ஒருமுறை வருது. எல்லாரும் பார்த்துட்டு சொல்றாங்க. அப்போதான் என் முகத்தையே நான் பார்க்கிறேன். அதன்பிறகுதான் என் முகத்தைப் பார்க்கணும் என்றே தோணுச்சு. அப்போ எனக்கு ஒரு குழப்பம். நமக்காக வாழ்வதா? பிறருக்காக வாழ்வதா? நமக்காக வாழ்ந்தால் அது சுயநலமா போய்விடாதா? இந்தக் கேள்வி இருந்துகொண்டே இருக்கு.

என் முகம் எங்கே இருக்கு.

கசீலா: இவங்க சொல்வதுதான் நாம் பேச வேண்டிய இடம். பெண்களுடைய முகம் பற்றிப் பேசும்போது எங்கெல்லாம் பெண்கள் தங்களுடைய முகத்தைத் தொலைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? முக்கியமாக சமையலறையில் தான். அடுத்து குழந்தை வளர்ப்பும் தான். எங்க பாட்டி ஒரு பழமொழி சொல்வாங்க. அடுப்படி திருப்பதி. வாசப்படி வைகுண்டம். பெண்கள் விடுபட வேண்டிய இடம் சமையலறையும் குழந்தை வளர்ப்பும். ஆனால், அதை விட்டுவிட முடியாத அளவுக்குப் பெண்களுக்கான ஒன்றாக மாறிப் போச்சு இந்தச் சமூகத்தில்.

பா.ஜீவசுந்தரி: இப்படி மட்டும் சொல்லி முடியாது. நானும் சமையல்கட்டில்தான் இருக்கேன் அவ்வப்போது. ஆனால் அங்கேயே தொலைந்து விடுவதில்லை.

அரங்கமல்லிகா: நமக்கான ஒடுக்குமுறைகள் தெரிந்ததால் இதைப் பேசறோம். நானும் சமையல் செய்வேன். எத்தனை பேர் என்றாலும் சமைத்துப் போடுவேன். ஆனால் இருபத்திநாலு மணி நேரமும் சமையல் அறையிலேயே இருக்கச் சொன்னால் என்னால் முடியாது. விரும்பி செய்தால் சரி என்கிற ஒரு நிலைமையை நாம் உருவாக்கிக் கொண்டோம் என்றால் சமையலறை அடையாளம் தொலைக்கிற இடமாக ஆகாது. பெண்தான் சமைக்கணும், ஆண் சமைக்கக் கூடாது என்றெல்லாம் சட்டம் பேசுகிற இடத்தில் பெண் தனக்கான உரிமையை எடுத்துப் பேசலாம். குழந்தை வளர்ப்பு என்று எடுத்துக் கொண்டால் ஆண்களுக்கு நாம் சொல்லித் தரலாம். வீட்டு வேலைகளை ஆணும் செய்யலாம், பெண்ணும் செய்யலாம் எனப் பொதுமைப்படுத்திச் செய்யக் கூடிய ஒரு சூழலை உருவாக்கணும்.

பா. ஜீவசுந்தரி: மனித உரிமை பேசக்கூடிய ஒரு தோழர், அவர் மாடியில் அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறார் நண்பர்களுடன். கீழே சமையல்கட்டு. அவரது மனைவி கீழே யிருந்து ஒவ்வொரு தோசையாகச் சுட்டுச் சுட்டு மேலே கொண்டு போய் கொடுத்து விட்டு வருகிறார். அவர் என்னிடம் இதை சொல்லும்போது எனக்குக் கோபம் வந்தது. அத்தனை பேரும் கீழே வந்து உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுப் போயிருக்கலாமே தோழர் எனக் கேட்டேன். ஒவ்வொரு தோசையைச் சுட்டு மேலேறிக் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்ற உங்க மனைவியின் வலியை நீங்க உணரவேயில்லையே என்று கேட்டதும் இதைப் பற்றி நான் யோசிக்கவேயில்லையே என்கிறார். இவர்தான் மனித உரிமைக்காகப் போராடுகிறார்.

ஹேமா: வீட்டில் ஆண்கள் வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டால் பெண்களே என்ன சொல்கிறார்கள்? பார், பொண்டாட்டிக்கு அடிமையா வேலை பார்க்கிறான் என்கிறார்கள். சம உரிமை கொடுக்கிற இடத்தில் ஆண்கள் எப்படிப் பார்க்கப்படுகிறார்கள்?

ஸாரா: முகநூலில் பெண்களுக்கு எதிராக நடக்கக்கூடிய கொடுமைகள் தாங்க முடியல என்றெல்லாம் ஸ்டேட்டஸ் போடுவார்கள். ஆனால், நோய்வாய்ப்பட்ட அம்மாவுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்க மாட்டார்கள். இப்படி, போராளிகளைப் போல முகநூலில் காட்டிக் கொள்பவர்கள் வெளியில்தான் பேசுவார்கள். வீட்டுக்குள் அதைக் கொண்டு போக மாட்டார்கள்.

பரிமளா: குழந்தை வளர்ப்பு என்பது ஒரு சமூகத் தேவை. உணவு, உடை, இப்படி எல்லாமே பொதுவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு அதை நாம் வாங்குகிறோம். இந்த உற்பத்தி உழைக்கக் கூடிய மக்கள் செய்வது. இந்த உழைக்கக் கூடிய மக்களைப்

பெற்றெடுக்கக்கூடிய வேலையைப் பெண்தான் செய்ய முடியும். எனவே, குழந்தையைப் பெண் பெற்றெடுப்பது என்பது ஒரு சமூகத் தேவை. சமூகக் கடமையும் கூட. அதை ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்தே செய்யணும். சமூகத்திற்கும் அதில் பொறுப்பு இருக்கு. இந்த அரசுக்கே இப்படியொரு பார்வை இருக்கணும். குடும்பத்துடைய கடமை மட்டுமல்ல. அந்தக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து குழந்தை வளர்ப்பைப் பார்க்கணும். அதேபோல, உணவு என்பது பொதுவான தேவை. எனவே, அதையும் எப்படிப் பொதுவான ஒன்றாகக் கொண்டு வருவது என்பதையும் நாம் யோசிக்கணும். அரசுக்கும் இதில் பொறுப்பு இருக்கு. இதெல்லாம் எப்போ சமூகத்தின் கடமையாக உணரப்படுகிறதோ அப்போதுதான் ஆண், பெண், அரசு, மையங்கள் போன்றவை பொதுநிலையில் செயல்படும். பெண்ணின் சுமையும் குறையும். கணவனை இழந்த பெண்கள், கையில் குழந்தையுடன் இருக்கிறார்கள். அது பெரும் சுமையாக இருக்கு. இதனால் அவர் மனச்சுமைக்கு ஆளாகி, குழந்தையை

அடிப்பது போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். குழந்தை வளர்ப்பு என்கிற சூழலே பிரச்சினையாகிறது. இந்த இடத்தில் அந்தப் பெண்ணைத்தான் குற்றம் சாட்டுகிறோம். அந்தப் பெண் மட்டும் இதற்குக் காரணம் இல்லை. குழந்தைகளை, முதியவர்களைப் பராமரிக்கின்ற பொறுப்பில் அரசும் இணையணும். சமூகமும் ஒன்று இணையணும். அப்போது தான் சுமை குறையும். சரியான தீர்வை நோக்கிப் போக முடியும்.

செல்வி: அரசும் குழந்தைகளை வளர்க்கணும் என ஒற்றை வரியில் சொல்லும்போது ஒரு சிக்கல் இருக்கு. நாம் பெற்றெடுக்கும் குழந்தையை எப்படி அரசாங்கம் வளர்க்கும் என்கிற கேள்வி இதில் இருக்கு. டிமாண்ட் எங்கிருந்து வர வேண்டும் என்றால் அந்தச் சமூகத்தில் இருந்து வர வேண்டும். எனக்கு இந்தப் பிரச்சினை இருக்கிறது என்றால் அதற்கு அரசு உதவி செய்யணும், அதற்குத் திட்டம் போட வேண்டும், சட்டம் இயற்ற வேண்டும் என்கிற டிமாண்ட் சமூகத்தில் இருந்து வர வேண்டும்.

கலந்துரையாடல் பதிவாக்கம், எழுத்தாக்கம் : மனுஷி

மகாசுவேதாதேவீ

வங்க மொழி எழுத்தாளர்,
சிந்தனையாளர், சமூகப்பணியாளர்

"மொழி என்பது ஓர் ஆயுதம்.
அது உங்கள்
கை அக்துள் முடியை
சவரம் செய்வதற்காக இல்லை"

ஒவியம்:ஜேகே

மகாசுவேதாதேவீ அவர்களின் எழுத்து இந்திய இலக்கியத்திற்குப் புது உயிர்ப்பைக் கொடுத்தது என்றால் மிகையாகாது. அவரது படைப்புகள் இரண்டு தலைமுறை படைப்பாளிகள், பத்திரிகையாளர்கள் மற்றும் திரைப்பட தயாரிப்பாளர்களை ஊக்குவித்தன என்றே சொல்லலாம்.

இந்தத் தலைமுறையில் கொண்டாடப்படும் மகாசுவேதாதேவீ கடந்த இரண்டு தலைமுறை ஆதிவாசி மக்களின் சமூக முன்னேற்றத்திற்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். எழுத்துப் பணியோடு சமூகப் பணியும் இழைந்த வாழ்க்கை அவருடையது.

1926ஆம் ஆண்டு இன்றைய பங்களாதேஷில் உள்ள டாக்காவில் பிறந்த மகாசுவேதாதேவீயின் குடும்பம் இலக்கியத்திலும் சமூக அக்கறையிலும் ஈடுபட்டு வளர்ந்த குடும்பமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அவரது தாத்தாக்கள் சதியை ஒழிக்கப் பாடுபட்ட ராஜாராம் மோகன் ராய் இயக்கத்தில் பங்கேற்றவர்கள். அவரது தந்தை மானிஷ் கட்டாக் ஓர் எழுத்தாளர். குடிசை வாழ் மக்களின் அவலங்களை வாழ்க்கையைத் தன் எழுத்து மூலம் படம் பிடித்துக் காட்டியவர். சித்தப்பா ரித்விக்

கட்டாக் நாடறிந்த திரைப்பட இயக்குனர், தாயாரும் எழுத்தாளர்தான், ஒருக்கப் பட்டோர் குழந்தைகளின் கல்விக்காகக் குரல் கொடுத்தவர்.

இத்தகைய பாரம்பரியப் பின்னணியில் வளர்ந்த மகாசுவேதா தேவி ஒரு முறை சொன்னது: 'பாரம்பரியம் என்பது கலைக்குக் கிடையாது. அது (கலை) தனி மனிதனின் திறமையையும் படைப்பாக்கத்தையும் பொறுத்த ஒன்று'.

எழுத்தாளர்கள் சமூக சேவை செய்தே ஆக வேண்டியவர்கள் அல்ல என்ற நவீன வாழ்க்கையின் கருத்துக்கு எதிர் கருத்தைக் கொண்டவர் தீதி மகாசுவேதாதேவி.

தாசூர் நிறுவிய சாந்தி நிகேதனில் கல்வியை முடித்த தீதி, இந்திய பாகிஸ்தான் பிரிவினையின் போது நிகழ்ந்த வன்முறையில் மாய்ந்து கொண்டிருந்த சமூகத்தில் உயிரோடு போராடிக் கொண்டிருந்த மக்களுக்காகப் பணியாற்றியவர். எல்லைப் பகுதிகளில் பசியால் வாடிய மக்களுக்கு உணவு வழங்கும் பணிகளில் தன்னை இணைத்து கொண்டார்.

மகாசுவேதாதேவி பருவ வயதை அடைந்த நேரம் இந்தியாவில் மாபெரும் அரசியல் நிகழ்வுகள் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கம்(1942), கல்கத்தா கலவரம்(1946), நாட்டுப் பிரிவினையும் பாகிஸ்தான் உருவாக்கமும் (1947) எனத் தொடர்ந்தவை நாட்டை உலுக்கிய நிகழ்வுகள்.

கல்லூரிப் படிப்பிற்குப் பின் கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிரியப் பணியோடு, ஒரு பத்திரிகையாளராகவும் பரிணமித்தார். 1965 ஆம் ஆண்டு, பீகார் மாநிலத்தில் பலாமு என்ற இடத்திற்குச் சென்ற போது அங்கே மக்கள் மிகவும் மோசமான நிலையில் வாழ்வதைப் பார்த்து மனம் நொந்தார். அன்றிலிருந்து தன் பத்திரிக்கைப் பணியை ஒருக்கப்பட்டி நசுக்கப்பட்ட மக்களின் நல் வாழ்வுக்காகப் பயன்படுத்தலானார். அம் மக்களுக்காக ஓர் அமைப்பைத் தொடங்கினார். திணிக்கப்பட்ட அநீதிகளை எதிர்த்துப் போராடினார். அதனாலே அந்த மக்களால் "தீதி" (மூத்த சகோதரி, அக்கா) என அழைக்கப்பட்டார்.

எந்த சமூகத்தில் அனைத்து விஷயங்கள் குறித்து சரியான விழிப்புணர்வு இருக்கிறதோ, அங்குதான் வளர்ச்சியைக் காணமுடியும் என்று (ஒரு கேள்விக்கு பதில் அளிக்கையில்) தீதி கூறியதுண்டு. மேற்கு வங்கத்தில் சாதியக் கொடுமைகள் அவ்வளவாக இல்லை, ஏனெனில் ஆசார அநுஷ்டானங்களைக் கடைபிடிக்கும் மாநிலமாக மேற்கு வங்கம் எப்போதும் இருந்ததில்லை. ஒரு வேளை ஆசாரம் அதிகமாகக் கடைபிடிக்கப் பட்டிருந்தால் சாதிப் பிரச்சினைகளும் தலை தூக்கியிருக்கும் என்பதே அவரது கருத்தாக பதிவுசெய்துள்ளார்.

1947 ல் நாடகத்துறையில் இருந்த கம்யூனிஸ்டான ஸிஜூன் பட்டாச்சார்யாவை திருமணம் செய்து கொண்டார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவர்கள் 1961ல் விவாகரத்தும் செய்து கொண்டனர். அவர்களது ஒரே மகனான நபூன் பட்டாச்சார்யா, குறிப்பிடத் தக்க ஓர் எழுத்தாளர்.

- கோசிரா

மகாசுவேதாதேவி

நேர்காணல்

வங்க மூலம்: அஞ்சும் கட்யால்

தமிழில்: கோசினரா

அஞ்சும் கட்யால்: மஹாஸ்வேதாதேவி, உங்களைப் பார்க்கும்போது மிக மென்மையான, அன்பான பாட்டி போலத் தென்படுகிறீர்கள். நாடறிந்த எழுத்தாளர், சமூகநலவாதி நீங்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. நீங்கள் சிறிய பெண்ணாக பருவம் அடைவதற்கு முந்தைய குழந்தைப் பருவத்தை பற்றிய நினைவுகளைச் சொல்ல முடியுமா?

மகாசுவேதாதேவி: என் குழந்தைப் பருவம் மிகவும் மகிழ்ச்சிகரமானது. என் குடும்பம் மிகவும் வித்தியாசமான குடும்பம், பெரிய கூட்டுக் குடும்பம். நான்தான் முதல் குழந்தை. அதுவும் பெண் குழந்தை என்பதால் என்னை அனைவரும் விரும்பினர். அந்தப் பெரிய குடும்பத்தில் யாரும் என் விஷயத்தில் குறுக்கிட்டதில்லை. என் தாய் தந்தையர் நான் விரும்பியதைச் செய்ய அனுமதித்தனர். நான்கு வயதுக்குள்ளேயே சரளமாக வாசிக்கக் கற்றுக் கொண்டேன்.

அஞ்சும் கட்யால்: அந்தக் காலங்களில் எங்கெல்லாம் வசித்தீர்கள்?

மகாசுவேதாதேவி: தந்தை ஓர் அரச ஊழியர், எங்கெங்கெல்லாம் இட மாற்றம் செய்தார்களோ அங்கெல்லாம் வசித்தோம். மகிழ்ச்சியான நாட்கள் என்றால் அது மேதினிபூர் என்ற சிறு நகரத்தில் இருந்த காலத்தைச் சொல்லலாம். மிக மகிழ்ச்சிகரமான அந்த காலத்தில் மேதினிபூர் ஒரு சிறிய ஊரே. தந்தையின் அரசுக் குடியிருப்பு ஊரிலிருந்து ஒதுங்கி ஒரு கோடியில் இருந்தது. வீட்டிலிருந்து கொஞ்ச தூரம் சென்றால் ஸால் மரங்கள் நிரம்பிய காடு தொடங்கி விடும்.

அங்கே சந்தால் இன மக்களின் கூம்பிய, ஓலைக் குடிசைகள் மற்றும் குக்கிராமக் குடியிருப்புகள் இருந்தன. வீட்டில் எனக்கு நிறைய சுதந்திரம் இருந்தது எதை வேண்டுமாலும் படிக்கலாம்; தந்தைக்கு இசை, ஓவியங்கள், சிற்பங்கள் மீது நாட்டம், ஆர்வம்; ஆக எனக்கு இளம் வயதிலேயே பல விஷயங்களில் நன்கு பரிச்சயம் என்றே சொல்லலாம்.

அஞ்சும் கட்யால்: நீங்கள் சொன்னீர்கள் குடும்பத்தில் உங்களுக்கு நிறைய சுதந்திரம் இருந்தது, உங்களுக்கு குறுக்கே யாரும் நின்றுதில்லை என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்கள். குடும்பத்தின் முதல் குழந்தை அதுவும் பெண் என்பதால் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக வரவேற்றதாக சொன்னீர்கள். ஆகவே உங்கள் குடும்பம், அரசியல் மற்றும் கலாசார ரீதியாக ஓர் அசாதாரண, வழக்கத்திற்கு மாறான பார்வையைக் கொண்டிருந்ததென்று நினைக்கிறீர்களா.?

மகாசுவேதாதேவி: பொதுவாக, என் தாய்வழி உறவினர் கல்வி கற்பதைப் பெரிதும் ஆதரித்து வந்துள்ளனர். அதாவது, என் தாய்வழிப் பாட்டி. அவர்களின் தாய்மார் எல்லோருமே அந்தக் காலத்திலேயே கல்வி கற்பது, நூலகம் செல்வது, செய்தித்தாள் படிப்பது என எல்லாவற்றையும் வளர்த்தே வந்துள்ளனர். மேலும், அவர்களுடைய பூர்வீகக் கிராமத்தில் தேசப்பற்று நிறைந்தவர் இருந்தனர். தாயின் கிராமத்தில் ராஜன் லஹரி என்பவர் இருந்தார். பகத் சிங்கோடு தொடர்பு கொண்டவர். காக்கோரி சதி வழக்கு முடிவில் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

மோஹித் மொய்த்ரோ என்ற என் தாயின் ஒரு சகோதரர், அந்தமான் சிறையில் உண்ணாவிரதம் இருந்தார். அதை முறியடிக்க வலுக்கட்டாயமாக உணவைச் செலுத்தும் குழாயை வாய்க்குள் செருகி அடைத்ததில், அவர் உயிரிழந்தார். அப்போது நான் ஏழாவது வகுப்பில் இருந்தேன், 1937ம் வருடம், அப்போது நான் சாந்தி நிகேதனிலிருந்து மேதினிபூர் வந்தேன். அம்மா பேசவில்லை. தந்தையும் கூட மௌனமாய் இருந்தார். ஏதோவொன்று நடந்திருக்கிறது, யாரோ இறந்து விட்டார்களென்று யூகிக்க முடிந்தது. அம்மாவிடம் யார் என்று வினவ, அன்றைய செய்தித்தாளை என் கையில் திணித்தார். நடந்த சம்பவங்களை அறிந்து கொண்டேன்.

அஞ்சம் கட்யால்: பத்து வயது வரையான குழந்தைப் பருவத்தை பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது உங்கள் நினைவில் மேதினிபூர் வீடு தெளிவாக இருக்கிறது. அங்கே சால் காட்டின் விளிம்பில் பழங்குடி மக்களின் குடியிருப்பு இருந்திருக்கிறது. அதுதான் உங்களுக்குப் பழக்கமான கலாச்சாரத்திலிருந்து மாறுபட்ட புதிய கலாச்சாரமான பழங்குடியினர் பண்பாடு பற்றிய முதல் அறிமுகம் என்று எடுத்துக்கொள்ளலாமா?

மகாசுவேதாதேவி: ஆமாம். ஆமாம், நீங்கள் என்னுடைய இன்றைய செயல்பாட்டை, அந்த நாளைய என் ஆர்வத்தின் நீட்சியாக, அதன் தொடர்ச்சியாக இணைக்க விரும்புகிறீர்கள் போல. என் இன்றைய செயல்பாடு பற்றி உங்களுக்கு நன்றாகவே தெரியும். அதில் எனக்கு முழுமையான ஈடுபாடு. ஆனால் அந்த காலத்தில் என்ன நடந்ததென்று உங்களுக்குச் சொல்லியாக வேண்டும். சந்தால்ஸ் என்று அழைக்கப்படும் மக்களோடு பொதுவாக

யாரும் நட்பாக இருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் அறிவிக்கப் படாத சீர்மரபினர் (de-notified) உண்மையில் அவர்கள் மிகவும் முன்னேறிய பழங்குடியினர். ஆனால் போலீஸ் அவர்களை சும்மா விட்டதில்லை. ஒவ்வொரு மாலை நேரத்திலும் காவல் நிலையத்தில் அவர்கள் ஆஜராக வேண்டுமென்று கட்டாயப் படுத்துவார்கள். அது அவர்களுக்குக் மிகவும் கடினமாக இருந்தது. அன்றாடக் கூலி வேலை செய்தவர்கள். அங்கிருக்கிற அரசுக் குடியிருப்புகளில் எடுபிடி ஏவல் வேலை செய்ய போலீசார் அவர்களை நிர்பந்தித்தனர். அது ஒரு வகையில் கண்காணிப்பு நடவடிக்கை என்று கூடச் சொல்லலாம்.

எங்கள் வீட்டிலும் இரு சிறுவர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். என் தந்தை போலீஸ் நிலையத்திற்குச் சென்று, அதிகாரிகளிடம் எங்கள் வீட்டில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிற சிறுவர்களைப் பற்றிய தேவையான தகவல்களை தந்தையின் அலுவலகத்துக்கு வந்து பெற்றுச் செல்லுங்கள், சிறுவர்கள் காட்டில் வெகு தொலைவில் இருக்கிற அவர்களது வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று முறையிட்டிருக்கிறார்.

ஒரு பையன் இருந்தான், அவர்கள் இலைகளை விசில் போல செய்து ஊதுவதைச் செய்து காட்டுவான். நானும் அனைவர் முன் செய்து ஊதுவேன். என் முதுகில் தட்டிப் பாராட்டுவார்கள். உண்மையில் மேதினிபூரில் என் வாழ்க்கை சந்தோஷமாகக் கழிந்தது .

என் தந்தை வாங்கித் தந்த சைக்கிளை ஓட்டிகொண்டே இருப்பேன். வீட்டின் பின்புறம் மிகப் பெரிய புல்வெளியும், அதை ஓட்டிப் பெரிய .. என்ன சொல்றது வங்க மொழியிலே பங்காலி புகுர் ...?

அஞ்சும் கட்யால்: Pond? குளம்?

மகாசுவேதாதேவி: ஆம் பெரிய குளம் இருந்தது. அங்கே யாரும் வரமாட்டார்கள். ஒரு முறை சைக்கிளிலிருந்து அக்குளத்தில் விழுந்து விட்டேன். எப்படியோ நீச்சலடித்துக் கரையேறி விட்டேன். அம்மா சொன்னாள்; ‘சைக்கிள் ஓட்டத் தெரியும். நீச்சலடிக்கவும் வரும். பின்னே என்ன?’ இதைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப் பட்டு அவர் எதற்கும் பதட்டமடைய மாட்டார்..

அஞ்சும் கட்யால்: அப்படியென்றால் வீட்டில் உங்களுக்கு ஆண் பிள்ளையைபோல சுதந்திரம் குழந்தை பருவத்தில் இருந்ததென்று சொல்லலாம்

மகாசுவேதாதேவி: ஆமாம், ஆமாம் முழுக்க, முழுக்க!

அஞ்சும் கட்யால்: வெளியே ஓடிக் குதித்து விளையாட?

மகாசுவேதாதேவி: ஆமாம். முழுச் சுதந்திரம் இருந்தது.

என் தம்பிக்கு ஒரு சைக்கிள் வாங்கி தந்தார் தந்தை. அப்படித்தான் மூத்தவளான எனக்கும் உடனே ஒரு சைக்கிள் கிடைத்தது. அவர் சொல்வார்: ‘அவளுக்குச் சைக்கிள் ஓட்டப் பிடிக்கும். அவள் சந்தோஷமாக இருக்கட்டுமே.

என் குடும்பத்தில் தாய் வழி பாட்டிமார், அதற்கு முந்தைய தலைமுறைப் பெண்டிர் பெருமைப்பட வைத்தவர்கள். தாய்வழிப் பாட்டி சொந்த நூலகம் வைத்திருந்தார். இன்றைய பங்களாதேஷின் தலைநகரான டாக்காவில் இருந்தார்கள். அது ஒரு சிறிய நகரமாக இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. என் தந்தை அங்கு வழக்கறிஞராக பணியாற்றியது. சுதேசி உணர்வு கொண்டவராதலால் சுதேசி வழக்குகளுக்காக வாதாடினார். நம்

மக்களிடம் அதிக பணமில்லை. வருமானம் குறையும். அவருக்குச் ‘சுதேசி வக்கீல்’ என்றே பெயர்!

ஆனால் என் தாய்வழிப் பாட்டி ஓர் அற்புதமான நூலகம் நடத்தி வந்தார். மாலை நேரத்தில், என் தாத்தா அவரது நண்பர்கள் எல்லாம் கூடுவார்கள். வழக்குகளைப் பற்றிப் பேசுவார்கள். இதழ்கள் வெளியிடும் பதிப்பாளர்கள் வருவார்கள். அவர்களுக்கு என் பாட்டி ஒரு வழிகாட்டி. திறமையாகப் பேசக் கூடியவர். அந்த இதழ்களில் அவர் பெண் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். எல்லா விஷயங்களும் தெரிந்தவர். அப்போது ஜெயஹீ என்ற ஒரு பத்திரிக்கை வந்து கொண்டிருந்தது. அதை நடத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் நாட்டுப்பற்று மிக்க லீலாநாக் மற்றும் ரேணுசென். லீலா நாயக் பின்னர் அவர் லீலா ராய் ஆனார். அவர்கள் பார்வோர்பிளாக் அணியைச் சேர்ந்தவர்கள். எது எப்படியோ, நாட்டுப்பற்று மிக்கவர்கள். பத்திரிகை சம்பந்தமாக அடிக்கடி இவ்விருவரும் கைது செய்யப்படுவதுண்டு. அப்பொழுது அந்த இதழை யார் நடத்துவார்கள்? வீட்டில் பாட்டி, என் அம்மா, என் அத்தை என எல்லோரும் எழுதி அச்சிட்டு இதழ்களை விற்பார்கள். நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

இப்பொழுது நான் என்ன செய்துக்கொண்டிருக்கிறேனோ அது இயல்பான ஒன்றுதான். இதற்கு மாறாக நான் ஏதாவது செய்திருந்தால்தான் அது வழக்கத்திற்கு மாறான ஒன்றாக இருந்திருக்கும். மிகப் பெரிய துரோகமாகப் போயிருக்கும். கிழக்கு வங்காளத்தில் இருந்த எங்கள் கிராமத்தில் தூர்கா பூஜை போது பெரிய படகுகளில் புடவைகள் மற்ற பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் செல்வார்கள். அந்தக் கிராமத்தில் பெண்கள்

சரத் சந்திரர் மற்றும் மற்ற எழுத்தாளர்கள் புத்தகங்களை வாங்கிச் செல்வார்கள். அப்புத்தகங்கள் குக்கிராமங்களுக்கும் செல்லும். அது அப்போது அசாதாரணமான ஒரு நிகழ்வு.

அஞ்சம் கட்யால்: ஜெயஸ்ரீ பற்றிச் சொன்னீர்கள் அது போல மற்ற பத்திரிக்கைகளைப் பற்றிச் சொல்ல முடியுமா?

மகாசுவேதாதேவி: பாசுமதி என்ற மிகப் பிரபலமான பத்திரிகை இருந்தது. அந்தப் பத்திரிகையில் வந்த அனைத்து ஓவியங்களையும் திரு.தாமஸ் வரைந்தார்.. அவரது மனைவியும். ...அந்தக்காலத்தில் பிரபலம். புரோபாஷி என்றொரு பத்திரிகை இருந்தது. அதை ராமானந்த் சாட்டர்ஜி நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அதில் தாகூரின் எழுத்துக்கள் வரும். பெண் விவகாரங்களை வெளியிடுவதில் புரோபாஷி மிகவும் வலிமையான இதழாக இருந்தது. யாராவது ஒரு பெண் பள்ளி இறுதி தேறினாலோ அல்லது கல்லூரிப் படிப்பை முடித்தாலோ அப்பத்திரிக்கையில் பெரிய செய்தியாக வரும். பெண் எழுத்தாளர்கள் சீதாதேவி, சாந்தாதேவி மற்றும் பிற ஆசிரியர்கள் அந்த இதழில் நிறைய எழுதினார்கள். பின்னர் வி(பி?)சித்ரா என்ற பத்திரிக்கை இருந்தது. அது மிகவும் தூய இலக்கியப் பத்திரிக்கை. அதில்தான் பிபூதி பூஷன் பானர்ஜி 'பதேர் பாஞ்சாலி' எழுதினார். பரிச்சேய் (Parichay) என்ற இதழை சுதீன் தத்தா நடத்தினார். என் தந்தையும் பரிச்சாயின் ஓர் எழுத்தாளர். நான் சாந்தி நிகேதனில் இருந்த போது ஓர் ஆண்டு எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. என் தந்தை அந்த வருடம் எதையும் எழுதவில்லை. ஆசிரியர் சுதீன் தத்தா அவரை மிகவும் கடிந்து கொண்டார். என் அம்மாவிடம் "நீங்கள் ஏதாவது எழுதவேண்டும்." என்றார்.

எனவே அம்மா ஒரு கதை எழுதினார். நன்றாகவே எழுதினார். அவர் குறிப்பாக பெண்கள் விவகாரங்கள் பற்றி அதிகமாக எழுதி வந்தார்.

அஞ்சம் கட்யால்: அது பரிச்சேயில் வெளி வந்ததா?

மகாசுவேதாதேவி: ஆமாம், வந்தது.

அஞ்சம் கட்யால்: அவர் தொடர்ந்து எழுதினாரா?

மகாசுவேதாதேவி: ஆமாம், அவர் தொடர்ந்து எழுதப் பணிக்கப்பட்டார். என் தந்தை மூன்று பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுவதாக வாக்களித்து விட்டு எழுத வில்லை. அதற்காக என் அம்மாவை எழுதச்சொன்னார். அம்மாவும் கவிதைகள், கதைகளென்று எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அப்பாவுக்கும் மனம் நிறைவாக இருந்தது. அம்மாவுக்கும் எழுதுவதில் மனம் ஈடுபட்டது.

அஞ்சம் கட்யால்: சாந்தி நிகேதனுக்கு பத்து வயதிலேயே சென்று விட்டதாகச் சொல்கிறீர்கள். அந்த வாழ்க்கை பற்றி ஏதாவது சொல்ல முடியுமா?

மகாசுவேதாதேவி: சாந்தி நிகேதனில் என் வாழ்க்கை பற்றி ஒரு புத்தகமே எழுதியிருக்கின்றேன்., அதில் பல நினைவுகளைப் பதிவு பண்ணியிருக்கிறேன். சாந்தி நிகேதன் சிறிய ஊர். எப்போது நினைத்தாலும் தாகூர் அவர்களைச் சந்திக்க முடியும். யாரும் எதுவும் சொல்ல மாட்டார்கள் இங்கேயெல்லாம் வரக்கூடாதென்று. தாகூர் வளர்ப்பு மகள் பேத்தி நந்தினி எங்கள் பள்ளியில்தான் படித்தாள். நேரம் கிடைக்கிற போதெல்லாம் 'உத்(த)ராயன்' செல்வோம் அதுதான் தாகூர் வீடு. அவருடைய மருமகள்

எங்களுக்கு இனிப்புகள் கொடுத்து நன்றாக உபசரிப்பார். அதிக சுதந்திரம் இருந்தது. எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லலாம். சாந்தி நிகேதனில் பெரிய திறந்த வெளி இருந்தது செம்மண் நிறத்தில். அதில் நாங்கள் வெயிலோ, மழையோ விளையாடுவோம். எந்தத் தடையும் இருந்ததில்லை.

அங்கேதான் தாகூர் எழுதிய நாடகங்கள் எல்லாம் அரங்கேறும். தாகூர் இரண்டு அல்லது மூன்று மணி நேரம் அசையாமல் ஒரே இடத்தில் இருந்து கவனிப்பார். நாட்டியத்தில் நாடகத்தில் ஏதாவது தவறு இருந்தால் விரலை மட்டும் தூக்கிக் காட்டுவார். நாங்கள் அனைவரும் சத்தமின்றி அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்று விடுவோம். சாந்தி நிகேதன் என் வாழ்வில் மகிழ்ச்சியாக இருந்த நாட்கள் அவை... அறிவிப்பேதுமின்றி எல்லாம் நடந்தேறின. கடமையுணர்வின் வெளிப்பாடுகள், பணி, நேரக் கணக்குக்கு ஈடு கொடுக்கும் உழைப்பு, உபயோகமாகும் வகையில் ஏதாவது முனைப்பு. என்னவென்று சொல்ல... அதெல்லாம்..

அஞ்சம் கட்யால்: பயன், ..மதிப்பீடு?

மகாசுவேதாதேவி: மதிப்பீடுகள், நிச்சயமாக.

அஞ்சம் கட்யால்: இப்பொழுது உங்கள் எழுத்தை பற்றிப் பேசுவோம். உங்கள் முதல் கதையிலிருந்து தொடங்குவோம்.

மகாசுவேதாதேவி: நல்லது. சாந்தி நிகேதனிலிருந்து கல்கத்தா வந்தேன். எட்டாவது வகுப்பில் சேர்ந்தேன். 1939 ஆம் வருடம். அங்கே எங்கள் ஆங்கில மொழி ஆசிரியர் ஆளுமை படைத்தவர். அவரது சகோதரர் குழந்தைகளுக்காக ஒரு பத்திரிகை நடத்தி வந்தார்.

அஞ்சம் கட்யால்: பத்திரிகையின் பெயரைச் சொல்ல முடியுமா.?

மகாசுவேதாதேவி: 'ரங்க்மாஷல்' என்று பெயர். முன்னணி எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் அதில் எழுதி வந்தார்கள். நான் அவ்விதழைப் படித்திருக்கின்றேன், ஏனெனில் என் தந்தை எல்லா பத்திரிக்கைகளுக்குமே சந்தா கட்டி விடுவார். நான் தீவிர வாசகி வேறு. அச்சமயம் அபர்ணாதி என்னிடம் தாகூரின் குழந்தைப் பருவ நினைவுகள் அடங்கிய புத்தகம் ஒன்றைக் கொடுத்து விமர்சனக் கட்டுரை எழுதச் சொன்னார். .மிரண்டு போய் விட்டேன். நான் வகுப்பில் பாடங்களாக (மட்டும்) படித்திருக்கின்றேன். எழுதுவது? ..யார் எழுதுவார்கள்;

ஆனால் அபர்ணாதி வித்தியாசமானவர். எப்படியோ என்னிடம் எழுதி வாங்கிப் பிரசுரித்து விட்டார். என் பெற்றோருக்குத் தெரியாது. நான் சொல்லவில்லை. அதை என் முதல் எழுத்தாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் மீண்டும் சாந்தி நிகேதன் சென்றேன், கல்லூரி படிப்பிற்காக. தேஷ் பத்திரிகை ஆசிரியர் வீடு சாந்திநிகேதன் அருகே இருந்தது. அவர் என்னை எழுதச் சொன்னார். நான் ஏதோ கொஞ்சம் எழுதினேன். எனக்கு மணிஆர்டரில் பத்து ரூபாய் வந்தது என் ஹாஸ்டலில் தங்கியிருந்தவர்களுக்கு ஓர் அதிர்ச்சிதான்!

அஞ்சம் கட்யால்: எப்போது நீங்கள் ஓர் எழுத்தாளர் என்று உணர ஆரம்பித்தீர்கள்?

மகாசுவேதாதேவி: நான் அப்படியெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தது கிடையாது. ஏனெனில் என் கணவர் அப்போது வேலையில் இல்லை. மகன் சிறியவனாக இருந்தான். எனவே நான் தொடர்ந்து பல வேலைகள் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. அந்த நேரம் நான் குரங்குகளை அமெரிக்காவிற்கு ஏற்றுமதி செய்ய முயற்சி செய்தேன்.

அஞ்சம் கட்யால்: அது பற்றி எனக்குத் தெரியாதே..

மகாசவேதாதேவி: உங்களுக்குத்தெரியாதா.. அது ஒரு நல்ல கதை. அந்நாட்களில், கம்ப்யூனிசவாதிகள் நிறைய துன்புறுத்தப் பட்டனர். எல்லா இடங்களிலும் வசித்த கம்ப்யூனிசக் குடும்பங்கள் பொருளா தார நெருக்கடியிலிருந்தார்கள். நாங்களும் தண்டிக்கப்பட்டோமென்றே சொல்லலாம். நீங்கள் சொல்லக்கூடும் அது கூட கம்ப்யூனிச கொள்கையாக இருந்திருக்குமென்று. எனக்குத் தெரியாது.

அப்போது என் கணவரின் நண்பர் ஒருவர் என்னிடம் வந்து, உங்களுக்குக் குரங்குகளை ஏற்றுமதி செய்ய விருப்பமுண்டா மேடம் என்று கேட்டார். அமெரிக்காவிற்கு 15,000 குரங்குகள் தேவைப் படுகின்றன. அப்போது நாங்கள் ஷாம்பஜார் என்ற இடத்தில் வசித்து வந்தோம். 15,000 குரங்குகள் ஏற்றுமதி செய்வது நடக்கிற காரியம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் நிச்சயமாகச் செய்கின்றேன் என்றேன். பிறகு கேள்விப் பட்டேன். அமெரிக்கர்களுக்குச் சில மருந்துகளை பரிசோதனை செய்ய குரங்குகள் தேவைப்படுகின்றன என்று. அது எனக்கு உடன்பாடான விஷயமில்லை. என்னை நியூ மார்க்கெட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே தாடியுடன் மிகவும் கண்ணியமான தோற்றம் கொண்ட ஒரு முஸ்லீம் எங்களிடம், "என்ன? 15,000 குரங்குகளா" என்று கேட்டுத் திகைத்தவர், பின்னர் ஏற்பாடு செய்வதாக ஒத்துக் கொண்டார். அதற்கான அக்ரீமெண்ட் போடப்பட்டது. நான் அத்தனை குரங்குகள் எங்கே கிடைக்கும் எனக் கேட்டதற்கு அவர் மத்தியப் பிரதேசம் என்றார். அவருக்கு அதெல்லாம் அத்துப் படி, கை வந்த எளிய காரியம் போல பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

குரங்குகளை அவர் ரயிலில் பம்பாய்க்கு அனுப்பி அங்கிருந்து கப்பலில் அமெரிக்கா அனுப்ப ஏற்பாடு ஆகியிருந்தது. கப்பலில் குரங்குகளைக் கொண்டு செல்லும் பொறுப்பை அமெரிக்காவின் ஆட்கள் கவனித்துக் கொள்வார்கள்.

இதற்கிடையில் என் மாமா சச்சின் சந்தூரி வந்தார். அவர் எகனாமிக் அண்ட் பொலிடிக்கல் வீக்லியின் ஆசிரியர். அவர் சொன்னது: 'வர வர இந்த வங்காளிகள் மிகவும் மோசமானவர்களாக மாறிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.'

"என்ன மாமா நடந்தது?" என்று கேட்டேன். கொல்கத்தாவில் உள்ள ஒரு பெண்மணி குரங்குகளை ஏற்றுமதி செய்ய இருப்பதாகக் கேள்விப் பட்டேன் என நொந்து கொண்டார். அவருக்குத் தெரியாது அந்த பெண் அவருக்கு உறவுதான் என்று! அனைத்துக் குரங்குகளும் பம்பாய் வந்து விட்டன. அமெரிக்கக் கப்பல்கள் துறைமுகத்தில் நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்தன.

இது தொடர்பாக ஜைன மக்கள் பெரிய ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். குரங்குகள் பட்டினியால் இறந்து விடும். எப்படி அனுமதிக்கலாம் என்று. ஒன்று அல்லது இரண்டு குரங்குகள் பட்டினியால் இறந்திருக்கலாமோ, என்னவோ... இறுதியில் மும்பை அதிகாரிகள் அந்தக் குரங்குகளை மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப் பகுதிகளில் விடுதலை செய்தார்கள். நான் மகாராஷ்டிரா பகுதியில் பயணம் செய்யும் போதெல்லாம் எங்காவது குரங்குகளைப் பார்க்க நேரிட்டால் லக்ஷ்மண் கெய்க்வாட், கணேஷ் தேவி என்னிடம் சொல்வார்கள், "இவை நீங்கள் அனுப்ப நினைத்த குரங்குகளின் வாரிசுகள்".

அஞ்சும் கட்யால்; உங்கள் முதல் நிஜக் கதை பற்றிச் சொல்லுங்கள். அதாவது எது உங்கள் முதல் கிரியேட்டிவ் ஸ்டோரி என்று நினைக்கிறீர்கள்?

மகாசுவேதாதேவி: நீங்கள் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். எழுத்து எனக்கு மிகவும் இயல்பாக வாய்த்த ஒன்று. அது என் பொருளாதாரப் பிரச்சனையை தீர்க்க உதவியாய் இருந்தது. அப்பொழுது வாசிக்க நல்ல வார பத்திரிக்கையாக சசிதாராபாரத் என்ற இதழ் வந்து கொண்டிருந்தது. எனது மாமாவின் நண்பர் அந்த பத்திரிக்கையோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தார். அவர், என்னிடம் கேட்டார்: ஏன் உன்னால் சிறிய ஓவியங்கள் வரைய முடியாதா? அந்த நேரத்தில், நான் மத்திய அரசு உத்தியோகத்தில் இருந்தேன். இரண்டு ஆண்டுகள் பணியில் இருந்தேன். ஒரு கம்ப்யூனிசவாதியைத் திருமணம் செய்து கொண்டதால் பணி நீக்கம் செய்யப் பட்டேன். ஆனால் அதற்கு முன்னும் நான் எழுதிக்கொண்டுதானிருந்தேன். ஆனால் உண்மைப் பெயரைப் பயன்படுத்தவில்லை. சுமித்ரா தேவி எனப் புனைப் பெயரை வைத்துக் கொண்டேன். அப்புறம் பம்பாய் சென்றேன். என் கணவர் பிஜோன் பத்திரிக்கையாளரும் திரைப்பட விமர்சகருமான கே ஏ அப்பாஸுக்காக சில கதைகள் எழுத வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அது கை கூடவில்லை. பம்பாயிலிருந்து திரும்பி விட்டோம்.

அஞ்சும் கட்யால்: அப்புறம் உங்களுக்கு எப்படி ஜான்சி ராணியின் வரலாற்றை எழுத வேண்டுமென்று தோன்றிற்று?

மகாசுவேதாதேவி: நான் சிறு வயதில் ஜான்சி ராணி கதையைப் படித்திருக்கிறேன். பாட்டியின் நூலகத்தில் ராணியின் குழந்தைப் பருவத்தைப் பற்றிய புத்தகம் ஒன்று

இருந்தது. அது பற்றிய நினைவுகள் எனக்குள் மீண்டும் மீண்டும் வந்து போயின. மேலும் அவளைப் பற்றி ரவீந்திரநாத் தாகூரின் மூத்த சகோதரர் அடிக்கடித் தன் பேச்சில் குறிப்பிடுவார். ஜான்சி ராணி வாழ்நாளில் தன் துணிச்சலை நிரூபித்தவர். அவருக்கு ஏன் பின்னடைவோ தெரியவில்லை, மேலும் அது போன்ற சில விஷயங்கள். நான் அவளுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுவதென்று முடிவு செய்து விட்டேன். எனக்கு வாழ்க்கை வரலாறு வடிவத்தைப் பற்றி எந்த விஷய ஞானமும் இல்லை. வரலாறு தொடர்பான விஷயங்கள் குறித்து கள ஆய்வு செய்தும் பழக்கமில்லை. நான் எதிர்காலம் முழுவதும், வாழ்நாள் முழுவதும் விசித்திரமான விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருப்பேன் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. உண்மையில் ஜான்சி ராணிக்கு திருமணம் நடக்கும் போது, அவளுக்கு வயது எட்டுதான். அவருடைய தந்தையும் அவளோடு ஜான்சியில் குடியேறியிருந்தார். ஜான்சி ராணியின் கணவர் கங்காதர் ராவுக்குத் திருமணத்தின் போது வயது 30-32 இருக்கும். ஜான்சி ராணியின் தந்தை வயதும் கூட 30-32தான். ஜான்சிக்கு வந்த பிறகு ராணிக்கு திருமணம் செய்த பின்னர், தந்தையும் இன்னொரு எட்டு வயதுச் சிறுமியைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். தந்தை மணந்து கொண்ட சிறுமி அதாவது ஜான்சி ராணியின் மாற்றாந்தாய், ஜான்சி ராணியின் நெருங்கிய தோழிதான். குழந்தைப் பருவம் முதலே நண்பர்கள். ராணியின் வளர்ப்பு மகன் தாமோதர் ராவ், அவரது மருமகன் நவீன் சிந்தாமணி பாண்டே என்று எல்லா விவரங்களையும் அறிந்துக்கொண்டேன். அதற்காக ஜான்சி, குவாலியர் மற்றும் அது சுற்றி உள்ள இடங்களுக்குப் பயணம் சென்றேன். மக்கள் கதைகளைச் சேகரித்தேன்.

இரவு நேரங்களில் மரம் வெட்டும் தொழிலாளர்கள் பாடுவார்கள். டிசம்பர் மாதக் குளிரில் குறிப்புகள் சேகரிக்க சென்றது ஒரு சுவையான அனுபவம்.

அஞ்சம் கட்யால்: ஜான்சி ராணி பற்றிய பாடல்களா?

மகாசுவேதாதேவி: ஹா(ங்), ஆமாம்.

அவள் மண்ணிலிருந்து வீரர்களை
உருவாக்கினாள்

கட்டையிலிருந்து கத்தியை
உருவாக்கினாள்

மலைகளை உடைத்துக் குதிரைகளைச்
செய்தாள்

இந்தக் குவாலியர் சாலையில்தான்
ஓட்டிச் சென்றாள்.

அஞ்சம் கட்யால்: அதுதான் உங்கள் முதல் புத்தகமா?

மகாசுவேதாதேவி: ஆமாம், தொடராக தேஷ் பத்திரிக்கையில் வந்தது. அப்புறந்தான் புத்தகமாக வெளி வந்தது. அந்தக் காலத்தில்தான் நான் எழுத்தாளராக உடனேயே அறியப் பட்டேன். எந்த எதிர்ப்பும் இல்லையென்று கருதாதீர்கள், நிறைய எதிர்ப்பு இருந்தது.

அஞ்சம் கட்யால் : எந்த வகையில்?

மகாசுவேதாதேவி: 'ஒன்றுமில்லை', வெறும் கற்பனை பண்ணியதற்குத்தான். நிறைய விஷயங்களை நான் மறந்து விட்டேன்., பொதுவாக, நான் பெயரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் அவர்கள் வங்க மொழி எழுத்தாளர்கள். என் தந்தையின் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி புழக்கடை வழியாக எழுத்து உலகத்துக்கு வந்து விட்டதாக என் மேல் குற்றச் சாட்டு;

.நான் இந்த விஷயங்களை எல்லாம் கேட்க/ சகித்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஒரு முறை ஓர் எழுத்தாளருடன் நேரடி மோதல் வந்தது. நீ எப்படி எழுதுகிறாய் என்று பார்க்கின்றேன். நீ எழுதவே முடியாது என்று சவால் விட்டார்.. நான் மிகவும் இளையவள். அவரிடம் சொன்னேன்., " நீங்கள் ஒரு நாள் என்னைப் பார்க்கத்தான் போகிறீர்கள். எழுதுவதன் மூலம்தான் நான் உயிர் வாழ்வேன். எழுத்துத் தொழில் வழியே எழுத்தாளரென நிரூபித்துக் காட்டுவேன்". அவரும், அங்கிருந்தவரும் உரக்கச் சிரித்தனர்.

அஞ்சம் கட்யால்: எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட வகை எழுத்தைப் பின்பற்றினீர்கள் அல்லது எந்த மாதிரியான எழுத்து உங்கள் எழுத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்று நினைக்கீர்கள்? குறிப்பிட்ட வடிவம் அல்லது பாணி அல்லது குறிப்பிட்ட பொருள் உங்கள் எழுத்தில் தொடர்ந்து வருவதாக உணர்ந்ததுண்டா?

மகாசுவேதாதேவி: நான் முன்பே சொல்லி விட்டேன் என்று நினைக்கிறேன். 16 ஆம் நூற்றாண்டு கவிஞர் கன்கோன் சொண்டி (Kabikankon) எழுத்தாளர் முகுந்த்ராம் சக்ரவர்த்தி போன்றவர்கள். சுகுமார் சென் போன்ற பெரிய எழுத்தாளர், அவர்தான் முதல் வங்க மொழி நாவலாசிரியர் என்று பலர் கருதுகிறார்கள். அவரது பாடல்கள் வேட்டைக்காரர்கள் பற்றியும் வியாபரிகள் பற்றியும் இருந்தன. 16 ஆம் நூற்றாண்டு காலத்தை மறுமலர்ச்சி காலம் என்று சொல்லலாம். இந்து மத பாரம்பரியத்தின் எல்லா ஆண் தெய்வங்களையும் பெண் தெய்வங்களையும் கடல் கடந்து வாணிபம் செய்த கிராமத்தார்கள் வணங்கினர். புயல்களிலிருந்து தங்களை யார் காப்பாற்றுவார்களோ அவரைத்தான் வணங்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால்

பாம்புக் கடி என்றால் நாக தெய்வம் மோன்ஷாவை (Monsha) வணங்கினார்கள். கிராமத் தெய்வங்களான லோக்ரிட்டா (vritta), லோக் தேவ் மற்றும் கிராம தேவதைகளை வணங்கினார்கள்.

அது ஒரு காலம், பிராமணர் தாக்கம் கிராமங்களுக்குள் பரவாத காலகட்டம் இருந்தது. அன்றாட வாழ்க்கையில் தூர்காவையோ அல்லது லட்சுமியையோ வழிபட மாட்டார்கள். பாகூலி Bhasuli போல மோன்ஷா Monsha, சீத்தலா Sheetala போன்ற கிராமப்புற மக்களுக்கு நன்கு அறிமுகமுள்ள, கிராமங்களைப் பாதுகாக்கிற, குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் நம்பிக்கையை யூட்டிய தெய்வங்களைத் தான் வணங்கினார்கள். இது போன்ற தாராளவாத மனிதத் தன்மையைக் கொண்ட மறுமலர்ச்சி, இந்தியா முழுவதும் மட்டுமல்ல இங்கிலாந்து மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் பரவிய காலம் அது. இங்கு சைதன்யர் இருந்தார். நீங்கள் கோவிலுக்குச் செல்ல வேண்டாம். மசூதிக்குச் சென்று உட்காரவேண்டிய அவசியமில்லை. இருந்த இடத்திலே வீட்டிலே கடவுள் வழிபாடு செய்யலாமென்றார். மீராபாய், நானா துக்காராம், கபீர் போன்றவர்கள் இருந்த காலம். கெடுபிடி பழக்கங்கள் தளர்ந்து கொண்டிருந்த நேரம். மக்களின் பார்வையில் அது ஓர் இயக்கமாக வளர்ந்தது. சாதிய வாதம் வைணவர்களிடம் வலுவானதாக இல்லை. அந்தக் கால கட்டம் எனக்கு பிடித்திருந்தது. மேலும் அந்தக்கால எழுத்தாளர் முகுந்த்ராம் சக்ரவர்த்தி அவருடைய எழுத்து மூலம் வங்காள மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்தவர். அவருக்கு நான் மிகவும் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

அஞ்சம் கட்யால்: மகாசுவேதாதீதி, நீங்கள் முதன் முதலாக பழங்குடி மக்களின் பகுதிக்கு சென்றதை பற்றிச் சொல்லுங்கள். அப்படி

செல்வதற்கு உங்களை எது தூண்டியது?

மகாசுவேதாதேவி: 'ஸ்டேட்ஸ்மன்' பத்திரிகையில் ஒருசெய்தி வந்திருந்தது. மக்லுஸ்கீ கஞ்ஜ் Mckluskiegunge-என்ற இடத்தைப் பற்றியது. அங்கே யார் வேண்டுமானாலும் செல்லலாம். நான் அங்கு போவதாக ஒரு கடிதம் எழுதி விட்டுச் சென்றேன். அங்கிருந்த ஆங்கிலோ இந்தியர் ஒருவர் கர்னல், மக்லுஸ்கீ கஞ்ஜ் எம்.பியாக இருந்தார். ரயில்வேயில் வேலை பார்த்த நிறைய ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் ஓய்வு பெற்ற பின் அந்த ஊரில் நிலம் வாங்கி வீடு கட்டிக் கொண்டனர். ஒவ்வொரு வீடும் 15 ஏக்கர், 18 ஏக்கர், 21 ஏக்கர் என்றிருந்தது. அதில் பழத்தோட்டம், பங்களா, சாகுபடி நிலமென்று வசதியாக வாழ்ந்தனர். அதற்கப்புறம் அவர்கள் ஆஸ்திரேலியா, கனடா என்று குடியேறி விட்டார்கள்.

அஞ்சம் கட்யால்: அது எந்த ஆண்டு?

மகாசுவேதாதேவி: 62 அல்லது '63 ஆக இருக்கலாம். எல்லாவற்றுக்குமே நடந்துதான் செல்ல வேண்டும். நிறைய பழங்குடி குடிசைகளைக் கண்டேன். மலைகள், ஆறுகள் விலங்குகள் என அந்த இடம் பரவலாக இணைக்கப்பட்டிருந்தது. நீந்தரா குன்றுகளிலிருந்து புலிகள் வரும், அருகேயுள்ள கைவிடப்பட்ட பெரிய மாளிகைகளில் ஒரு தூக்கம் போட்டு விட்டு போகும்..

சில பழங்குடியினர் கிறித்துவ மதத்திற்கு மாறி விட்டிருந்தனர். அவர்களின் குடியிருப்பு தனியாக இருந்தது. ஆனாலும் ஒன்றாக இருந்தனர். மிகவும் சந்தோஷமான மக்கள். உங்களுக்கு 'என் வேட்டை' என்ற கதை நினைவில் இருக்கிறதா. மேரி என்ற கதாபாத்திரத்தை அங்கேதான் சந்தித்தேன்.

அஞ்சம் கட்யால்: மேரிஓரோன்?

மகாசுவேதாதேவி: ஆமாம். மேரிஓரோன், மேரிஓரோன்.

அஞ்சம் கட்யால்: அப்படியெனில் மேரி ஆங்கிலோ இந்தியருக்கும் ஒரு பழங்குடிக்கும் பிறந்த பெண்.

மகாசுவேதாதேவி: ஆமாம்! மிகவும் அழகான பெண். மாடுகள் மேய்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சூட்டிகையான பெண், திறமைசாலியும் கூட.

அஞ்சம் கட்யால்: உண்மையாகவே வாழ்ந்த ஒரு பெண்.

மகாசுவேதாதேவி: என்னுடைய கதைகளில் வரும் பலர் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள்தான்.

அஞ்சம் கட்யால்: அந்த மலைப் பகுதிக்குச் சென்ற போதுதான் மலைவாழ் பழங்குடியினரைச் சந்தித்தீர்கள், அவர்களின் வாழ்க்கையை எப்படி நோக்க முடிந்தது? உங்களை அவர்கள் பக்கம் இழுத்து சென்ற முக்கிய ஈர்ப்பு எது?.

மகாசுவேதாதேவி: நான் பல இடங்களுக்குச் சென்று இருக்கின்றேன். அது பழங்குடியினர் அற்ற வேறு கிராமத்து மக்கள் வாழும் பகுதியாக கூட இருந்திருக்கின்றன. மிகவும் வறுமையில் வாடிய கிராமத்து மக்கள் பற்றி என் எழுத்துக்களில் காண்பீர்கள். நான் எல்லா இடங்களுக்கும் செல்வேன். ஊர் சுற்றும் பைத்தியம் நான்.

எங்கு சென்றாலும் அங்கேயே அவர்கள் வீடுகளில் தங்கிப் பேசுத் தூங்குவேன். அப்படி இருப்பதையே நான் விரும்பினேன். அவர்களுக்குப் புதிதாக எதையும் சொல்லிக் கொடுக்க நான் செல்லவில்லை. அவர்களிடமிருந்து எதையாவது கற்றுக் கொள்ள விரும்பினேன். அவர்களை பற்றி எழுத வேண்டுமென்று

அப்போது நினைத்ததில்லை. உண்மையில் அவர்கள் அறிவியல் பூர்வமானவர்கள், நன்றடத்தையுள்ளவர்கள், வசதியாக வாழ்பவர்கள்.

அஞ்சம் கட்யால்: உதாரணம் சொல்ல முடியுமா, ஏனெனில் நீங்கள் சொல்வது வழக்கத்திற்கு முரணாக இருக்கிறது. அவர்கள் அறிவியல் பூர்வமானவர்கள், வசதியாக வாழ்பவர்கள் என்று எதை குறிப்பிடுகிறீர்கள்?

மகாசுவேதாதேவி: நல்லது, பழங்குடியினர் எண்ணெய் பயன் படுத்துவதில்லை. மித வெப்பத் தீயில் சமைக்கிறார்கள். ஒரு நாள் காலை, இயற்கையில் மூங்கில் வளர்ந்திருந்த காட்டுப் பகுதி அது. ஒரு பெரிய மூங்கில் குழாய். அதில் வேட்டையாடிய மாமிசத்தை இட்டு கொஞ்சம் மிளகாய் இஞ்சி கடுகு உப்பு சேர்த்து இரு பக்கமும் மூடி, மிதமான மிகவும் மிதமான நெருப்பில் வைத்து விட்டு அங்கிருந்து சென்று விட்டோம். அன்றைய வேலைகளை முடிந்து திரும்பி வந்து சேர்ந்தோம். இறைச்சி முற்றிலும் பதமாக வெந்திருந்தது. சுவையாக இருந்தது. என் வாழ்க்கையில் நான் இது போலச் சுவையாகச் சாப்பிட்டதில்லை. நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று இதைச் சொல்கின்றேன். இந்த நுட்பங்களுடன் வாழும் நாகரிகத்தைத்தான் வசதி என்கின்றேன்,

ஒரு குழந்தைக்குத் தீக்காயங்கள்; அவரது தாத்தா, ஒரு கோழியின் தலையைத் திருகி அதன் ரத்தத்தைத் தீக்காயங்கள் மீது ஊற்றினார். இந்த ரத்தம் உயிரோட்டமுள்ளது. காயத்தின் வெட்பத்தை தாங்கிக் கொள்ளும். புதுத் தோல் வளரும் என்றார். அதற்குப் பிறகும் அந்தக் குழந்தையைப் பார்க்க நேரிட்டது. காயம் காய்ந்து குணமாகி குழந்தை நன்றாகவே இருந்தது.

அஞ்சம் கட்யால்: எந்த வடுக்களும் இல்லையா?

மகாசுவேதாதேவி: ஆமாம் எந்த வடுக்களும் இல்லை.... வீடுகள் சுத்தமாக இருக்கும். வெறும் தரையில் உணவைப் பரிமாறி உண்ணலாம். தூய்மை என்பது அவர்கள் அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படுத்தும் முக்கிய ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளில் ஒன்று. நீங்கள் ஏன் கண்ணாடியைப் பயன்படுத்துகிறீர்கள்? ஒரு விளக்கு அல்லது ஒரு சுடரொளி எதற்கு வேண்டும்.? இருளில் ஊடுருவிப் பார்க்க கண்களை பழக்கப் படுத்துங்கள். நட்சத்திரங்கள் ஒளி கொடுக்கிறதே என்பார்கள். அவர்களோடு என் மாலை நேரங்களைச் செலவிட்டிருக்கின்றேன்.

அஞ்சம் கட்யால்: தீதி , நீங்கள் கொண்டு வந்த பத்திரிகை போர்ட்டிகா Bortika பற்றிப் பேசுவோம். உங்கள் தந்தை அதை இலக்கியப் பத்திரிகையாக நடத்தினார். நீங்கள் அதன் முகத்தை மாற்றி விட்டீர்கள். அது பற்றிப் பேசுவோம்.

மகாசுவேதாதேவி: என் தந்தை அந்த நாட்களின் சிறந்த எழுத்தாளர். இளைஞர்களிடம் மிகவும் நெருக்கமாக இருந்தார். நடத்திக் கொண்டிருந்த பத்திரிகையில் எல்லோருமே எழுத ஊக்குவித்தார். பின்னாளில் மிகவும் பிரபலமான சையத் முஸ்தபா சிராஜ் போன்ற நல்ல பல எழுத்தாளர்கள் எழுதினார்கள். என் தந்தை '79 ல் காலமானார். பத்திரிக்கை நடத்தும் பொறுப்பு என்னிடம் வந்தது. தொடர்ச்சியாக இருக்கட்டுமென்று முதல் இதழில் எந்த மாற்றமும் செய்யவில்லை. ஆனால் முதல் இதழில் அறிவித்திருந்தேன். இனி இதுவரை எழுதாதவர்கள் தன் வாழ்க்கைக் கதைகளை எழுதுவார்கள்,

குறிப்பாக கிராமப்புற மக்கள் என்று அறிவித்தேன், எழுத்து நேரடியாக வேரிலிருந்து வர வேண்டும், வரட்டும் என்பதற்காக.

கிராமங்களில் அதற்கான வரவேற்பு அதிகரித்தது. சந்தாக்கள் மேதினிப்பூரில் மட்டும் 800ஆக இருந்தது. பின் அது, 1,600, 1,900 என அதிகரித்தது. அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக் கதைகளை எழுதத் தொடங்கினர். பெயரையும், படைப்புகளையும் அச்சில் பார்த்தது அவர்களுக்கு மிகப்பெரிய சந்தோஷம். எழுத்தின் பெருமையை உணர்ந்தனர். எழுதுகிறவர் ஒரு விவசாயத் தொழிலாளியாக இருந்தால் என்னென்ன விவரங்கள் வர வேண்டும். நீங்கள் ஒரு கிராமப் பள்ளி முதன்மை ஆசிரியர் என்றால் என்னென்ன விவரங்கள் வர வேண்டுமென்று தெரிந்து கொண்டனர். ஒரு கிராமத்தில் பெண்கள் இஸ்லாமிய பெண்கள், ரிக்ஷா தொழிலாளிகள் என்று பலப் பிரிவுகளாக இருக்கலாம். வாழ்க்கை அவர்களது எழுத்தில் வடிக்கப்பட்டது. இப்படியாக வங்காளத்துக் கிராமங்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டன.

அஞ்சம் கட்யால் : அவர்கள் தன் சொந்தக் கதைகளை எழுதினார்களா?

மகாசுவேதாதேவி: தன் சொந்தக் கதைகளைத்தான் எழுதினார்கள். நினைவிருக்கிறதா, சுனி கொட்டல் Chuni Kotal லோதா இனத்துப் பெண் தற்கொலை செய்துகொண்ட பெண்.

அஞ்சம் கட்யால்: அவள்தான் பழங்குடி இனத்தில் முதல் பட்டதாரி பெண்.

மகாசுவேதாதேவி: சுனி கொட்டல் எனக்கு ஒரு மகள் போல. அவள் என்னைச் சந்திக்கக் கல்கத்தா வருவாள். அவள் மேதினிப்பூர்

வித்யாசாகர் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து படித்தாள். பழங்குடி இனத்தவருக்கான விடுதியில் தங்கியிருந்தாள். அவள் தன் வாழ்க்கைக் கதையை எழுதினாள். முதலில் அவள் சொன்னாள். 'இல்லை அக்கா, என்னால் எழுத முடியாது. "உன்னால் அதைச் செய்ய முடியும்! எழுது என்றேன். சுனி Bortika பத்திரிக்கைகாக முதலும் கடைசியுமாக தன் வாழ்க்கைக் கதையை எழுதினாள். பின்னரே மறைந்து போனாள்.

அஞ்சம் கட்யால்: போர்டிகா பற்றி அதில் வந்த எழுத்துக்கள் மக்களின் வாழ்க்கைக்கு எப்படி உதவியது என்பதற்கு சம்பவங்கள் உள்ளனவா?

மகாசுவேதாதேவி: ஆம், ஆம். நிச்சயமாக; என் அன்னை மிகவும் நல்லவர் ஆனால் அதே சமயம் கண்டிப்பானவர். வங்காளப் பிரிவினைக்குப் பிறகு கிராமத்திலிருந்து வரும் பெண்களுக்கு உதவுவார். உள்ளூர் டிக்கடைகளில் அரிசனங்களை அனுமதிப்பது இல்லை. முனிசிபாலிடி நடத்தும் பள்ளிகளில் அவர்களைச் சேர்க்கச் சொல்லிப் போராடுவார். அவர்களை எப்படி அனுமதிக்க முடியும், மலத்தைத் தலையில் வைத்து சுமக்கிறவர்களாயிற்றே என்பார்கள். அந்நாட்களில் சுகாதாரக் கழிப்பிடங்கள் கிடையாது. அரசுதான் இந்தப் பள்ளிகளைத் தொடங்கியது, அரசுதான் உங்களுக்குச் சம்பளம் தருகிறது. சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்பார் என் தாய். அரசாங்கம் அவர்களை சேர்க்கக்கூடாதென்று சொல்லியிருக்கிறதா என்றும் கேட்பார். நான் உள்ளூர் வருமானவரி அதிகாரியின் மனைவி. நான் இந்த விவரங்களை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏழு நாட்களுக்குப் பின்னர் வந்து விசாரிப்பேன் என்பார்.

அப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட மாணவர்களின் ஒருவன் பின்னாளில் முனிசிபல்

தொழிலாளர்கள் யூனியனின் செக்ரெட்டரி ஆனார் ,அம்மாவிடம் வந்து அதன் தலைவராக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். என் அம்மாவின் விருப்பப்படி நான் பெர்ஹாம்பூர் ஹரிஜன் தொழிலாளர்கள் சங்கத்தின் தலைவராக ஆனேன். இது போலப் பல சம்பவங்கள் என் வாழ்வில் நடந்தன.

அஞ்சம் கட்யால்: யாராவது உங்கள் வாழ்க்கைச் சரிதையை எழுதுகிறார்களா?

மகாசுவேதாதேவி: அது மிகவும் கடினமான வேலையாக இருக்குமே.

அஞ்சம் கட்யால்: தீதி, நீங்கள் எழுதிய கதைகள், பெரும்பாலான கதாபாத்திரங்கள் ஒதுக்கப்பட்டமக்களைப்பற்றி. சமூகத்தில், வாழ்வில் மிகவும் பின் தங்கியவர்களைப் பற்றி. அதே நேரத்தில், பெண்களின் கதைகளாக அவர்களின் பிரச்சினைகளை சொல்லும் ஒரு வலுவான தொகுப்பாக இருக்கிறதே. இதை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள். நீங்கள் பெண்களைப் பற்றித்தான் அதிகமாக எழுதியிருப்பதாகச் சொல்வதை பற்றி என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்.

மகாசுவேதாதேவி: நான் எல்லா வர்க்கத்தினரையும் எழுதியிருக்கின்றேன், ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என்று. பெண்கள் பிரச்சினைகளை அதிகமாகச் சொல்லியிருக்கின்றேன். ஏனினும் பெண்கள் இன்னமும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். உடல் ரீதியாக ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து துன்பம் அனுபவித்துக் கொண்டு வருகின்றனர். இன்றைக்கும் ஏழு வயது பெண் பாலியல் பலாத்காரத்துக்கு உள்ளாவது பற்றி செய்தித் தாளில் வருகிறதல்லவா? ஆனால் பழங்குடி மக்கள் பெண் குழந்தைகளையும் விரும்புகிறார்கள், வரவேற்கிறார்கள்.

அஞ்சம் கட்யால்: தீதி, மண்டா சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் பற்றி சொல்லுங்கள்.

மகாசுவேதாதேவி: மண்டா ஹிராம சண்டா Manda, Hiramanchanda, என்பது அவரது ஆதரவளாவாளர்களால் பின்னர் அழைக்கப்பட்ட பெயர். மண்டா Manda கொல்கத்தி Kolhati பழங்குடியினர் பிரிவைச் சேர்ந்தவர். கொல்கத்தி பழங்குடியினர் பற்றிக் கேள்வி பட்டிருப்பீர்கள். மண்டா ஒரு பெண், மிகவும், உற்சாகமான மிகவும் அழகான பெண்.

அவள் பிறந்த சமூக வழக்கப்படி மூத்த பெண்ணுக்கு திருமணம் செய்வதில்லை. மாறாக ஏலத்தில் விடுவார்கள். அதிகப்படியான தொகை கேட்பவர்கள் கூட்டிச் செல்வார்கள். அதிக விலைக்கு ஏலம் எடுத்தவர் கண்ணாடி வளையலை உடைப்பார். அதற்கு அவள் அந்த வளையலை உடைத்தவரோடு உறவு வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று பொருள். முதல் வளையலை உடைக்கிறவர் அந்தப் பெண்ணின் தகப்பனாருக்கு இருபதாயிரமோ எவ்வளவோ கொடுப்பார். அந்தப் பணத்தை வைத்து அந்தக் குடும்பம் வாழும். மீண்டும் ஒரு முறை ஏலம் நடக்கும். மீண்டும் அதிகத் தொகையைச் சொல்பவர் மீண்டும் ஒரு வளையல் உடைப்பார். மண்டா இரண்டு ஏலத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டாள். மூன்றாவது முறை ஏலத்தின் போது அவள் கொந்தளித்தாள்.

இது போன்ற ஏலம் ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்திலும் நடக்கும். ஆண்கள் கூடியிருந்த பஞ்சாயத்தில் அவளுடை தாயும் சகோதரர்களும் இருந்தனர். மூன்றாவது முறை ஏலம் எடுத்தவன் அவளைக் கை பிடித்து அழைத்துச் செல்ல எத்தனித்தான். மண்டா கொண்டு வந்திருந்த சவுக்கை சுழற்றினாள். மிக நீண்ட சவுக்கு அது. எல்லோரையும் தாக்கினாள். சதை தோல்

பிய்ந்து ரத்தம் கொட்டியது. பின்னர் அங்கிருந்து ஓடி விட்டாள். அவளுக்கு மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டத் தெரியும். லக்ஷ்மன் கெய்க்வாட் அவர்களிடம் சென்றாள். அவர் பழங்குடியினருக்காக மகாராஷ்டிராவில் ஒரு மையம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். விவாதத்திற்கிடமில்லாத தலைவர் கெய்க்வாட். நல்ல எழுத்தாளரும் கூட. லக்ஷ்மன் அமைப்பு மண்டாவுக்குப் புகலிடம் கொடுத்தது. பின்னர் லக்ஷ்மன் கெய்க்வாட் கிராமத்திற்கு வந்தார். கிராமம் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அவள் செய்தது மன்னிக்க முடியாதது என்றார்கள்.. அவள் வரட்டும். நாங்கள் அவளைப் பிடித்து அவளுடைய தோலை உரிப்போம் .அமிலத்தில் குளிக்க வைப்போம் என்றார்கள்.

லக்ஷ்மன் கெய்க்வாட் மிகப் பெரிய ஆளுமையுடையவர். குரல் அதிகாரம் மிக்கதாக இருக்கும். அதை நிராகரிக்க முடியாது. அவர் சொல்வதைக் கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். அவர் பழங்குடியினருக்காக நிறையச் செய்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒரு காரியதரிசியை நியமிப்பார். மண்டாவின் தந்தையிடம் எவ்வளவு பணம் வாங்கினார்கள் என்று விசாரித்து அந்தப் பணத்தை கொண்டு வருமாறு பணித்தார்.

பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு காட்டுக்குள் சென்றார். போவதற்கு முன்னர் அவர் கூட்டத்தை பார்த்து சொன்னார். “அவளுக்கு யாராவது தீங்கு செய்தால் நடப்பதே வேறு. அவள் இந்த ஊரில் காரியதரிசியாக இருப்பாள். அவள் சொல்வதை எல்லோரும் கேட்க வேண்டும்”. காட்டுக்குள் கொல்கத்தி இன பெண்கள் நடன மங்கைகளாக இருக்கின்றனர். அதுதான் அவர்களது தொழில். அதில் கிடைக்கும் வருமானத்தை அவர்களது உரிமையாளருக்கு கொடுத்து வந்தனர்.

மண்டா அங்கே தான் தங்கியிருந்தாள். அது இரண்டு அடுக்கு மர மாளிகை, மண்டா இரண்டாவது தளத்தில் தங்கியிருந்தாள். நான் அந்த வீட்டிற்குச் சென்றிருக்கின்றேன்.

மகாராஷ்டிராவில் பாரம்பரிய தியேட்டர் இருக்கிறது. அந்த தியேட்டருக்கு முன்னால் மண்டாவின் சவுக்கு தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். அது சொல்லும் செய்தி என்னவென்றால் டிக்கெட் எடுத்து நடனமோ நாடகமோ பாருங்கள். மண்டா போன்ற பெண்களைத் தீண்டினால் சவுக்கடிதான். இது போல நாடகம் இசை நடனம் நடக்கும் இடங்களுக்கெல்லாம் அந்த சவுக்கும் மண்டா அணிந்திருந்த சல்வார் கமீஸ்சும் போகும்.

அஞ்சம் கட்யால்: தீதி, நீங்கள் பேசுவதைக் கேட்கும் போது மதம் மக்களை அணுகுவதில் ஒரு சௌகரியத்தை உணர்வதை புரிந்துக்கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் உங்கள் எழுத்தில் மதத்திற்கு எதிரான விமர்சனங்கள் இருக்கின்றனவே. மதம் மக்களைச் சுரண்டி வாழ்வதாக எழுதப்பட்டு இருக்கிறதே, மதம் பற்றிய உங்கள் நிலைப்பாடு என்ன?

மகாசுவேதாதேவி: தனிப்பட்ட முறையில் எனக்கு வழிபாடு உடன்பாடு இல்லை. ஆனால் என்னிடம் வேலை செய்யும் பணிப்பெண் அவள் வணங்குவாள். ஏனெனில் மதம் ஒன்று உள்ளது. கிராம வாழ்க்கைக்கு அப்படி ஒன்றுமில்லை. அந்தக் காலத்தில் மக்கள் கூடுவதற்கு மதம் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். விழாக்கள் தேவையாக இருந்திருக்கலாம். ஒரு ஆறுதலுக்காக. ஆனால் எனக்கு முக்கியமாகப் படுவது அந்த விழாக்களில் உச்சரிக்கப்படும் பாடல்கள். படிக்காத மக்கள் அதை காலாகாலத்துக்கு மனப்பாடம் செய்தே கடத்தி வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ராமாயணம் மஹாபாரதம்

வாய்வழியாக வந்தவை. இன்றைக்கும் அப்படியேதான் இருக்கிறது. மரபு ரீதியாக கொண்டு வரப்பட்ட அறிவு என்றுதான் சொல்வேன். அவர்களிடையே இதிகாசங்கள் வேறு மாதிரியாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பவை. சுவாராசியமாக இருக்கும்.

அஞ்சம் கட்யால்: ஓர் எழுத்தாளர் தான் வாழும் காலத்தை பதிவு செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறீர்களா?

மகாசுவேதாதேவி: ஆமாம், நான் அப்படித்தான் நினைக்கின்றேன்.

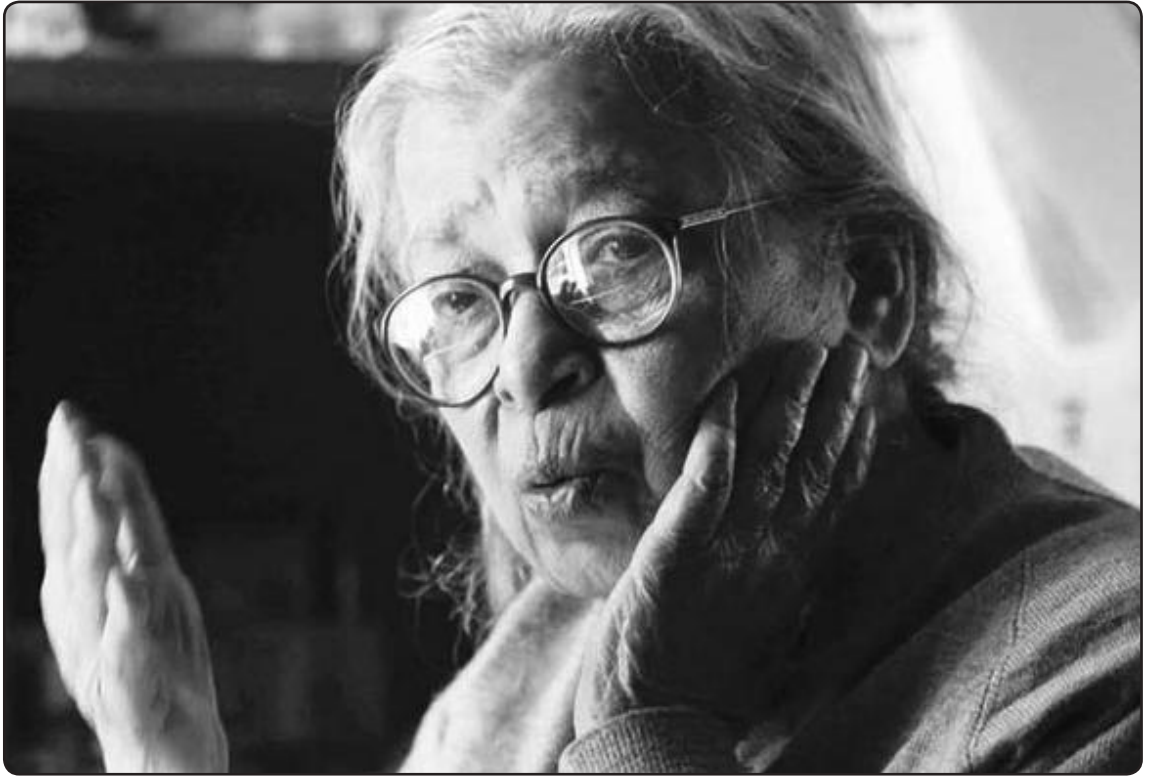
அஞ்சம் கட்யால்: பெண்ணியம் பற்றிய உங்கள் பார்வை என்ன, உங்களை ஒருபெண்ணியவாதி என்று கருதுகிறீர்களா?

மகாசுவேதாதேவி: நான் இது போன்ற கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டுமா. என்ன? என் வாழ்நாளில் நான் மார்க்ஸ், லெனின் அல்லது மாவோ யாரையும் படித்ததில்லை. என் எழுத்தைப் படித்த மக்கள் மாவோவை வெளியே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நான் எல்லோரை பற்றியும் எழுதியிருக்கின்றேன். நிச்சயமாக பெண்கள், ஆண்கள், குழந்தைகள் என எல்லோரும் என் எழுத்தில் இருக்கிறார்கள். இந்தக் காலத்தில் பெண்ணியம் புரிந்துக் கொள்ளப்படுவது பற்றி எனக்குத் தெரியாது. நான் எந்த செமினாரிலும் கலந்து கொண்டதில்லை, பெண்கள் போராடி வருகின்றனர். கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்ட பெண்களிடம் நான் கேட்க விரும்புகின்றேன். அவர்கள் களத்தில் என்ன செய்தார்கள். முதலில் களத்தில் இறங்கித் துன்பப்படும் பெண்களுக்கு உதவி செய்யட்டும். அப்புறம் பெண்ணியம் பற்றிப் பேசட்டும். இலக்கியத்தில் நிறையவே இருக்கிறது. அதை வாசகர்களே தீர்மானிக்கட்டும்.

அஞ்சம் கட்யால்: தீதி, தேசிய இயக்கத்தில் பெண்கள் இயக்கமும் ஒரு வலுவான இயக்கமாக இருந்திருக்கிறது. வீட்டில் இருந்து வெளியே வந்த பெண்கள் போராட்டத்தில் பங்கு எடுத்துக்கொண்டார்கள். 80 களில் நாடு முழுவதும் பெண்கள் போராட்டம் எழுச்சி பெறத் துவங்கிற்று. செயற்பாட்டாளராக நீங்கள் அதை எப்படி உணருகிறீர்கள், அதனோடு எப்படி உங்களைத் தொடர்பு படுத்திக் கொள்வீர்கள்?

மகாசுவேதாதேவி: விடுதலைக்கான சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு முன்பிருந்தே பெண்கள் பங்கேற்பவர்களாய் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். சாதாரணப் பெண்கள் மட்டுமல்ல, பாலியல் தொழிலாளிகள்

கலந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கர்சன் வங்காளத்தைப் பிரித்த போது பெண்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வெளியே வந்து பண உதவி செய்தனர். அந்நியத் துணிகளை எரித்தனர். நான் எண்பதுகளில் பழங் குடியினருக்குச் சேவை செய்யச் சென்று விட்டேன். துன்பப் படும் பெண்களுக்கு நேரடியாக எதாவது செய்ய முடியுமா என்று யோசித்து அந்த விஷயங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தினேன். அவர்களின் பட்டினி மற்றும் அவர்களைச் சுரண்டல் இப் பிரச்சினைகளுக்கு எதிராக இடைவிடாது போராட வேண்டியிருந்தது.

த்ரோபதி

மகாசுவேதா தேவி

தமிழில்: புவனா நடராஜன்

“பெயர் ‘த்ரோபதி மேஜேன்’ வயது இருபத்தியேழு. கணவன் தூலன் மாஜி (இல்லை. செத்துப் போய்விட்டான்) ஊர் ‘சேராகான்’, போலீஸ் ஸ்டேஷன் ‘பாஸ்க்டாஜாட்’ தோளில் அடிபட்ட வடு (த்ரோபதி குண்டு பாய்ந்து, அடிபட்டாள்) உயிருடனோ அல்லது பிணமாகவோ இருக்குமிடத்தைத் தெரிவித்தால், உயிருடன் இருந்தால், கைது செய்ய உதவினால் நூறு ரூபாய்...”

யூனிஃபார்மும், மெடல்களும் அணிந்த இருவரிடையே நடந்த உரையாடல்!

ஒருவன் அந்த ‘ஸாந்தால்’ பெண்ணின் பெயர் தோப்தி என்று ஏன்? நான் கொண்டு வந்த பெயர் பட்டியலில் இப்படி ஒரு பெயர் இல்லையே.

மற்றொருவன்: ‘த்ரோபதி மேஜேன்’ இவருடைய அம்மா எந்த வருடம் ‘பாகுலியின், சூர்ய ஸாஷீவின்’ (கொல்லப்பட்டவன்) வீட்டில் நெல் குத்தும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாளோ அந்த வருடம் இவள் பிறந்தாள். ‘சூர்ய ஸாஷீவின் மனைவி இவளுக்கு இந்தப் பெயரை வைத்தாள்.

ஒருவன்: அப்ப இருந்த அதிகாரிகள் விதம் விதமாக ஆங்கிலத்தில் எழுதினார்கள். இவள் பெயரில் என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள்?

மற்றொருவன்: மோஸ்ட் நோட்டோரியல் பெண் பிள்ளை. லாங் வாண்ட்டெட் இன் மெனி

டாஸியேர்: ‘தூலனும்’, ‘த்ரோபதியும்’ விவசாய வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘பீர்பும்’

‘பர்த்தமான்’ ‘முர்ஷிதாபாத்’ ‘பாங்குடா’ இவற்றுக்கிடையில் ‘ரொடேட்’ செய்து சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள் 1971-ம் ஆண்டு நடந்து, ‘ஆபரேஷன் பாகுலியின் போது, மூன்று கிராமங்களை ‘ஹெவி கார்டன்’ செய்து மெஷின்கன்னை உபயோகித்தபோது இந்த இரண்டு பேரும் செத்துப் போய் விட்டதாக நடித்து கீழே விழுந்து கிடந்தார்கள். ஆனால் இவர்கள்தான் முக்கியமான மெயின் கிரிமினல்கள். சூர்ய ஸாஷீ அவனுடைய பிள்ளையைக் கொண்டு, பஞ்சம் வந்தபோது மேல் வகுப்பினரின் கிணறுகள், குழாய் கிணறுகள் இவற்றை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு. என்று எல்லாவற்றிலுமே இவர்கள் தான் மெயின். அந்த மூன்று இளைஞர்களைப் போலீஸிடம் ஒப்படைக்காமல் விட்டது எல்லாமே. ஆபரேஷன் பாகுலியின் ‘ஆர்க்கிடெக்ட்’, ‘அர்ஜுன் சிங்’. காலையில் பிணங்களை எண்ணிப் பார்க்க வந்தபோது கணவன், மனைவி இருவரையும் காணாதபோது அவருடைய ரத்தத்தில் சர்க்கரையின் அளவு மிக அதிகமாகிப் போனது. இந்த சர்க்கரை வியாதி மிக மோசமான வியாதிதான். கவலையும், மன அழுத்தமும் சர்க்கரை வியாதிக்கான முக்கிய காரணங்கள். டயாபடீசுக்கு பன்னிரண்டு கணவர்கள். அதில் ஒன்று ‘ஆங்க்ஸைட்டி’.

தூலனும், திரோபதியும் பல நாட்களுக்கு ‘நியாண்டர்தால்’ இருளுக்குள் காணாமல் போனார்கள். சிறப்புப் படையினர் அந்த இருட்டுக்குள் ஆயுதங்களுடன் தேடிப் போனபோது, மேற்கு வங்கத்தின் பலதரப்பட்ட ஜில்லாக்களில் இருந்த ‘சந்தால்’ குடிமக்கள் அவர்கள் விருப்பத்துக்கு மாறாக

‘சிங் போஸ்காவிடம் போகுமாறு நிர்ப்பந்தப் படுத்தினார்கள். இந்திய சட்டத்தின்படி எந்த ஜாதி, மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் எல்லாருமே ஒரே மாதிரி புனிதமானவர்கள் என்று கருதப்பட்டார்கள். அப்படியிருந்தும் இது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. காரணம் இரண்டு வகையாக இருந்தன. ஒளிந்து கொண்டிருந்த கணவன் மனைவி இருவரின், தங்களை மறைத்துக் வைத்துக்கொள்ள முடிந்ததில், காட்டிய திறமை. இரண்டாவது, சிறப்புப் படையினரின் கண்களில் ஸாந்தால் குடியினர் மட்டுமல்லாமல், ஆஸ்ட்ரோ எஷியாட்டிக் முண்டா இனத்தவரின் எல்லா மக்களுமே ஒரே மாதிரியாகக் காட்சியளித்தது.

ஜாங்க்டாஜாட் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அடியில் (இந்த இந்திய நாட்டில் புழுக்கள் கூட ஏதாவது, ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷனின் மேற்பார்வையில், காலடியில் இருந்தது என்று சொல்லலாம்) இருந்த கெட்ட புகழ் பெற்ற புதர்கள் மண்டிய காடுகளின் நான்கு திக்கிலும், அது மட்டுமா ‘அக்னி’ மூலையிலும் (தென்கிழக்கு) ‘நைர்ருது’ மூலையிலும் (தென்மேற்கு) போலீஸ் ஸ்டேஷன்களைத் தாக்குவது, துப்பாக்கிகளை அபகரித்துக் கொள்வது (இப்படி செய்பவர்கள் படித்தவர்களாக இல்லாத காரணத்தினால்) துப்பாக்கி என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக ‘சேம்பரைக் கொடுங்கள் என்று சொல்வார்கள். இவர்கள் தானியங்களை வைத்துக்கொண்டு தரகு வேலை பார்ப்பவர்களை, நிலச்சுவான்தார்களை, வட்டிக்கு விட்டு பணம் பறிப்பவர்களை சட்டத்தை அமலுக்குக் கொண்டு வரும் அதிகாரிகளை, உயர்தர அதிகாரிகளில் ‘குற்றவாளி’ என்று யாரை சந்தேகப்படுகிறார்களோ, அவர்கள் தொடர்பாக சேகரிக்கப்பட்ட கண்ணுக்குப் பிரத்தியட்சமாகத் தெரியும் விதமாக விளக்கங்களினால் எல்லாருடைய குடல்களையும் நடுங்கச் செய்தார்கள்.

கறுப்பு மேனி கொண்ட இரண்டு

பெண் ஜோடி இப்படி செய்வதற்கு முன்பு ஸைரன் ஒலி எழுப்புவது போல ஒலிகளை எழுப்பினார்கள். நாகரீகமில்லாத வகையில் பேசினார்கள். ‘ஸாந்தால்’ இனத்தவரிடமும், புரியாத மொழியில் அவர்கள் கொன்ற வர்களை சுற்றி நின்று கொண்டு மகிழ்ச்சிப் பாடல்களைப் பாடினார்கள்.

இதிலிருந்தெல்லாம், காப்டன் அர்ஜுன் சிங்கின், சர்க்கரை நோய்க்குக் காரணம் இவர்களுடைய செயல்தான் என்பது தெரிந்து போயிற்று.

‘சாங்கிய வேதாந்த’ கொள்கைகள் போல அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளும் புரியாமல்தான் இருக்கும் அல்லது ‘ஆண்ட்ரீனி யோனியின் ஆரம்ப கால சினிமாக்கள் போல அரசாங்கத்தின் காரியங்களும் ஒரு வகையில் குழப்பமாகத்தான் இருக்கும். அதனால் தான் அரசாங்கம் அர்ஜுன் சிங்கையே திரும்பவும் ஆபரேஷன் ‘ஃபாரெஸ்ட் ஜார்கானி’ யை நிறைவேற்ற அனுப்பி வைத்தது. ‘இண்ட் டெலிஜென்ட்ஸ்’ களிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டது என்னவென்றால் கறுப்பு நிறத்தில் இப்படி ‘குலு குலு’வென்று ஓசையிட்டபடி நடனமாடிக் கொண்டிருந்த ஆண் பெண் ஜோடி, பிணம் போல கிடந்து விட்டு மறுநாள் காணாமல் போன தூல்னாவும், த்ரோபதியும் என்பதுதான். இதை புரிந்து கொண்ட அர்ஜுன் சிங் சற்று நேரம் ‘ஜோம்பி’ நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு, கறுப்பு மனிதர்களைக் கண்டாலே பயமும், பீதியும் அடைந்து, இவர்கள் என் உயிரைக் குடித்து விடுவார்கள் என்று அலறி நிறைய தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு, நிறைய நீரை வெளியேற்றவும்செய்தார். அவர் அணிந்திருந்த ‘யூனிஃபார்மோ’, ‘கிரந்த சாகேபோ’ அவரை இந்த நிலையிலிருந்து காப்பாற்ற முடியவில்லை. அதற்குப் பிறகு, ‘ப்ரிமெச்சூர் ஃபோர்ஸ்ட் ரிட்டையர்மெண்ட்’ பற்றிய விஷயத்தைச் சொல்லி பிறகுதான் அவரை, இடது சாரி அரசியல்வாதியும், சண்டைகளில் ஈடுபட்டவருமான, ஸ்பெஷலிஸ்ட்டாக

இருந்த வங்காள சேனாநாயக்குருக்கு முன்னால் கொண்டு போய் நிறுத்த முடிந்தது. எதிராளியின் பலம் நடவடிக்கை இவை சேனாநாயக்குருக்கு அவர்களை விட அதிகமாகவே, நன்றாகவே தெரியும். அதனால் அவர் சீக்கியர்களுடைய போரிடும் திறமைப் பற்றி முதலில் தெரிவித்தார். எதிரி பக்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு மட்டும்தான் துப்பாக்கிக் குழாயின் முனையின் சக்தி தெரியுமா? என்பது பற்றி விளக்கினார். அர்ஜுன் சிங்கின் திறமையும், துப்பாக்கியின் மேல் ஆர்கனிலிருந்து வெளிப்படும் கையில் துப்பாக்கி, இல்லாவிடில் இந்த யுகத்தில் சீக்கியர்களின் 'ஐந்து க' வும் வீண்தான் என்றார். இந்த பேச்சையெல்லாம் அவர் மற்றவர்களிடமும் பேசுவார். இதன் பலனாக போரிடும் வீரர்களுக்கு சற்று வீரம் திரும்பி வரும். இது ஆர்மி புக்கில் பதிக்கப்பெறும். இது எல்லாருக்காகவும், இருக்கும் புத்தகமில்லை. ஆதிகாலத்தில் ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு, கொரில்லா போர் முறை மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது, நிந்தனைக்குரியது என்ற அந்த புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறது. இது மாதிரி போர் புரிபவர்களைக் கண்ட இடத்தில் அப்படியே வெட்டிப் போட வேண்டும் என்பதே உண்மையான வீரனுக்குக் கடமை. 'தூப்தி' (திரௌபதி)யும் 'தூல்னா'வும் இந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களும் அம்பு, வில், கோடாரி, கத்தி இவற்றை வைத்துக் கொண்டுதானே எல்லாரையும் கொல்கிறார்கள். பாபுக்களாக இருப்பவர்களைவிட, இவர்களுடைய போரார்டும் திறமை மிக அதிகம். எல்லா பாபுக்களும் தங்கள் துப்பாக்கியின் உபயோகத்தைத் திறமையுடன் செய்வதில்லை. துப்பாக்கிகளின் 'சேம்பர்'கள் வெடிப்பதில்லை. துப்பாக்கியைக் கையில் பிடித்தாலே திறமை தானாகவே வெளிப்படும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் 'தூல்னா'வும், 'தோப்தி'யும் படிப்பறிவில்லாதவர்களாக இருந்ததால் பல வம்சங்களாக இந்த விஷயத்தில் உழைத்து முயற்சியும், பயிற்சியும்

செய்திருக்கிறார்கள். இங்கே ஒரு விஷயத்தை சொல்லி வைப்பதுதான் நல்லது. இந்த 'சேனா நாயக்கை' எதிரிபக்கம் மிகவும் துச்சமாக நினைத்தது. ஆனால் இவர் சாதாரண மனிதரில்லை. இவர் நடைமுறையில் எப்படி நடந்து கொண்டாலும், எதிரி பக்கத்தின் கொள்கைகளை அவர் மதித்தார். "அது ஒன்றுமேயில்லை பசங்க துப்பாக்கியை வைத்துக் கொண்டு விளையாடுகிறார்கள்" என்ற மனோபாவத்துடன் முன்னேறினால் அவர்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அவர்களை அழிக்க முடியாது என்பதற்காக அவரிடம் மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள்.

"இன் ஆர்டர் டு டிஸ்ட்ராய் தெம், தி எனிமி பிகம் ஒன்" அதனால் அவர் அவர்களுள் ஒருவராகி அவர்களைப் புரிந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார். எதிர்காலத்தில் இவற்றை எழுத வேண்டும் என்கிற விருப்பமும், அவருக்குள் இருந்தது. அப்போது, (அந்த எழுத்துக்களில்) பாபுக்களை, 'டிமாலிஷ்' செய்து விவசாயிகளின் பேச்சுக்களை ஹைலைட் செய்வார், என்று அவர் தீர்மானித்து வைத்திருந்தார். அவருடைய எண்ண ஓட்டங்கள் சிக்கலாக இருப்பதாகத் தோன்றும். ஆனால் உண்மையில் அவர் மிகவும் எளிமையான மனிதர். அவருடைய மூன்றாவது மாமாவைப்போல அவரும் ஆமையின் மாமிசத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டு ஆனந்தமாக இருப்பார். புகழ் மிகுந்த நாட்டியலம், பாடல்கள் போல இந்த உலகம் மாறிக் கொண்டு இருக்கும் என்பதையும் அவர் அறிவார். எந்த வகை உலகமாக இருந்தாலும், அதில் கௌரவமாக பிழைத்திருக்கத் தேவையான தகுதிகள் அவரிடம் எல்லா காலத்திலும் இருக்கவேண்டும். தேவையானால், எதிர்காலத்திற்கு அவர் எத்தனை தூரத்திற்கு விஷயங்களைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவார். இன்று அவர் என்னென்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாரோ அத்தனையும் மக்கள் மறந்துபோய்விடுவது நிச்சயம். அதில்

அவருக்கு உள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. ஒவ்வொரு உலகத்திலும் அவர் தன் நிறத்தை மாற்றிக் கொண்டு விட்டால் ஏதாவது ஒரு உலகத்தில் அதன் பிரதிநிதியாகி விட முடியும் என்பதையும் அவர் அறிவார். இன்று அவர் இளைஞர்களை 'அப்ரெஹென்ஷன் அண்ட் எலிமினேஷன்' மூலமாக தவிர்த்து வருகிறார். ஆனால் மனிதர்கள் இரத்தத்தின் நினைவுகள், பாடங்கள் இவற்றை மறந்துபோய் விடுவார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அதே நேரத்தில் அவரும் ஷேக்ஸ்பியரைப்போல உலகத்தின் லெகஸியை இளைஞர்கள் கையில் எடுத்துக் கொடுப்பதில் நம்பிக்கை உள்ளவர். அவரும் 'ப்ராஸ்பெரோ' போலத்தான்.

எது எப்படியிருந்தாலும், இதற்குப் பிறகு பல இளைஞர்கள் யுவதிகள் குழுக்களாக சேர்ந்து கொண்டு ஜீப் வண்டிகளில் ஏறிக்கொண்டு ஒவ்வொரு போலீஸ் ஸ்டேஷனாக தாக்கி, அந்தப் பகுதியையே பயமுறுத்தி, கலங்க அடித்துவிட்டு, காட்டுப் பகுதிக்குள் போனார்கள் என்பது தெரிய வந்தது. 'பாகுலி'யிலிருந்து காணாமல் போன பிறகு 'தோப்தி' (திரௌபதி)யும் 'தூலன்'வும் அனேகமாக எல்லா நிலச்சுவான்தார்கள் கீழும் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக குறிக்கோளைப் பற்றி குறிப்பார்ப்பவர்களுக்கு செய்தி கொடுத்து, பெருமையுடன் தாங்களும் சிப்பாய்கள் தான், 'ராங்க் அண்ட் ஃபைல்' கடைசியில் நுழைய முடியாத 'ஜாட்கானி' காட்டுப் பகுதியை உண்மை சிப்பாய்கள் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டார்கள். ராணுவம் உள்ளே நுழைந்து, யுத்த களத்தை குதறி கிழித்துப் போட்டார்கள். இதன் கூடவே 'கார்ட்டோகிராஃபர்' காட்டின் வரைபடத்தை வரைந்து கொண்டிருந்தார், சிப்பாய்கள் குடிநீர் கிடைக்கும் அருவிகள், நீர்ப்பரப்புகள் இவற்றை மறைவிலிருந்து காவல் காத்தார்கள். இப்போதும் இன்றைக்கும் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படித் தேடிக்

கொண்டிருக்கையில், ராணுவத்திற்கு செய்திகள் அனுப்பும் 'துக்கிராம் கராரி', ஒரு 'சந்தால்' இளைஞன் ஒருசமமான கல்பகுதியில் வயிற்றை சாய்த்துப் படுத்துக்கொண்டு தன் முகத்தை தண்ணீருக்குள் நுழைத்துவிட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். அவன் அப்படி குப்புறப் படுத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சிப்பாய்கள் அவனைச் சுட்டுத் தள்ளினார்கள். 303 துப்பாக்கியின் குண்டு பட்டவன், கருடனைப் போல இரண்டு கைகளையும் விரித்து "மாவோ" என்று அலறி, வாயினால் ரத்தமும், வெள்ளை நுரையையும் வெளிப்படுத்தி விட்டு சலனமில்லாது போனான். பிறகுதான் தெரிய வந்தது அவன் தான் அந்த கெட்ட புகழ் பெற்ற 'தூலன் மாஜி' என்பது.

இந்த 'மா ஹோ' என்ற வார்த்தையின் பொருள் என்ன? இது என்ன ஆதிவாசிகளின் வெறி நிறைந்த ஸ்லோகனா? நிறைய யோசித்தும் அமைதிப்படையினரின் அலுவலகத்திற்கு அதன் சரியான பொருள் புரியவில்லை. ஆதிவாசிகளைப் பற்றி நிறைய ஆராய்ச்சி செய்து அவர்களைப் பற்றி நிறைய தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருந்த இருவரை கல்கத்தாவிலிருந்து அழைத்து வந்தார்கள். அவர்கள் 'ஹாஃப்மான், ஜெஃப், கோல்டன் பாமர், போன்ற முதன்மை இடத்தில் இருந்த பெரிய மனிதர்கள் தயாரித்திருந்த அகராதியை வைத்துக்கொண்டு தலையை பிய்த்துக் கொண்டார்கள். கடைசியில் எல்லாம் தெரிந்த 'சேனா நாயக் கமருவை அழைத்தார்கள். காம்ப்பில் தண்ணீரை சுமந்துகொண்டு வரும் இந்த 'சமரு' இந்த இரண்டு ஆராய்ச்சியாளர்களையும் பார்த்துவிட்டு, சிரித்துவிட்டுத் தன் காதை சிகரெட்டால் சொறிந்து விட்டுக் கொண்டு, 'மால்டா'வின் சந்தால்கள், மகாத்மா காந்தி காலத்தில் சண்டை போட ஆரம்பித்த சமயத்தில் சொன்னது இது ஒரு போர்க்கள கூக்குரல். இங்கே அதை யார் சொன்னது, மால்டாவிலிருந்து யாராவது வந்திருக்கிறார்களா? என்று கேட்டான்.

பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வு கிடைத்தது. பிறகு தூல்னாவின் உடலை மேலே சொன்ன கல்லின் மீது விட்டுவிட்டு, சிப்பாய்கள் பச்சை 'காமோ ஓப்ளாஜில் மரத்தின் மீது ஏறினார்கள். தெய்வச் சிலைகளைத் தழுவிக்கொள்வது போல அவர்கள் மரக்கிளைகளைத் தழுவிக்கொண்டு, சிற்றெறும்புகள், சிவப்பெறும்புகள் அவர்களைக் கண்ட இடத்தில் கடிக்க அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பிணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போக யாராவது வருகிறார்களா என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இது வேட்டையாடுபவர்களுடைய நியதி. சிப்பாய்களுடையது அல்ல. ஆனால் இந்த மிருகங்களை தெரிந்த வழியில் விலக்க முடியாது என்பது இந்த சேனாநாயக்குக்குத் தெரியும். இந்தப் பிணத்தை இரையாக வைத்து, மிருகங்களைக் கவர்ந்திழுக்க வேண்டும். எல்லாம் தெளிவாகிவிடும். தோப்தி பாடிய பாடல்களின் அர்த்தத்தை நான் எழுதி வைத்திருக்கிறேன்" என்றார்.

அவர் சொன்னவற்றை தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு சிப்பாய்கள் உடனே செயல்பட்டார்கள். ஆனால் தூலனின் பிணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போக யாரும் வரவில்லை. இரவில் ஏதோ சலன சப்தத்தைக் கேட்டு விட்டு சிப்பாய்கள் சுட்டு விட்டு கீழே இறங்கி வந்து பார்த்தபோது இரண்டு முள்ளம் பன்றிகள் காய்ந்த சருகுகளின் மீது உடலுறவு கொண்டிருந்த நிலையில் தங்கள் சுட்டிருக்கிறோம் என்பதை புரிந்து கொண்டார்கள். சிப்பாய்களுக்கு காட்டுப் பாதையைக் காட்டிக் கொடுத்த 'துக்கிராம் கடாரி', 'தூல்னா'வைக் கொன்று பிடித்து கொடுத்ததற்கான பரிசைப் பெறுமுன் வேறு ஒரு பிரச்சனையில் மாட்டிக் கொண்டான். தூலனின் பிணத்தை எடுத்துக் கொண்டு போகையில், கிடைத்த உணவுக்குத் தட்டுப்பாடு வந்து விட்டதால் எறும்புகள் சிப்பாய்களை கடித்து வலியை ஏற்படுத்தின. பிணத்தை எடுத்துப் போக யாரும் வரவில்லை என்பதைக் கேட்ட ஸேனாநாயக் 'தி டெபுடி

அண்ட் ஸ்னெளட்ஸ்' என்னும் 'ஆண்ட்டி ஃபாஸிஸ்ட்' பேப்பர் பாக்கை ஓங்கி ஒரு அடி அடித்தார். என்ன? உடனே ஆதிவாசிகளைப் பற்றி நன்கு அறிந்த மகிழ்ச்சியுடன், ஓடி வந்து "எழுந்திருங்க சார்! எனக்கு ஹெண்டு ரம்ரா" என்ற வார்த்தைக்கு அர்த்தம் தெரிந்து போய் விட்டது. இது முண்டாரிகளுடைய மொழி." என்றார்.

இப்படியாக தோப்தியை தேடும் வேலை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. 'ஐர்கானி' காட்டுப் பகுதியில் 'ஆபரேஷன்' தொடர்ந்தது, இனியும் தொடரும். அரசாங்கத்தின் முதுகில் ஏற்பட்ட கட்டி என்று இதை வர்ணிக்கலாம். ஆயின்மெண்ட் தடவியும் ஆறாது. சரியான மூலிகையை உபயோகப்படுத்தினாலும் வெடிக்காது. முதல் நிலையில் ஓடிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு காட்டின் வழிகள் தெரியாது. அதனால் வெகு விரைவில் பிடிபட்டு விடுவார்கள். விதிகளின் நியதிப்படி முற்றுகையிடப்பட்டு, வரி செலுத்துபவர்களின் செலவில் சுடப்பட்டார்கள். போராட்டத்தின் விதிப்படி அவர்களுடைய கண் விழிகள், குடல்கள், வயிறுகள், இதயங்கள், ஆண் உறுப்புகள் இவையெல்லாம் நரிகளுக்கு, கோட்டான்களுக்கு, ஓநாய்களுக்கு, காட்டுப் பூனைகளுக்கு, எறும்புகளுக்கு, புழுக்களுக்கு உணவாகி விடுகின்றன. தீண்டத் தகாதவர்கள் அவர்களுடைய எலும்புகளை விற்க மகிழ்ச்சியுடன் எடுத்துச் செல்வார்கள்.

அடுத்த நிலையில் இப்படி ஓடிக் கொண்டிருப்பவர்கள், இரண்டாவது நிலையில், நேர் எதிர் சண்டையில் தாங்கள் பிடிபட்டு விடாமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள். இப்போது அவர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமான 'கூரியர்' கிடைத்தாயிற்று. அது நிச்சயமாக தோப்தி (த்ரெளபதி) யாகத்தான் இருக்கவேண்டும். தோப்தி தூலனை உயிருக்குயிராக நேசித்தாள். அவள்தான் அரசாங்கத்திடமிருந்து ஓடிக் கொண்டிருப்பவர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

“அவங்க சொல்வதிலும் ஒரு ஹைபாதிஸிஸ் இருக்குது.”

“ஏன்?”

“ஓரிஜினலி எத்தனை பேர் போனாங்க.”

மௌனம் தான் பதில். அந்த விஷயத்தில் பல பதில்கள் தூக்கி எறியக் கூடியதாகவும், பல அச்சத்திலும் இருந்தன. இவை எல்லாவற்றையும் நம்பாமல் இருப்பது நல்லது.

“இந்த ஆறு வருட காலத்தில் எத்தனை பேர் நேருக்கு நேர் சண்டையில் செத்துப் போனார்கள்?”

பதில், மௌனம்.

இந்த சண்டைகளுக்குப் பிறகு, கிடைத்த எலும்புக் கூடுகளின் கைகள் உடைந்தோ, வெட்டப்பட்டோ காணப்பட்டதே ஏன்? கை இல்லாதவர்கள் சண்டை போட்டிருக்கக் கூடுமா? தோள் பட்டை எலும்புகள் ஆடிக் கொண்டிருக்கும். கால், விலா எலும்புகள் நொறுக்கப்பட்டும் காணப்படுகிறதே ஏன்?

பதில் இரண்டு விதமாக. மௌனம், கண்களில் அடிபட்ட அலட்சியம். இப்படியெல்லாம் பேச முடியுமா என்ன? எது நடக்கணுமின்னு இருக்குதோ அது”

“இப்ப எத்தனை பேரு காட்டுக்குள்ள இருக்காங்க.”

பதில், மௌனம்.

“அவர்களை என்ன ‘லி ஜியன்’களா இவர்களுக்காக இத்தனை பெரிய பட்டாலியனை ‘டாக்ஸ் பேயர்ஸின் செலவில் இத்தனை பெரிய காட்டுப் பகுதியில் ‘மெயின் டெய்ன்’ செய்துதான் ஆகணுமா?”

பதில்: அப்ஜெக்ஷன். காட்டுப் பகுதி என்று சொல்வது சரியில்லை. இந்த பட்டாலியனுக்கு கண்காணிக்கப்பட்ட சத்துணவு கொடுக்கப்படுகிறது. அவரவர் மதத்திற்குரிய வழிபாடுகளை நடத்த தனி

வசதி செய்து தரப்பட்டுள்ளது. ‘விவித பாரதி’ ஒலிபரப்பைக் கேட்க நேரம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. சஞ்சீவ குமாரையும், கிருஷ்ண பகவானையும் நேருக்கு நேர் சினிமாவில் பார்க்க சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதுதான் வாழ்க்கை. இது காட்டுப் பகுதியில்லை.

“எத்தனை பேர் மிச்சமிருக்கிறார்கள்?”

“பதில், மௌனம்.

எத்தனை பேர் மிச்சமிருக்கிறார்கள்? யாராவது இருக்கிறார்களா? இல்லையா?

விபரம்: “வெல், ஆக்ஷன் நடக்கிறது. வட்டிக் கொடுப்பவர்கள், நில சொந்தக்காரர்கள், தானிய புரோக்கர்கள், முகம் தெரியாத வேசிகள், முன்பு நமக்குத் தகவல் கொடுத்தவர்கள் இவர்கள் எல்லாரும் இன்னும் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உணவு இல்லாதவர்கள், நிர்வாணமாக இருப்பவர்கள் எல்லாரும் இன்னமும் ஆத்திரத்துடன் இருக்கிறார்கள். அடக்க முடியாமல், இருக்கிறார்கள். சில பகுதிகளில் விவசாயிகளுக்கு ‘பெட்டர் பேமெண்ட்’ கிடைக்கிறது. ஓடிக் கொண்டிருப்பவர்கள் பிரதி நட்புடன் இருக்கும் கிராமங்கள் இன்றும் மௌனமாகவும் மனதில் விரோதத்துடனும் இருக்கிறார்கள். இந்த நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து நாம் சில விஷயங்களை நினைக்க ஒரு காரணம் இருக்கிறது.

“இந்த சித்திரத்தில் தோப்தி மேஜேனின் பங்கு என்ன?”

அவள் நிச்சயம் இந்த ‘ஓப்ப்யூஜிடிவ்ஸுடன் சேர்ந்திருக்கிறாள். பயப்படுவதற்கு வேறு காரணம் இருக்கிறது. யார் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் வெகு நாட்களாக காடுகளில் நிலவும் ‘ப்ரிமிட்டிவ்’ உலகத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏழை விவசாயிகள், ஆதிவாசிகளுடன் ஒத்துழைக்கிறார்கள். இதன் பலனாக புத்தகக் கல்வியை இவர்கள் மறந்தே போயிருக்கிறார்கள்.

எந்த மண்ணில் இருக்கிறார்களோ, அந்த மண்ணுடன் சம்பந்தப்பட்ட கல்வியைக் கற்று, உயிர் வாழ சண்டை போட வேண்டிய அவசியத்திற்குத் தங்களை தயார் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். புத்தகம் படிப்பது மட்டுமே செய்து கொண்டிருப்பவர்களையும் மனதிற்குள் உற்சாகமாக இருப்பவர்களையும் சுட்டுக் கொண்டு விலக்கிவிடலாம். கைகளால் உழைப்பவர்கள் அத்தனை எளிதில் ஒதுக்கிவிட முடியாது.

அதனால் ‘ஆபரேஷன் ஜாப்கானி’, என்பதை நிறுத்திவிட முடியாது. காரணம்: ‘ஆர்மி ஹாண்ட் பக்கின் எச்சரிக்கை வார்த்தைகள்!

2

தோப்தி மேஜேனைப் பிடி. இவள் நம்மை அவர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவாள்.

தோப்தி வயிற்றுப் பக்கத்து புடவைக்குள் சோற்றைக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல நடந்து கொண்டிருந்தாள். ‘மூஸாயி டீடீவின் மனைவி அரிசிச் சோறு கட்டிக் கொடுத்திருந்தாள். அவ்வப்போது, எப்போதாவது கட்டிக் கொடுப்பது வழக்கம்தான். சோறு கிடைத்தால் ‘தோப்தி’ வயிற்றுத் துணியில் சோற்றைக் கட்டிக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல நடந்து போவாள். நடந்து கொண்டிருக்கையில் தலை முடிக்குள் விரல்களை விட்டு பேனை வெளியில் எடுத்து நசுக்கிக் கொள்வாள். கொஞ்சம் கெரோஸின் கிடைத்தால் அதைத் தலையில் தடவி நன்றாக அலசிவிட்டால் பேன், பொடுகு எல்லாமே போய்விடும். பிறகு ‘பேக்கிங் சோடா’ ஜலத்தினால் தலைமுடியை நன்றாக அலசி விடுவாள். ஆனால் இந்த அயோக்கியர்கள் அருவிகளின் வளைவுகளில் வலை போட்டு வைத்திருந்தார்கள். நீரில் கெரோஸினின் வாசனை வந்தால் உடனே அவர்கள் அதை முகர்ந்து கொண்டே, தேடிக்கொண்டு வந்துவிடுவார்கள்.

தோப்தி!

தோப்தி அசையவில்லை. அவள் பெயரைச் சொல்லி யாராவது கூப்பிட்டால் அவள் அசையவே மாட்டாள். அவள் தலை மீது இனாம் அறிவித்திருக்கும் செய்தித்தாளை இன்றுதான் அவன் பஞ்சாயத்து அலுவலகத்தில் பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறாள். மூஸாயி டீடீவின் மனைவி, “அதோ அதைப் பார்த்தியா? எந்த இடத்தில் தோப்தி மேஜான்! அவளைப் பிடிச்சு குடுத்தா பணம் குடுக்கறாங்களாமே.” என்றாள்.

“எத்தனை ரூவா?”

“இரு நூறு ரூவா”

“அடேங்கப்பா”

வெளியில் வந்து மூஸாயின் மனைவி, இந்த முறை நிறைய ஏற்பாடுகளா இருக்குதே! புது.. போலீஸா இருக்கும் போல” என்றாள்.

“ஆங்”

“நீ இனிம வராத.”

“ஏன்?”

மூஸாயியின் மனைவி கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள். “அந்த சாகேப் வந்திருக்கிறதா டீடீ சொன்னான். அவர் உன்னைப் பிடிச்சாக்க மறுபடியும் நம்ம கிராமங்கள் நம்ம வீடுகள்...”

“எல்லாம் மறுபடியும் எரிந்து போகும்.”

“ஆமாம். ‘துக்கிராம்’ பத்தின விஷயம்.”

‘ஸாகேபுக்குத், தெரிந்து போச்சது”

“ஷோமாயியும், பூதனர்வும் நம்பிக்கை துரோகம் செய்திட்டாங்க”

“அவங்க எங்க?”

“ரயில்ல ஏறி தப்பிச்சுப் போய்ட்டாங்க.”

‘தோப்தி’ ஏதோ யோசித்தாள். பிறகு சொன்னாள், “வீட்டுக்குப் போ. என்ன நடக்குமோ தெரியாது. அவங்க என்னை

பிடிச்சாக்க நீங்கள்லாம் என்னை தெரிஞ்சிக்கிட்டா போல காட்டிக்காதிங்க.”

உன்னால ஓடிப் போக முடியாதா?

“இல்ல. எத்தினி வாட்டி ஓடிப் போக முடியும் சொல்லு பார்க்கலாம். என்னை அவங்க பிடிச்சாக்க, என்கொண்டர் செய்திடுவாங்க. செய்யட்டுமே”

மூஸாயியின் மனைவி, “எங்களுக்குப் போக இடமில்லை” என்றாள். தோப்தி மென்மையான குரலில், “யார் பேரையும் நான் சொல்ல மாட்டேன்,” என்றாள்.

தோப்திக்குத் தெரியும், இத்தனை நாட்களாகக் கேட்டுக் கேட்டு டார்ச்சர் செய்தால் அதை எப்படி எதிர்கொள்வது என்று. டார்ச்சர் காரணமாக மனம், உடல் இரண்டுமே வலுவிழந்து போனால், நொறுங்கிப் போனால் அப்போது தோப்தி தன் நாக்கை பல்லால் கடித்துக் கடித்து அறுத்துப்போடுவாள். அந்தப் பையன், தன் நாக்கை, தானே வெட்டிப் போட்டானே, அவனை என்கொண்டர் செய்துவிட்டார்கள். கெளண்டர் செய்தால் உன் கைகளை பின்னால் இழுத்துக் கட்டியிருப்பார்கள். உன் எலும்புகள் பொடியாக்கப்படும். உன் உடலுறவு கொள்ளும் அங்கம் சின்னாபின்னமாக்கப்படும் Killed by Police in an encounter... Unknown Male... age - twenty two என்று எழுதி விடுவார்கள்.

இதைப் பற்றியெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்து கொண்டிருந்தவள் யாரோ, “தோப்தி!” என்று கூப்பிடுவது காதில் விழுந்தது.

அசையவில்லை. பதில் கொடுக்கவில்லை. அவள் பெயரையார் சொல்லிக் கூப்பிட்டாலும் அவள் பதில் கொடுப்பதில்லை. இந்தப் பகுதியில் அவள் பெயர் ‘ஊப்பி மேஜேன்’ ஆனால் கூப்பிடுவது யார்?”

அவள் மனதில் எப்போதும் நிரந்தரமாக சந்தேகங்கள் குடி கொண்டிருந்தன. ‘தோப்தி’

என்பதைக் கேட்டதும் சந்தேகம் கூர்மையான முள், முள்ளம் பன்றியின் முள்போல குத்திட்டு நின்றது. நடந்து கொண்டே இருக்கையில் மனதிற்குள் தெரிந்த முகங்கள் திரைப்படம் போல உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தது. ‘ஸோமரா’ இல்லையே. ஸோமரா ஓடிக் கொண்டிருப்பவன். ‘ஸோமாய்’ ‘பதூனா’ இருவரும் ஓடிக் கொண்டிருப்பவர்கள், வேறு காரணத்திற்காக ‘கோலக்’ இல்லை. அவன் பாகுலியில் இருக்கிறான். இது ‘பாகுலியிருக்கும் வேறு யாரோ? பாகுலியை விட்டு வெளியில் வந்த பிறகு அவருடையதும், ‘தூலன்ர்வினுடையதும் பெயர் மாற்றி ‘ஊப்பி மேஜேன்’, ‘மாதங் மாஜி’ என்றாகி விட்டது. இங்கே ஒரு மூஸாயியும் அவனுடைய மனைவியையும் தவிர, உண்மை பெயர் வேறு யாருக்கும் தெரியாது. இணைய தலைமுறை பாபுக்களில், பழைய பாட்சில் இருந்தவர்கள் எல்லாருக்குமே தெரியும் என்ற சொல்ல முடியாது.

அந்த காலங்களில் நிறைய குழப்பம் நிலவியது. அதைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்கையில், தோப்தியின் மனம் குழம்பியது. ‘பாகுலியில் ஆபரேஷன் பாகுலி, ‘கூர்ய ஸாஹி’, ‘பிட்டி பாபு’வுடன் குழப்பம் செய்து, இரண்டு வருடங்களில் அவனுடைய இரண்டு வீடுகளின் சுற்றுச் சுவர்களுக்குள் இரண்டு குழாய் கிணறுகள், மூன்று கிணறுதான் தோண்டினான். எங்கும் ஜலம் இல்லை. ‘பீர்யூமில் பஞ்சம்’, சூர்ய ஸாஹிவின் வீட்டில் ஏகத்துக்கு ஜலம். காகத்தின் கண்களைப் போல நிர்மலமாக!.

கால்வாய் வரி கொடுத்து ஜலம் எடுத்துக் கொள். எல்லாம் எரிந்து போய் விட்டது.

“வரிப்பணத்தை வச்சிக்கிட்டு விவசாயத்தை அதிகரிக்கிறதுல எனக்கு என்ன லாபம்?”

எல்லாம் எரிந்து போய்விட்டது.

போ போ ஓங்க பஞ்சாயத்தின் அயோக்கியத்தை நான் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டேன்.

தண்ணீரை பயன்படுத்தி விவசாயத்தை அதிகப்படுத்துங்க. எங்களுக்குப் பாதி நெல்லு வேணும். இனாமா நெல்லு கெட்ச்சா எல்லாருக்கும் சந்தோஷம்தானே. அப்ப எனக்கு நெல்லு குடுங்க பணம் கொடுங்க. ஓங்களுக்கு நல்லது செய்யப் போய் நான் என் பாடத்தைக் கத்துக்கிட்டேன்.”

“நீ என்ன நல்லது செய்தே.”

“ஏன்? கிராமத்துக்கு தண்ணி குடுக்கலியா?”

ஓன் உறவுக்காரன் ‘பகுனாலு’க்குக் குடுத்தே”

“ஏன்? ஓனக்குத் தண்ணி கெடைக்கலியா?”

இல்லை. தீண்டத்தகாதவர்களுக்குத் தண்ணி கிடைக்காது.”

சண்டை இங்கேதான் ஆரம்பித்தது. பஞ்சத்தில், மனித பொறுமை மிக எளிதாகப் பற்றிக் கொள்ளும். கிராமத்து சதீஷ் ஜுகல், அந்த இளைஞன் அவன் பெயர் என்ன? ராணாவா? அவங்கள்லாம் என்ன சொன்னாங்க தெரியுமா? நில சொந்தக்காரங்க, வட்டிக்கு கடன் குடுக்கிறாங்க, இவங்க எதுவும் குடுக்கமாட்டாங்க அப்படின்னு, தீர்த்துப் போடு இவங்களை.”

சூர்ய ஸாஹீவோட வீட்டை ராத்திரி சுத்தி வளைத்தார்கள். சூர்யஸாஹீ துப்பாக்கியை வெளியில் எடுத்தான். அவனை மாட்டின் கயிற்றினால் கட்டிப் போட்டார்கள். கண்ணின் முட்டை வெள்ளையாக இருந்தது. சுற்றிக் கொண்டேயிருந்தது. துணி வீணாகிக் கொண்டிருந்தது. தூல்னா மொதல்ல நான் அடி குடுக்கறேன் தம்பிங்களா! என் அப்பனுக்கு அப்பன் நெல்லு கொஞ்சம் வாங்கிக்கிட்டதற்காக, அந்தக் கடனைத் தீர்க்க இண்ணைக்கும் இனாமா வேலை செய்திட்டுப் போறான்.

“என்னை பார்க்கிறீச்சே அவன் வாயிலிருந்து எச்சில் வழியும் அவர்கள் கண்களை மொதல்ல புடுங்குவேன்” என்றாள்

தோப்தி.

சூர்ய ஸாஹீ அதற்குப் பிறகு வியூடியிலிருந்து ஒரு டெலி கிராஃபிக் மெஸேஜ், ஸ்பெஷல் டிரெய்ன், ஆர்மி ஜீப் பாகுலிவரை வரவில்லை. மார்ச் மார்ச் மார்ச், கூர்மையான ஆணிகள் பதித்த பூட்ஸ் காலடியில் க்ராஞ்சு க்ராஞ்சு க்ராஞ்சு என்ற ஓசை. கார்டன் ஆஃப் மைக்கில் கட்டளை. ஜுகல் மண்டல், சதீஷ் மண்டல், ராணா அலையஸ் பாபீர் ஆலயஸ் தீபக், தூல்னா மாஜி, தோப்தி மேஜேன்! ஸாரண்டர், ஸாரண்டர்! நோ ஸாரண்டர், ஸாரண்டர். மோவ் மோவ். மோவ் டாவுன் தி வில்லேஜ். கடாகட், கட் கட், காற்றில் கார்டைட், கட் கட் ரவுண்ட் தி கிளாக் கட் கட் ஃப்ளெம்த்ரோயர், பாகுலி எரிகிறது. மோர் மென் அண்ட் விமன், சில்ட்ரென். ஃபாயர், ஃபாயர், க்ளோஸ் கானால் அப்ரோச். ஓவர் ஓவர் ஓவர் கை நைட் ஃபால். தோப்தியும், தூல்னாவும் ஊர்ந்தபடியே நகர்ந்து நகர்ந்து தப்பித்து ஓடிப் போனார்கள்.

பாகுலிக்குப் பிறகு பல்தாகுடிக்கு அவர்கள் போய்ச் சேர்ந்திருக்க முடியாது. பூபதியும், தபாவும் அழைத்துச் சென்றார்கள். இதற்குப் பிறகு தோப்தியும், தூல்னாவும் ஜாட்கானி பெல்ட்டுக்கு பக்கத்திலேயே வேலை செய்வது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. தூல்னா இதுதான் நல்லது என்ற சொல்லி தோப்திக்குப் புரிய வைத்தான். இதனால் நமக்கு குடும்பம், குழந்தை, குட்டி என்று எதுவும் இருக்காது. ஆனால் யாருக்குத் தெரியும் ஒரு காலத்தில் நில சொந்தக்காரர்கள் பணம், வட்டிக்கு விடுபவர்கள், போலீஸ்காரர்கள் என்று யாருமே இல்லாமல் போகலாம்.”

ஆனால் இன்று யார் அவளை பின்னாலிருந்து கூப்பிட்டது? தோப்தி நடந்து கொண்டேயிருந்தாள். கிராமப் பகுதி, புதர்கள், பாறைகள், பப்ளிக் டிபார்ட்மெண்ட் மார்க்கர்ஸ், பின்னால் ஓடி வரும் காலடி சப்தங்கள். ஒருவன்தான் ஓடிக்

கொண்டிருந்தான். ஜாட்கானி காட்டுப் பகுதி இன்னும் இரண்டு மைல்கள் தொலைவில் இருந்தது. காட்டுக்குள் நுழைந்து விட்டால் தப்பித்து விட முடியும் என்று அவளுக்கு இப்போது தோன்றியது. அவள் பெயருக்கு போலீஸ் நோட்டீஸ் கொடுத்திருக்கிறது என்பதை அவர்களிடம் சொல்ல வேண்டும். ஹைட் அவுட்டை மாற்றி விட வேண்டும். அது தவிர, சந்தாராவில் வயலில் வேலை செய்தவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பணம் விஷயமாக லக்கி பேராவும், நான் பேராவும் சூர்ய ஸாஹீவுக்கு செய்ய நினைத்து திட்டம் போட்டதை கான்சல் செய்து விட வேண்டும். ஸோமாயி, புதானா இருவருக்கும் எல்லாமே தெரியும். தோப்தியின் மார்பு விலாவுக்குக் கீழே வரப்போகும் ஏதோ ஒரு அபாயம் குறித்து பரபரப்பாக இருந்தது. ஸோமாயியும், பூதனாவும் செய்ய இருக்கும் அக்கிரமங்கள் குறித்து தான் ஸந்தால் இனத்தைச் சேர்ந்தவளாக இருந்தாலும் அது பற்றி அவளுக்கு அவமானமாக இருக்கவில்லை. தோப்தியின் உடலில் ஓடும் ரத்தம், கலப்படமில்லாத சுத்தமான சம்பாபூமியின் கறுப்பு இரத்தம். சம்பாவிலிருந்து பாகுலி, எத்தனையோ லட்சம் நிலவுகளின் உதய, அஸ்தமனங்களில் பாதை இரத்தத்தில் அழுக்கு சேர்ந்திருக்கலாம். தன் முன்னோர்கள் குறித்து தோப்திக்குப் பெருமையாக இருந்தது. கறுப்பு ஆயுதமேந்தி அவர்கள் தங்கள் பெண்களின் இரத்தத்தைக் காத்தார்கள். ஸோமாயியும் புதனாவும் முழுமையாக, வம்சத்தில் வந்தவர்கள் அல்ல. அவர்கள் ஹாஃப் ப்ரீட்ஸ் யுத்தத்தின் பலன். ஷியான்டாஸ்கேயில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த அமெரிக்க சிப்பாய்களுடைய, ராதா பூமிக்கு, கைங்கர்யம், உபகாரம். இல்லாவிடில் ஒரு சந்தால் இன குடிமகன் இன்னொரு சந்தால் இன குடி மகனுக்கு துரோகம் செய்தால், காகம் இன்னொரு காகத்தின் மாமிசத்தை சாப்பிடும்.

பின்னாலிருந்து காலடி சப்தம் கேட்டது. சப்தத்திற்கும், தோப்திக்கும் இடையே இருந்த இடைவெளி ஒரே அளவில் இருந்து கொண்டிருந்தது. சோறு அவளுடைய வயிற்றுப் பகுதி புடவையில், இடுப்பில் புகையிலை செருகி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அர்ஜித், மாலினி, ஷாமு, மண்டு இவர்கள் யாருமே பீடி குடிப்பதில்லை. கள் போன்ற எதுவும் குடிப்பதில்லை. புகையிலையும், சுண்ணாம்பும் தேள் கடிக்கு மிக நல்ல மருந்து. எதையும் கொடுத்து விடக் கூடாது.

தோப்தி இடது பக்கம் திரும்பி நடந்தாள். இந்தப் பாதையில் காம்ப், இரண்டு மைல்கள். இது காட்டுக்குப் போகும் பாதையில்லை. ஆனால் தோப்தி ஒரு போலீஸ்காரன் பின்னால் வருகையில் காட்டுக்குள் நுழைய மாட்டாள்.

என் உயிரின் மீது சத்தியம். என் உயிரின் மேல் சத்தியம் துல்னா. என் உயிரின் மேல் எதுவுமே சொல்லப்படக் கூடாது.

காலடி சப்தம் இடது பக்கம் திரும்பி நடந்தது. தோப்தி இடுப்பில் கை வைத்தாள். உள்ளங்கையில் பிறை நிலவின் சமாதான அறை கூவல். இளம் பிறை ஜாட்கானியின் கலைஞர்கள் தேர்ந்த கலைஞர்கள் தான். கூர்மையான முனையில் நாங்கள் ஊப்பியையும், நூறு துக்கிராம்களையும் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். நல்ல காலம் தோப்தி ஆண் பிள்ளை இல்லை. உண்மையில் ஒருவேளை அவர்கள் அரிவாள், ஹாட்செட், சுத்தி இவற்றைப் புரிந்து வைத்திருந்தார்களோ. அவர்கள் அமைதியாக வேலை செய்தார்கள். காம்ப்பின் விளக்குகள் வெகு தொலைவில் தெரிந்தன. தோப்தி ஏன் இந்த வழியில் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள்? கொஞ்சம் நின்றுவிட்டு, அது திரும்பவும் திரும்புகிறது. ஹிஷ்! கண்களை மூடிக்கொண்டு இரவு முழுவதும் நடந்தால்கூட நான் எங்கிருக்கிறேன் என்பதை என்னால் சரியாக சொல்லி விடமுடியும். காட்டுக்குள் போக

மாட்டேன். பாதை தவற மாட்டேன். முயற்சியை விட மாட்டேன். அயோக்கிய ஓநாய் போலீஸ்காரனே, மரணத்தைக் கண்டு பயந்து செத்துப் போகிறவனே, உன்னால் காட்டைச் சுற்றி வர முடியாது. உன்னை மூச்சு விட முடியாமல் செய்து, குழியில் தள்ளி உன்னை முடித்து விடுவேன்.

ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லக்கூடாது. தோப்தி புதிய காம்ப்பை பார்த்திருக்கிறாள். அவள் பஸ் ஸ்டாண்டில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். பகல் முழுவதையும் கழித்திருக்கிறாள். ஒரு பீடி குடித்தாள். எத்தனை போலீஸ் காள்வாய்கள் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன என்பதைக் கண்டு பிடித்தாள். எத்தனை ரேடியோ வான்கள் வந்து சேர்ந்தன என்பதை பார்த்து வைத்துக் கொண்டாள். நான்கு டிஸ்லா, வெங்காயம் ஏழு, ஐம்பது மிளகாய் நேர் கணக்கு. எதுவுமே தெரியாமல் போய் அவர்கள் நினைத்துக் கொள்வார்கள். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் ஒருவார்கள். அரிஜித்தின் குரல். யாராவது பிடிபட்டு விட்டால், மற்றவர்கள் அந்த நேரத்தைப் புரிந்துகொண்டு, தங்கள் மறைவிடத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். காம்ரேட் தோப்தி தாமதமாக வந்தால், நாங்கள் இருக்க மாட்டோம். நாங்கள் எங்கே போயிருக்கிறோம் என்பதற்கு அடையாளம் இருக்கும். எந்த காம்ரேடும் மற்றவர்களை கைவிட்டு விட மாட்டார்கள். அவளுக்காக அவர்கள் மாய்ந்து விடுவார்கள்.

அரிஜித்தின் குரல் தண்ணீரின் கலகல சப்தம் கல்லுக்கு அடியில் கீழே வைக்கப்பட்டுள்ள மரத்துண்டு எந்த திக்கில் காட்டுகிறதோ அந்த திக்கில் மறைவிடம் இருக்கும்.

தோப்திக்கு இது பிடிக்கும், புரியும். துல்னா இறந்துபோய் விட்டான். ஆனால் யாரையும் கொன்றுவிட்டு அவன் செத்துப் போகவில்லை. முதலிலிருந்தே இது எல்லாம் மனதில் தோன்றவில்லை. இவன் அவனுக்காக எதிர்க்கப் போய்

என்கொண்டரை எதிர் கொண்டான். இப்போது இன்னம் கடினமான சட்டம், சுலபம், தெளிவு, தோப்தி திரும்பி வந்தால் நல்லது. திரும்பி வராவிட்டால் கெடுதல், மறைவிடத்தை மாற்று எதிராளி பார்க்க முடியாது பார்த்தாலும் புரிந்து கொள்ள முடியாத வகையில், அடையாளத்தை புரிந்து கொள்ளக் கூடாது.

பின்னால் காலடி சப்தம், தோப்தி திரும்பவும் திரும்பிப் பார்த்தாள். இந்த மூன்றரை மைல்கள், நிலப்பகுதியும், பாறைகள் நிறைந்த வழியும்தான் காட்டுக்குள் நுழைய சரியான பாதை தோப்தி. அந்தப் பாதையைப் பின்னால் விட்டுவிட்டு வந்தாள். மறுபடியும் பாறைகள் நிறைந்த பாதை, இத்தனை ஏற்ற இறக்கத்தில் ராணுவம் ஒரு நாளும் காம்ப் அமைத்ததில்லை. இந்தப் பக்கத்தில் ஜன நடமாட்டமே இல்லை. இங்கு இருக்கும் பாறைகள் புதிராக ஒன்றைப் போலவே மற்றொன்று இருந்தது. அது பற்றி கவலையில்லை. தோப்தி போலீஸ்காரனை மயானத்தில் கொண்டு போய் இறக்குவாள். ஸராந்தாவின் பதிதபாவனை மயான காளியின் பெயரில் பலி கொடுத்து விட்டார்களே.

அப்ரெஹெண்ட்!

ஒரு பாறை எழுந்து நின்றது. இன்னொன்றும், மற்றொன்றும் வயது முதிர்ந்த ஸேனாநாயக் ஒரே சமயத்தில் ஆனந்தமும், வருத்தமும் அடைந்தான். இஃப் யூ வாண்ட் டு டிஸ்ட்ராய் தி எனிமி பிகம் ஒன். அவர் அப்படித்தான் ஆகிவிட்டார். ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பும் அவர் இவர்களுடைய ஒவ்வொரு அசையும், அனுமானிக்கக் கூடியவராக இருந்தார். இப்போதும் அவரால் முடியும். அதனால் அவருக்கு இப்போது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு, உள்ளவராக இருந்ததால் 'ஃபர்ஸ்ட் ப்ளட்' டைப் படித்து, அவர் சிந்தனைக்கும், வேலைக்கும் ஒரு ஆதரவு கிடைத்தது.

தோப்தியால் அவரை ஏமாற்ற முடியவில்லை. (பின்னாலிருந்த காலடி ஓசை சுற்றி வந்து முன்னால் நின்றது) அவருக்கு வருத்தமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று, ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு அவர் மூளையின் ஷெல்களில் செய்திகளை சேகரித்து, வைத்தல் என்பது பற்றி அவர் ஒரு கட்டுரையைப் பிரசுரித்திருந்தார். அதில் வயல்களில் வேலை செய்யும் கைகளுக்கு ஆதரவாக அவர்கள் சார்பாக அவர், அவர்களுடைய போராட்டத்தை ஆதரிப்பதாக ஒரு குறிப்பை வைத்திருந்தார்.

தோப்தி வயலில் வேலை செய்பவள். வெட்டான் லீபைட்டர். ஸர்ச் அண்ட் டிஸ்ட்ராய். இப்போது தோப்தி மேஜேன் அப்ரெஹெண்டட் ஆகப் போகிறாள். டிஸ்ட்ராய்ட் ஆகப் போகிறாள். இதனால் வருத்தம்.

ஹால்ட்!

தோப்தி திடுக்கிட்டு நின்றாள். பின்னாலிருந்த ஓசை சுற்றி வந்து முன்னால் நின்றது. தோப்தியின் இதயத்துக்குக் கீழே கால்வாயின் அணைக்கட்டு உடைந்தது. சர்வநாசம்தான். சூர்ய ஸாஹீவின் தம்பி ரோத்தோனி ஸாஹீ. முன்னாலிருந்த இரண்டு பாறைகளும் நகர்ந்தன. ஸோமாயியும் புதானாவும் அவர்கள் ரயிலில் தப்பித்துப் போகவில்லை.

அரிஜித்தின் குரல், நீ வெற்றி பெற்றதை அறிந்து கொள்ள முடிவது போல, தோற்றப் போனாலும் அதையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அடுத்த கட்டத்துக்கு, அடுத்த செயலை ஆரம்பித்து விட வேண்டும்.

தோப்தி இப்போது இரண்டு கைகளையும் விரித்து வானத்தை நோக்கி முகத்தை நிமிர்த்தி, காடு இருந்த திசையில் எல்லா சக்தியையும் திரட்டி குல்குலி என்னும் ஒரு விதமான ஒலியை எழுப்பினாள். ஒரு முறை,

இரண்டு முறை, மூன்று முறை. மூன்றாவது ஒலியின் ஒலியில் ஜாட்கானி காட்டின் மடியில் மரங்களில் இருந்த பறவைகள், இரவின் தூக்கம் கலைந்து இறக்கைகளை படபடத்து கூவின. குல்குலியின் எதிரொலி வெகு தொலைவு வரை சென்றது.

3

ஆறு ஐம்பத்தி மூன்றுக்கு தோப்தி வாஸ் அப்ரெஹெண்டட். அவளை அழைத்துக்கொண்டு காம்ப் வரைச் செல்ல ஒரு மணி நேரம் ஆயிற்று. கேள்விகள் கேட்க சரியாக ஒரு மணி நேரம் ஆயிற்று. அவள் உடலில் யாரும் கையை வைக்கவில்லை. ஒரு கான்வாஸால் ஆன காம்ப் ஸ்டூலின் மீது அவளை உட்கார்த்தி வைத்தார்கள். எட்டு ஐம்பத்து மூன்று மணிக்கு டின்னர் டைம் வரும். “அவளை சரி செய். செய்ய வேண்டியதைச் செய்” என்று சொல்லி விட்டு அவர் உள்ளே மறைந்து போனார்.

அதற்குப் பிறகு லட்சம் நிலவுகள் வந்து போயின. லட்சம் ஒளி வருடங்களுக்குப் பிறகு தோப்தி கண்களைத் திறந்தாள். என்ன ஆச்சர்யம். வானத்தையும், நிலவையும் பார்த்தாள். மெல்ல அவள் மண்டையிலிருந்து ரத்த ஆணிகள் விலகி, நகர்ந்து போயின. நகர முயன்றபோது, அவளுடைய இரண்டு கைகளும், இரண்டு கால்களும் நான்கு கம்பங்களுடன் கட்டப்பட்டிருந்தது புரிந்தது. அவளுடைய பின் புறத்திலும் இடுப்புக்குக் கீழ் பகுதியிலும் ஏதோ கசிந்தது. அவளுடைய ரத்தம் தான். முகத்தின் மீது, தலையின் மீது துணியில்லை. பயங்கரமாக தாகம் எடுத்தது. தண்ணி! என்று குரல் கொடுத்தாள். பயத்தினால், கற்களினால் உதடுகளை அழுத்தினாள். யோனி துவாரத்தில் ரத்தம் பெருகி ஓடுவதை அவளால் உணர முடிந்தது. எத்தனை பேர்கள் அவளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்களோ?

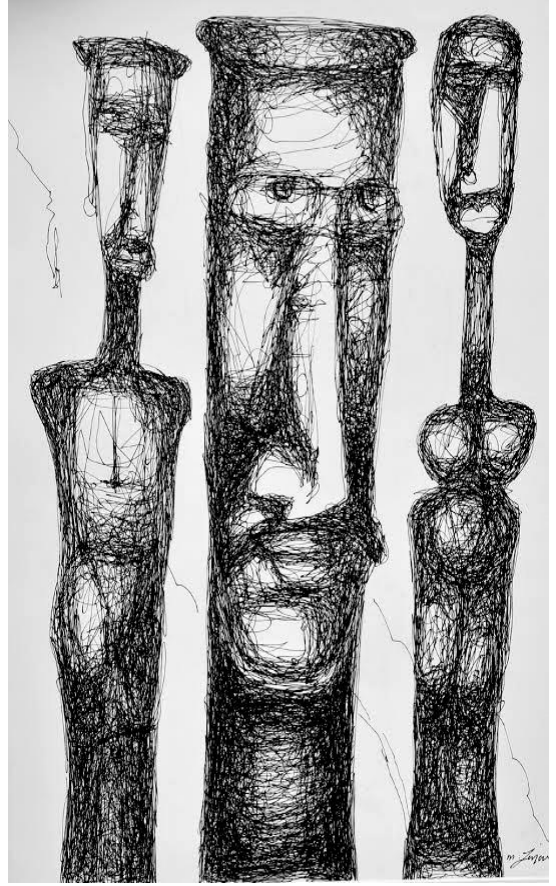
அவளை அவமானப்படுத்தி கண்களின் மடியிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி வழிந்தது.

வட்ட வடிவமான நிலவின் ஒளியில், ஒளியிழந்த, நிறமிழந்த கண்களை கீழே இறக்கிய போது அவளுடைய ஸ்தனங்கள் இரண்டும் அவள் பார்வையில் பட்டன. ஆம் அவளை என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்து விட்டார்கள் என்பது புரிந்தது. இனி சேனாநாயக்குக்கு அவளைப் பிடிக்கும். ஸ்தனங்கள் இரண்டும் கடித்துக் குதறி காயப்பட்டுக் கிடந்தன. காம்பு முனை கிழிந்து கிடந்தது. எத்தனை பேர், நான்கு ஐந்து ஆறு ஏழு?! இதற்குப் பிறகு தோப்திக்கு நினைவிருக்கவில்லை.

பக்கத்தில் கண்களைத் திருப்பிப் பார்த்தபோது வெள்ளையாக ஏதோ கண்ணில் பட்டது. அவளுடைய புடவைதான். வேறு எதுவும் தெரியவில்லை. திடீரென்று தெய்வத்தின் கருணையை எதிர்பார்த்தாள் அவள். அவர்கள் அவளை அங்கே போட்டுவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். நரி வந்து சாப்பிட்டு விட்டுப் போகட்டும் என்று. ஆனால் அவள் காதுகளில் கால்களின் ஓசை கேட்டது. கழுத்தைத் திருப்பினாள். பயோனெட்டின் மீது தன் சமையை பதித்து நின்று கொண்டிருந்த ஸெண்ட்ரி அவளைப் பார்த்தாள். சிரித்தாள். திரௌபதி கண்களை மூடிக் கொண்டாள். அதிக நேரம் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதிருக்கவில்லை. திரும்பவும் அவளை சரி செய்ய வேண்டிய வேலை ஆரம்பித்து விடும். நடந்து கொண்டிருந்தது. நிலவு சிறிதளவு ஒளியை வாந்தி எடுத்துவிட்டு தூங்கப்போய் விட்டது. இருள் மட்டும்தான் இருந்தது. வேறு வழியில்லாமல் கால்களை சற்றே அகற்றி வைத்து படுத்துக் கிடந்த சலனமில்லாத தேகம். மேலிருந்த தேகம் எழுந்து விழுந்து கொண்டிருந்தது.

அதற்குப் பிறகு விடிந்தது.

அதற்குப் பிறகு த்ரௌபதி மேஜேனை காமப்பிறகு அழைத்து வந்தார்கள். வைக்கோலின் மீது போட்டு வைத்தார்கள்.

ஓவியம்: மாணிக்கம் ஜெயராமன்

உடலின் மீது துணியைப் போட்டார்கள்.

அதற்குப் பிறகு பிரேக் ஃபாஸ்ட், பேப்பர் படிப்பது, ரேடியோ மெஸேஜ் அனுப்புவது 'த்ரௌபதி' மேஜேன் அப்ரெஹெண்டெட் முதலியவைக்குப் பிறகு த்ரௌபதி மேஜேனை அழைத்து வரும்படி கட்டளை வந்தது.

ஆனால் இப்போது திடீரென்று குழப்பம் ஆரம்பித்தது.

'வா போகலாம்' என்று சொன்னதுமே த்ரௌபதி எழுந்து உட்கார்ந்தாள். கேட்டாள், எங்க போகணும்?"

"பெரிய எசமானருடைய காமப்புக்கு"

"காமப்பு எங்க?"

“அங்க”

திரௌபதி தன் சிவந்த கண்களை அந்த டெண்ட்டின் மீது பதித்தாள். “சரி வா போகலாம்”, நானும் வரேன்” என்றாள்.

ஸெண்ட்ரி நீர் இருந்த கூலாவை முன்னால் நீட்டினான். திரௌபதி எழுந்து நின்றாள். தண்ணீர் இருந்த கூலாவை தலை கவிழ்த்து குப்புற மண்ணில் சரித்தாள். புடவையைப் பல்லால் பிடித்து கடித்துக் குதறினாள். இது போன்ற நடவடிக்கையைப் பார்த்த ஸெண்ட்ரி திகைத்துப் போய் விட்டான். கட்டளை பெற்று வர ஓடினான். அவனால் கைதியை நடத்திச் செல்ல முடியும். ஆனால் அந்தக் கைதி புரியாத வகையில் ஏதேதோ செய்தால் என்ன செய்வது என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் எசமானரிடம் தெரிவிக்கப் போனான்.

சிறையில் மணி பரபரப்பாக அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தது. ஸேனாநாயக் வெளியில் வந்தபோது உக்கிரமான சூரிய ஒளியின் வெளிச்சத்தில் நிர்வாணமான திரௌபதி அவரை நோக்கி நடந்து வருவதைக் கண்டு ஸ்தம்பித்துப் போனார். திகைத்துப் போன காவலாளர்கள் அவளுக்குப் பின்னால் சற்று தொலைவில்.

இதென்ன? அவர் அப்படியே திகைத்துப் போய் நின்று விட்டார்.

திரௌபதி அவர் முன்னால் வந்து நின்றாள். நிர்வாணமாக. துடைகளிலும், யோனி பகுதிகளிலும் ரத்தம்! ஸ்தனங்கள் இரண்டும் மோசமான விதத்தில் காயப்பட்டுக் கிடந்தன.

இதென்ன! என்று அவர் அதட்டப் போனார். திரௌபதி இன்னும் அருகில் போனாள். இடுப்பில் கை வைத்து நின்றாள். சிரித்தாள். “நீ தேடிக் கொண்டிருந்த மனுஷி தோப்தி மேஜேன். அவளை என்ன செய்யணுமோ செய்துவிட்டு வா

என்று சொன்னாய். எப்படி என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை நீ பார்க்க வேணாமா?”

“புடவை எங்கே? அவளுடைய புடவை எங்கே?”

“உடுத்திக் கொள்ள மறுக்கிறாள் ஸார். பல்லால் கடித்துக் குதறிப்போட்டுவிட்டாள்”

திரௌபதியின் கறுப்பு சரீரம் இன்னும் அருகில் வந்தது.

திரௌபதி புரியாத, ஸேனாநாயக்கின் அருகில் ஒரேயடியாக புரியாத ஒரு அடக்க முடியாத சிரிப்பின் காரணமாக அவள் உடல் நடுங்கியது. சிரித்ததினால் காயப்பட்டு விட்ட அவளுடைய உதடுகளிலிருந்து திரும்பவும் ரத்தம் பெருகிறது. அதனை கையின் பின்பக்கத்தால் துடைத்துவிட்டு, திரௌபதி ‘குல்குலி’ ஓலி எழுப்புவது போல பயங்கரமான, ஆகாயத்தையே கிழிக்கக்கூடிய, கூர்மையான குரலில், புடவை எதுக்கு? புடவை? நிர்வாணமாக்க முடிஞ்சிது உன்னால், புடவை எப்படி கட்டி விடுவாய்? நீ ஆண்பிள்ளை!” என்றாள்.

நான்கு திக்கிலும் பார்த்த திரௌபதி ரத்தம் கலந்த எச்சிலை காறி உமிழ்ந்துவிட்டு, ஸேனாநாயக்கின் வெள்ளை ஷர்ட்டை எடுத்து அதன் மீதும் உமிழ்ந்தாள். இங்கே இருக்கிற எந்த ஆம்பிளையையும் பார்த்து நான் வெக்கப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. நீ என் மேலே துணி போட அனுமதிக்கமாட்டேன். வா என்கொண்ட்டர் செய் என்கொண்ட்டர் செய்”

திரௌபதி ஸேனாநாயக்கைத் தன் இரு ஸ்தனங்களாலும் அழுத்தி நகர்த்தினாள். முதன் முறையாக, ஆயுதமே இல்லாத ஒரு உயிரின் முன், ஒரு மனித உருவத்தின் முன் நிற்க பயந்தான். அவனுக்கு மிகவும் பயமாக இருந்தது.

ஆணுக்கு பெண்கல்வியின் தேவை

மு.ஜீவா

பெண்ணியம் என்றால் என்ன? பெண்மைய இயக்கங்கள் என்றால் என்ன? அது அலங்காரத்திற்காக உண்டானதா? தனிமனித மையத்தின் இன்னொரு பார்வையா? மேற்கத்திய உலகம் உருவாக்கி அனுப்பிய தயாரிப்புமட்டுமா? மேற்கூறிய எதுவும் இல்லையா... என்ற பல கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டே போகலாம். ஆனால் இன்றைய உலகில் மனிதவயச் சிந்தனைகளுக்கும், உறவுகளுக்கும் இச்சிந்தனை பெண் சார்ந்து இயங்கும் இயக்கங்கள் அல்லது மையங்கள் இன்று அவசியமானவையாக இருக்கின்றன என்பதையே இது குறிப்பிடக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

வரலாற்றில் மனித இனம் வளர்ந்து வந்துள்ள குறிப்பிடத்தகுந்தவைகளாக நான்கு காலகட்டங்கள் பேசப்படுகின்றன.

1. பரிணாம வளர்ச்சிக்காலம் (evolution)
2. பனியூழிக் காலம் (ice age)
3. தொழில் நுட்பக்காலம் (industrialization)
4. பெண்ணிய இயக்கங்கள் தோன்றிய காலம் (Feminist movement)

மேற்கூறிய நான்கும் தோன்றியதற்குப் பின்னர் உலகில் இருந்த எதனிலும் முன்பிருந்த பழைய நிலைகள் பின்பற்றப்படவில்லை. மாற்றங்கள் வளர்ந்தன. என்ன மாற்றங்கள் என்று அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாத அளவில் எல்லாவற்றிலும் மாற்றங்கள் உண்டாயின. பெண்களின் வாழ்க்கை நிலைகள் நகர்வைக் கண்டபோது ஒட்டுமொத்த சமூகக்

கட்டமைப்புகளும் நகர்வுகளைக் கண்டன. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்புவாழ்ந்த பெண் தனக்கென ஒரு 'துட்டு' (coin) ஒன்றை 'விலையுயர்ந்த துட்டு' (precious coin) ஒன்றை வைத்திருந்தாள்;. அந்த ஒன்று தான் அவளுடைய ஒட்டுமொத்தச் சொத்தாக இருந்தது. அதை அவள் அவளுடைய வீட்டிற்குள் தொலைத்துவிட்டாள். வீட்டின் மூலைமுடுக்குகள் பண்டபாத்திரங்கள் உட்பட அனைத்துத் தளங்களில் தேடியும் விலையுயர்ந்த அந்த அவளுடைய 'துட்டு' கிடைக்கவில்லை. ஒருநாள் அதனை அவள் கண்டுபிடித்துவிட்டபோது இந்த மகிழ்ச்சியைத் தன் சக பெண்களுக்குத் தெரியப்படுத்தி கொண்டாடினாள். ஏனென்றால் அவள் தொலைத்த விலைமதிப்பற்ற துட்டு அவளுக்குக் கிடைத்துவிட்டது.

- இன்றைய காலகட்டப் பெண்கள் எதைத் தொலைத்திருக்கிறார்கள்?
- அவர்கள் எதைத் தேடுகிறார்கள்?
- அவர்களுடைய துட்டு எது? அவர்களுக்கு விலை மதிப்பற்றதாக இருப்பது எது?

ஒரு தனி மனுஷியாக, ஒரு பெண்ணாக அவள் அவளுடைய வாழ்வனுபவத்தையும், தொலைத்திருக்கின்றாள். இதைத் தொலைத்திருந்தாளானால் அவள் எல்லாவற்றையும் அவளுடைய ஞாபகங்கள் அனைத்தையும் தொலைத்திருக்கிறாள் என்பதுதான் பொருள். இன்றைய காலகட்டப் பெண்ணுக்கு அவற்றைத் தேட வேண்டுமல்லவா? எங்கே சென்று அவள் அவற்றைத் தேடுவாள்? உலகில், நாட்டில்,

ஊரில்... எல்லா இடங்களிலும் அவள் தேடுவதற்குக் கடமைப்பட்டுள்ளாள்.

உலகில் உள்ள 'மதம்' என்ற ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே அவளுடைய அனுபவம் அடியோடு பெயர்த் தெடுக்கப்பட்டு ஆண் மொழியையும், ஆண்மையக் கட்டமைப்பையும் கொண்டிருக்கின்றது. சமூக அறிவியல், கலை, தத்துவம் போன்ற அனைத்தும் ஆண்மையச் சொல்லாக்கங்களில் திளைத்து நிற்கின்றன. இத்தகைய நிலைப்பாட்டிற்குள் பெண்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்றால் அறிவார்த்தச் சிந்தனையின் அனைத்துத் தளங்களிலும் செயல்பட்டு இழந்துபோன வாழ்வனுபவங்கள் அனைத்தையும் திரும்பப் பெற வேண்டும். நிகழ்காலத்தின் ஒரு பகுதியாகத் தங்களை வரலாற்றில் பதித்து நகர்வதற்கான அனுபவத்தைத் தேடிப் பெற வேண்டும். கடைசியாகத் தங்களுடைய வாழ்க்கையும் அனுபவமும் வரலாற்றில் இடம் பெறுகின்றது. வரலாற்றில் இணைகின்றது என்கின்ற எண்ணத்தைப் பெண்கள் பெறவேண்டும். அதன் வழியாகப் பக்குவம் பெற்ற ஒரு நிகழ்காலத்தின் ஒளிவீச்சுக்கள் வருவதற்கான வாய்ப்பிற்கான சாதகங்களைப் பெறலாம்.

பெண் என்பவள் 'மறைந்திருக்கும் தீமை'

பெண் உலகின் மாயப் பிசாசு...

ஆம்.. அவள் தான்

நீங்கள் என்னை நம்பாவிட்டால்

உங்களோடு நீங்கள் வைத்து இருக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பாருங்கள்

அவள் ஒரு அடிமையாக இருக்கலைன்னா...

அவள் உங்களை அன்பா பார்க்கலைங்றது நீங்க உணரலாம்.

அவளை நாம கீழ் போடக் காரணம்...

நமக்கு மேல அவள் இருக்காங்கிற

நம் எண்ணம்.

அவளைப் புத்திசாலியாக

முயற்சிக்காதன்னு திட்றதே

தயவு செஞ்சு சிந்திக்காதன்னு

சொல்றதுக்குத் தான்.

உனக்குத் தெரியும். அவள்

அடிமைகளின் அடிமை.

அதனால் இதுக்காக எதாவது

செய் பெண்ணே..

எதுவும் செய்ய முடியலைன்னா...

கதறவாவது செய்"

நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் ஜான் லெனோன் என்கின்ற இசைமேதை இந்தப்பாடலை வெளியிட்டார். அவர் 'பெண் மறைந்திருக்கும் தீமை' (Nigger represents 'Negers') என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியதற்காக படுபயங்கரமாகத் திறனாய்வு செய்யப்பட்டார். அதாவது உலகில் மிக கொடூரமாக இனப்பாகுபாட்டிற்கு உட்படுத்தப்பட்ட ஒரு இனத்தை, பெண்ணைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்தியதைப் பலரும் கண்டித்தனர். ஆனால் மனித உரிமை சார்ந்து இயங்கிய பலர் பெண் மீது நடக்கும் கொடூரமான ஒடுக்குதல்களைக் குறிப்பிடப் பொருத்தமான சொல்தான் இது என்றும்

கூறினர். ஆனால் பல காரணங்களால், இந்த இருபத்தி ஒன்றாம் நூற்றாண்டிலும் இச்சொல் இந்தியாவில் பெண்ணின் நிலைப்பாட்டிற்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கின்றது. இன்றைய பெண் அன்றைய கவிஞன் லெனான் குறிப்பிட்ட 'N' எழுத்துச் சொல்லைவிடக் கேவலமான ஒன்றாகவே இன்றைய இந்தியாவில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

ஒவ்வொரு முறையும் பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உட்பட்ட பெண் உடல்கள் மருத்துவர்களால் பரிசோதனைக்குட்படுத்தி சிகிச்சை அளிக்கப்படுகின்ற போதெல்லாம் அவர்கள் “இது போன்ற கொடுமையை நாங்கள் இதுவரை கண்டதில்லை...” என்பதைத் தான் தங்கள் கருத்துக்களாகச் சொல்கிறார்கள். வீட்டிற்குள் நடைபெறும் வன்முறைகளைச் சகிக்க முடியாமல் பெண்கள் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் போதெல்லாம்.... பெண்ணாகப் பிறந்தாலே இதுதான் முடிவா? என்கிறார்கள். ஒரு கிணற்றில் ஐம்பது பெண் குழந்தைகளின் சவங்கள் கிடைக்கப்பெற்ற போது... இப்படி நடப்பது மிகவும் கொடூரம்...! (நம்மால் என்ன செய்ய முடியும்!) என்கின்றவைகளே பதிவுகளாக இருந்திருக்கின்றன.

பெண்ணின் மேல் நடக்கக்கூடிய ஒடுக்குமுறைகள் இவ்வளவு கொடூரமாகத் தரக்குறைவாக நடப்பதற்கான காரணங்கள் என்ன? இவற்றை எந்த ரீதியில் பெண்ணுலகம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? பல்வேறு நிலைகளில் கொடூரங்கள் நடந்தாலும்...மிகவும் கொடூரம்... மிக மிகக் கொடூரம்... போன்ற நிலைகளுக்குட்பட்ட அனுபவங்களுக்குப் பெண் உயிர்கள் தள்ளப்படுவது ஏன்?

பெண்களை ஒடுக்குதலுக்குட்படுத்தும் 187 நாடுகளில் இந்தியா 132ஆவது இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது. தெற்காசிய

நாடுகளான பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், இலங்கை, நேபால், பூட்டான் போன்ற நாடுகளைவிடச் சற்று பின்தங்கியுள்ளது. இது மிகமிகக் கொடூரம் தான்!

ஓட்டுமொத்த ஜனத் தொகையில் 50.4% ஆண்கள் மேற்படிப்பைப் பெறும்போது, 26.6% பெண்கள்தான் பதினைந்து வயதுக்கு மேலும் கல்வியறிவைப் பெறுகின்றனர். அமெரிக்காவில் பெண்களின் 94.7 சதவிகிதத்தை ஒப்பிடும் போது அங்கு ஆண்கள் 94.3 சதவிகிதத்தைத் தான் கல்வியறிவைப் பெறுகின்றனர். தொழிலாளர்களின் நிலைப்பாட்டில் இந்தியாவில் 80.7 சதவிகிதமாக ஆண்கள் இருக்கும் போது பெண்கள் தொழிலாளர்களாக 26.6 சதவிகிதமாகவே உள்ளனர். 10.9 சதவிகிதப் பெண்கள் மட்டுமே இந்தியரில் அரசியல் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக உள்ளனர்.

இந்தியாவின் மக்கள் தொகையில் 54% பெண்களாகவும் 51% ஆண்களாகவும் இருந்தாலும் 40% பெண்கள் கணவனால் அடிக்கப்படுபவர்களாக, மிதிக்கப்படுவர்களாக, தள்ளிவிடப்படுபவர்களாக உயிரோடு எரிக்கப் படுபவர்களாக இருக்கின்றனர். இது மிகமிகக் கொடூரமானதுதான். ஆனாலும் தங்களைத் தியாகம் செய்ய நிர்ப்பந்தப்படுத்தப் படுபவர்களாக கணவனைக் கண்கண்ட தெய்வமாக ஏற்றுக்கொள்ள வலியுறுத்தப் படுபவர்களாக, அடிமையாக வாழ்வதைப் புனிதமாக ஏற்றுக்கொள்ள பழக்கப்படுத்தப் படுபவர்களாக இருப்பதைவிடக் கொடூரமானது அல்ல.

இந்தியாவில் கல்வியறிவு பிறநாடுகளை விட அதிவேகமாக வளர்ந்து வருகின்ற நாடாக இருக்கின்ற காரணத்தினால், நல்ல படிப்பறிவுடனும் நேர்த்தியான உடைகளை அணிந்து கொண்டு மதிப்புடனும் பெண்கள்

சென்று வந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்ற ஒரு தோற்றம் இருப்பது முழுக்க முழுக்க உண்மையல்ல. அடியாழமான பிரச்சனைகள் முன்பைவிடவும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன என்பது தான் உண்மை. சவுதி அரேபியாவை விட மிகமோசமான நிலையில் இந்தியப் பெண்களுக்கான கொடுமைகள் அதிகரித்து வந்துள்ளதை தாம்சன் ரூட்டர்ஸ் தனது சர்வேயில் குறிப்பிட்டுள்ளார். 370 பாலின ஆய்வாளர்களை கொண்ட கானடா ஆய்வு மையம் உலகின் இருபது தேசங்களில் சவுதி அரேபியா, இரண்டாவது இடத்திலும் இந்தியா முதல் இடத்திலும் பெண்ணை ஒடுக்குவதில் முன்னிலையில் இருப்பதாகத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. பெண்கள் ஆண்களைவிடத் தாங்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்று எண்ணுபவர்களாகவும், முடிவுகள் எடுப்பதிலிருந்து தங்களை விலக்கிக் கொள்பவர்களாகவும், பொதுத் தளங்களில் செயல்படுவதை நீக்கிக் கொள்பவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இதுதான் சமூகத்தில் பெண்களுக்கு எதிராக நடைபெறும் வன்முறைகளுக்குக்

காரணமாகவும் அபாயகரமான ஒடுக்குதல்களையும் 'இயல்பு' என்று ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்போக்கிற்கும் தள்ளிவிடுகின்றது. 52 சதவிகிதப் பெண்கள் அடிவாங்கினாலும், "கணவன் தானே... அடித்தால் என்ன? என்ற கருத்தை உடையவர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

இந்திய தேசத்தின் சாலைகளும், தெருக்களும் மட்டுமே பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பற்றதாக இருப்பதல்ல. மாறாக அவர்கள் எங்கே பெண்ணாகப் பிறப்பெடுக்கின்றார்களோ அந்த வீட்டில், எந்தச் சூழலில் பெண்ணாக வளர்கின்றார்களோ அந்தச் சூழலில், எந்த வடிவாக்கத்தில் அவர்கள் பெண்ணாகவும் இன்னொருவன் ஆணாகவும் உலவுகின்றானோ அந்த வடிவாக்கங்கள், அனைத்திற்குள்ளும் கொடூரங்கள் அடங்கி இருக்கின்றன. இது உணர்வு வேகத்திற்காக உதிர்க்கும் சொற்கள் அல்ல. பெண்களை அவமானத்திற்கும், கொடுமைகளுக்குள்ளும், அபாய நிலைகளுக்கும் தள்ளக்கூடிய சூழல் வீடு, தெரு, சாலை, பேருந்து, ரயில், வயல் போன்ற அனைத்து இடங்களிலும் நிரம்பி வழிகின்றன. 65% ஆண்களும் பெண்கள் அடிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்தான் என்பதை நியாயப்படுத்துபவர்களாகவே இருக்கின்றனர். மேலும் வாயை மூடிக்கிட்டு சும்மா இருக்கணும், குடும்பத்துல இணங்கிப் போகணும்... அடிதடி இருந்தாலும் சகிக்கப் பழகணும்... அடிக்கிற கை அணைக்காமலா போயிடும்... ஆம்பளைக்குக் கோபம் வற்றது சகஜம் தானே... புருஷன்தானே இரண்டு அடி அடிச்சிட்டா என்ன? புருஷன் அடிக்காம யார் அடிப்பா? கோபத்துல அடிச்சிட்டான்... அவ்வளவு தானே... என்பது போன்ற வசனங்கள் சமூக நடப்பில் 99% இருக்கின்றன. பாலியல் ரீதியாக மூர்க்கங்களை இயல்பாக ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்போக்கிற்கும்

பெண்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். “ஆண் என்றால் அப்படி இப்படித்தான் இருப்பான்... பெண்டாட்டியா இருக்கிறது அவன் ஆசையை நிவர்த்தி பண்ண” என்பதும் இயல்பாகவே ஏற்கப்பட்டுள்ளது. கடந்த நூற்றாண்டில் இதைவிடக் கொடூரமாக பெண்சிசுக் கொலையினால் 50 மில்லியன் பெண்கள் மனித சரித்திரத்தில் இல்லாமல் போயிருக்கின்றனர். ஐக்கிய நாடுகளின் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு இதனைக் கூறுகின்றது. கர்ப்பத்தைவிட்டு ஆண் சுதந்திரமாகப் பிறப்பெடுப்பதைப் போல பெண் பிறப்பெடுக்கும் உரிமை பறிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆண் குழந்தை பிறக்க வேண்டுமென்ற பெற்றோர்களின் ஆசையினால் 1000 ஆண்கள் பிறக்குமிடத்தில் பெண்களின் எண்ணிக்கை 914 ஆகக் குறைந்துள்ளது. இது 2011 கணக்கெடுப்பு.

கொள்ளை மற்றும் கடத்தல்களின் பாலியல் வன்முறை என்பது இந்தியாவில் நடக்கும் கொலை எண்ணிக்கையைவிட அதிகமாக உள்ளது. தேசிய குற்றவியல் கணக்கெடுப்பு அறிக்கையின்படி ஒரு மணிநேரத்திற்கான அளவில் இரண்டு பெண்கள் பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்படுகின்றனர். 2007இன் கணக்கெடுப்பில் இது 20,737 ஆகவும் 2006இல் 19,348 ஆகவும் பதிவாகி உள்ளது. மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்தில் மொத்தக்கணக்கில் அதிக அளவிலான பெண்கள் பலாத்காரத்திற்கு உள்ளாகி இருக்கின்றனர். நாளொன்றுக்கு 92 பெண்கள் பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்படுகின்றனர். 2012 இல் பலாத்காரம் செய்யப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை 24,923 ஆகவும் 2013இல் அது 33,304 ஆகவும் உயர்ந்திருக்கின்றது. 2015 கணக்கெடுப்பின்படி 1016 ஆண்கள் பிறப்பெண்ணிக்கை இருக்கின்ற போது

பெண்களின் பிறப்பெண்ணிக்கை 1,000 ஆகவே உள்ளது. 2012இன் கணக்கெடுப்பு 'India loses 3million girls in infanticide' என அறிவித்துள்ளது.

பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உட்பட்ட பெண்களில் 25 சதவிகிதப் பெண்கள் குழந்தைப் பருவத்தினராக உள்ளனர். பலாத்காரம் செய்த குற்றவாளிகளில் 75 சதவிகித ஆண்கள் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்குத் தெரிந்தவர்களாகவும் 10 சதவிகித ஆண்கள் உறவினர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இதைத் தவிர அநாகரிக நடத்தைகள், கேலிகள், கிள்ளிவிட்டுச் செல்வது, உடல்பாகங்களை இடித்துவிட்டுச் செல்வது, வார்த்தைகளால் காயப்படுத்துவது போன்றவைகள் இருக்கின்றன. மக்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருக்கின்ற இடங்களான பேருந்துகள், ரயில்கள் போன்றவற்றில் இவை கூடுதலாக நடைபெறுகின்றன.

ஊடகங்கள் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக இருக்கவேண்டும். மேலும் தொழில் நுட்பங்களின் மூலம் தகவல் தொடர்புப் பரிமாற்றங்களின் வழியாக நினைத்த அளவிலான தாக்கங்களை ஊடகங்களால் ஏற்படுத்த முடியும். சமூகத்தைச் சீரான முறையில் கட்டமைக்கும் வல்லமை ஊடகங்களுக்கு இருக்கின்றது. செய்தித்தாள், தொலைக்காட்சி, வானொலி, புத்தகம், பத்திரிகை போன்ற பல வடிவங்களில் ஊடகம் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் நெருக்கமானதாக இருக்கின்றது. இது நடக்கின்ற பிரச்சனைகள் குறித்த கல்வியை மக்களுக்கு அளிப்பதாகவும் சமகால அரசியல் மற்றும் இதர பிற நிலைப்பாடுகள் குறித்த தொடர் செய்திகளை வழங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும் இருக்கின்றது. சமூகத்தின் இயக்கத்தை மக்கள்

ஊடகங்களின் வழியாகத்தான் அறிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். தனிமனித சுதந்திரத்திற்கு இடையூறு ஏற்படுத்தும் செயல்பாடுகளை உடனுக்குடன் திறனாய்வு செய்யும் வல்லமை ஊடகங்களுக்கே இருக்கின்றது. ஆனால் இன்று உலகமயமாதலின் பின்னணியில் சிக்கிக்கொண்டு ஊடகங்களும் வியாபார நோக்கத்தைக் கருத்தில் கொண்டு வேகமாகவும் பல வண்ணங்களுடனும் செய்திகளை வழங்குவதில் மட்டும் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டு பிரச்சினைகளின் முக்கியத்துவத்தில் கருத்துக்களை வழங்காமல் பெண்கள் மேல் நடக்கும் அவலங்களைத் தரக்குறைவாக்கியும் திசை திருப்பியும் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் நோக்கில் மட்டுமே கவனத்தை வைத்து வழங்குவதாக இருக்கின்றது. இதனால் தவறான மன உணர்வுகளைப் பதிவு செய்வதும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நேர்ந்த வன்முறையில் கருத்தைச் செலுத்துவதில் தவறுவதுமாக இருக்கின்றது. ஒரு பெண் பஞ்சாயத்துத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றிருந்தால் அவரது பிம்பத்தையும் அவரது வெற்றியையும் மக்கள் மனதில் பதிவு செய்ய வைக்க வேண்டும் என்பதற்கான சிரத்தையை ஊடகங்கள் எடுப்பதில்லை. ஆனால் பதினான்கு வயதுள்ள அழகான பெண் பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தால், அவரைப் பல கோணங்களினாலான பிம்பங்களில் வெளிப்படுத்துவதை ஊடகங்கள் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. இதனால் ஊடகங்கள் வெளிப்படுத்த நினைக்கும் சிக்கல்கள் பிரச்சினைகள் பெண்கள் மேலானதாக, பெண்கள் சார்ந்ததாக இருக்கின்ற பட்சத்தில் அவற்றைக் கருத்துத் திரித்தல்கள் இல்லாமல் வெளியிடுவதற்கான சிரத்தைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

பெண்களின் நிலைப்பாடுகள் சமூகம்

மற்றும் வரலாற்றுப் போக்கில் நல்ல வளர்ச்சியைப் பெற்றுக் கொண்டு வருகின்ற காலகட்டமாக இது இருந்தாலும், தினசரி படுகொலைகள், வன்முறைகள், பெண்குழந்தைகளைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்வது போன்ற பிரச்சினைகள் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. பொருளாதார நிலையில் பெண்களுக்கு உதவி செய்ய முன்வருகின்ற ஆண்கள், பாலியலுக்கு வற்புறுத்துவதும், உடன்பட மறுத்தால் கொலை செய்வதும், பெண்களின் முகத்தை அமிலம் ஊற்றி சிதைப்பதும், உடன்பட மறுத்தால் வெட்டிக் கொல்லுதல் போன்ற நிலைகள் பெண் வளர்ந்து வருகின்ற காலகட்டத்தில், ஆண் வளர்ச்சியற்ற போக்குகளுக்குள் அதிகமாகத் தள்ளப்படுகின்றான் என்பதைத்தான் காட்டுகின்றது. ஒரு ஆண் சாதகமான சூழலில் வாழ்வதற்கான எல்லா வசதிகளையும் சமூகம் ஏற்கனவே வழங்கியதாகவும், இன்றும் வழங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும் இருந்தாலும், தன்னைச் சுற்றி இயங்கும் பெண்களின் கருத்துப் போக்குகளையும், செயல்முறைத் திட்டங்களையும், முற்போக்கு அணுகுமுறைகளையும் எதிர்கொள்ளும் ஆணுக்குத் தன்னை ஈர்க்கும் ஒரு பெண்ணைப் பற்றிய எண்ணத்தில் முற்போக்கு நிலைகளை முன்வைக்க முடியாத இரட்டை மனோபாவ நிலை நிலவுகின்றது. இதனால் மரபார்ந்த நிலையில் பெண் 'என் உடமை', 'என் உயிர்', எனக்குப் பிடித்தவள்', எனக்கு மட்டும் பிடித்தவள்' என்பது போன்ற மனவளர்ச்சியற்ற குறைகளை உடையவர்களாக ஆண்கள் இருக்கின்றனர். பெண்களுக்கான தேடல்கள், தேர்வுகள், உணர்வு நிபந்தனைகள், என்பவை அவர்களுக்கே உரியவை. அதில் பங்குபோட ஆணுக்கு உரிமை இல்லை. அவள் உடல் அவளுடைய அரசியலுக்கு

உட்பட்டது. அவளுடைய சுயம் அவள் சார்ந்தது மட்டுமே. அவளாகப் பங்கு வைக்க முன்வரும்வரையிலும் அதில் உரிமை கொண்டாட வேறு ஆணுக்கோ, பெண்ணுக்கோ உரிமை இல்லை என்கின்ற புரிதல் ஒரு இந்திய ஆணுக்கு சென்று சேர்கின்ற காலம் வரவேண்டும். பெண்ணின் உடை அமைப்பு, தனியாக வருவது, காலம் தவறிவருவது போன்றவை அவசியம் இல்லாத சிந்தனைகள். பெண்ணுக்குப் பிரச்சனைகளுக்கு வன்தாக்குதல்களுக்கு உட்படாமல் வாழும் உரிமை வேண்டும்.

இது ஒரு பயிற்சி முறை. சமூகத்தில் ஒரு வளர்ச்சி நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்கின்ற பக்குவநிலை. இதனை ஒரு ஆண்தான் பெற வேண்டும். பாதிப்பிற்குட்படும் பெண்ணைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பதில் வரலாறு தோற்றுப்போவதற்கு சாத்தியங்களே அதிகம். பெண்ணைப் பற்றிய புரிதலை ஆணுக்கு வழங்க வேண்டிய காலகட்டம் இது என்கின்ற கருத்தாக்கம் பதிய வைக்கப்பட வேண்டும். பாலியல் பலாத்காரம் வரலாறு முழுவதிலும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததுதான். இன்று இளைஞனும், முதியவனும் பலாத்காரம் செய்ய பெண்குழந்தைகளை அதிகமாகத் தேர்வு செய்யக் காரணம்

என்ன? அவர்களால் எதிர்க்க முடியாது என்பது தானே? வலிமையான ஆணின் ஒடுக்குதலை குரூரத்தை ஒரு பெண்குழந்தை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலை இருப்பது தான் உண்மை. நாம் குழந்தைக்குப் பாலியல் கல்வி புகட்ட வேண்டுமா? வலிமையான இளைஞனுக்கும், குழந்தையைப் பாலியல் கண்கொண்டு பார்க்கும் கிழவனுக்கும் தானே சமூகமும் ஊடகங்களும் பாடம் புகட்ட வேண்டும்? பாலியல் பலாத்காரம் நடைபெறாத ஒரு சமூகம் உருவாக முடியாதா? சரிசெய்யப்பட வேண்டியதும், சரியாகவேண்டியதும் யார்?

குழந்தையாக ஒரு ஆண் பள்ளியில் சேர்கின்ற காலகட்டம் தொடரே, பெண்ணைப் பற்றிய கல்வியை ஆணுக்கு நிர்ப்பந்திக்க வேண்டும். வரலாறு முழுவதுமாகப் பெண்கள் உடன்கட்டை, பால்ய விவாகம், வரதட்சணை பெண் சிசுக்கொலை, சமகூலி, சம உரிமை மறுப்பு, பாலியல் பலாத்காரம், பொது இட அவமதிப்பு, கல்வி மறுப்பு போன்றவை எவ்வாறு நடந்தன என்பதனை ஆண்களுக்குக் கல்வியாகப் புகட்ட வேண்டும். தாய்வழிச் சமுதாயமாக பெண்ணைத் தலைமையாகக் கொண்ட சமுதாயமாக இருந்த நமது சமூகத்தின் பூர்வ குடிமரபைக் கற்றுத் தரவேண்டும்.

இன்று ஆண்களைவிட அறிவியலிலும் தொழில் நுட்பத்திலும் அரசியல் தலைமையிலும் பெண்கள் உயர்ந்து, ஆண்களைவிடச் சிறந்து விளங்குவது பல கோடிக்கணக்கான பெண்களின் மேல் நடத்தப்பட்ட கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராடியதன் பின்னர் பெறப்பட்டது என்பதனை உணர்த்த வேண்டும்.

அறிவெழுத்தும் நீதான்
ஆயுத எழுத்தும் நீதான்..

ஓவியம்: மருது

மீள் வாசிப்பு

பெண் ஏன் அடிமையானாள்?

தந்தை பெரியார்

" அன்றியும், ஆண்கள், பெண்கள் விடுதலைக்குப் பாடுபடுவதால் பெண்களின் அடிமைத்தனம் வளருவதுடன் பெண்கள் என்று விடுதலை பெற முடியாத கட்டுப்பாடுகள் பலப்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றன. பெண்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதாகவும், பெண்கள் விடுதலைக்காகப் பாடுபடுவதாகவும் ஆண்கள் காட்டிக்கொள்வதெல்லாம் பெண்களை ஏமாற்றுவதற்குச் செய்யும் சூழ்ச்சியே ஒழிய வேறல்ல. எங்காவது பூனைகளால் எலிகளுக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது நரிகளால் ஆடு, கேழிகளுக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது வெள்ளைக் காரர்களால் இந்தியர்களுக்குச் செல்வம் பெருகுமா? எங்காவது பார்ப்பனர்களால் பார்ப்பனரல்லாதவர்களுக்குச் சமத்துவம் கிடைக்குமா? என்பதை யோசித்தால் இதன் உண்மை விளங்கும். அப்படி ஒருக்கால் ஏதாவது ஒரு சமயம் மேற்படி விஷயங்களில் விடுதலை உண்டாகிவிட்டாலும்கூட ஆண்களால் பெண்களுக்கு விடுதலை கிடைக்கவே கிடைக்காது என்பதை மாத்திரம் உறுதியாய் நம்பலாம். ஏனெனில், ஆண்மை என்னும் பதமே பெண்களை இழிவுபடுத்தும் முறையில் உலக வழக்கில் உயோகப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது என்பதை பெண்கள் ஞாபகத்தில் வைத்தக்கொள்ள வேண்டும். உலகத்தில் "ஆண்மை" நிற்கும் வரையில் பெண்கள் அடிமையும் வளர்ந்தே வரும். பெண்களால் "ஆண்மை" என்ற தத்துவம் அழிக்கப்பட்டாலல்லாது பெண்களுக்கு விடுதலை இல்லை என்பது உறுதி."

ஈரோடு

1.1.1942

- ஈ.வெ. ராமசாமி

பெண் ஏன் அடிமையானாள் எனும் தந்தை பெரியார் அவர்களின் நூலிலிருந்து சிறுபகுதி.

நன்றி: பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, 1992.

19 நெருப்புப் பறவைகள் (:பீனிக்ஸ்கள்)

நீங்கள் எங்கள் சகோதரியரை எங்கள் அன்னையரை
எரித்தீர்கள் சாகும்வரை

தரைபதிந்த இரும்பு கூண்டினுள் ஜூன் 08, 2016

நீங்கள் எரித்தீர்கள் ஐஎஸ்ஐஎஸ் சகோதரரே,
ஆனால்...

இப்போதிலிருந்து எங்கள் சாம்பலை அஞ்சுவீர்கள்
விண்வெளிச்சாடி எம் உயிர் சிறகடிக்கும்
எங்கள் சாம்பலிலிருந்து மறுப்பிறப்பெடுத்தது
மீண்டு எழுவோம்

எங்கள் சாம்பல் உங்களை அச்சுறுத்தும்
பீனிக்ஸ் போல வாழ்க்கையைப் பற்றிய
வலிமையான தொலைநோக்குடன்

அதிகாரம் கொண்டவர்களாக

நாங்கள் மறுபிறப்பெடுப்போம் உறுதியிது.

நீங்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா

நாங்கள் எப்போதும் வீழ்ந்துகொண்டிப்போமென?

நீங்கள் கண்டீர்களா

அதிகாரப்படுத்திக்கொண்ட 19 நெருப்புப் பறவைகள்?

கேளுங்கள் உங்கள் அமைப்புக்களை

எங்கே அந்த 19 பீனிக்ஸ்கள்....

ஆங்கில மூலம் :

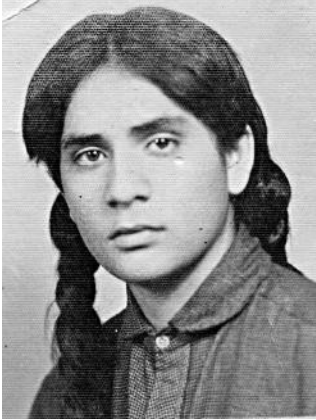
- ஸனாமா அஹ்மதி

ஈரானிய கண்டயன் கவிஞர்/ஓவியர்

தமிழில் :

- வீ. விஜயராகவன்

- Sanama ahmadi
Iran Candaian Poet Artist

19 Phoenix

You burned our sisters and our mothers to death
in the iron Cages on the ground June 08.2016
you burned us brother Isis

But...

From now on you should afraid of our ashes
our Souls will be flying to the sky as birds
you should afraid of our ashes
we will reborn from our ashes and rise once more
you should afraid of our ashes
we will rebirth again with empowered and strongest
vision of life as Phoenix.

Do you think we are falling for ever ?

Have you seen Empowered 19 Phoenix's ?

Ask your foundations where are the 19 phoenix's .

ஒவியம்: ஸனாமா அஹ்மதி

ஆரம்பம் எப்போதும் இன்றுதான்

Mary Wollstonecraft 1759–1797

மேரி வுல்ஸ்டோன்கிராப்ட்

தி.இரா.மீனா

பெண்ணியம் என்றால் ஆணுக்கு எதிரான செயல்பாடுகளை உள்ளடக்கியது என்ற எண்ணமே பொதுவாக இருக்கிறது. பெண்ணியம் என்ற சொல் உருவான காலத்திலிருந்து சிந்தனாசக்தி வளர்ந்திருக்கிற இந்தக்காலகட்டம் வரை அதே சிந்தனை இருந்துவருவது வருத்ததிற்குரியதாகும். பெண்ணியம் என்பதைத் தத்துவம், இயக்கம், கோட்பாடு என்ற நிலைகளில் பார்த்தால் அதன் உண்மைப் பொருள் தெளிவாகும். அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகஅமைப்பு என்ற வரையறைகளின்கீழ் ஆண்கள் பெற்றிருக்கிற உரிமையைப் பெண் பெறவேண்டுமென்பதுதான் அந்தச் சொல்லின் ஆழமான விளக்கமாகும் என்று பெண்ணிய வல்லுனர்கள் கூறுகின்றனர்.” பெண்ணியம் என்பது எல்லாப் பெண்களையும் அரசியல் உள்ளிட்ட பிற அடிமைத்தளைகளிலிருந்து விடுவித்தல் என்பதுதான்” என்று பார்பரா ஸ்மித் என்ற சிந்தனையாளர் இச்சொல்லுக்கு விளக்கம் தருகிறார். இது தாராளப் பெண்ணியம், சமதர்மப் பெண்ணியம், தீவிரப் பெண்ணியம் என்ற மூன்று வகையான பெரும் பிரிவுகளில் அடங்குகிறது. தனிஒருவரின் சுதந்திரம், மனமகிழ்ச்சி ஆகியவற்றிற்குச் சமூகத்தாலும், அரசாலும் அங்கீகாரம் தரப்படவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவது தாராளப் பெண்ணியமாகும். சமதர்மப் பெண்ணிய

மென்பது இன், பால் வேறுபாட்டை ஒழிப்பதை மூலமாகக் கொண்டது. தீவிரப் பெண்ணியம் ஓர் உயிரியான பெண்ணுக்கு உரிமைகள் தராத ஆண் ஒதுக்கப்படவேண்டும் என்பதைக் கடுமையாகச் சொல்வதாகும்.

இன்று மிகப் பெரிய துறையாகவும், அடிக்கடி விமரிசனத்திற்குள்ளாகும் நிலையிலுமுள்ள பெண்ணியம் ஏறத்தாழ முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் முதன்முதலில் பேசப்பட்டும், எழுதப்பட்டும் வந்ததற்கு மூலகாரணம் மேரி வுல்ஸ்டோன்கிராப்ட் என்ற இங்கிலாந்து பெண்மணியாவார். ஏழு குழந்தைகளைக் கொண்ட குடும்பத்தில் முதல்பெண்ணாகப் பிறந்தவர். தந்தையின் குடிப்பழக்கமும், அதன் பின்னணியில் தாய் மனவேதனைக்குள்ளாகும் நிலையையும் தொடர்ந்து கண்டதால் கிராப்டின் இளமைப்பருவம் சிறிதளவும் மகிழ்ச்சியானதாக இல்லை. இளம் வயதிலேயே குழந்தை பாதுகாப்பாளர், வீட்டுப் பராமரிப்பு என்று பலபணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு காலம் கழிக்கிறார். கல்வியை சுயமாகவே கற்றுக்கொள்ளும் நிலையும் ஏற்படுகிறது. பொறுக்க முடியாமல் ஒரு கட்டத்தில் வீட்டைவிட்டு வெளியேறித் தன் வாழ்க்கையைத் தானே அமைத்துக் கொள்கிறார். இளமைக்காலத்தில் ஜேன் ஆர்ட்னுடன் கிடைத்த நட்பு கிராப்டுக்கு

கிடைத்த வரப்பிரசாதமாகிறது. இருவரும் பல்துறை புத்தகங்களைப் படிப்பதும் விவாதிப்பதும் பின்னாளில் பயன்தருகிறது. தவிர விஞ்ஞானியும், தத்துவவாதியுமான ஜேனின் தந்தை நிகழ்த்தும் சொற்பொழிவுகளையும் இருவரும் தொடர்ந்து கேட்கின்றனர். தெளிவான சிந்தனை வளர அது துணை செய்கிறது. இரண்டாவதாக பேனி பிளாட்டுடன் ஏற்படும் நட்பும் கிராப்டுக்கு 'தன்னை' வளர்த்துக் கொள்ள உதவுகிறது. கிராப்டும், பேனியும் பள்ளி ஒன்றை நிர்வகித்து தம் வாழ்க்கைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றனர். இதற்கிடையே பேனின் திருமணம் நடந்து ஓரிரு வருடங்களில் அவள் இறந்துவிட, கிராப்ட் பித்துப்பிடித்த நிலைக்கு ஆளாகிறார். அந்த வேதனையில், தோழியின் வாழ்க்கையைப் பின்புலமாக்கி 'மரியா' என்ற புதினம் எழுதுகிறார். அதையடுத்து குழந்தைப் பயிற்சியாளராக சிலகாலம் பணிபுரிகிறார். அவர் அனுபவங்கள் *Original Stories from Real life* என்ற குழந்தைகளுக்கான புத்தகமாகிறது. பின்பு சில வருடங்கள் கழித்து வில்லியம் கால்டுவின்னை மணம் செய்து கொள்கிறார். இடைப்பட்ட காலத்தில் அவர் ஏற்படுத்திக் கொண்ட நட்பும், உறவுகளும் தோல்வியையும், மன அழுத்தத்தையுமே தருகின்றன. மகப்பேற்றின் போது எதிபாராத சிக்கல்களால் இறந்து போகிறார். வாழ்ந்த காலம் சிறிதேயென்றாலும் இயன்றவரை எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் சில கருத்துக்களைச் சொன்னது அவர் வெற்றியாகிறது.

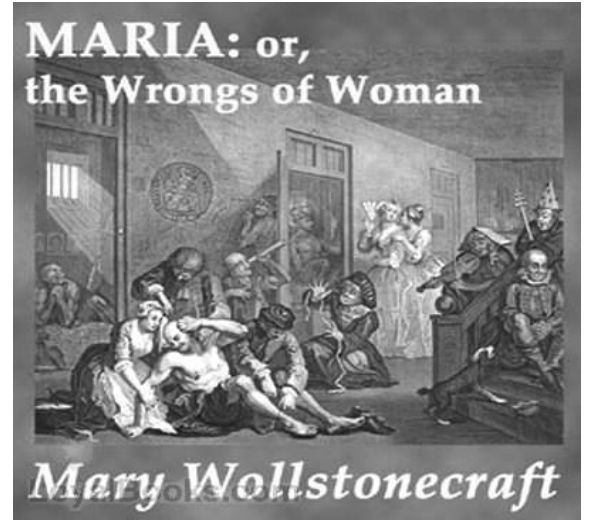
தான் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் தன் சமூகப் பெண்கள் அடைந்த துன்பங்களைப் பொறுக்க முடியாமலும், எந்த நிலையில் அவர்கள் வாழ்க்கைப்போக்கு இருக்க வேண்டுமென்ற சிந்தனையிலும் அவரால்

"A Vindication of the Rights of Women" பெண்ணுரிமைக் கொள்கை நிலைப்பாட்டு நியதி"] என்ற நூல் எழுதப்பட்டது. பெண்களுக்கு சமமானகல்வி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஆழமான கருத்தோடு தான் நூலின் முதல் அத்தியாயம் தொடங்குகிறது. நியாயம் என்று தானுணர்ந்த கருத்துக்களைப் கோட்பாடுகள் போல வரையறுத்துத் தன் கொள்கைகளை வகைப்படுத்துகிறார். அன்றைய சமுதாயத்தில் இல்லாத பெண் விடுதலை, பெண்கல்வி, சட்டத்தில் அவர்களுக்குத் தகுந்த இடம் வேலைவாய்ப்பு, ஓட்டுரிமை, சொத்துரிமை ஆகியவற்றைப் பற்றிய கருத்துக் கோர்வையாக அந்நூலமைகிறது. தாராளப் பெண்ணியம் என்ற வகையின்கீழ் எது பெண்ணுக்கு அவசியமோ அதை வற்புறுத்துவது அவர் பார்வையாகிறது. பெண் சமுதாயத்தின் ஓரங்கம் என்ற எண்ணமேயில்லாதிருந்த சூழ்நிலையில் முதன்முதலில் அதைச் சொல்லி பெண்ணியத்திற்கு முதல்குரல் கொடுத்தவர். தன் அனுபவத்தின் மூலம் உரிமைகளின் தேவையை உணர்ந்ததால் அவரால் தெளிவாகவும், ஆழமாகவும் கருத்துக்களைச் சொல்ல முடிந்தது. அறிவிலும், ஆற்றலிலும் இருபாலாரும் சமமானவர்களே என்றாலும் தந்தை வழிச் சமுதாயத்தில் பெண்கல்வி மறுக்கப்படுவதால் அவளுடைய திறமை முடக்கப்படுவதையும். கல்வியில்லா மையால் ஏற்படும் அறியாமையைக் காரணம்காட்டிப் பெண்ணை இருட்டிற்குள் வைத்திருக்கும் நிலையிருந்ததையும் கடுமையாகக் கண்டிக்கிறார். பெண்ணை 'இயக்கசக்தி'யாகப் பார்ப்பதுதான் நியாயமும், முறையும் என்கிறார். பெண்ணின் படிப்பறிவுதான் அவளையும், வாழும் சமுதாயத்தையும் உயர்த்தும் என்பதால் பெண்களின் உயர்கல்வியும் அவரால் வற்புறுத்தப்படுகிறது.

பெண் வீட்டில் இருக்கும் அலங்காரப் பொருள் என்ற சிந்தனையைக் கடுமையாக விமர்சித்திருக்கிறார். இந்தப் புத்தகத்திற்குத் தொடக்கத்தில் ஓரளவு வரவேற்பு இருந்தாலும் இங்கிலாந்து பிரான்சு போருக்குப் பிறகு கடும் எதிர்ப்பு ஏற்படத் தொடங்குகிறது. வாழும் காலத்தில் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு இறந்தபிறகு போற்றுவதும், புகழ்வதுமான மரபு தமிழுக்கு மட்டுமில்லை எல்லா மொழி களிலும், எல்லாக் காலத்திலும் இருந்திருக்கிறது. பெண்ணியமென்ற சொல்லின் அறிமுகத்திற்குப் பிறகு அவருடைய புத்தகத்தின் சிலபகுதிகள் ஆய்வுக் கட்டுரைகளாகப் படிக்கப்பட்ட பிறகு அவரை இனம் கண்டு கொண்டு போற்றும் நிலை தொடங்கியிருக்கிறது. கிராப்டின் இளமை வாழ்க்கை தொடங்கி அவர் படைப்புகள்வரை அனைத்தும் இன்று கவனத்திற்கு வந்திருக்கின்றன. இந்த நூற்றாண்டில் அவர் படைப்புகளைப் பற்றி விரிவாக விவாதிப்பதும், அந்தப்பின்புலத்தில் பெண்ணிய ஆய்வுகளை நடத்துவதும் தொடங்கியிருக்கிறது. இலக்கியம், வரலாறு, பெண்ணியம், அரசியல், தத்துவம், பால்வேறுபாடு, பயணம் என்று பல்வேறு துறைகளிலும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளதால் அவர் கல்வியாளரா, அரசியல் கொள்கை ரீதியிலானவரா, வரலாற்றாய்வாளரா, தத்துவவாதியா என்று தாங்களே எழுப்பிக்கொள்ளும் எந்தக் கேள்விக்கும் விடை சொல்ல முடியாமல், அவர் எல்லாவற்றின் கலவையாகவுமிருப்பதாக இன்றைய ஆய்வாளர்கள் சொல்கின்றனர். கிராப்டை ஏதாவது ஒரு துறைக்குள் அடக்குவது அவரது முழுமையான படைப்புகளுக்கும், சிந்தனை வெளிப்பாட்டிற்கும் செய்யும் துரோகமாகும் என்றும் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். நாம் அடையாளம்

காணக்கூடிய எழுத்தோடுதான் வாழ்க்கை முழுவதும் அவருக்குத் தொடர்பு இருந்திருக்கிறது. மிக வெளிப்படையாகத் தன்னுணர்வுகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டியவராகவும் அவரை மதிப்பிட்டிருக்கின்றனர். "எழுத்து மட்டும் எனக்கு கஷ்டமாக இருந்திருந்தால் நான் உயிரோடு இருந்திருக்க மாட்டேன்" என்று எழுத்து இல்லாமல் தன்னால் வாழமுடியாத நிலையையும் சொல்லி யிருக்கிறார்.

Mary, மற்றும் Maria Or, The Wrongs of Woman இரண்டும் அவருடைய

நாவல்களாகும். இவை கதாநாயகிகள் சுயகல்வி பெறுவதைக் கருவாகக் கொண்டவை. ஆரம்பக் கல்விதான் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கிறதென்றும், பின்னாளில் உருவாகும் குணத்திற்கும், செயல்பாடு களுக்கும் அதுதான் அடிப்படையாகிறது என்பதும் அவற்றில் இடம் பெறுகிறது. மரியா நாவல் வேலைசெய்யும் பெண்களின்நிலை ஆயுள்தண்டனை பெறுவதை விடச் சிறிது குறைந்தது. அவ்வளவுதான் என்ற நிலையை வெளிப்படுத்துகிறது. இந்நாவல் கிராப்டின்

வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும் என்கின்றனர் நாவல் ஆய்வாளர்கள்.. “ஆண்கள்மேல் பெண்கள் அதிகாரம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. அவர்கள் மேலேயே அவர்களுக்கு அதிகாரம் வேண்டும்” என்று பெண் தன்னை உணர வேண்டியதும் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியதுமான கட்டாயத்தைத் தெளிவு படுத்துகிறார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு நவீன பயண இலக்கியத்தின் வைகறையாக இருந்தபோதும், கிராப்ட் அந்தத்துறையிலும் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பது அவர் சிறப்பாகும். *Letters Written in Sweden, Norway, and Denmark* என்ற பெயரில் அமையும் அவருடைய கடிதங்கள் பின்னணியில் அமைந்த புத்தகத்தின் தலைப்பு வித்தியாசமானதாக இருக்கிறது. கலை நினைவின் ஒரு பகுதி மற்றும் வெளிப்பாடுதான் பயணம் என்பது கிராப்டைப் பொறுத்தவரை மிக உண்மையாக இருந்திருக்கிறது. இப்புத்தகம் இடையிடையே தென்ஐரோப்பியப் பகுதிகளில் தான் பார்த்தவற்றை, அனுபவித்தவற்றை ஒரு விவாதமாக, ஓர் அரசியல் நிலைப்பாட்டுப் பார்வையாக, பயணிப்பவரின் மனதை வெளிப்படுத்துகிறது. அவருடைய கடிதங்கள் அன்றைய எழுத்தாளர்களின் கடிதங்கள் போல உடை, தொப்பி கடைகள், அழகுப்பொருட்கள் என்று பெண் சம்பந்தப் பட்டவற்றை, அழகை வெளிச்சமிடும் மேல்பூச்சை மட்டும் விளக்கும் தன்மை கொண்டவையல்ல. உணர்ச்சிகள், எண்ணங்கள், மனப் போராட்டம் ஆகியவற்றின் வெளிப்பாடாகக் கடிதங்கள் இருந்திருக்கின்றன. சுருக்கம் உண்மையானவிவரம் நேரடியான செய்தி என்ற பாங்கில் அமைந்திருக்கின்றன. போதிக்கிற, ஞானம் நிறைந்த பெண்ணியவாதி

என்ற பட்டத்திற்குள் அடங்கும் அவர் தன்காலத்துப் பெண்களின் தாராளமான தன்மை, பழமைவாதத் தன்மை ஆகிய இரண்டையுமே மிக வீர்யமான சொற்களால் வெளிப்படுத்தியவர். கடிதங்களில் வெளிப்படும் வாழ்க்கையும் அபிப்பிராயங்களும் அவருடைய புரட்சிகரமான போக்குக்கு அடையாளமாகிறது. கடிதங்கள் உணர்ச்சிப்பெருக்கின் போக்கில் சலிப்பு, சுய இரக்கம், ஆகியவற்றையும் கொண்டிருக்கின்றன. அவை வாழ்க்கை நாடகத்தின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கின்றன. என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். தன் அனுபவங்களை விசாரணைக்குள்ளாக்கி உண்மையை அறிவது அவருடைய தொடர்ந்த அணுகு முறையாகிறது. பால்யத்தில் சிநேகதியாக ஜேன்ஆர்டனுடன் இருந்த நெருங்கிய நட்பு தன்னலத்தை வெளிப்படுத்துவதாகிறது. ஆர்டன் மற்ற பெண்களுடன் கொண்டிருந்த நட்பைக் கிராப்ட்டால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ”அன்பும், நட்பும் என்னைப் பொறுத்தவரை ஒருதலையாகவே இருந்திருக்கிறது; நான் முதலிடம் பெற வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது தேவையில்லை” என்று கிராப்ட் இதுபற்றி ஆர்டனிடம் சொன்ன போது “சமமான நட்பில் பலர் இருப்பது தனக்குத் தவறாகத் தெரியவில்லை” என்று ஆர்டன் விவாதிக்க, இருவரும் சிலநாட்கள் பேசாமலிருக்கின்றனர். அந்தச் சமயத்தில்

“உன் நட்பிற்குத் தகுதியானவள் என்று நினைத்திருந்தேன். என்னைச் சரியாகச் சிந்திக்கத் தூண்டியதற்கு நன்றி. நான் உங்கள் வீட்டிலிருந்தபோது அவளுக்குக் கிடைத்த மரியாதை அதிகம்.” என்று மற்றவர்களுக்குக் கிடைத்த நெருக்கத்தை வெளிப்படுத்தி ஒரு கடிதம் எழுதித் தன்மனதை வெளிப்படுத்துகிறார். உறுதியான தொனியுடன் கூடிய

இம்மாதிரியான கடிதங்கள் பருவத்தின் வேகத்தை, வேதனையைக் காட்டு வதில் பெரும்பங்கு வகித்தாலும் தனக்கென்று ஓர் அடையாளமிருப்பதை, அவமானத்தைப் பொறுக்க முடியாத தன்மையோடு கிராப்ட் மிக உறுதியான நிலையிலிருப்பதைக் காட்டுகின்றன. ஒரு காலகட்டத்தில் அவருடைய கடிதங்கள் இளையவர்களுக்கு மேற்கோள்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தான்சொல்வது உறுதியான உண்மை என்று அவர் நினைத்ததால் தன் கடிதங்கள் சக்திவாய்ந்தவை; வார்த்தைகளால் மற்றவர்களைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடியவை என்று அவர் நம்பியதாகவும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்.

இளம்பருவ சிநேகதியான பேனியை மிகவும் நேசித்ததையும், அந்த உறவு எந்தக்காலத்திலும் மறக்க முடியாதது என்பதையும் ஆர்டனுக்கு எழுதுகிறார்.

“எல்லாவற்றையும் விட உலகத்தில் நான் விரும்பியது அந்த நட்பைத்தான். என் லட்சியம் அந்த நட்போடு வாழ்வதுதான்” என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்தக் கடிதம் பற்றிப் பேசும்போது ‘உணர்ச்சிப் பெருக்கானது’ என்று கணவர் காட்வின் சொல்லியிருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. கிராப்டின் கடிதங்கள் பிரபலக் கவிஞர்களான வில்லியம் வோர்ட்ஸ்வொர்த்தையும் [Wordsworth] சாம்யெல்டெய்லர் கோல்ரிட்ஜையும் [Samuel Taylor Coleridge] பெரிய அளவில் கவர்ந்திருக்கின்றன.

பெண்கல்வி சமத்துவம் பெறவேண்டும் என்ற அறிமுகத்தோடு தொடங்கும் ‘Thoughts on the Education of Daughter’ என்ற இந்தப் புத்தகம் தேசிய அளவிலான கல்வித்திட்டம் பற்றிய தொலைநோக்குச் சிந்தனைகள் கொண்டதாகும். பெண்கல்வி பற்றிய ஆழ்ந்த கவலையும், சிந்தனையும் கடைசிவரை அவருடைய எழுத்தின் முக்கிய அங்கமாகியிருந்திருக்கின்றன.

தேசியப் பள்ளி அமைப்பு என்ற அவருடைய திட்டம் இன்றைய சூழ்நிலையில் எல்லா நாடுகளுக்கும் தேவையான ஒன்றாகும். அறிவு, சமூகம், அரசியல் அந்தஸ்து ஆகியவை எல்லோருக்கும் பழகிய ஒன்றாக பரவலான ஒன்றாக இருக்கும் நிலையை ஏற்படுத்த விரும்புகிறார். அரசாங்கத்தின் நிதியால் செயல்படும் பள்ளிகள் இந்தவளர்ச்சிக்கு உதவமுடியுமென்கிறார். இந்தக் கருத்தை அமெரிக்கப் புரட்சியாளரான தாமஸ்பெயினும் [Thomas Paine] வரவேற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. நம்மிடையே அடிப்படையில் அமைந்த பால் வேறுபாடுகளை நீக்க தேசிய அமைப்புப் பள்ளிகள் உதவமுடியும். தனியார்பள்ளிகள் அந்த அளவிற்குச்

செயல்பட முடியாது. இருபாலாரும் சேர்ந்து கற்கும் கல்வி சமத்துவவுணர்வை அவர்களிடம் ஏற்படுத்துவது மட்டுமின்றி சீர்திருத்த உணர்வையும் வளர்க்கும் என்பது அவர் நம்பிக்கையாகிறது. கல்வி அவர் காலகட்டத்தில் கவலைதரும் விஷயமாக இருந்திருக்கிறது. அதனால் இம்முறையை நடைமுறைப்படுத்தினால் முன்னேற்றத்தையும், விடுதலையையும் பெறமுடியும். பொதுப்பள்ளிகளில் மாணவர்களோடு படிப்பதால் இயல் பாகவும், சுதந்திரமாகவுமிருக்க மாணவிகள் பழகிக்கொள்வார்கள். இது பின்னாளில்

தோழமையுணர்வு அவர்களிடம் வளர உதவும். சில வரையறைகளை முன்வைத்து இப்பள்ளியமைப்புத் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டால் பால்நிலை சமத்துவம் மட்டுமின்றி, மனிதர்களை அறிந்து கொள்ளும் சூழலும் உருவாகும் என்பது போன்ற கருத்துக்கள் அவரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெண் கல்வியின் சீர்திருத்தம் பற்றிப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று பெரிய அளவிலான, விவாதத்திற்குரிய சிக்கலாக அதை முதலில் பேசியவரும் அவர்தான். கல்விபற்றிய அவரின் அன்றைய சிந்தனை இன்றைய சூழலுக்கு மிகப் பொருத்தமாவதாகும். இருநூறு, முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரிருந்த கல்விச் சூழல்தான் இன்றும் நம்மிடையே இருக்கிறது. பால் வேறுபாடுகளை அதிகப்படுத்தும் சூழலில் வாழ்வதால்தான் கற்பழிப்புகளும் பாலினப் போராட்டங்களும், வக்கிரங்களும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதில் இரண்டாவது கருத்து இருக்க முடியாது.

மதம், கல்வி, உரிமை சட்டம் என்று தனித்தனியாக எதையும் விவரிப்பதாக அவர் நூல்களில்லை. தன் நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் இந்த எல்லாச் சிக்கல்களையும் அவர் இடத்திற்குத் தகுந்தவாறு அலசுகிறார். இது அவர் காலத்தில் அவருக்கு மட்டும் கைவந்திருக்கிறது. மனிதர் நடத்தை, வாழ்க்கை முன்னேற்றம், சுதந்திரத்தின் அவசியம், கல்விக்கான காரணம், கடமையின் தேவை ஆகியவற்றைப் பற்றி திரும்பத்திரும்பப் பேசுவது போலத் தோன்றினாலும் ஒவ்வொன்றையும் வெவ்வேறு கோணங்களில் பார்த்து அவற்றிற்குத் தரும் முக்கியத்துவத்தை உணர முடிகிறது.

பாலுறவு இயல்பானது. ஆணுக்குத் தேவைப்படாமலுக்கு பெண்ணுக்கும்

தேவைப்படும் என்ற உண்மை உணரப்படவேண்டும். உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்காமல் அறிவுக்கு இடம்தந்து இதைச் சிந்தித்தால் பெரும்பாலான சிக்கல்கள் தீருமென்ற கருத்து அவரால் வலியுறுத்தப்படுகிறது. மிக வெளிப்படையான இக்கருத்துக்கு அன்று ஆழமான எதிர்ப்பு இருந்தது. ஆனால் இன்றைய பெண்ணியலாளர்கள் கிராப்ட் சொன்ன உணர்ச்சி வெளிப்பாடு, பாலுறவு ஆகியவற்றைப் பின்னணியாக வைத்தே விவாதங்கள் நடத்துவதும், முடிவுகாண முயற்சிசெய்வதும் அவருக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகும். வெர்ஜினியா உல்ப், [Virginia Woolf] எம்மாகோல்டுமென் [Emma Goldman] முதலிய பிரபல எழுத்தாளர்கள் கிராப்டை தங்கள் முன்னோடியாக ஏற்றிருக்கின்றனர். கிராப்டின் சமுதாயச்சீர்திருத்தக் கருத்துப் பின்னணியில் தான் மேரி ஹெய்ஸின் [Mary Hays] படைப்புகள் உருவாகியிருக்கின்றன.

"No need to hurry.
No need to sparkle.
No need to be anybody
but oneself."
-Virginia Woolf

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அவருடைய சொந்த வாழ்க்கை தீவிரமாக அலசி ஆராயப்பட்ட அளவிற்கு அவருடைய படைப்புகள் பார்க்கப்படவில்லை இப்போது அவர் எழுத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் தரும் சூழல் ஏற்பட்டிருக்கிறது பெண்ணெழுத்துக்கள் இன்று தீவிரமாகப் பேசப்படுவதற்கும், பார்க்கப்படுவதற்கும் அவருடைய எழுத்துக்கள் மூலமாகின்றன.

பெண்ணிய வாதிகள் அவரைப் பெண்ணியச் சின்னமாகக் காண்கின்றனர். வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் சிந்தனைகளை “இயற்கைக்கு முரணானது” என்று வால்போல் Horace Walpole போன்றவர்கள் சொல்லியிருந்தாலும் இன்று மேற்குநாடுகள் தொடங்கி பெரும்பாலான நாடுகளில் அவர் கருத்துக்கள் ஏற்கப்பட்டு நடைமுறைபடுத்தும் நிலையிலிருப்பது அவருக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகும். குறுகிய வாழ்நாளில் மிகப் பெரிய அளவிலான கருத்துக்களை தந்த அவரை “வாழும் மனிதர்களிடையே கிராப்ட்டின் கருத்தையும், ஆளுமையையும் நம்மால் காணமுடிகிறது; பின்தொடரமுடிகிறது. கிராப்ட்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்; விவாதிக்கிறார். அவர் காலத்தால் மறைத்துவிடவோ மனிதர்களால் ஒதுக்கி வைத்துவிடவோ முடியாதவர்” என்று வெர்ஜினியா உல்ப் போற்றியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

புதிய அரசியல் தத்துவம், தாராளப் போக்கு ஆகிய இரண்டையும் கூட்டாகக் கண்டது அவரது புதிய அணுகுமுறையாகும். சமூக அமைப்பின் அடிப்படைதான் பெண்ணின் பலவீனத்தை நிர்ணயிக்கிறது என்று அவர் உறுதியாக நம்புகிறார். பெண்ணின் உரிமைகளுக்காக மட்டுமின்றி ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் உரிமை பற்றியும் பேசியவர். ஆண்களின் உரிமைகள் குறித்தும் தன் கருத்துக்களைப் பதிவுசெய்த முதல்பெண். கடந்த நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த மனிதர்களிடையே அவர் மிகவும் சுவாரசியமானவர் என்பதால் அவரைப் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிக அளவிலுள்ளது. இன்னும் சொல்லப்போனால் அந்த வகையில் யாருக்கும் இல்லாத பெருமை இவருக்குத்தான். முரண்பாடுகள் எப்போதும் அவரைக் கவர்ந்திருக்கின்றன. கல்வி, வரலாறு நாவல், அரசியல்

என்று எதுவாக இருந்தாலும் அவற்றின் மீதான விவாதம் அவர் படைப்புகளைப் பற்றி நடந்திருக்கிறது. புரட்சிகரமான நேரத்தில் புரட்சிகரமான சிந்தனைகளைக் காட்டியவர் என்று விமரிசகர்கள் இன்று அவரைப் பாராட்டுகின்றனர். பெண் கல்வி, சமத்துவம் ஆகியவற்றில் மட்டும் ஈடுபாடு காட்டாமல் அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமை, சுதந்திர மற்றறிவை, அந்தரங்க வாழ்க்கை, திருமணம், சொத்து என்று பெண்சார்ந்த எல்லாவற்றிலும் கேள்வி எழுப்பும் தைரியம் அவரிடமிருந்திருக்கிறது. இன்று இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களில் அவர் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் தொடங்கியிருக்கின்றன. வியப்பில் ஆழ்த்துகிற மிகத் துணிச்சலான முயற்சியில் அமைந்த அவருடைய எழுத்துக்கள் மீண்டும் படிக்கத்தூண்டு பவையாக இருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

என்றும் பொருந்தும் கிராப்ட்டின் மேற்கோள்கள்:

“உலகத்தில் வேண்டுவது நீதிதான்; கருணையல்ல”

“தாங்கள் வாழும் சமூகத்திற்கு ஏற்றமுறையில் ஆண்களும், பெண்களும் சிறந்த அளவில் கல்வி பெறவேண்டும்”

“தன்னிச்சையாகச் செயல்படுவதற்குப் பதிலாக அரசு முடிவெடுக்கும் நிலைகளில் பெண்களை பிரதிநிதிகளாக வைத்திருக்க வேண்டும்.”

‘மனதில் இருக்கும் சில எண்ணங்கள் நிச்சயமாக அழியக்கூடியதல்ல. வாழ்க்கை கனவுகளைவிட மேலானது”.

‘கெட்டது என்பதற்காக எந்த மனிதனும் தீயவற்றைத் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. அதை மகிழ்ச்சியானது என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்கிறான் என்பதுதான் காரணம்”.

‘பெரிய எண்ணிக்கையில் பெண்கள் கல்வி பெறவேண்டும்”.

முஹம்மது பெண்ணைப் பற்றிய குறிப்புகள்

பா. கண்மணி

(நான் இதற்காக நேர்கண்ட பல்வேறு தளங்களிலுள்ள இன்றைய பெண்கள் முற்றிலுமாக முகமற்றவர்களாகத் தோன்றவில்லை. நான் அறிந்து கொண்டவற்றை தொகுத்தளித்திருக்கிறேன்.)

பெண்மை என்பது: தாய்மை, அன்பு, மென்மை, நுட்பம், பொறுமை, தியாகம், அழகு என்றெல்லாம் போதிக்கப்பட்டவற்றை மகிழ்வோடு ஏற்கிறார்கள் பெரும்பான்மையான பெண்கள்.

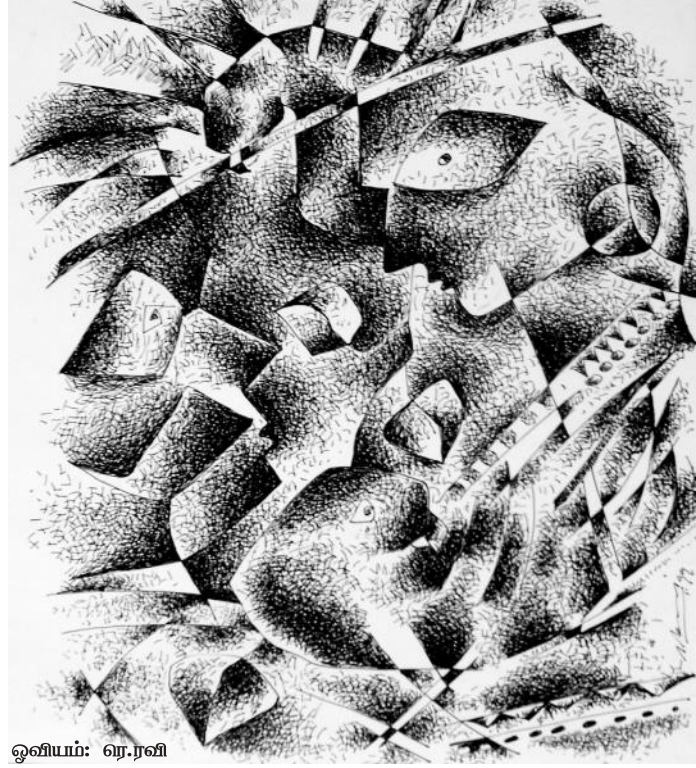
28 வயதான மேலாளர் சொல்கிறார், "ஆண்களைவிட மனதளவில் வலியவள் பெண். முதிர்ச்சியும் திறமையும் மிகுந்தவள் பெண். அதனால் பெண்ணாகப் பிறந்ததில் பெருமையடைகிறேன்.

39 வயது உணர்ச்சி வயப்பட்டு இல்லத்தரசிக்குத் தான் இரண்டு அண்ணன்களால் இன்னும் சீராட்டப் படுவதால் பெண்மை பேறாகப் படுகிறது. வண்ண, வண்ண ஆடை அணிகலன்களைத் தேடித் தேடியணிந்து தாம் பெண் என்பதைக் கொண்டாடுபவர்களாகப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். சங்க இலக்கியகால முதல் இன்றைய திரைப்படம் வரை பெண்ணுடல் வருணித்துத் தள்ளப்பட்டதும் இதற்குக் காரணம்.

உடல் ரீதியாக சுமக்கப் பிறந்தவள்தானே பெண் என்று எல்லாவற்றையும் மௌனமாக ஏற்கிறார்கள் கிராமத்துப் பெண்கள்.

ஒரு குடிகாரன், என்னிடம் தன் மனைவியைப் பேச அனுமதிக்கவில்லை மீறி வந்து பேசிய அவளைப் பலவந்தமாக வீட்டுக்குள் தள்ளினான்.

நகரத்துக் கல்லூரி மாணவிக்குத் தன்

ஓவியம்: வ.ர.வி

பெண்மை உவப்பளிக்கவில்லை. உடற்கூறு பிரச்சினை ஒருபுறம். மறுபுறம் பெண்ணின் மீதான அதீத எதிர்பார்ப்புகளையும் அவள் ஏற்கவேண்டிய பால் சார்ந்த பாத்திரங்களையும் எண்ணி மலைக்கிறாள்.

தாய்மை: பெண்கள் தம் பெண்மையை நேசிப்பதற்குத் தாய்மையே முக்கிய காரணியாகிறது. "என்னைப் பிளந்து

என்னிலிருந்து புதியதோர் உயிர் வெளிவருவதால் நான் சக்தியின் வடிவமாக உணர்கிறேன்", என்கிறார் அலுவலகத்தில் உழைக்கும் நடுவயதுப் பெண். வளர்ந்த மாற்றுத் திறனாளியின் அன்னையும் தாய்மையை நேசிக்கத்தான் செய்கிறார். வீட்டுவேலை செய்து பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றும் கணவனை இழந்த, கணவனால் கைவிடப்பட்ட, கணவன் பொறுப்பில்லாத பெண்கள்கூடத் தாய்மையை பாரமாகக் கருதுவதில்லை. தாய்மை தரும் உத்வேகத்திலேயே அவள் பம்பரமாகச் சுழலுகிறாள். அடுத்த தலைமுறையை உருவாக்கும் முக்கியமான பாத்திரம் வகுப்பதில் பெருமையடைகிறார் எழுத்தாளியொருத்தி. இதுதான் நம் பெண்களின் பலவீனம் என்பதை ஆண்கள் புரிந்தே கையாள்கிறார்கள்.

பன்னாட்டு நிறுவனத்தில் முக்கியப் பதவியிலிருக்கும் முதிர்கன்னிக்கு இதுவே பயமளிக்கிறது. தாய்மை என்பது தன்னை, தன் பணி முன்னேற்றத்தை முடமாக்கக் கூடும் எனக் கருதுமிவள், "குழந்தைகள் ஒன்றும் அத்யாவசியமில்லை; வாழ்க்கையை அதன் சுழல்களுடே வாழ்ந்து பார்த்தபிறகு, நான் தியாகங்களுக்குத் தயாராகும் 40 வயதில் வேண்டுமானால் தாயாகலாம்", என்கிறாள்.

மதம்: அதிக மாற்றங்களை விரும்பாத இஸ்லாமிய சமூகமானது பெண் சமுதாயத்தைப் பின்னுக்கிழுப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இங்கு ஆண்கள், பெண்கள் மீதான தங்கள் கட்டுப்பாடுகளை மதத்தின் மீதேற்றி விதிக்கிறார்கள். மதத்தின் பெயரால் குடும்பக் கட்டுப்பாடும் கருச்சிதைவும் செய்துக்கொள்ள முடியாமல் உடலளவில் அல்லல்படும் பெண்கள் ஏராளம். மதத்திற்குப் பயந்த அந்தப் பெண்களும் ஊமைகளாக இருக்கின்றார்கள். நகரத்தில் கடை நடத்தும் முகம்மதியப் பெண், தன்

சகோதரனிடம் அனுமதி கேட்டபின்பே என் கேள்விகளுக்கு பதிலிறுத்தாள்.

இந்துப் பெண்களுக்கு ஜாதி நம்பிக்கை குறைவென்றாலும் மதத்தை விரும்புகிறார்கள். அது தம் மேல் திணிக்கும் அடக்குமுறை அவர்கட்குப் பொருட்டல்ல. கடவுள் என்கிற பிடிமானம் தேவையாக இருக்கிறது. கடவுள் நம்பிக்கை இல்லையெனில் மனிதன் மிருகமாகி விடுவான் என்பது இவர்களது வாதம். இளையதலைமுறை, கடவுளை நம்பிக்கையின் உருவமாகக் கண்டு மகிழ்கிறது.

சமூகத்தில் பெண்: இந்தச் சமூகம் பெண்களைக் கண்காணித்துக் கொண்டே இருக்கிறது தீர்ப்பளிக்கத் தயாராக. ஒழுக்கம், கற்பு எனும் பெரும் பாரங்களை அவள் சுமந்தபடியேதான் நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்நிலையில் காலத்தின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுத்து அவளால் எப்படி ஓடவியலும்? நம் விழுமியங்கள் அநேகமாகப் பெண்களின் கல்லறைகள் மீதே கட்டமைக்கப் பட்டவையாக இருக்கின்றன. ஆணின் விதிமீறல்கள் சம்பவங்களாகுமிங்கு, பெண்ணின் விதிமீறல் வரலாறாகிறது.

பெண் என்பவள் புலன்களை அடக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது அது நாவின் சுவையாக இருந்தால்கூட. இன்றும் ஒரு பெண்ணால் ஒரு சாதாரண உணவு விடுதிக்குள் தனியாக அமர்ந்து தான் விரும்பியதைத் தன்னிச்சையாக ருசித்து அனுபவிக்க இயலாது. எள்ளலும் துள்ளலுமான பார்வைகளிலிருந்து விடுபட்டால் போதுமென்று விக்கல் வராத குறையாகப் பசிதீர்ந்தால் போதுமென்று அள்ளி விழுங்கித்தான் எழவேண்டியிருக்கிறது. 15 ஆண்டுகளாகச் சேர்ந்து வாழும் கணவனிடம் கூடக் காமத்தைக் கேட்பது சாத்தியமில்லை. ஒருவேளை கேட்டுவிட்டால் அவள் மீதான

அவனது நம்பிக்கை உடைபடலாம். இந்த விடயத்தில் மடத்தைக் கடைபிடிக்க வேண்டியதும் அவசியம்.

நகைக்கோ ஒப்பனைக்கோ முக்கியத்துவம் தராத பெண்கள் சிலர் எதற்கும் பயப்படுவதில்லை. கத்திமேல் பாதுகாப்பாக நடக்கும் புத்திசாலித்தனம் அவர்களுக்குக் கைவந்திருக்கிறது. இவர்களில் சிலர் இதற்காகவே ஆண் நண்பர்களைத் தொக்கி நிற்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இரவில் தனியே செல்லவோ, சமூக விமர்சனத்திற்கோ பயப்படுபவர்களே அதிகம். பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பில்லாத நாடுகளின் பட்டியலில் இந்தியா மூன்றாமிடத்தையல்லவா பிடித்திருக்கிறது! ஆனால் முன்பைவிட இப்போது பெண்கள் உணர்ச்சிகளைப் புறந்தள்ளிக் காரண காரியங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து முடிவெடுக்கின்றனர்.

சிறுமி தந்தைக்கும், பெண் கணவனுக்கும், கிழவி மகனுக்கும் பதில் சொல்ல வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். விதவைகள் சகோதரனுக்கும் கொழுந்தனுக்கும் கட்டுப் படுகிறார்கள். சில சமயம் பொருளாதாரத்திலும் உடலளவிலும் அவர்களால் சுரண்டப்பட்டாலும், ஒரு பாதுகாப்பிற்காக, கௌரவத்திற்காகக் கட்டுப்படுகிறார்கள். தனிப் பெண்ணுக்கு வீடு வாடகைக்குக்கூடக் கொடுக்க மறுக்கும் சமூகத்தில் அவர்களுடைய பாதுகாப்புணர்ச்சி அதீதமல்ல.

பெண்கள் பகல் முதல் அல் வரை அலுவலகத்தில் காசக்காக உழைக்கலாம். ஆனால் ராத்தங்கக் கூடாது. தாமதமாகத் திரும்புவதானால் காரண காரியத்தோடு எவ்வளவு நேரம் தாமதமாகலாம் எனப் பெற்றோருக்குத் தெரிவித்தாக வேண்டும். இது என்னை அடிமையாக உணரவைக்கிறது என்கிறாள் செல்லப்பெண் ஒருத்தி. பெண்கள் ஆணுக்கு நிகராக விமானம்

கூட ஓட்டலாம். ஆனால் மதுவருந்தி ஆசுவாசப்பட விடுதிக்கு வந்தால், அவளை அடித்து விரட்டும் கட்சியல்லவா இந்நாட்டை ஆள்கிறது?

குடும்பம்: பெரும்பாலான பெண்கள், அதன் போராட்டங்களையும் மீறிக் குடும்ப வாழ்வை விரும்புவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். பெண்ணுடலின் மீதான ஆண்களின் கவர்ச்சியும் ஈர்ப்பும் அதை ஒரு பொக்கிஷமாகவே நினைக்க வைக்கிறது. அதன் காவலனாக ஆண் துணையை நாடுகிறார்கள். இதனாலேயே குடிகாரக் கணவனையும் பராமரித்து வைத்துக் கொள்கிறார்கள். பெரும்பாலும் பெண்கள் தனிமையைக் கண்டு மிரள்வதும், உடைமைப் படுத்த விரும்புவதும் இதற்குக் காரணம். இதில் கிடைக்கும் அன்பும் அதிகாரமும் அவர்களுக்கு உவகையளிக்கிறது.

பகிர்தலையும், விட்டுக் கொடுத்தலையும், சார்பையும் இல்லத்தரசிகள் நேசிக்கிறார்கள். சிலர், ஒன்றும் தெரியாதவளென்று கணவனால் எள்ளப்படுவதையும் ரசிப்பது வேதனை. முக்கிய முடிவுகளில் கூடியவரை கலந்தாலோசிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த அமைப்பில் தங்கள் பங்கு அதிகமாக இருப்பதை இவர்கள் பெருமையாகக் கருதுகிறார்கள். பெண்களுக்குக் குடும்பமே உலகமாக இருக்கிறது. அதை முன்னிறுத்தியே யோசிக்கிறார்கள். இதற்காகத் தாம் செய்யும் தியாகங்கள் தகும் என்றே நினைக்கிறார்கள். ஏனெனில் குடும்பம் என்பதைக் கீழ்த்தட்டுப் பெண்கள் பாதுகாப்பாகவும், மத்தியதரப் பெண்கள் மரியாதையாகவும், மேல்தட்டு வர்க்கத்தவர் சமுதாய அந்தஸ்தாகவும் காண்கின்றனர்.

சுகமாக இருக்கும் இல்லத்தரசிகளுக்கும் தாம் படித்திருக்கலாம்; பணிக்கு சென்றிருக்கலாம்; அல்லது ஏதோ ஓர் இயக்கத்தில் சேர்ந்திருக்கலாம். தனக்கான ஒரு முகமே இல்லாமல் போய்விட்டது

என்ற ஏக்கமும் தாழ்வு மனப்பான்மையும் உள்ளார்க்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது. பணிசெல்லும் குடும்பத் தலைவிக்கு நாள் தவறாமல் அடுக்களையில் பொழுது விடியும் இந்த அமைப்பு சோர்வளிப்பதாக இருந்தாலும், சில சமயங்களில் சிறுமைப்படினும், தம்முடைய நேரம் கொள்ளையடிக்கப்படினும், கட்டுப்பாட்டை உணர்ந்தபோதும் தெரிந்த பேயே தெரியாத பிசாசைவிட மேலென்று சமாதானமாகிறாள்.

குடும்பம் என்பது ஓர் வாழ்க்கை ஏற்பாடு மட்டுமே; அதுவே வாழ்க்கையாகி விடாது என்பதைத் தெளிந்த சின்னப் பெண்கள், தமது வெளி ஓடுக்கப்படலாம் என்ற அச்சத்தால் திருமணத்தைத் தள்ளிப்போட்டு, பின் வேறு வழி தெரியாமல் இதில் நுழைகிறார்கள். ஆணுக்கு நிகரான கல்வியும் செல்வமும் இருக்கும் பட்சத்தில் குடும்ப அமைப்பு தேவையில்லை என்பது முற்போக்குப் பெண்களின் கருத்தாக இருக்கிறது. அவர்கள், கணவன்மார்கள் முகத்திற்குப்பின் தம் முகத்தை மறைத்துக்கொள்ளத் தயாரில்லை.

அறிவுஜீவி மனைவிகளுக்கோ, குடும்பம் என்பது மூச்சுத் திணற வைக்கிறது; பாசாங்கு செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது ; சுய விருப்பு வெறுப்பே மாயமாகி விடுகிறது என்றெல்லாம் குமைகிறார்கள். ஒருவேளை கொந்தளிப்பு கலகமாக வெடித்தால் இந்தப் பழைய அமைப்பு வழக்கொழிந்து வேறொரு மேலான மாற்றமைப்பொன்று பிறக்கலாம்.

பொருளாதாரம்: இன்றைய உலக மயமாக்கலும் அதன் விளைவான சந்தைப் பொருளாதாரமும் பணத் தேவையை அதிகரித்திருக்கின்றன. அதனால் பெண்கள் படிப்பதும் பணி செய்வதும் அதிகரித்திருக்கிறது. வெளியே பாலியல் சுரண்டலைச் சமாளிக்க வேண்டிய

நிர்ப்பந்தம். உள்ளே குடும்பப் பளு. இரட்டைப் பளுவைத் தாங்கவியலாத சிலர் குடும்பச் சூமையைத் தன் முதிர்ந்த தாய், அல்லது மாமியாரின் தளர்ந்த தோள்மேல் மாற்றிவிடுகிறார்கள். அப்போதும் பெண்தான் பொதி சும்பவள். படிக்காத பெண்கள் கூடக் கூலிவேலையோ சிறு தொழிலோ செய்து பொருளீட்டுகிறார்கள். இங்கே ஆண்களின் பொறுப்பின்மை அதிகரித்திருக்கிறது.

பெண்கள் பெரிய அளவில் தொழில் செய்யவும், குடும்பத் தொழிலைக் கவனிக்கவும் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அதனால் பொருளாதாரத்தோடு வேறு சில சுதந்திரங்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனால் இது போதுமா? குடும்பத்தையும் அலுவலையும் சமன் படுத்தவேண்டி, பதவி உயர்வை ஏற்காமல் 30 ஆண்டுகளாக குமாஸ்தாவாகவே பணிபுரிந்து ஓய்வுபெறும் பெண்களும் உண்டு.

ஆற்றலறியாமை: இருத்தலோடு திருப்தியடையும் பெண்கள், வாழ்தலை அறியவில்லை. தன் சிறகுகளின் அளவு தெரியாத இவர்கள், ஆகாயம் தொடயத்தனிப்பதில்லை. வன்கொடுமைக்கு ஆளான பெண்ணைக் குற்றம் சாட்டுகின்றனர். அறிந்தவர்களோ, சிறகு விரித்தால் சீட்டுக்கட்டு மாளிகை சரிந்து விழுமோ எனக் குழந்தையாக அஞ்சி வாளாவிருக்கின்றனர்.

பறக்கப் பழகுகையில் கீழே விழலாம்; காயப் படலாம். ஆனால் துணிந்து வித்தை கற்றபின் அதன் சுகம் புரியும். தன்னை, சமூகத்தை நேசிக்கும் சில பெண்கள் மட்டும் இதைக் கற்றிருக்கிறார்கள். எல்லோரும் பயின்று பறக்கையில் வாழ்க்கை இலகுவாக இருக்கும். அப்போது பெண்கள் சிறப்பிதழுக்கான அவசியமிருக்காது.

பெண்மையும் உண்மையும்

சாய்ராம் சுருதி

பெண்களின் சாதனைகள், சவால்கள், திறமைகள், வெற்றிகள் குறித்த புள்ளி விவரங்கள் இனித் தேவையில்லை. தலைமைப்பண்பு, கடும் உழைப்பு, அர்ப்பணிப்புத்தன்மை, மனோபலம், துணிவு, தன்னம்பிக்கை, நுண்ணறிவு, புதுமை, புரட்சி எனப் பெண்மை பற்றிய ஆராய்ச்சிகளுக்கும் அவசியமில்லை. எங்கும் வெற்றி. எதிலும் வெற்றி. எனினும் சமீப காலமாக குழந்தைகளுக்கும், பெண்களுக்கும் எதிரான வன்முறைகளும், பாலியல் வன்கொடுமைகளும் அதிகரித்துள்ளன. சமூக வலைத்தளங்கள் மூலமாகப் பெண்களைத் தொடரும் அத்து மீறல்களும், பெண்மையின் மென்மையை அவமதிக்கும் ஆணவமும், பெண்மையை இழிவுபடுத்தும் அவலமும் தொடர் கதைகளாகிவிட்டன. உலகில் பெண்களுக்கு பாதுகாப்பு இல்லாத நாடுகளின் வரிசையில் இந்தியா நான்காவது இடத்தில் உள்ளது என்ற செய்தியும் அதிர்ச்சியை அளிக்கிறது. பெண்களையும், குழந்தைகளையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பிலிருந்து இந்திய அரசு தவறிவிட்டது. சட்டங்கள் பல இருந்தும், சான்றோர்கள் பலர் வாழ்ந்தும், குற்றங்களைத் தண்டிக்கவோ, தடுக்கவோ முழு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

தொடர்ச்சியாக நிகழும் பெண்களுக்கு எதிரான குற்றங்களுக்குக் காரணிகள் பல. தகவல் தொழில் நுட்பங்களின் வரைமுறையற்ற வளர்ச்சிகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல், ஆணவம் மிகுந்த ஆணாதிக்கப்போக்கு, கல்வி வியாபாரப் பொருளாகிவிட்ட

அவலம், வேலைவாய்ப்பின்மையால் மனச்சோர்வுக்கள்ளான இளைய சமுதாயம், உரமிட்டு பேணப்படும் சாதி மத இன பாதுகாப்பு, மக்களின் சுயநலப்போக்கு, பிள்ளைவளர்ப்பில் பெற்றோர்களின் பொறுப்பற்ற தன்மை போன்ற செயல்கள் யாவுமே பெண்களின் பாதுகாப்பற்ற சூழலுக்கும், சமூகச் சீரழிவிற்கும் அடிப்படையான காரணங்களாகும்.

தொழில் நுட்பத்தால் சீரழிவு

நன்மைகள் பல என்றாலும், உலக நிகழ்வுகள் யாவும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் காணப்பெறும் வசதியும், வாய்ப்புமே நமது நாகரீகத்தையும், பண்பாட்டையும், மரபையும் மறக்கச்செய்து, இளைய சமுதாயத்தை அழிவுப்பாதை நோக்கி அழைத்துச்செல்கிறது. சமூக வலைத் தளங்களின் கட்டுப்பாடற்ற சுதந்திரம். குற்றச் செயல்களை மனித நேயமற்ற

முறையில் ஒளிபரப்பும் ஊடகங்களின் செயல்பாடுகள், கைப்பேசியும் கையுமாக இளம் பிள்ளைகளின் அலட்சியப் போக்கு என இவை யாவும் வருங்காலப் பெண்களின் நலம் குறித்த அச்சத்தை மிகைப்படுத்துகிறது. இளம் பெண்களின் ஆசைகள், கனவுகள், குறிக்கோள்கள் என யாவும் நொடியில் சிதைக்கப்பட்டு, குருத்திலே அழிக்கப்பட்டு, முக்கியச் செய்திகளாகி, அடுத்த செய்தி கிடைத்தவுடன் மண்ணாகிப்போகும் அவலம் தொடர்கிறது.

பெரும் தீங்குகளும், துயரங்களும் நம்மை நெருங்கும் போதுதான் சிறிய, சிறிய உண்மைகள் பலவும் புலப்படுகின்றன. விதைக்கப்பட்ட வன்முறைகள்தாம் முளைத்துள்ளன. என்றோ விதைத்த வினைகளைத்தான் இப்பொழுது அறுவடை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். பெண்மைக்கு எதிரான தீங்குகளை இழைப்பவர்கள் விண்ணிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்தவர்கள் கிடையாது. அநீதி இழைக்கப்பட்டு, பெற்றோரால் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டு, சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள்தாம். பட்டமரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதில் பலனில்லை. அநீதிகளை அறிவால் வெட்டி எறிவோம். இலையும், குருத்துமாக வளர்ந்து வரும் இளந்தளிர்களைக் காப்பது நமது முதற்கடமை. அரவணைப்பதும், அறிவுறுத்துவதும், கண்காணிப்பதும், கண்டிப்பதும் பெற்றோர் மற்றும் ஆசிரியரின் முக்கியக்கடமைகளாகும்.

உண்மைக் குற்றவாளி

சமீபத்தில் சிறார் கூர்நோக்கு இல்லத்தில் நடந்த அவலம் அனைவரும் அறிந்ததே. அவர்களோடு நாமும் சிறிது நேரம் சிறைக்கம்பிகளைப் பிடித்தபடி நின்று பார்ப்பதாகக் கற்பனை செய்து பார்த்தாலே போதும் உண்மைக்குற்றவாளிகள் யார் என்று

உண்மை புலப்படும். மாவட்டத்திற்கு ஒன்று என அமைக்கப்பட வேண்டிய இல்லங்கள் தமிழகத்தில் எட்டு மாவட்டங்களில் மட்டுமே அமையப்பெற்றுள்ளது குற்றமே. ஆதரவும், அன்பும் காட்டப்படவேண்டிய சிறார்களைக் 'குற்றவாளிகள்' எனக்கூறி அடைத்து வைப்பதும், சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாக்குவதும் மாபெரும் குற்றமே. அரசும், சட்டமும், நீதித்துறையும் இணைந்து செயல்பட்டு சிறார்களின் உடல் மற்றும் உள நலத்திற்கு பாதுகாப்பு அளிப்பது முக்கியக் கடமையாகும். வெளிவரும் அவர்களால் சமூகமும், சமூகத்தால் அவர்களும் பயனுற வழிவகை செய்தல் வேண்டும். அறியாமல் பிழை செய்தவர்களுக்கு, அறிந்தே அநீதியிழைப்பதால் வருங்காலச்சமூகம் சீரழிவுக்குள்ளாவது உறுதி.

கடமை தவறுவதும் குற்றம்

ஆணவக்கொலைகளும், பாலியல் வன்கொடுமைகளும் சாதி, மத, இனப்பாகுபாட்டின் உச்சக்கட்ட வெறிச் செயல்களாகும். சாதி, மத வெறி எனும் கொடிய நெருப்பினை அணையாமல் காப்பாற்றும் அரசியல் கட்சிகள். சாதி அமைப்பின் பிண்ணனியில் அரசியல். சாதிப்பிளவுகளின் அடிப்படையில் தேர்தல்கள் என வேர் விட்டு, பலமான அரியாசனத்தில் அமர்ந்து ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கிறது. அசைக்க நினைப்பவர் அழிந்து போவர். மோதிப்பார்ப்பவர் வீழ்ந்து போவர். எனினும் இந்தப் பாகுபாடு மட்டும் பதறாமல், சிதறாமல் மறைமுகமாக பெரும் கொடுமைகளை, கொடூரங்களை சாதனைகளாக எண்ணி சாதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சமீப காலமாக இதன் வளர்ச்சியும், வேகமும், நோக்கும், போக்கும் மிகுந்த அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது. தாழ்த்தப்பட்ட, பழங்குடியினச் சிறுமிகளுக்கும், பெண்களுக்கும் எதிராக நடக்கும்

வன்முறைகளுக்கு விரைவாகத் தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட வேண்டும். தண்டனைகள் கடுமையாக இருக்க வேண்டும். மீண்டும், மீண்டும் குற்றச்செயல்கள் நடவாமல் தடுக்க அரசும், காவல்துறையும், நீதித்துறையும் இணைந்து முனைப்புடன் பணியாற்றிட வேண்டும். கடமையைச் செய்யாமல், காலம் தாழ்த்துவதும் குற்றச்செயலேயாகும். "படித்தவன் சூதும், பாவமும் பண்ணினால் போவான், போவான், ஐயோவென்று போவான்" முண்டாசுக்கவியின் வரிகளை எளிதில் எவரும் மறக்கவோ, மறுக்கவோ இயலாது.

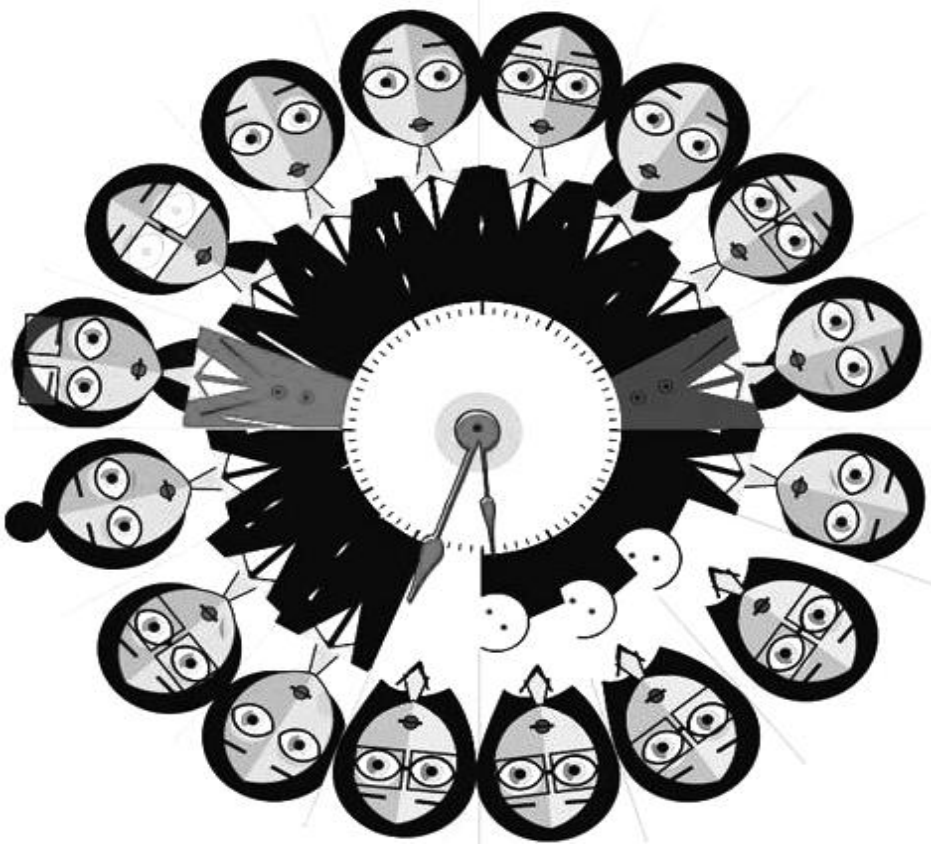
"எவன் வந்தாலும் சரி அவனிடமுள்ள தெய்வத்தை நான் பார்ப்பதற்குத் தடை உண்டாகிறது. ஒவ்வொருவனும் தன்னுள்ளிருக்கும் திருக்கோயிலின் கதவுகளை மூடி வைத்துவிட்டு, மற்றொரு வனுடைய தெய்வத்தை, மற்றொருவனுக்கு வேறொருவன் சொல்லிய தெய்வத்தையும் பற்றிப் பொய்க்கதைகளை என்னிடம் சொல்ல வருகிறான்." என்பது எமெர்ஸன் என்ற ஞானியின் கூற்று. எல்லா மதங்களும் உண்மைதான். மதப்பிரிவுகளைக் கருதி மனிதர் பிரிந்து விடக்கூடாது. ஒரே உண்மையைத்தான் பல வழிகளில், பல வகைகளில் வணங்குகிறோம். அனைத்து மதங்களும் உண்மைதான் என்ற சமரச ஞானத்தை கல்வி கற்கும் போதே இளைய சமுதாயத்தின் மனதில் பதியச்செய்தல் வேண்டும். இல்லாவிடில் சாதி மத இனப்பற்று என்பது வெறியாகி மக்களை மிருகங்களாக்கிவிடும்

இன்றைய கல்விக்ஷழல்

அந்நிய தேசத்திற்கு பணிபுரியச்சென்ற இந்தியப்பெண்களின் துயரம் கண்டு 'இனியும் மிஞ்ச விடலாமோ ' எனக் கலங்கி கண்ணீர் வடித்தாராம் பாரதி. 'கரும்புத்தோட்டத்திலே ' என்ற பாடலைப்

பாட, செல்லம்மாவும், குழந்தைகளும் விம்மி, விம்மி அழுதனராம். வறுமையில் உழன்றபடி, பெருங்கனவுகளைச் சும்ந்த நிலையிலும் தமது பாடல்களை விலை பேசவில்லை. தமிழுக்குத் தொண்டு செய்து பணமுண்டாக்கும் கலையை மட்டும் அறியவில்லை. ஆனால் இன்று கல்வி வியாபாரப் பொருளாகிவிட்டது. கல்விக்கூடங்கள் சிறைக்கூடங்களாகிவிட்டன. சில இடங்களில் கல்லூரி மாணவ, மாணவியரின் நிலை, எதிரிகளின் போர்ப் பாசறையில் அடைபட்ட பிணைக் கைதிகளின் நிலையை ஒத்துள்ளது. குரு-சீடர் உறவின் புனிதம் பாழ்பட்டுவிட்டது. ஆசானைத் தெய்வமாக வணங்கிய நிலை மாறிவிட்டது. ஆசிரியர்கள் தம் மன வருத்தத்தையும், மன அழுத்தத்தையும் வெளிப்படுத்திக்கொள்ளும் களமாகத் திகழ்கிறது வகுப்பறை. 'ஒரு தேசத்தின் தலைவிதியை வகுப்பறைகள் நிர்ணயிக்கின்றன. 'என்று கூறுவர். ஒரு குழந்தையின் முதல் ஆசிரியர் பெற்றோரே. இரண்டாவது பெற்றோரே ஆசிரியர்.' என்றும் உரைப்பார். ஆனால் இன்று பள்ளிக்குச் சென்ற குழந்தைகள் பத்திரமாக வீடு திரும்ப வேண்டும் என்ற அச்ச உணர்வு அடி வயிற்றைக் கவ்வுகிறது.

நல்ல மாணவர்களை மட்டுமல்லாமல், நற்சமூகத்தையும் தோற்றுவிப்பவர்கள் ஆசிரியர்கள். ஏணிகளாகவும் தோணிகளாகவும் விளங்கும் ஆசிரியர்களால் தான் மாணவ, மாணவியர்களின் சமூகப் பயணம் சிறப்புறும். அதன் வழி மனித குலம் மேன்மையுறும். பல துறைகளிலும் சாதனைகள் புரிந்த பெண்களைப்பற்றிய செய்திகளை, வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை, இரு பாலரும் கற்கும்படி செய்தல் வேண்டும். பெண்களுக்கு எதிரான குற்றங்களைத் தடுக்க வழிவகை செய்யும் சட்டங்கள்

பற்றியும், பெண்ணிய சிந்தனைகள் குறித்த விழிப்புணர்வையும் இருபாலரும் பாட நூல் வழியாக உணரும்படி பயிற்றுவிக்க வேண்டும். பெண்கள் பாதுகாப்பான சூழலில் வாழ வேண்டும் என்ற தீங்கற்ற ஞானத்தை இளவயது முதற்கொண்டு மனதில் பதியும்படி அறிவுறுத்த வேண்டும். சிறந்த கல்விச்சாலைகள் திறக்கப்படும் போது பல சிறைச்சாலைகள் மூடப்படும் என்பது உறுதி.

பெண்ணியமும், பெண்மையும்

சிசுக்கொலைகள் ஓரளவு தடுக்கப்பட்டாலும், வேறு வேறு வழிகளில் குற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. பள்ளிப்பருவத்தில் பகற்களவு, கல்லூரிப்பருவத்தில் கர்ப்பம் கலைத்தல், விவாகரத்து எனும் பெயரில் கானல் நீராகிப்போன மணவாழ்வு போன்ற நிகழ்வுகள் அதிகமாகியுள்ளன. கல்வியும், கட்டற்ற சுதந்திரமும், செல்வச்செழிப்பும் பெற்ற பெண்கள் சுதந்திரம் என்ற பெயரில் நற்பாதையின்றும்

விலகித் தடம் மாறிப் பயணம் செல்லும் அவலம் வேதனை. 'தற்காலப்பெண்கள், பெண் என்ற ஒற்றை ஆயுத்தத்தை ஏந்திக்கொண்டு போராடுவது தங்களது பெண்மையுடனே என்பது புரியாமல் யுத்தத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர்' எனும் பெண்ணியவாதியின் கருத்தினையும் நினைவில் கொள்வோம். ஆணுக்கு நிகராக தம்மையும் எண்ணிக்கொண்டு, போதை, மது போன்றவற்றிற்கு படித்த பெண்கள் அடிமையாகித் தங்களது வாழ்வை மட்டுமல்லாது வருங்காலச் சமூகச் சூழலையும் சூன்யமாக்கும் இழி செயல்களில் இறங்கியுள்ளனர். கண்களைத் திறந்து கொண்டே படுகுழியில் விழுவதுபோல, நன்மைகளை உணர்ந்தும், தீமைகளை உதற வலிமையின்றி பெண்ணுலகம் தவிக்கின்றது. துயரங்களை, துன்பங்களை, அநீதிகளை அறிவால் வெட்டி எறிவோம். தவறுகளைக் களையவும், குற்றங்களைத் தடுத்து நிறுத்தவும் செயல் மேற்கொள்வோம்.

விலங்குகள்

ராமசந்திரன் உஷா

அறை கதவை திறந்து, அலுவலக உதவியாளர் அமுதா எட்டிப் பார்க்கும்பொழுது, பேச்சுக்களும் நின்று எல்லா கண்களும் அவள் பக்கம் திரும்பின. அலுவலகத்தின் மிக முக்கிய ஆண்டு இறுதி கலந்தாய்வு.

‘சாரி சாரி! லதா மேடம், உங்க வீட்டில் இருந்து எமர்ஜென்சி கால். உங்க மொபைலுக்கு டிரை பண்ணியிருக்காங்க. சைலண்ட் மோடல் வெச்சிருங்கீங்க. அதனால் ஆபிஸ் நம்பருக்கு போன் வந்துது. உங்க மெயிட் செல்வி அவசரமாய் பேசணுமாம்.’

யாருக்கு என்ன ஆச்சு? காலையில் அலுவலகம் கிளம்பும்பொழுது அதை நல்லாதானே இருந்தாங்க? குழப்பத்துடன் செல்பேசியை எடுத்துப் பார்த்தால் ஏழெட்டு அழைப்புகள் வீட்டில் இருந்து. லேசான பயம், பதட்டத்துடன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து ஜன்னல் ஓரமாய் சென்று வீட்டுக்கு அழைத்தாள் லதா,

இரண்டு ரிங்கிலேயே செல்வி. " உடனே வீட்டுக்கு வாங்கம்மா" பதட்டத்துடன் கூவியவளிடம், 'என்ன ஆச்சு செல்வி? அதைக்கு என்ன?' கேட்கும்பொழுதே லதாவின் குரல் தடுமாறியது.

"பெரியம்மாவுக்கு ஒண்ணுமில்லேமா வந்து , நம்ம வீராதான் மென்று முழுங்கினாள்.

குரலை தாழ்த்திக்கொண்டு, என்ன வென்று திரும்ப கேட்டாள். செல்வி திரும்ப திரும்ப, நீங்க ஓடனே வாங்கம்மா

என்றுச் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தாள்.

‘செல்வி, இன்னைக்கு எனக்கு முக்கியமான மீட்டிங் இருக்கு. பிரஷாந்தக்கு இன்னைக்கு லீவ் தானே. காலைல பிரண்ட் பார்க்க போறேன்னு சொன்னான். மணி ரெண்டு ஆகுது, அவன வர சொல்றேன்’ அவன் முடிக்கும் முன்பு, “தம்பி வேண்டாம்மா. நீங்க ஓடனே வாங்கம்மா” அழுவதுப் போல குரல் கெஞ்சியது.

சரி, பூஜாவ வர சொல்லறேன்’ அவன் முடிக்கும் முன்பு, “பாப்பாவுக்கு அதெல்லாம் புரியாதுமா. நீங்க வாங்கம்மா” படபடத்தாள் செல்வி.

“என்னடி ஆச்சு வீராவுக்கு? ஒழுங்கா சொல்லித் தொலை” பிறர் காதில் விழக்கூடாதே என்று மெல்லிய குரலில் வேகமாய் கேட்டாள்.

“அது வந்து.. நம்ம டாலி மேலே பாஞ்சி, வந்து வந்து.. அது பாவம் பயந்து ஓடி கட்டில இடிச்சிக்கிட்டு தலைல அடி. வீராவ எலும்பு துண்டு காட்டி பால்கனில பூட்டி வெச்சிருக்கேன்.”

“வீராவா? அது பாவம் குட்டி. டாலிதானே அதை அழவைக்கும்?” குழப்பத்துடன் கேட்டாள்.

“அம்மா, எனக்கு எப்படி சொல்றதுன்னு தெரியலை. வீரா வந்து.. ரொம்ப அசிங்கமா இருக்கு. பாக்கவே ஒரு மாதிரி இருக்கு. டாலி மேலே பாயுது. நீங்க ஓடனே வாங்கம்மா. வந்து வந்து இப்ப ஆடி மாசமில்லே” செல்வி திரும்ப சொல்லவும், லதாவுக்கு புரிய தொடங்கியது.

நாய்க்கு மேட்டிங் பிரச்சனை என்றால் எல்லாருக்கும் கேலியாய் போகும். பின்னால் கிண்டல் அடிக்க வாய்ப்பாகும். பொதுவாய் வீட்டில் பிரச்சனை என்று சொல்லி விட்டு கிளம்பினாள் லதா.

வீட்டில் நுழையும்போதே செல்வி படபடப்பாய் , “தயவு செஞ்சி, பால்கனி கதவ திறக்காதீங்க” என்றவள் நிலைமையை தயக்கமாய் சொன்னாள்.

பால்கனியில் எட்டிப் பார்த்தால் , கிரில் கதவை பிராண்டிக் கொண்டு, அப்ராணி முகத்துடன் பரிதாபமாய் அவளைப் பார்த்து குலைத்தது வீரா.

எப்பொழுது வந்தாலும் தாவி வந்து மேலே ஏறி வரவேற்கும் டாலி, அவளைப் பார்த்து முணங்கிவிட்டு தலையை தாழ்த்திக் கொண்டது. இடித்துக் கொண்ட இடத்தை தொட்டுப் பார்த்தாள். பெரிய காயம் ஒன்றுமில்லை போல, தொட விட்டது டாலி.

உடனே வரச் சொல்லி, மகளுக்கும் மகனுக்கும் குறுஞ் செய்தி அனுப்பிவிட்டு, செல்வியை வீட்டுக்கு போக சொன்னாள்.

“என்ன ஆச்சு இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துட்டே? ரெண்டும் ஒரே சண்டை. செல்வி கத்திக்கிட்டு இருந்தா. என்னால கண் அசர முடியலை. வீட்டுக்குள்ள நாய வளர்க்கிறேன், பூன வளர்க்கிறேன்னு..” வழக்கமான மாமியாரின் புலம்பல்.

இந்த செல்வி அதிகப்படுத்தி சொல்கிறாளோ? ஆனா அவ அப்படி சொல்கிற ஆள் இல்லையே, ஒரு வயசு நாய் குட்டி இப்படி செய்யுமா? குழப்பத்துடன் தொலைக்காட்சியின் முன் அமர்ந்திருந்தாள்.

பிரஷாந்த் உள்ளே வர, பத்து நிமிடத்தில் பின்னாலே பூஜா! “என்னமா ஆச்சு,

அர்ஜென்டுன்னு சந்தீப் பைக்ல வந்தேன்” சொல்லிக்கொண்டே வந்தாள்.

“யாரு அது சந்தீப்?” பிரசாந்த் கேட்க,

“என் கொலீக்” கோபமாய் மறுமொழிந்தவள், “ என்ன பிராப்ளம் அதை சொல்லுமா ” என்றாள்.

“முதல்ல காபி தாங்கமா” மகன் கேட்டதும் சமையலறைக்குப் போனாள்.

டாலி அவர்களைப் பார்த்ததும் அருகில் வந்தது. வழக்கமான ஆரவார வரவேற்பு இல்லை. என்னடி கண்ணு என்று பூஜா கொஞ்சிக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது, பிரஷாந்த், “ஏன் வீரா பால்கனியில் இருக்கு” என்றவாறு கதவை திறந்ததும், துள்ளி வந்து அணைவருக்கும் ஆரவார வரவேற்பு தந்தது.

டாலி உர் என்று வீராவைப் பார்த்து பல்லைக்காட்டி உறுமியது. பூஜா என்னமா என்று டாலியை தடவும்பொழுது, வீரா வேகமாய் அருகில் வந்தது. டாலி திமிறிக்கொண்டு ஓடும்பொழுது வீரா அதை துரத்தியது. குட்டி என்று நினைத்திருந்த வீரா, டாலி மீது பாயும்பொழுது அது வீரிட்டது. ஒரே நொடியில் பூஜா தாவி டாலியை தூக்கிக் கொண்டு படுக்கையறைக்குள் ஓடினாள்.

ஏதுவுமே நடக்காதது போல வீரா மிக சாதுவாய் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, சோபாவின் கீழ் படுத்துக் கொண்டது. பூஜா அறை கதவை தாழிட்டு விட்டு வந்து, ‘என்னமா இது’ என்று பயத்துடன் கேட்டாள்.

கையில் காப்பி கோப்பையுடன் அப்படியே நின்றிருந்த லதா, தன்னை சமாளித்துக்கொண்டு கோப்பைகளை பிள்ளைகளிடம் தந்தாள்.

நடந்ததைப் பார்த்து யாருக்கும் பேச

வாய் வரவில்லை. அதற்குள் கணவனிடமிருந்து போன். விஷயத்தை அவரால் புரிந்துக்கொள்ளவே முடியவில்லை. திரும்ப திரும்ப வீரா குட்டி குழந்தைன்னு சொல்ல, நீங்க வீட்டுக்கு வாங்க என்று சொல்லி போனை வைத்தாள்.

அடுத்து, அவர்களின் கால்நடை மருத்துவருக்கு அழைப்பு போனது.

“வீராவுக்கு ஒரு வயசு தாண்டிடுச்சு இல்லையா? அது ஹீட்டுக்கு வந்துடுச்சு. நார்மல்தான். ஏழெட்டு மாசத்திலேயே பிக்ஸ் பண்ணிடலாம்ன்னு சொல்லியிருந்தேனே? டாலிக்கு கர்ப்பப்பை எடுத்தாச்சு. அதனால் அதுக்கு மேட்டிங்ல இன்ட்ரஸ்ட் இருக்காது. இனியும் உங்களால வீராவ கண்ட்ரோல் செய்யறது கஷ்டம். வீட்டை விட்டு ஓடவும் சான்ஸ் இருக்கு. அதுக்கு நியூட்டரிங் பண்ணியாகணும்” என்றார்.

மறுநாள் மதியம் ஒரு மணிக்கு நேரம் குறிக்கப்பட்டது.

அலுவலகத்துக்கு அழைத்து மறுநாள் விடுப்பு கேட்டாள். பொதுவாய் நாய்க்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்றதும், மேலதிகாரி மணிவண்ணன் குரலில் லேசாய் ஒரு நையாண்டி. நல்லவேளை விஷயத்தை சொல்லவில்லை என்று தன்னையே மெச்சிக் கொண்டாள்.

எல்லாரும் உட்கார்ந்து நிதானமாய் பேச ஆரம்பிக்க, வீரா வழக்கப்படி, சபைக்கு நடுவே உட்கார்ந்து பேசுபவர்களின் முகம் பார்த்தது. எழுந்து லதாவிடம் வந்தது.

“நீ பேட் பாய். என்கிட்டேயே வராதே” தள்ளினாள் லதா. “பாவம்மா, நீ வாடா கண்ணு “பிரசாந்த் கூப்பிட்டதும், தாவி சோபா மேல் ஏறி, அவன் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்துக்கொண்டது வீரா.

விலங்குகள், டிஸ்கவரி சேனல், ஆண், பெண் உடல் கூறு வித்தியாசம் என ஆரம்பித்த பேச்சு வன்புணர்ச்சி, நிர்யாய, ஸ்வாதி கேஸ் என்று போய்க் கொண்டு இருந்தது. குழந்தைகளாய் நினைத்திருந்த இருபது வயது மகனும், அவளை விட மூன்று வயது மூத்த மகனும் இயல்பாய் எல்லா விஷயங்களையும் பேசுவதை பெருமிதத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் லதா.

“நா ஒண்ணு கேக்கிறேன். நீங்க ரெண்டு பேரும் கோச்சிக்கக்கூடாது. இன்னைக்கு வீரா நடந்துக்கிட்டத பார்த்தா இது ஆனோட இயல்பான இயற்கையான உணர்வுன்னு சொல்லலாமா?” அவன் கேள்வியில் உள் அர்த்தம் புரிந்து ஒரு நொடி உடல் நடுங்கியது லதாவுக்கு.

“டேய் என்ன பேசுகிறே நீ” கோபத்துடன் முகம் சிவக்க எழுந்த பூஜாவை கையால் தடுத்தாள் லதா.

“இல்ல பூஜா , நா கேட்டதுல என்ன தப்பு?” மிக சாதாரணமாய் பேசிய மகனை நிமிர்ந்துப் பார்த்தாள் லதா. கண்களின் ஓரம் சின்ன கேலியோ? வளர்ப்பில் எங்கே தப்பு செய்தேன்? இவ்வளவு தானா ஆணின் மனம்! நடுங்கும் மனதையும், குரலையும் சமாளித்துக் கொண்டு ‘மிருக குணம், மிருக உணர்ச்சின்னு சொல்லுவாங்களே அதுக்கு அர்த்தம் என்ன தெரியுமா? பசித்தால் கிடைப்பதை சாப்பிடும், மேட்டிங் சீசன் வந்தால் எந்த உறவு முறையும் பார்க்காது. அது அஞ்சறிவு. ஆனா நமக்கு ஆற்றிவு. பிறரை துன்புறுத்துவது தப்புன்னு தெரியும் இல்லையா? இன்னொருவரை உடல்நீதியாய் மனநீதியாய் டார்ச்சர் செய்வது கிரிமினல் குற்றம்”

“எல்லாம் சரி. ஆதி மனிதனின் காட்டுமிராண்டி உணர்வுகள் இன்னும்

உள்ளே இருக்கு. படிப்பு, சோஷியல் ஸ்டேடஸ், சட்டங்கள், போலீஸ் இதெல்லாம் அடக்கி வெச்சியிருந்தாலும், சான்ஸ் கிடச்சா வெளிய வரத்தான் பார்க்கும். நைண்ட்டி நைன் பர்சன்ட் இப்படித்தான்"

"அதுக்கு? . அப்ப இதெல்லாம் சரின்னு சொல்லறியா? என்று கத்தினாள் பூஜா.

"சும்மா கத்தாதே பூஜா. நிதானமா நா சொன்னதை யோசிச்சிப் பாரு"

"போதும் பிரசாந்த், முப்பது வருஷத்துக்கு முன்னாடி நா காலேஜ்ல சேர்ந்து அப்புறம் வேலையில் சேரும்பொழுதுல இருந்து இதே அட்வைஸ்"

"அதே தாம்மா. பாட்டி தெனம் எனக்கு சொல்லற அதே அட்வைஸ். இவனோட ஸ்டைல்ல சொல்லறான்! யாரை எப்படி சமாளிக்கணும்ன்னு எங்களுக்கும் தெரியும். பார்க்கிற சினிமால இருந்து யாரைப்பார்த்தாலும் பொண்ணுங்க எப்படி இருக்கணும்ன்னு ஒரு அட்வைசு. கல்பல செய்யறா மாதிரி ஒரே கட்!. நாலு பேருக்கு செஞ்சா, தானா புத்தி வருது"

"பூஜா தி இஸ் டீ மச்" கோபமாய் பிரசாந்த் கத்த,

'என்னத்த டீ மச். நீங்க தாண்டா மாறணும், ஆதி மனுஷனோட மிருக உணர்ச்சியாம், ஏன் அப்ப மாதிரி ஒருத்தரை ஒருத்தர் அடிச்சிதின்னுக்கிட்டா இருக்கீங்க?. செய்யற அயோக்கியத்தனத்துக்கு இந்த சொசைட்டி கத்து தந்த சால்ஜாப்பு"

ஒவியம்:ஜேகே

நக்கலுடன் சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து போனாள்.

சில நொடிகளுக்கு பிறகு "எப்படி பேசிட்டு போறா பாருமா. அவ நல்லதுக்குத்தானே சொன்னேன்", சோபாவில் இருந்து எழுந்து தாயின் காலடியில் அமர்ந்து பிரசாந்த் பேச, "ப்ச்சு விடுபா" என்றவாறு மகனின் முதுகை தட்ட எழுந்த லதாவின் கை அப்படியே தயங்கி நின்றது.

திருமணம்

(செனகல் சிறுகதை)

மரியமா பா (Mariama Bâ)

தமிழில்: எம்.ரிஷான் ஷெரீப்

‘ஆபிரிக்காவின் தாய்’ என வர்ணிக்கப்பட்ட எழுத்தாளரும், ஆசிரியரும், பெண்ணியவாதியுமான மரியமா பா, 1929.04.17 அன்று செனகலில் பிறந்தவர். சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்த இவரை, இவரது பாட்டனாரும், பாட்டியுமே வளர்த்து வந்தனர். எனவே ‘பெண் குழந்தைகள் கல்வி கற்கக் கூடாது’ என்ற சமூகப் பழக்க வழக்கத்துக்கேற்ப இவருக்கும் ஆரம்பக் கல்வியோடு, படிப்பை நிறுத்தி விடுமாறு குடும்பத்தின் மூத்தவர்கள் வற்புறுத்தி வந்தனர்.

இவரது தந்தை அப்போது சுகாதார அமைச்சராகக் கடமையாற்றியவர். அவரது ஊக்குவிப்போடு இவர் தொடர்ந்தும் கல்வி கற்று, தனது பதினெட்டு வயதில் ஆசிரியக் கல்வியில் பட்டப்படிப்பை பூர்த்தி செய்தார். தொடர்ந்து 12 வருடங்கள் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றிய இவர், செனகல் வலயக் கல்வி அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டார். பாராளுமன்ற உறுப்பினரான *Obèye Diop* ஐத் திருமணம் செய்திருந்த இவர், ஒன்பது குழந்தைகளோடு அவரால் கை விடப்பட்டார்.

தனது பல வருட கால திருமண பந்தத்தின் துன்ப அனுபவங்களையும், ஆபிரிக்க சமூகத்தில் பெண்களின் துயர வாழ்வியலையும் ‘So Long a Letter’ எனும் தனது முதல் நாவலில் தெளிவாக விபரித்திருக்கிறார் மரியமா பா. இந்த நாவல் இவருக்கு, 1980 ஆம் ஆண்டிற்கான நோமா விருதினைப் பெற்றுத் தந்தது. அடுத்த வருடம் தனது இரண்டாவது தொகுப்பை வெளியிட இவர் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த வேளை, 1981.08.17 அன்று காலமானார்.

பல தார மணம் என்பது சர்வ சாதாரணமாக இருக்குமொரு சமூகத்தில், கை விடப்படும் மூத்த தாரங்கள் மற்றும் பலியாகும் இளம் பெண்கள் குறித்து பகிரங்கமாகவும், தைரியமாகவும் குரல் கொடுத்த முதல் பெண்மணியாக இவரைக் குறிப்பிடலாம். ஆபிரிக்கர்களால் தனது பாட்டியாக, தாயாக, சகோதரியாக, மகளாக, தோழியாக பார்க்கப்படும் இவர் எழுகியுள்ள இவரது முதல் நாவலின் ஒவ்வொரு அத்தியாயங்களும் தனித் தனி சிறுகதையாகவும் கவனிக்கப்படுபவை. அதிலிருக்கும் ஒரு அத்தியாயமே இங்கு தரப்பட்டிருக்கும் ‘திருமணம்’ எனும் சிறுகதையாகும்.

உங்களது துயரம் நிகழ்ந்து மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகே எனது துயரம் நிகழ்ந்தது. ஆனால் உங்களுடையதைப் போன்றல்லாமல் எனது நிகழ்வு ஆரம்பித்தது என் புறத்திலிருந்தல்ல. துயரத்தைத் தொடக்கி வைத்தவர் எனது கணவர் மொடோவ்.

எனது மகள் டாபா அவளது பட்டப் படிப்புக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கையில், அவளது வகுப்புத் தோழிகள் அவளைத் தேடி அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தனர். சற்று மெலிந்த, கூச்சமுடைய, அழகான தோற்றமுள்ள யுவதியொருத்தியும் அடிக்கடி எமது வீட்டுக்கு வந்துபோனாள். சிறு வயதைத் தாண்டிய, எழில் மிக்க பருவப் பெண்ணாகத் திகழ்ந்த அவள் எப்போதுமே தூய்மையான ஆடைகளையே அணிந்திருந்தாள். நேர்த்தியான, பிரகாசமான, பேரெழிலொன்று அவளிடம் காணப்பட்டது. அவளது மார்புகளும், மெலிந்த இடைகளும் எவரையும் மனம்கவரச் செய்து விடும்.

மொடோவ் அவளிடம் விஷேட கவனம் செலுத்துவதாக எனக்குத் தென்பட்டது. எனினும் நான் அதைப் பற்றி ஒருபோதும் கவலைப்படவில்லை. தாமதமாகும் சந்தர்ப்பங்களில் பினோடுவை வாகனத்தில் கூட்டிச் சென்று விட்டு வர அவர் அபிப்பிராயப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் கூட நான் கவலைப்படவில்லை.

பூக்கும் பூவையொத்த பினோடு மிகவும் விலை உயர்ந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்தாள். அவள் சிரித்தவாறே எனது மகளிடம் இவ்வாறு விவரித்திருந்தாள்.

‘கிழவனொருவனின் சட்டைப் பையில் நுழைந்து நான் இவ்வளவு பணத்தைத் தேடிக் கொண்டேன்.’

பினோடு பாரதூரமான சிக்கல் ஒன்றுக்கு

முகம்கொடுத்துள்ளதாக ஒரு நாள் கல்லூரியிலிருந்து வந்த டாபா என்னிடம் இரகசியமாகக் கூறினாள். அவளுக்கு தைக்கப்பட்ட ஆடைகளை வாங்கித் தரும் முதியவருக்கு, பினோடுவைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். அந்த முதியவருக்கு திருமணம் செய்து வைப்பதற்காக பினோடுவை கல்லூரியிலிருந்து விலக்கிக் கொள்ள அவளது பெற்றோருக்கு அவசியமாக இருந்தது. ஆனால் அவளுக்கு பட்டப் படிப்பைப் பூர்த்தி செய்து பட்டம் பெற இன்னும் சில மாதங்களே இருந்தன.

‘மறுத்து விடும்படி அவளிடம் சொல்’ என்று கூறினேன்.

‘ஆனால் அந்த மனிதன் அவளுக்கு பெரிய வீடொன்று கொடுக்கிறார். அவளுடைய பெற்றோருக்கு மெகா மோட்டார் வாகனமொன்று, மாதாந்திரக் கொடுப்பன, தங்க நகைகள்’

‘ஆனால் இவை எதுவும் இளமைக்கு ஈடாகாது’

‘நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். சம்மதிக்காதே என்று நான் பினோடுவிடம் கூறி விடுகிறேன். ஆனால் அவளது அம்மாவுக்கு, அவளது அழகைக் காட்டி எல்லாவற்றையும் பெற்றுக் கொள்வதே தேவையாக இருக்கிறது. அடுப்பின் நெருப்புச் சூடு பட்டு அவளது அழகு குன்றி விடுமென்றே அவள் கவலைப்படுகிறாள். நான் வரைவதையெல்லாம் பார்த்து அவள் பொறாமைப்படுகிறாள்.’

‘இதில் முக்கியமானது பினோடுதான். அவள் கீழ்ப்பட வேண்டியதில்லை.’

சில தினங்களுக்குப் பிறகு, வியப்பளிக்கும் தீர்மானமொன்றைப் பற்றிக் கூறியபடி டாபா உரையாடலை ஆரம்பித்தாள்.

ஓவியம்: ரா.ரவி

‘உம்மா, துரதிர்ஷ்டவசமாக பினோடு அந்தக் கிழவனைத் திருமணம் செய்யப் போகிறாள். அவளது உம்மா நிறைய அழுதாளாம். அந்த மனிதன் வாக்குறுதியளித்திருக்கும் அழகான வீட்டில் மகிழ்ச்சியாக வாழும்படி அவள் மகளிடம் சொன்னாளாம். ஆகவே பினோடு சம்மதித்து விட்டாள்.’

‘கல்யாணம் எப்போது?’

‘வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஆனால் விழா ஒன்றும் இல்லை. பினோடு தனது தோழிகளின் கேலிக்கு ஆளாக விரும்பவில்லை.’

பினோடுவின் திருமண தின இரவு ஆரம்பிக்கும் நேரம், மொடோவின் சகோதரனான தம்ஸீர் அழகான ஆடைகளை அணிந்து எனது வீட்டுக்கு வருவதைக் கண்டேன். அவர் மாவுடோவோடு, எனது அயலில் வசிக்கும் இமாமையும் அழைத்து வந்திருந்தார். இவ்வளவு அழகாக ஆடையணிந்து இவர்கள் வருவது எங்கிருந்து?

மிகவும் முக்கியமான ஏதாவதொரு விடயத்துக்காக மொடோவைக் கூட்டிச் செல்லவே அவர்கள் வருவதாக உறுதியாக நான் எண்ணியிருந்தேன். காலையிலிருந்தே மொடோவைக் காணவில்லையென

‘உங்கள் வீட்டிலிருப்பது நீங்கள் மாத்திரம்தான். வேறு யாருமேயில்லை. வீடு எவ்வளவுதான் பெரியதாக இருந்த போதும், அன்பு எவ்வளவுதான் விசாலமானதாக இருந்த போதும் நீங்கள்தான் அவரது முதலாவது மனைவி. நீங்கள் மொடோவுக்கு அன்னையாகவும் தோழியாகவும் இருந்திருக்கிறீர்கள்.’

இவ்வாறு கூறும்போது அவரது தொண்டை எலும்பு மேலும் கீழுமாக அசைந்தது. அவர் இடது காலுக்கு மேலால் போட்டிருந்த வலது காலை எடுத்தார். அவரது வெண்ணிற ஆடையின் ஓரத்தில் செந்நிறப் புழுதி படிந்திருந்தது. அதே புழுதி மாவுடோவினதும் இமாமினதும் பாதணிகளிலும் படிந்திருந்தது.

மாவுடோ அமைதியாக இருந்தார். அவர், அவளது பதில் நடவடிக்கையைக் குறித்து சிந்தித்தபடியிருந்தார். அவர் சந்தேகத்திலிருந்தார். போராடுவதற்கு முன்பே தோல்வியடைந்ததைப் போல அவர் தனது தலையைத் தாழ்த்தியவாறிருந்தார்.

என்னை இரையாக்கிக் கொண்டிருந்த விஷத் துளியை நான் நசுக்கிவிட்டேன். கால் நூற்றாண்டு கால திருமண பந்தத்தின் நூலறுந்த இடத்தைத் தேடிக் கண்டு கொள்ள, நான் கடந்த காலத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவரது முன் பற்களிரண்டின் இடையே இருந்த பெரிய இடைவெளியைக் குறித்து நான் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். நேசத்தின் உன்னதம் குறித்த அறிகுறி! நான்முழுவதும் அவர் வீட்டிலிருக்காதது குறித்து எண்ணினேன்.

‘நான் பகல் சாப்பாட்டிற்கு வரும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்’ என அவர் வெகு இயல்பாகவே கூறிப் போனார். கடந்த சில தினங்களாக அவர் இருக்காததைக் குறித்து யோசித்துப் பார்த்தேன். இவை அனைத்தும் இன்று மிக நன்றாகத் தெளிவாகிறது.

தொண்டையில் சிக்கியிருந்த உருண்டையை அகற்றுவதற்காக அவர் மிகவும் காரமான உணவை அருந்தியிருக்கிறார்.

அவர் வெளியே செல்லத் தயாராகும் ஒவ்வொரு இரவுகளிலும் பல ஆடைகளைத் தேர்வு செய்து இறுதியில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுப்பார். அவர் அப்புறப்படுத்திய மீதி ஆடைகள் நிலத்தில் விழுந்திருக்கும். எனக்கு அவற்றை மீண்டும் தூய்மைப்படுத்தி நேர்த்தியாக அடுக்கி வைக்கும் மேலதிக வேலையைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. அவரது இந்த அலங்காரங்கள் எல்லாம் மற்றுமொரு பெண்ணை வசப்படுத்தவே என இப்போது எனக்குப் புரிந்தது.

நான் உள்ளுக்குள் உடைவதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முயற்சித்தேன். எனது சிந்தனைகளிலிருக்கும் குழப்பங்களை மறைத்து, விருந்தினர்களை நான் வரவேற்க வேண்டும். அவர் அதனைத் தெரிவித்தது போலவே, இயல்பாக அதை ஏற்றுக் கொள்ள நான் புன்னகைத்தேன். அவர்கள் தமக்கு அளிக்கப்பட்ட பொறுப்பை மனிதாபிமான வகையில் பூரணப்படுத்தியதற்காக நான் அவர்களுக்கு நன்றி கூறினேன். எனது நன்றி மொடோவுக்கும் சேர்த்துத்தான். நல்லதொரு தந்தை, நல்லதொரு கணவன். நல்ல சிநேகிதனாக இருந்த நல்ல கணவன். மாவுடோவுக்கும், இமாமுக்கும் நன்றி செலுத்துவதற்காக அவர்களுக்கு குளிப்பானம் வழங்க ஏற்பாடு செய்தேன்.

இன்னும் பரவிச் செல்லும் வாசனைத் திரவியங்களின் நறுமணத்தைப் பரப்பியபடி அவர்கள் கை கொடுத்துக் கொண்டனர். மாவுடோவைத் தவிர ஏனைய அனைவருமே மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்கள். மாவுடோ மட்டும் நிகழ்வின் நிஜ சொருபத்தை கண்டறிய முனைந்தார். மொடோவின் நீண்ட கால நண்பரும், வைத்தியருமான அவரும், இரண்டாவதாக இள வயதுப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்திருந்தார்.

ஓழுக்குக் குழாய்களை சரிசெய்வோம்

ஹேமபிரபா

வாழ்வெனும் வெள்ளோட்டத்தில் அடித்துச் செல்லப்படும் சருகுகளும் குச்சிகளும் கவனிக்கப்படுவதில்லை. அவற்றின் கூப்பாடு நீரோட்ட இரைச்சலில் கேட்பதில்லை. சிறிதுநேரம் உடன்சென்ற பின் சுழலின் தேக்கத்தில் அவை நின்றுவிடுகின்றன. வேகமெடுத்து வரத் துடிக்கும் குச்சிகளும், நீர்ப்பாதையில் முளைத்து நிற்கும் முட்செடிகளால் மடக்கப்படுகின்றன. இதையெல்லாம் துளியும் கண்டுகொள்ளாமல் வெள்ளம் போய்கொண்டே இருக்கிறது.

தெரிந்தோ தெரியாமலோ மனதில் முன்னேற வேண்டும் என்ற எண்ணம் பெண்களுக்கு வந்துவிடுகிறது. ஆனால், அது அவ்வளவு எளிதாக வாய்ப்பதில்லை. உலகம் அவர்களைவிட வெகுவான வேகத்தில் வெள்ளோட்டம் போல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இதனால் போகிற வழியில் ஆங்காங்கே நீர்த் தேக்கத்தில் தங்கிவிடும் சூழலே ஏற்படுகிறது. இதற்கான காரணிகள் பல இருப்பினும், இந்தச் சூழலைப் புரிந்துகொள்ளும் நிலையிலாவது இருக்கும் பெண்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவாகவே இருக்கிறது.

குறிப்பாக “அறிவியல், தொழில்நுட்பம், பொறியியல் மற்றும் கணிதம்” (STEM - Science, Technology, Engineering and Mathematics) ஆகிய துறைகளில் பெண்களின் நிலைப்பாடு மிகவும் குறுகிய நிலையில் இருக்கிறது. இத்தகைய சூழல் நிலவாதற்கான காரணங்களாக ஆய்வாளர்கள் கூறுவதையும், தடைகளை முறியடித்தவர்கள் பற்றியும் நாம் பார்ப்போம்¹.

ஓழுக்கு குழாய்த்தொடர் (leaky pipeline):

இவ்விடத்தில் “ஓழுக்கு குழாய்த்தொடர் (leaky pipeline)” என்றொரு கோட்பாடு² பற்றி நாம் தெரிந்துகொண்டே ஆக வேண்டும்.

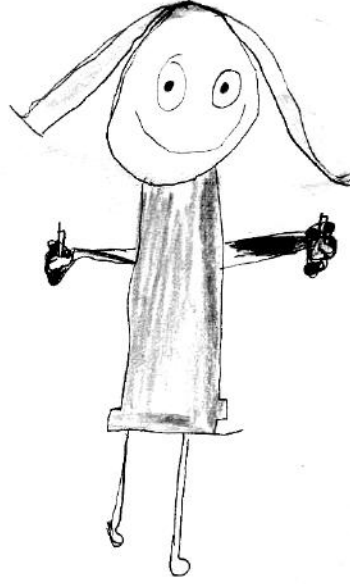
ஒரு நீண்ட தண்ணீர்க் குழாய் இருக்கிறது. அந்தக் குழாயில் ஆங்காங்கே சிறு ஓட்டைகள் விழுந்திருக்கின்றன என்று வைத்துக்கொள்வோம். இப்போது அந்தக் குழாயின் வழியே தண்ணீரைத் திறந்துவிட்டால், சேமிப்புத் தொட்டியில் இருக்கும் தண்ணீரெல்லாம் வரும்

பாதையிலேயே ஓழுகி, ஒரு சிறு பங்குதானே இறுதியில் வந்தடையும்.

பெண்கள் மட்டுமே சம்மந்தப்பட்ட துறைகளைத் தவிர வேறு எந்தத் துறையாக இருந்தாலும், பெண்களின் முன்னேற்றப்பாதை ஓழுக்குக் குழாய்ப் போல்தான் இருக்கிறது. இப்போது நாம் அறிவியல் உலகை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வோம்.

பள்ளிக்காலத்தில் இருந்து முனைவர் பட்டம் பெறும்வரை இருக்கும் சூழலைப் பாருங்கள்.

பெர்ரி வெட்டர் என்னும் புள்ளியியல்வாதியின் ஆராய்ச்சிப்படி³ பள்ளிக்காலத்தில் 2000 மாணவர்களில் 280 பேரும், 2000 மாணவிகளில் 210 பேரும் அறிவியல் உலகில் பட்டம் பெறுவதற்கான அளவு கணிதத்தைக் கற்கிறார்கள். அவர்களில் 143 ஆண்களும், 45 பெண்களும் மட்டுமே அறிவியலில் பட்டம் பெறுகிறார்கள். முனைவர் பட்டம் பெறுவது 45 பெண்களில் ஒருவர் மட்டுமே.

Women in Science (WiS) panel:

இந்தியாவின் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுறை ஆராய்ச்சிக் குழுவால் (CSIR - Centre for Scientific and Industrial Research Council) வழங்கப்படும் இந்திய அறிவியல் உலகின் உயரிய விருதான “ஷாந்தி ஸ்வரூப் பட்நாகர் விருது” பெற்றவர்களில் பெண் விஞ்ஞானிகளின் எண்ணிக்கை ஐந்து சதவீதத்திற்கும் குறைவே. இத்தளத்தில் உடனடி கவனம் தேவை என்பதற்கு இந்த

பெர்ரி வெட்டரின் மேற்கண்ட தரவுகள் பொதுவான சூழலுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட தரவு.

இந்திய சூழலை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். பத்தாம் வகுப்பு, பன்னிரண்டாம் வகுப்புத் தேர்வு முடிவுகள் வந்தால் செய்தித்தாள்களில் தலைப்புச் செய்தி இதுதான், “எல்லாப் பாடங்களிலும் பெண்களின் தேர்ச்சி சதவீதமே அதிகம்”. இளங்கலை, முதுகலை, முனைவர் என்று நிலைகள் மேலே செல்லச்செல்ல அங்கு நாம் காணும் பெண்களின் எண்ணிக்கை அருகிக்கொண்டே போகிறது. முனைவர் பட்டம் பெற்ற பின்பு, பணியில் நிலைத்திருந்து பின் வளாக இயக்குனர் (is it dean or head of faculty or hod ?!) அளவு உயரும் பெண்களின் எண்ணிக்கை மிக மிகக் குறைவாகவே உள்ளது இது பத்து சதவீதத்திற்கும் உட்பட்டதே.

“ஓழுக்கு குழாய்தொடர்” கோட்பாட்டின் மூலமே இந்த நிலை விளக்கப்படுகிறது.

“அறிவியலில் பெண்கள்” அமைப்பு

எண்ணிக்கை ஒன்றே போதுமானது.

இந்திய அறிவியல் உலகில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை மேம்படுத்த இந்திய அறிவியல் சங்கமானது, 2003 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் “அறிவியலில் பெண்கள்” என்றொரு செயற்குழுவை ஏற்படுத்தியது. இவ்வமைப்பானது பல புதிய முயற்சிகளையும், செயல்திட்டங்களையும் வரையறுத்தது. இத்திட்டங்களை செயற்படுத்த 2005 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம், “அறிவியலில் பெண்கள் Women in Science (WiS)” என்றொரு அமைப்பைத் தொடங்கியது. இவ்வமைப்பு தற்போது ஏற்கனவே வகுக்கப்பட்ட திட்டங்களைச் செயல்படுத்தியும், பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணவும் வழிவகுக்கிறது.⁴ இவர்கள் முன்வைக்கும் ஒருசில பிரச்சனைகளை இக்கட்டுரையின் மூலம் புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்போம்.

குறைவான பங்களிப்புக்கான காரணங்கள்:

குடும்ப வாழ்க்கை, ஆண் சார்ந்த சமூகம், வறுமை, பிற்படுத்தப்படுதல், அலுவலக

கட்டமைப்பு, வேலையின்மை, பணி மாற்றம், அதனால் ஏற்படும் பணியிட மாற்றம், ஊதியம் இப்படி பல்வேறு காரணங்களை ஆய்வாளர்கள் முன்வைக்கின்றனர். இதுமட்டுமில்லாமல், உளவியல் சார்ந்த காரணங்களும் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

குடும்பம் மற்றும் சமூகம் சார்ந்த காரணங்கள் பெரும்பாலான மக்களால் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவைதான். இவற்றை சரிசெய்ய வீட்டு ஆண்களும், பெண்களும் வளரும் தலைமுறை பெண் விஞ்ஞானிகளுக்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும். எனவே இதுவரை பெரிதளவில் கண்டுகொள்ளப்படாத காரணங்கள் பற்றி இங்கு நாம் பார்ப்போம்.

குடும்ப மற்றும் சமூகக் கட்டமைப்பைத் தாண்டிய காரணங்கள்

பெங்களூருவில் உள்ள “மேம்பட்ட கல்விக்கான தேசிய நிறுவனத்தால் - National Institute for Advanced Studies” நடத்தப்பட்ட ஆய்வில், குழந்தை பிறப்பின் பின்பு பெண் விஞ்ஞானிகளின் வேலை நேரம் குறைந்துவிடும் என்கின்ற பொதுவான கருத்து உடைத்தெறியப்படுகிறது⁵. அனிதா க்ரூப் மற்றும் மைத்ரேயி ஆகியோரால் நடத்தப்பட்ட இந்த ஆய்வில்,

மொத்தம் 568 பெண் விஞ்ஞானிகள் (முனைவர் பட்டம் பெற்றவர்கள்) பங்குபெற்றிருக்கின்றனர்.

(ஆ.ப.இரு): இவர்களில் 312 பேர் ஆய்வுப்பணியில் இருப்பவர்கள்,

(ஆ.ப.இல்லை): 182 பேர் அறிவியல் சார்ந்து இயங்கினாலும், (அதாவது, பள்ளி அல்லது கல்லூரி அளவில் பாடம் நடத்துபவர்கள், நிர்வாகப் பணிகள் செய்பவர்கள்) ஆய்வில் ஈடுபடாதவர்கள்.

(ப.இல்லை): 74 பேர் பணியில்

இல்லாதவர்கள்

இவர்களிடத்தில் குடும்பம், கல்வி, பணி, அலுவலகம், ஆய்வு குறித்து முன்தயாரிக்கப்பட்ட கிட்டத்தட்ட நூறு கேள்விகளுக்கு விடையளிக்குமாறு கேட்கப்பட்டது. அந்த ஆராய்ச்சியின் இறுதியில் தரப்படும் முடிவுகள் இதோ:

- குழந்தை பிறப்புக்குப் பின் பெண்களால் அதிக நேரம் ஆராய்ச்சியில் செலவழிக்க முடியாது என்ற முன்முடிவை இந்த ஆராய்ச்சி உடைத்திருக்கின்றது ஏனெனில், ஒருநாளில் “8 முதல் 10 மணிநேரம் வரை” ஆராய்ச்சிக்காக ஒதுக்கமுடியும் என்று ஆய்வில் இருக்கும் பெண்களில் 83 சதவீதம் பேர் பதிவுசெய்திருக்கின்றனர்.
- ‘ஆ.ப.இரு’ பெண்கள் 14 சதவீதம் பேர் திருமணத்தைத் தவிர்த்திருக்கின்றனர்.
- ‘ப.இல்லை’ பெண்கள் கணவர்கள் பெரும்பாலும் முனைவர் பட்டம் பெற்று ஆராய்ச்சியாளர்களாகவோ, வி ரி யு ர ய ள ர க ள ா க வோ பணியாற்றுகின்றனர். பெரும்பாலான நிறுவனங்களில் எழுதப்படாத விதியொன்று இருக்கிறது கணவனும், மனைவியும் ஒரே இடத்தில் பணியில் அமர்த்தப்படுவதில்லை. எனவே, பெண்கள் குடும்பத்தோடு இருக்க வேண்டி வேறொரு இடத்தில் பணிக்குச் செல்வதில்லை.
- “போதுமான அளவு குழந்தை வளர்ப்பு மையங்கள் இல்லாததால் பெண்கள் ஆய்வுப்பணியில் ஈடுபடுவதில்லையா?” என்ற கேள்விக்கு, மிகக் குறைவான அளவே அதைக் காரணமாக பெண்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர் (ஆ.ப.இரு 3%, ஆ.ப.இல்லை 2% , ப.இல்லை 28%). ஆனால், தகுதிக்குத் தேவையான

பணி கிடைக்காததே காரணம் என்று அதிகளவில் பதிவிட்டிருக்கின்றனர் (ஆ.ப.இரு 6%, ஆ.ப.இல்லை 7% , ப.இல்லை 22%)

- அறிவியலில் இருந்து பின்பு பாதியில் விலகுவதற்கான காரணங்களைக் கேட்டபோது, பெரும்பாலான பெண்கள் கூறியது “குடும்பப் பொறுப்பு” தான். 2 - 5 சதவீதம் பேரே பிற காரணங்களாக பாரபட்சம், ஒடுக்குமுறைகள், துன்புறுத்தல், நெகிழ்வான நேரம் இல்லாதது, மிகக் குறைவான முன்மாதிரிகளும் வழிகாட்டிகளும் இருப்பது, அதிகாரம் படைத்த இடத்தில் வெகு குறைவான பெண்களே இருப்பது உள்ளிட்ட காரணங்களைச் சுட்டிக்காட்டி இருக்கின்றனர்.
- பணி நேரத்தில் நெகிழ்வுத்தன்மை (flexibility in work time) இருப்பதையே அனைவரும் விரும்புகின்றனர்.

இந்த ஆராய்ச்சியின் மூலம் பணியிடங்களில் பெண்களுக்கு ஏற்ற கட்டமைப்பு இருக்குமானால், அதிகளவில் பெண்கள் அறிவியலில் முன்னேற முடியும் என்பது கண்கூடாகத் தெரிகிறது. குடும்பம் மற்றும் சமூகம் சார்ந்த காரணங்கள் இரண்டாம் பட்சமாகின்றன.

கண்ணாடிக் கூரை (Glass Ceiling)⁶

எழுதப்படாத விதிகளே உலகை ஆள்கின்றன. ஒரு ஊரில் ஒரு ஞானி இருந்திருக்கிறார். அவரைப் பார்க்க மன்னர் அரண்மனையில் இருந்து ஓடி வந்திருக்கிறார். “தங்கள் திருப்பாதம் இந்த மண்ணைத் தொட்டதற்கு, நாங்கள் என்ன புண்ணியம் செய்தோமோ! தங்களுக்கு இந்த நாட்டையே சமர்ப்பித்தாலும் போதாது. தங்களுக்கு என்னால் தர முடிந்தது ஏதேனும் இருப்பின் கேளுங்கள்

முனிவரே”, என்று மன்னர் கேட்டிருக்கிறார். அதற்கு ஞானியோ, “இந்த நாட்டை எனக்குக் கொடுத்துவிடு” என்றிருக்கிறார். கோவப்பட்ட மன்னனோ, ஒரு ஞானிக்கு இவ்வளவு ஆசை இருக்கக்கூடாது என்று அவரை அந்த நாட்டைவிட்டே துரத்தியிருக்கிறார்.

எல்லாம் தருவோம் என்று சொல்வோம். ஆனால், அதை உண்மையில் நீங்கள் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. இதுவே “கண்ணாடிக் கூரை” சொல்லும் விஷயம்.

நியாயமான தகுதியிருந்தும் பெண்களால் உச்சாணியை அடையமுடியாததற்கு முக்கியக்காரணம் இப்படி கண்ணாடிக்குத் தெரியாமல் இருக்கும் கண்ணாடிக்கூரைகள்தான். உயர்பதவிகள் பெண்களுக்குக் கிடையாது என்று எந்த விதியும் கிடையாது; கீழிருந்து கண்ணாடி கூரை வழியே உயர்பதவிகளை வேடிக்கை பார்க்க முடியும், ஆனால் தொட நினைத்தால் கூரை தடை நிற்கும். பணியிடங்களில் அதிகம் வெளிப்படும் இந்த சூழ்நிலையைச் சரிசெய்யாமல், உயர்பதவிகளுக்கு பெண் விஞ்ஞானிகள் செல்வது மிகவும் கடினம்.

கருப்பு ஆடு விளைவு (Black sheep effect)⁷

ஒரு செம்மறியாட்டுக் கூட்டத்தில், மரபணு மாற்றத்தால் ஒரு கருப்பாடு பிறந்துவிட்டால், அந்த ஆட்டிற்கு சுத்தமாக மதிப்பிருக்காது. ஏனெனில், கருந்தோலுக்கு சாயமிட முடியாது. அந்த ஆடு அந்த மந்தையில் பிறக்காமல் தனியே பிறந்திருந்தால் இந்த அளவு தரம் தாழ்த்தப்பட்டிருக்காது.

ஒரு மூத்த பெண் விஞ்ஞானி இளம் பெண் விஞ்ஞானிக்கு உதவ முன்வந்தாலும், உடனிருக்கும் ஆண் விஞ்ஞானிகள் அதற்கு இடம்கொடுப்பது அரிது. ஆரம்ப காலத்தில் தான் எந்த அளவு பிரச்சனைகளை சமாளித்து, பாடங்களைக் கற்று திறம் பெற்று உயர்நிலையை அடைந்தோம் என்பது பெண் விஞ்ஞானிக்கு புரியும். எனவே, கற்றுக்கொள்ளும் துடிப்பிருக்கும் ஓர் இளம் அறிவியல் மாணவிக்கு உயர்நிலையில் இருக்கும் ஒரு பெண் விஞ்ஞானி உதவ முன்வரலாம். ஆனால், ஒரு ஆண் விஞ்ஞானியோ தன்னுடைய குழலுடன் ஒப்பிட்டு அதற்குத் தடையாக இருக்கலாம். கருப்பாடு விளைவை நிறைய இடங்களில் காணலாம். ஆண்கள் தங்கள் நிலையை விடுத்து, சக விஞ்ஞானிகளின் நிலையிலிருந்து யோசித்தால் மட்டுமே இந்தப் பிரச்சினை சரியடையும்.

இராணித்தேனீ விளைவு (Queen bee effect)¹

முனைவர் பட்டத்திற்குப் படிக்கும் பெரும்பாலான இடங்களில் ஆண்களும், பெண்களும் சரிசமமாக பணி செய்வதைப் பார்க்க முடியும். ஆனாலும், பெண்களைவிட ஆண்களே பணியில் அதிக கவனம் செலுத்துவார்கள் என்னும் ஒரு நம்பிக்கை பேராசிரியர்களிடம் காண முடிகிறது. ஆச்சரியப்பட வேண்டிய விஷயம் இதில் என்னவென்றால், ஆண் பேராசிரியர்களை விட பெண் பேராசிரியர்களே அதிகளவில்

இந்த எண்ணத்தை வைத்திருக்கின்றனர். இதற்கான காரணத்தை ஆராயும்போது உண்மை புலப்படுகிறது அதாவது, பெண் விஞ்ஞானிகள் தங்களுடைய வெற்றியை பெண் சமூகத்தின் வெற்றியாகப் பார்க்காமல், தங்களை பெண் சமூகத்திலிருந்து தனித்திருக்கும் சிறப்பு நபர்களாக எண்ணிக்கொள்வதே! இந்தப் பார்வையும், அறிவியல் உலகில் பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கு தடையாக உள்ளது.

தீர்வுகள்:

பெண்கள் அறிவியல் பாதையை விட்டுச் செல்வதற்கு இப்படிப் பல காரணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே போனாலும், எல்லா தடைகளையும் மீறி அறிவியல் உலகில் பெண்கள் சாதித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அப்பெண்களின் வாழ்க்கையைப் படிக்கும்போது கண்டிப்பாக புது உத்வேகம் பிறக்கும். இதைவிட சரியான தீர்விருக்க வாய்ப்பில்லை.

“அறிவியலில் பெண்கள் அமைப்பின்” சார்பாக ராம் ராமஸ்வாமி, ரோஹினி மற்றும் மந்தாகினி துபே ஆகியோரால் “லீலாவதியின் மகன்கள்⁴” என்றொரு புத்தகம் தொகுப்பட்டது. இது முற்றிலும் இந்தியப் பெண் விஞ்ஞானிகளைப் பற்றியது. பின்பு அந்நூலிலிருந்து குறிப்பிட்ட பகுதிகளைத் தொகுத்து, “அறிவியல் வாழ்க்கை விரும்பும் பெண்களுக்கான வழிகாட்டி - A girl's guide to a Life in Science⁸” என்றொரு குறூால் வெளியிடப்பட்டது. அப்புத்தகங்களில் இருந்து ஓரிரு பெண் விஞ்ஞானிகளின் வரலாற்றைப் பார்ப்போம்.

யமுனா கிருஷ்ணன் (உயிர் வேதியியல்)

சென்னை பல்கலைக்கழகத்தின் கீழுள்ள பெண்கள் கிறித்தவக் கல்லூரியில் (WCC) வேதியியலில் இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றிருக்கிறார். முதுகலை மற்றும்

முனைவர் பட்டங்களை பெங்களூருவில் உள்ள இந்திய அறிவியல் நிறுவனத்தில் பயின்றிருக்கிறார். தற்போது பெங்களூருவில் உள்ள 'தேசிய உயிர் அறிவியல் மையத்தில் விஞ்ஞானியாக உள்ளார்'. ஷாந்தி ஸ்வரூப் பட்டநாகர் விருது பெற்றவர்.

அம்மா இலக்கியவாதி. அப்பா கட்டிட வடிவமைப்பாளர். தாத்தா மருத்துவர். எனவே கல்விக்கு மதிப்பு கொடுக்கும் குடும்பம். அம்மாவின் புத்தக வேலைகளில் ஒத்துழைப்பு கொடுத்துவந்த மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தின் துணை வேந்தர் முனைவர். கிருஷ்ணஸ்வாமி அவர்களால்தான் அறிவியலுக்குள் ஈர்க்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறார். ஒருமுறை ரகசியப் பொடி ஒன்றை உப்புத்தண்ணீரில் கலந்து குட்டிக்குட்டி கடல்வாழ் உயிரினங்களை நுண்ணோக்கியின் உதவியால் காண்பித்துள்ளார். இதுபோல பல சோதனைகளை செய்துகாட்டியுள்ளார். இதனால், தூண்டப்பட்ட யமுனா அவர்களும், அவருடைய தங்கையும் சேர்ந்து வீட்டுத் தோட்டம் மற்றும் அடுப்படியில் உள்ள பொருட்களைக் கொண்டு செய்யமுடிந்த சோதனைகளையெல்லாம் செய்துபார்த்திருக்கின்றனர். வேதியியலில் சேர்வதற்கு இவையே உத்வேகம் அளித்திருக்கின்றன. பின்பு முதுகலை மற்றும் முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வுகள் பெரும்பாலும் உயிரியலில் வேதியியலின் பயன்பாடுகள் பற்றியவையே. சிறு மூலக்கூறுகள் ஒன்று சேர்ந்து கொத்தாக மாறுவதால் ஏற்படும் பண்பு மாற்றங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்திருக்கிறார். பின்பு புரதம் மற்றும் நியூக்லிக் அமிலங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளில் ஆர்வம் ஏற்பட்டு கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் டி.என்.ஏ பற்றிய ஆய்வுகளை செவ்வனே செய்திருக்கிறார். இந்தியா திரும்பிய இவர் தற்போது அதே வழியில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டாலும்,

கனவாக இவர் குறிப்பிடுவது “டி.என்.ஏ நானோகருவிகள் கண்டுபிடித்து அவற்றை உயிரியல் ஆராய்ச்சியில் நுண்ணோக்கியாகப் பயன்படுத்த உதவுதல்”

பிரியதர்ஷினி கார்வே (ஆற்றல் ஆராய்ச்சி)

புனேவில் உள்ள 'கிராமப்புறத்திற்குத் தகுந்த தொழிநுட்ப நிறுவனத்தில் - Appropriate Rural Technology Institute விஞ்ஞானியாக இருக்கிறார்'. இளங்கலை முதல் முனைவர் பட்டம் வரை புனே பல்கலைக்கழகத்தின் இயற்பியல் துறையில் பயின்றிருக்கிறார்.

இவருடைய தந்தை அறிவியல் உலகில் வெற்றிபெற்றவர். குடும்பக் கட்டுப்பாடுகள் அதிகமில்லை. 25 வயதில் திருமணம் ஆகாமல் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து, தனியாக வசித்ததற்கும் தடை சொல்லாத குடும்பம். பள்ளிக்காலங்களில் முதல் மாணவியாக இல்லாவிட்டாலும், சிறந்தவராக இருந்திருக்கிறார். 'ஒரு இயற்பியல் கோட்பாட்டை கணித்தால் முழுவதுமாக வரையறுக்கலாம்' என்னும் சித்தாந்தத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு, இயற்பியலில் இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றார். கல்லூரி இறுதியாண்டு ஆய்வுப்பணிக்காக இவர் செய்த பணியே ஆற்றல் துறையை நோக்கி இவரை மெல்ல நகர்த்தியது “சமையல் அடுப்பிற்கான எரிபொருளை மரத்தூள் மற்றும் மண்” கொண்டு செய்திருக்கிறார். படிப்படியாக பிற கலவைகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியிருக்கிறார். பின்பு முதுகலை மற்றும் முனைவர் பட்ட ஆய்வுப்பணிகள் அனைத்துமே உயிர்சக்தி ஆற்றல் பற்றியவையே. கரும்புச்சக்கையில் இருந்து கரி செய்வதுபற்றி இவர் செய்த ஆராய்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கது. சக விஞ்ஞானிகள் மேம்பட்ட ஆராய்ச்சிப் பணிகளை மேற்கொண்டாலும், மக்களை நேரடியாக சென்றடையக்கூடிய இம்மாதிரி ஆய்வுகளே

தனக்கு மனநிறைவை அளிக்கிறது என்கிறார். திட உயிர்ப்பொருள் கொண்டு செயல்படும் சமையல் அடுப்புகளைக் கண்டுபிடிப்பதே தனது கனவு என்கிறார். மண்ணெண்ணெய், எரிவாயு சிலிண்டர் போன்ற புதிப்பிக்க முடியாத ஆற்றல் பயன்பாட்டிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்கிறார்.

பெண் விஞ்ஞானிகள் பற்றிய “லீலாவதியின் மகள்கள்” என்ற புத்தகம் கண்டிப்பாக எல்லா பெண்களாலும், குறிப்பாக பள்ளி மாணவிகளால் வாசிக்கப்படவேண்டிய ஒன்று. இந்த மகள்கள் அனைவரும் ஏதோ ஒரு தீப்பொறியால் தூண்டப்பட்ட விளக்குகள்தான். ஆனால், அதை அணைய விடாமல் அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டார்கள். சுழற்காற்று வீசிய போதும், காற்றே இல்லாமல் அனைந்து போகும் நிலை ஏற்பட்ட போதும், கொஞ்சமும் சளைக்காமல் வெளிச்சத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டவர்கள். அனைவரின் கரங்களும் விளக்கொளியைப் பாதுகாக்கப் பயன்பட்டும்; வெளிச்சம் மெதுவாய் படரும்.

குறிப்புகள்:

1. *Women in STEM fields*. Wikipedia, the free encyclopedia (2016).

2. *The leaking pipeline: Where are our female leaders?* (2008). Available at: <http://www.pwc.com/gx/en/about/diversity/women-at-pwc/the-leaking-pipeline.html>.
3. Stout, J. G., Dasgupta, N., Hunsinger, M. & McManus, M. A. *STEMing the tide: Using ingroup experts to inoculate women's self-concept in science, technology, engineering, and mathematics (STEM)*. *J. Pers. Soc. Psychol.* 100, 255-270 (2011).
4. *Women in Science | Indian Academy of Sciences*. Available at: <http://www.ias.ac.in/womeninscience/>.
5. Kurup, A. & Maithreyi, R. *Beyond family and societal attitudes to retain women in science*. *Curr. Sci.* 100, 43-48 (2011).
6. *Glass ceiling*. Wikipedia, the free encyclopedia (2016).
7. *Black sheep*. Wikipedia, the free encyclopedia (2016).
8. *The Girl's Guide to a Life in Science*. (Zubaan, 2015).

இரைகள்

லிசாலாலு, நிலம்பூர் (மலையாளம்)

தமிழில்: சிதம்பரம் ரவிச்சந்திரன்

குடிக்கும் தண்ணீருக்கே இன்று கஷ்டப்படும் நாம் சுவாசிக்கும் சுத்தமான காற்றுக்கும் கண்டிப்பாக கஷ்டப்பட வேண்டியவரும். அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் ஆர்ட்டிஸியல் குளோரோபிளாஸ்டிக்குகளில் இருந்து ஆக்சிஜனை செயற்கையாக தயார் செய்து சிப்புகளாக மாற்ற முயலும் ஒரு இளம் பெண் வீஞ்ஞானியின் கதைதான் இது.)

நிகிதாவுக்கு இப்போது ஒரே ஒரு குறிக்கோள் மட்டுமே இருந்தது. அது கொஞ்சகாலம் முன்பாக கிடைத்த டார்ஜட் ஆகும். அதை முடிப்பதற்கு என்று டெட்லைன் என்று எதுவும் இல்லை. முகத்தில் முக்குத் துவாரங்களில் சொருகி வைத்திருந்த ட்யூபுகளை சற்று கீழ இறக்கிவைத்து, அவள் கூசுலில் சர்ச் செய்துகொண்டு இருந்தாள். புதிய கண்டுபிடிப்புகளை செய்துகாட்டக்கூடிய ப்ரெயின் (brain) அவளுடையது என்று எப்போதும் கிரீன் ஸடார் கம்பெனி முதலாளி நரேந்திரன் சொல்லுவார். அவர் அப்படிச் சொல்லும்போது, ஒரு வறண்ட புன்னகை அவள் உதடுகளில் தவழ்ந்துகொண்டிருக்கும்.

என்றாலும், பொழுது விடியும் வரையில் செய்யும் இந்த வேலையில் அவ்வப்போது மூக்கில் உட்கார்ந்திருந்த தடிமனான மூக்குக்கண்ணாடி அவளை அவ்வப்போது தொல்லை செய்துகொண்டிருந்தது. நீண்ட தலைமுடி அவள் செய்துவந்த வேலைக்கு தடங்கலாக இருந்தபோது, பேனும், பொருடும் அதில் பெருகியபோது, ஒரு தடவை இல்லை அவள் முடியை வெட்டிக்கொண்டது. இப்போது முடியில்லாத அவள் தன்னைப்போலத்தான் என்று ரோகித் சொல்லுவான்.

நிகிதாவுடைய இப்போதைய லட்சியம் இதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. கொடிய காட்டில் எப்படியென்றால் வெளிச்சம் பேருக்கு மட்டுமே குறைச்சலாக வரும் கோரமான காட்டில் அதன் பசுமையில், கொஞ்சநேரமாவது அந்த மரங்களுக்கு இடையில் நடக்கவேண்டும். மரங்கள் மழைபெய்து பச்சை நிறத்தில் இருக்கவேண்டும். அங்கே அருவி தழுவின பாசம் நிறைந்த பாறையில் ஒரு மணிநேரமாவது இருக்கவேண்டும். வேண்டாம்.. ஒரு நிமிடநேரம் சுத்தமான காற்றை சுவாசித்தால் போதும் இதயம் நிரம்பும்வரை சுவாசிக்கவேண்டும்..

சிறு வயதில் அவளுடைய கனவு நல்ல சம்பளம் கிடைக்கும் ஒரு வேலையாக இருந்தது. அம்புட்டான் பொட்டியில், ஓட்டைகளில் இருந்து ஒழுகும் கூரைவீட்டில் இருந்து ஒரு விடுதலை.. சிபாரிசுகள் பிடித்துத்தான் அவள் இந்த இடம் வரை வந்தது. பாதி தூரம் இருந்த அப்பக்காட்டிலும், தகரச்செடிகளுக்கு இடையிலும் அவள் நடுநடுவே போய் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு வந்தாள். எல்லோரும் அவளுக்கு ஒரு அதிபுத்திசாலித் தனம் இருப்பதாக சொல்லத் தொடங்கியது அப்போதில் இருந்துதான்.. மழை பெய்தால் அந்த புதுவாசனையைத் தேடி அவள் அந்த

மரங்களுக்கு இடையில் தலை சாய்த்து இருப்பாள். எறும்புகளும், ஈக்களும் ஊர்ந்து செல்லும்போது, பூச்சிகள் உயரத்தில் பறந்து செல்லும்போது, அவைகளைப் போலத் தனக்கும் சிறகுகள் இருந்திருந்தால் என்று அவள் ஆசைப்படுவாள். நிமிடநேரமாவது இந்த காட்டில் பறந்து திரியவேண்டும். என்று அவள் ஆசைப்படுவாள். இருட்டத்தொடங்கியவுடன், 'நிக்கி' என்று கூப்பிடுவது கேட்டு வீட்டுக்கு ஓடுவாள்.

இப்போது அவளுக்கு இரண்டு லட்சம் ரூபாய் சம்பளம் கிடைக்கிறது. ஆனாலும் என்ன மனம் திறந்து சுவாசிக்க முடியவில்லை. அம்புட்டான் பொட்டியில் ஒழுக்கும் ஓட்டை கூரைவீட்டில் இருந்து நகரத்தின் ப்ளாட்டின் மெத்மெத்தென்ற இந்த மெத்தைவரை வளர்ந்து வந்தது இன்றும் ஒரு சாபம்போல அவள் அனுபவித்து வந்தாள். அவளுக்கு அவளுடைய இதயத்தில் பச்சை நஷ்டமாகிப் போனது.

அவள் ட்யூபை இன்னொரு தடவை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டாள். தூசியும், புகையும் கலந்த ஒரு காய்ந்துபோன காற்று அவள் மூக்கைத் துளைத்தது. அவள் அந்த ட்யூபினுடைய அகலமான முனையால் மூக்கை மூடிக்கொண்டாள்.

ஆப்பிரிக்காவின் அடர்த்தியான வனங்கள் பற்றிய தகவல்களால் ஸ்கிரீன் நிரம்பியது. அவள் ட்யூபை இழுத்து, மாற்றி சுவாசிக்க முயற்சி செய்தாள். படங்களில் தோன்றும் பசுமைக்காடுகள் ஆக்சிஜனை உற்பத்தி செய்யமுடியாது என்பது சத்தியம். இந்த உண்மையை ஒரு திகைப்புடன் அவள் உணர்ந்தாள்.

மொபைல் போன் சிரித்தது. 'ஹலோ.. நிகி.. நீ இப்ப எங்க இருக்க? நான் இப்போ உனக்கு ஒரு மெசேஜ் அனுபிச்சிருந்தேன்.. நீ ப்ரியா இருந்தா படிச்சுப்பாரு'.

ரோகித்தான் அது. 'ரோகித்.. ஐ ஆம் பிசி நவ்', அவள் மொபைலை சுவிட்சாஓப் செய்து, ஸ்கிரீனைப் பார்த்தாள். கூகுலில் கேரளாவில் காடுகளைத் தேடியபோது, சைலண்ட் வாலிதான் முதலில் பார்த்தது. அந்தக் காட்டில் தன்னுடைய கனவை நனவாக்கும் இடம் இருக்கக்கூடும் என்று ஆவல்கொண்டு, அந்த இடத்திற்கு போக அவள் மனம் அலைந்தது.

மழைக்காடுகளைப் பற்றிய முணுமுணுப்புகள் ஆரம்பித்தபோதுதான் ரோகித் நிகிதாவுடன் ஆனந்தவல்லி என்ற பெண்தெய்வத்தைப் பார்க்கக் கிளம்பியது. ரோகித் கட்டாயப்படுத்தியதால் இஷ்டம் இல்லாவிட்டாலும் அவள் அங்கே போனது. காவி புடவையைக் கட்டிக்கொண்டு பயங்கரமாக சிரித்துக் கொண்டிருந்த அவள், நிகிதாவுக்கு உண்மையில் பத்ரகாளியை நேரில் பார்த்ததுபோன்ற உணர்வை உண்டாக்கியது. காலைத் தொட்டுக் கும்பிடும் மற்றதெல்லாம் முடிந்தபின், கம்பெனி காரில் திரும்பிவரும்போதுதான் நிகிதாவுக்கு மனம் அமைதியடைந்தது. 'இப்போ எப்படி இருக்கு?' ரோகித் கேட்டபோது, ஒரு புன்னகைதான் பதிலாக இருந்தது.

மறுநாள் ரோகித் அனுப்பியிருந்த மெசேஜை அவள் படித்துப்பார்த்தபோது, அவள் திடுக்கிட்டுப்போனாள். 'தெய்வம் சையனைடு சாப்பிட்டு தற்கொலை செய்துகொண்டாள்'. ராத்திரி ரோகித் கூப்பிட்டான். 'நீ இன்னிக்காவது என்கூட வா.. நாம இன்னிக்கு ராத்திரி கிளப்புக்குப் போகலாம்.. என்ஞாய் யுவர்செலஓப் நிகி வி ஹேவ் ஒன்லி எ லைஓப் டு எஞ்சாய் யு ஷூட் எஞ்சாய் லைஓப் டு டிரிங்க்! 'நெவர்.. ரோகித் எனக்கு புதிய ஷெட்யூல் இருக்கு.. புதிய டார்ஜட்டுக்கு டெட்லைன் தயாராக்கவேண்டும்.. நீங்கள் எல்லாரும் இப்போ உபயோகிக்கறது எங்களோட

கம்பெனி புராடக்ட்டைத்தான்.. நான் ராப்ப்கலா கஷ்டப்பட்டுதான் இப்படி ஒரு புராடக்ட் மார்க்கெட்டுக்கு வந்தது.. கேன்சரை குணமாக்க கொஞ்சமாச்சும் முடிஞ்சது என்றால் அதுவாவது நடக்கட்டும்..', நிகிதா தன்னுடையஷர்ட்டை ஒரு முறை இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு பேசி முடித்தாள்.

வாயுமண்டலத்தில் இருக்கும் காற்றை கொண்டுவந்து அதில் சில ரசாயணவேலைகளைசெய்து,நிகிதாவுடைய பாஷையில் ஆர்ட்டிபிசியல் ஆக்சிஜனை உற்பத்தி செய்யும் ஒரே ஒரு கம்பெனி கிரீன் ஸ்டார் ஆகும்.. இப்போது அதற்கு தேவை அதிகமாகிவிட்டது. இந்த கண்டுபிடிப்பின் மாஸ்டர் ப்ரெயின் நிகிதாவுடையது ஆகும். கம்பெனியில் சேர்ந்த முதல் மாதத்திலேயே இதை கண்டுபிடித்தற்கு பிரதிபலனாக மாத வருமானத்தில் ஒரு லட்சம் அதிகமாகக் காரணமானது. ஆனால், இந்த ட்யூப்தான் எல்லோருக்கும் கஷ்டமாக இருந்தது. மூக்கில் ட்யூபை சொருகிக்கொண்டு மூச்சு விடுவது எல்லோராலும் முடியாத காரியமாக இருந்தது. இதற்கு ஒரு தீர்வு கண்டுபிடிக்கவேண்டும் என்று நேரந்திரன் முதலாளி அவளிடம் சொன்னார். இதற்கு மட்டும் ஒரு மாற்றுவழி கண்டுபிடித்துவிட்டால் கிடைக்கும் லாபத்தில் 25% நிகிதாவுக்குத்தான்.. அது போதும். இனி இந்த ஜென்மம் முழுக்க அவளுக்கு சுகமாக வாழலாம்.

ஆனால் இந்த டார்ஜட்டை கூகுலில் சர்ச் செய்து பார்த்தும் பலன் இல்லாதபோதுதான், அவள் தன்னுடைய இச்சா சக்தியைப் பயன்படுத்தியது. மொபைல் போன்களை 'சிப்பு'களுக்கு மாற்றிய அதே ஐடியாவைதான் அவள் இங்கேயும் பயன்படுத்தினாள். ஆனால் அதை எப்படி செய்வது? ஆர்ட்டிபிசியல் குளோரோப்ளாஸ்ட்டுகளில் சில மேஜிக்கல்

அப்ரோச்சுகளை செய்யவேண்டி இருக்கும். அவள் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள். ட்யூப்பை மறுபடி ஒரு தடவை இழுத்து, மறுக்கிவிட்டுக் கொண்டு அவள் அந்த டார்ஜட்டுக்கு டிசைன் செய்துமுடித்த ராத்திரி ரோகித்துடைய போன்கால் அவளைத் தேடி வந்தது. ஒரு மூச்சிரரைப்புடன் அவன் கேட்டான். 'நீ வரமாட்ட இல்லியா? உன்னோட டார்ஜட்டும், தெருப்புமுதியும், மண்ணாங்கட்டியும்.. கடைசியில் ஒன்றும் நீ கண்டுபிடிக்கப் போறது இல்ல.. யு ஆர் மேட்.. நான் இங்க தனியா இருக்கேன்.. ஐஆம் அலோன்.. கம் வித் மி.. வரியா இல்லியா? இப்பவே சொல்லனும்.. கோபத்துடன் போனைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, சிப்புகளைப் பற்றிய விவரங்களை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் அவள்.. நள்ளிரவு இரண்டேமுக்கால் போல அவளுக்குஅந்த புராஜக்ட்டுக்கான பதிலும் கிடைத்தது. தூக்கம் கண்ணை சொக்கிக்கொண்டு வந்ததால் லாப்டாப் மேலேயே தலையை வைத்து அவள் தூங்கிப்போனாள்.

காலை ஒன்பதரை மணிக்கு solution உடன் கிளம்பிய அவள் மனதில் என்றும் இல்லாத ஒரு பரவசம் நிறைந்திருந்தது. 'ரோபோட்டுகளைவிட பெரிய கண்டுபிடிப்புதான் இது! இந்த கண்டுபிடிப்புக்காக தனக்கு ஏதாவது விருதுகூட கிடைக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது', நினைத்துக்கொண்டாள் அவள். கம்பெனி காரில் உட்கார்ந்திருந்த அவள் தன்னுடைய கண்டுபிடிப்பை மீண்டும் ஒரு தடவை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டாள். இனி கம்பெனி கடைகளில் கூட்டம் அதிகமாகும். சுத்தமான காற்றுக்காக அலைந்து திரிந்து இந்த புகையையும்,, தூசியையும் வண்டிவண்டியாக மண்டிக்கிடக்கும் இந்த அசுத்தமான காற்றை சுவாசித்து நோயாளிகளாகும் மனிதர்களுக்கு

இது பெரிய உதவியாக இருக்கும். வாகனங்களுடைய அதிகப்படியான வேகத்தைக் குறைக்கச் சொல்லி சிக்னல் வந்தபோது, டிரைவர் காரை மெதுவாக ஓட்டத்தொடங்கினான். அவன் காருடைய விளக்குகளைப் போட்டிருந்தான். பகல் இருண்டு புகையால் மூடியிருந்தது. ரோகித்துடைய மன்னிப்பு கோரும் ஐந்து மெசேஜ்கள் அவளை வந்து அடைந்திருந்தன. கண்கள் கனத்துப்போயிருந்தன. கால்களில் நீர் கோர்த்துக்கொள்ள ஆரம்பித்திருந்தது. மொபைல் சீட்டை பின்புறம் தள்ளி, சட்டென்று பெற்ற தாய் குழந்தையை மார்போடு அணைப்பதுபோல, லாப்டாப்பை அணைத்துக்கொண்டபோது, அவள் தன்னுடைய கைவிரல்களைப் பார்த்தாள். நிரந்தரமான பயன்பாட்டால் கைவிரல்கள் நீளமாக இருப்பது போலவும், கையுடைய நீளம் குறைந்து போயிருப்பதாகவும் அவளுக்குத் தோன்றியது. உயிரியல் வகுப்பில் விலங்கியல் ஆசிரியர் சொல்லியிருந்த வார்த்தைகள் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. 'நாம் பயன்படுத்தாத உறுப்புகள் வளராமலும், அதிகமாகப் பயன்படுத்தும் உடல் உறுப்புகள் வளரவும் செய்யும். உதாரணம் நிக்டிடிடீவ் மெம்பரைன்'. அவளுடைய கைவிரல்களைப் பார்த்தபோதுதான் அவள் இதைப் பற்றி சிந்தித்தாள். போகிற காலம் எப்படி இருக்கும்? அவள் சிந்தனை செய்தாள். இனி இதற்கும் சேர்த்து எதையாவது கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தால் அப்புறம் இயற்கை என்று இருப்பதே இல்லாமல் போய்விடும்.. மொபைலில் அவள் பார்வையை செலுத்தினாள். லாப்டாப்பை நிமிர்த்தி வைத்தாள். கைகள் வலிக்க ஆரம்பித்தது. ஒரு இசைக்கருவியை வாசிக்கும் லாவகத்துடன் அவள் ஒவ்வொரு எழுத்தின் மீதும் கைகளால் தொட்டுப்பார்த்தாள். அவளுடைய இதழ்களில் ஒரு மந்தகாசம் பூத்தது..

கம்பெனிக்கு சென்று பாசுக்கு முன்னால் லாப்டாப்பை வைத்தாள். அவர் அதை எடுத்துப் பார்த்தார். முதலில் அவர் முகத்தில் தோன்றிய பிரகாசம் கொஞ்சநேரத்திற்கெல்லாம் குரூரமாக மாறியது. அவருடைய நரம்புகள் புடைத்தன. கோபத்தால் கண்கள் வெளியில் தெறித்து விடும்போல மாறின. முகம் வெளிறிப்போனது. இந்த முகபாவம் நிகிதாவை பெரிதாக ஒன்றும் பாதித்துவிடவில்லை. அவர் முழுவதும் படித்துப்பார்க்கக்கூட முடியாமல் அலறினார். 'கெட் அவுட்'.

அவள் பாறைபோல நின்றாள். 'ஐ சே யு கெட் அவுட்', அவர் மீண்டும் கத்தினார். கோபத்தில் கர்ஜித்த அவர் அவள் முகத்துக்கு நேராக வீசிய லாப்டாப் அவள் முன்னால் வந்து விழுந்தது. அவள் அதீத பாசத்தோடு அதை எடுத்து நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டு, வெளியில் நடந்தாள்.

வெளியில் வந்து டாக்சி ஸ்டாண்டை நோக்கி அவள் நடந்தபோது, எதிரே வந்த வயதானவர் முணுமுணுத்தார். 'மூக்கில வைக்கற வாயுவை கண்டுபிடிச்சது யாரு? நாசமாத்தான்போக.. என்ன புகை! ஹ்ஹோ.. ஹ்ஹோ..!'

டாக்சியில் ஏறிய அவள் லாப்டாப்பை நிமிர்த்தி வைத்து வாசிக்கத்தொடங்கினாள்.

மழைக்காடுகள்

'மழைக்காடுகளில் மழை நூலாக பெய்யும். சில சமயங்களில் அங்கே பனியும் பெய்யும். சிலந்திவலைகளில் பனித்துளிகள் அலங்கார வேலைகள் செய்யும். புல்லின் நுனிகள் பனித்துளிகளால் கிரீடம் சூட்டிக் கொள்ளும். ராத்திரிகளில் அருவிக்கரையில் 'சில்' வண்டுகள் சத்தம் போடும். தவளைகள் கத்த ஆரம்பித்துவிடும். கூட்டுக்குத்

ஓவியம்:ஜேகே

திரும்பிவரும் பறவைகளின் சத்தம் காற்றில் மெதுவாகக் கரைந்துபோகும். நரிகளுடைய சின்னதான ஊளையிடல் முனகல்களாக கேட்கும். இன்னும் சில கர்ஜனை செய்யும். என்றாலும், சுத்தமான காற்றை சுவாசித்துக் கொண்டே கிடைக்கும் அந்த மரணம் எத்தனை இனிமையானதாக இருக்கும்!.

தான் ஓரிஜினலாக கண்டுபிடித்து வைத்திருந்த டார்ஜெட்டை காட்டாமல் இதைக் காட்டியது அவளுக்கு ஆசுவாசத்தை தந்தது. உரக்க வாய்விட்டு லாப்டாப்பில் இருந்ததை படித்து முடித்த அவளைப் பார்த்து டிரைவர் கேட்டான். 'எங்கே மேடம் போகணும்.. மழைக்காட்டுக்கா?'

இடுக்கியிலோ பாலக்காட்டிலோ என்ன எங்கயாவது ஒரு மழைக்காட்டில் கொண்டுபோய் இறக்கிவிடுங்க..

எதுக்காக மேடம் அங்க போறது?

எனக்கு கொஞ்சம் சுத்தமான காத்தை சுவாசிக்கணும்.

அதுக்கு ஏன் மேடம் அங்க போகணும்?

கிரீன் ஸ்டாருடைய புதிய ப்ராடக்ட்.. இந்த ட்யூப்பை மூக்கில் ஃபிட் செஞ் சாப்போதுமே..

'அது தான் உலகத்துக்கு செய்த மகா பெரிய பாவம்', என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. அவனுடைய மூக்கில் இருந்து நீண்டு வந்த ட்யூப்புகள் அவளைப் பார்த்து பல் இளிப்பது போல அவளுக்குத் தோன்றியது.

'இவனும் இரைதான்.. புதிது புதிதாக கண்டுபிடிப்புகள் தோன்றத்தோன்ற இயற்கையும், கிராமங்களும் எல்லாம் வளர்ச்சி என்னும் மிருகத்திற்கு இரைகள்.. இன்று கிராமங்கள் இரையாக நகர மயமாக்கலில் மனிதர்களும் இரைகள்தான்.. வளர்ச்சி சுட்டுப்பொரித்த கசப்பு சுவையுடைய விஷமான தானியங்கள்.. எல்லாம் இரைகள்.. தூரத்தில்.. வெகுதூரத்தில் மழைக்காடுகள்.. சுத்தமான காற்று.. அவளை வரவேற்றன... லாப்டாப்பில் கதை சொல்லத் தொடங்கினாள்.

நீட்சி

சாந்தா தத்

ஒவியம்: ரெ.ரணி

“சாதுகள் இல்லையடி பாப்பா...” தொலைக் காட்சிச் சேனல் ஒன்றில் எட்டு வயதிருக்கும் சிறுமி உருகி உருகிப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“சாதுகள் நா என்னமா...” அதே வயதுராணி கேட்டாள்... முகமெல்லாம் கேள்விக் குறிகளாய்...

“சாதினா... அது வந்து... அது...” அவளுக்குப் புரியும் வகையில் எப்படிச் சொல்வதெனத் தெரியவில்லை மகேஸ்வரிக்கு... அகராதி போல் அச் சொல்லின் ஒற்றை வார்த்தைப் பொருள் நிஜமாகவே அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

“இல்லையடின்னா தெரியும். பாப்பான்னா அதோ அங்க பாடறது... அப்புறம் நான். அந்த சாதுகள் மட்டும் தான் புரியல.. அந்தப் பாப்பாவுக்குத் தெரியும் போல...”

“அவளுக்கும் தெரியாதுடி...”

“தெரியலன்னா ஏம்மா பாடறா...? வேற ஏதாவது பாடலாமில்ல...”

“இந்த வாரம் முழுக்க பாரதியார் பாட்டு தான் பாடணும்னு சொல்லியிருப்பாங்க போல..! பாரதியார் உனக்குத் தெரியுமில்ல..?”

“..தெரியுமே...” ராணியின் முகத்தில் பெருமிதத் திரட்சி..!

“..பெரிய பொட்டு... மீசைல்லாம் இருக்குமே... எங்க ஸ்கூல் புகல் கூட போட்டோ இருக்கு. பாட்டெல்லாம் எழுதுவார்னு எங்க மில் சொல்லியிருக்காங்க...”

“அவரே தாம்மா. ஓடி விளையாடு பாப்பான்னு நீ கூட எப்பவும் பாடிட்டிருப்பியே.. அது அவர் எழுதினது தான்..”

“அப்ப அந்தப் பாட்டையே அந்தப் பாப்பா பாடியிருக்கலாமில்ல.. அர்த்தம் தெரியாத பாட்டெல்லாம் எதுக்குப் பாடணுமாம்..?”

அதற்கும் பதிலில்லை இவளிடம்.. கடந்த வாரம் “ரா ரா... சரஸகு ரா ரா...” என ஒரு சிறுமி பாடியது மனதில் வந்து மல்லுக் கட்டியது.

“தெரியலயாம்மா...? சரி... நான் கேட்டதுக்கு இன்னும் நீ பதிலே சொல்லலையே... சாதிகள்னா...? சொல்லு...” அச் சொல்லைச் சரியாய் ஞாபகம் வைத்து மிகச் சரியாய் உச்சரித்து நச்சரித்தாள் ராணி.

“விட மாட்டியாடி.... உம்... இப்ப உன் ஃபிரண்ட் ஜானு அவள் அப்பா அம்மா தம்பி தங்கைன்னு எல்லோருமா ஒண்ணா இருக்காங்க இல்ல... நீ நான் அப்பாவும் அப்படித்தானே... இதைக் குடும்பம்தான் சொல்வாங்க.. இதுவே ரொம்பப்

பெரிசா பெரிய கூட்டமா இருந்தால் எப்படி அடையாளப் படுத்தறது... இந்த சாதிக்காரங்க... அந்த சாதிக்காரங்கன்னு...” ஏதோ உளறிக் கொண்டிருக்கிறோம் என அவளுக்கு அபத்தமாய் பட்டது. இந்த விளக்கம் அக் குழந்தையின் உணர்வுகளில் எவ்வளவு தூரம் படிந்திருக்குமென்பது சந்தேகம்தான்..

“சரி... அப்ப அதெல்லாம் யார் பிரிச்சாங்க..? எப்படிப் பிரிப்பாங்க..?”

“போடி.....ரொம்பத்தான் படுத்தறே. பெரியவளானப்புறம் அதெல்லாம் நீயே புரிஞ்சுப்பே. இப்ப போய் ஹோம் ஓர்க் பண்ணு. ஓ...அப்பவே முடிச்சுட்டே இல்ல... சரி... இன்னிக்கு கிளாஸ்ல நடந்த பாடத்தைப் படி...”

“ போம்மா... சரியாச் சொல்லத் தெரியல உனக்கு.. அப்பா அழகாச் சொல்வார்...”

எந் நேரத்திலும் புயல் தன் திசையைத் தாக்கலாம் என எதிர்பார்த்திருந்த கணினியுடனான குமரேசன் தோளைப் பற்றிய மகளை நெளியாத குறையாய் நோக்கினான். “இப்ப என்ன வேணும் ராணிக்குட்டிக்கு?... அம்மாவுக்கு சொல்லத் தெரியாத அந்த விஷயம் தானே...?”

“ எப்படிப்பா...?” இரு மீன்களுள் வியப்புக் கடல்..! “ நான் இன்னும் கேட்கவே இல்லையே?”

“கண்ணாமூச்சி விளையாடறப்ப உன் ஃபிரண்ட் ஒரு ரும்ல இல்லன்னா இன்னொரு ருமுக்குப் போய் தேடறதில்லையா நீ..? அது போல் தான்.....”

“என்னப்பா நீங்க..... கண்ணாமூச்சி யாராவது வீட்டுக்குள்ள விளையாடு வாங்களா?”

“ஓ... அதெல்லாம் வெளியில் போய்

வினையாடறதுண்டா நீங்கள்லாம்...!” அவனின் அந்த ஆச்சரியம் இப்போது அவளுக்குப் புரியவில்லை. ஆனாலும் அதைப் பற்றி அலட்டிக் கொள்ளாமல் தன் ஆரம்ப ஐயத்திலேயே குறியாக இருந்தாள். “சாதின்னா என்னப்பா..? அம்மா சொல்றது எனக்குப் புரியல...நீங்களாவது சரியாச் சொல்லுங்கப்பா...” அவன் கையைப் பிடித்து உலுக்கினாள்

“அம்மா சரியாத்தாம்மா சொன்னாங்க. உனக்குதான் அதைப் புரிஞ்சுக்கற வயசில்லே.. நான் சொல்றேன்... கவனமாய் கேட்டுக்க... நாம் இருக்கும் இந்தச் சமூகம்... அதான் உலகம்... அதில் தனித் தனியா நிறைய குழுக்கள் இருக்கு.. தெரியுமா அந்த அமைப்புகளுக்கெல்லாம் பெயர் வேணுமில்லையா... அதைத் தான் சாதினனு...”

“ஐயோ கடவுளே...!” மகேஸ்வரி தலையிலடித்துக் கொண்ட வேகம்... இவன் நெற்றியைத் தடவிக் கொண்டான்

“ நல்லாத் தான் இருக்கு குழந்தைக்கு நீங்க விளக்கும் லட்சணம்..சமூகமாம்... குழுவாம்... அமைப்புகளாம்... பெயராம்! நானே பெட்டர். போங்க. இங்க வாடி. உன் சந்தேகமெல்லாம் அப்புறம் தீர்த்துக்கலாம். ஒழுங்காச் சாப்பிட்டு விட்டு தூங்கற வழியைப்பாரு. எப்ப விடியும்னு காத்திருக்காப்பல ஸ்கூல் பஸ் வந்து வாசல்ல நின்னுடும்...”

“ஆமாம்மா... போய் சமத்தா தூங்கு... கொஞ்ச நாளில் அதெல்லாம் நீயே புரிஞ்சுப்பே...’ பரிஷுடன் அவள் தலையை நீவி விட்டான் குமரேசன்.

“நானைக்கு ஸ்கூல்ல எங்க மிஸ் கிட்ட கேட்டுக்கறேன். அவங்க எனக்குப் புரியறாப்பல அழகாச் சொல்வாங்க...” திடமான நம்பிக்கை அவள் குரலில்..!

படுத்த கணத்தில் உறங்கி விட்டாள் ராணி. இவர்களுக்குதான் வரவில்லை.. அவள் வைத்த புள்ளிகள் முற்றுப் பெறாக் கோலமாய் எண்ணங்களில் நெளிந்து இழைந்தபடி...

“துருவித் துருவிக் கேள்வி கேட்கும் குழந்தைகள் வரமா சாபமானனு தெரியலே...” சிரித்தான் குமரேசன்.

“நல்ல காலம்... ஒத்தைப் பிள்ளையோட போச்சு...”

“அப்ப சாபம்தாங்கறே.....”

“அப்படின்னு இல்லே... இந்த ரெண்டுங்கெட்டான் வயதில் எப்படிப் புரிய வைக்கறதுங்கறதுதான் இப்ப பிரச்சனையே.. என்ன செய்யறது... ஒரு ஆர்வக் கோளாறுன்னுதான் சொல்லணும்.. இவள் வயதில் நானும் இப்படி தான்.. எங்கப்பா அம்மவை எப்ப பார்த்தாலும் எப்படியெல்லாம் நச்சரிச்சிருக்கேன் தெரியுமா. இப்ப இவ கேக்கறாளே..... இதுவும் நடந்திருக்குன்னா நம்புவீங்களா...”

மலரும் நினைவுகளை அவள் ஆசை ஆசையாய் பகிர்ந்து கொள்ளத் திரும்பிய போது... அவன் தூங்கி விட்டிருந்தான்..

அவளைத் தூங்க விடாமல் பால்ய ஞாபகங்கள்...

பெயருக்குத் தகுந்தாற் போல் ராஜ பாட்டையாய் அகன்று விரிந்து கிடந்த ராஜ வீதி...! கன கம்பீரமாய் விஸ்தரித்திருந்த அச்சாலை முகப்பில் கச்சபேஸ்வரர் கோயில்..... மத்தியில் குமர கோட்டம்... எதிர்த்தாற் போல் கல்யாணச் சத்திரம்... இருமருங்கும் போட்டோ ஸ்டூடியோக்கள்... கடைகள்... கதராடை விற்பனை நிலையங்கள் திண்ணை வீடுகள்... இத்தனையும் வரிசை கட்டியும் “ டிராஃபிக் ஜாம்” என்பதே அறியாத அந்த விசுவரூபச் சாலையைக்

கடந்துதான் பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டும்.. அன்றாடம் நடக்கும் பாதைதான்.... ஆயினும் அது ஒரு பேரதிசயமாய் தான் இருந்தது மகேஸ்வரிக்கு.. “எவ்வளவு பெரிய ரோட்டும்மா...!” “என்னடி இன்னிக்குதான் இங்க புதுசா வந்தாப்பல... காஞ்சீபுரம்னாலே கோயில் பட்டுப் புடவை சங்கர மடத்துக்கு அடுத்து இந்த ராஜ வீதிதானே பிரசித்தம்...!” சலிப்பிலும் பெருமிதம் தெரியும் அம்மாவின் குரலில்..

அதுவும் பங்குனி உத்திரம்... கருடசேவை சமயங்களில் ராஜ வீதி ஆரவாரக் கொண்டாட்டத்தில் குதூகலித்துப் பொங்கும்!. பொய்க்கால் குதிரை கரகாட்டம் மயிலாட்டம்... பூத பூதகி பொம்மைகள் பஜனைக் குழுக்கள் பாண்டு வாத்தியங்கள்... நாதஸ்வர இசை...வண்ண ஒளியும் ஒலியுமாய் வாண வேடிக்கைகள்... இப்படியான கோலாகல அணிவகுப்புகளுக்குப் பின்னால் தோரணையாய் கம்பீரமாய் சாமி வீற்றிருக்கும் பிரம்மாண்டமான வாகனங்கள் ராஜ வீதியில் அசைந்து அசைந்து ஊர்ந்து செல்லும் வைபவத்தைக் காண ஊரே அங்கு திரண்டு விடும்! அவர்களிடையே ஒரு குட்டித் தேவதையாய் அம்மாவின் கைப் பிடித்துக் கொண்டு பட்டுப் பாவாடையும் ஜிமிக்கியும் குஞ்சலமும் கனகாம்பரமும் மினு மினுக்க இள விழிகள் கரு வண்டுகளாய் உருள உருள வேடிக்கை பார்ப்பாள் மகேஸ்வரி... ஆயிரம் கேள்விகளால் துளைத்தெடுத்தபடி....! இவ்விதமாய் தான் ஒரு முறை...அச் சந்தேகமும்...

“சாமி ஜம்முனு எவ்வளவு அழகா உட்கார்ந்திருக்கார் இல்லம்மா... சாமி கூட ரெண்டு பேர் இருக்காங்களே... அதாம்மா சாமிக்கு கற்பூரம் காட்டி பிரசாதமெல்லாம் தராங்களே.. அவங்களுக்குப் பதிலா சாமியைத் தோள்

தூக்கிட்டிட்டுருக்காங்களே, அவங்க போய் அங்க உட்காரலாமில்லே?... கையெல்லாம் எப்படி வலிக்கும் பாவம்...!” வாகனத்தைத் தோளில் சுமந்திருந்த ஆட்களைச் சுட்டிக் காட்டினாள்...

ஆடிப் போனாள் அம்மா. “ தப்புடி...” நறுக்கெனத் தலையில் குட்டினாள். இப்படியெல்லாம் பேசக் கூடாது. அதுக்கெல்லம் மடி ஆச்சாரமா இருக்கணும் தெரியுமா..?”

“ அவங்க... இவங்க... ரெண்டு பேருமே மேல சட்டையில்லாம தானே இருக்காங்க... பின்னே....?”

“சும்மா இருடி. அதெல்லாம் பெரியவளானப்புறம்தான் உனக்குப் புரியும். வளவளன்னு பேசிட்டிருக்காம சாமி கும்பிடு...”

இந்த “பெரியவளானப்புறம் தானாப் புரியும்” சமாளிப்பு எல்லாச் சமயங்களிலும் ஆபத்தாந்தவனாய் கை கொடுத்தது.. சுவரில் பொட்டு வைத்து கணக்கு வைக்கும் நெய்க்கார துலுக்காணத்துடன் நெய் வாங்கியபடி ஊர்க் கதையெல்லாம் பேசும் அம்மா, அவள் தன் வீட்டு வாசற்படி தாண்ட விடாது கவனம் காப்பது... தபால்காரருக்கு தீபாவளிப் பட்சணங்கள் பகிரும் பரிவு மனமிருந்தும், பொட்டலத்தை நீண்டிருக்கும் அவர் கையில் கொடுக்கமல் மேலிருந்து தூக்கிப் போடுவது... இப்படி அநேக அநேக விஷயங்கள் குட்டி மகேஸ்வரியைக் குழப்பத்திலாழ்த்தி... விளைவாய் வினாக்கள் குதிக்கும் தருணங்களில் அம்மாவும் பாட்டியுமாய் அளிக்கும் விடைகள்...இத் தினுசில தான் “ அதெல்லாம் நீ பெரியவளானப்புறம்...”

குழப்பங்கள் சந்தேகங்கள் கேள்விகளுடனே அவள் வளர்ந்து அவர்களெல்லோரும் கட்டம் கட்டிய அந்த

பெரியவளானப்புறம் தானாய் தெரிவதும் நடந்து....பின் வந்த காலக் கட்டத்தில் சுய சிந்தனைக் காரணமாய்... குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து அவளுக்கு ஊட்டி வளர்க்கப்பட்ட நியதிகளினின்று அவள் சற்றே விலக முயன்று... மெல்ல மெல்ல நிறையவே மாறி... வேறு தளத்திற்குள் தன்னை நிறுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள் தான்.! ஆயினும் மகளின் அலை பாயும் எண்ணங்களுக்கு தெளிவான பதில் சொல்லவியலாமல் தவிக்கும் நிலை...

நான்கு மணிக்கு அழைப்பு மணி ஒலிக்க... வந்தாச்சு குட்டிப் பிசாசு... இப்ப என்ன புதுசாக் கொண்டு வரப் போறதோ... பயத்துடனே கதவு திறந்தாள். எப்போதும் போல் அம்மாவைக் கட்டிக் கொண்ட ராணியின் முகத்தில் களைப்பு தவிர வேறெதுவும் தொக்கி நிற்கவில்லை.. டீச்சரிடம் கேட்கப் போவதாய் சொன்னாளே... கேட்டாளா தெரியவில்லை அது குறித்துக் கேட்கவும் பிரியப்படவில்லை. சும்மாக் கிடக்கும் சங்கை ஊதிக் கெடுப்பானேன்...!

முகம் கழுவி மஞ்சள் வண்ணக் கவுனில் அழகான சாமந்திப் பூவாய் வந்தவளிடம் பட்டாணிச் சுண்டல் தட்டைத் தந்தாள்.

“எங்க மிஸ்ஸைக் கேட்டேம்மா... அவங்க சொல்றாங்க... சாதிகள் இல்லையடி பாப்பான்னு பாரதியாரே சொல்லிட்டாரே. அப்ப இல்லன்னு தானே அர்த்தம்...அப்புறம் என்ன சந்தேகமனு டவுட்டே இல்லாம ஸ்ட்ராங்காச் சொல்லிட்டாங்க மிஸ்.. ஆனா முதல்ல அப்படி ஒண்ணு இருந்தாத்தானே இப்ப இல்லாமப் போறதுக்கு?. அதான் என்னன்னு புரியவே இல்ல. போம்மா ..யாருமே சொல்ல மாட்டேங்கறீங்க...” உர்ரென்ற அவள் சிணுங்கல் முகம் பார்க்க வேடிக்கையாகவும் சற்றுக் கவலையாகவும்...

“அதான் உங்க மிஸ்ஸே

சொல்லிட்டாங்களேடி... அப்புறம் எதுக்கு இல்லாததைப் பற்றியெல்லம் யோசனை பண்ணிட்டு? சுண்டல் ஆறிப் போய்ட்டிருக்கு பார்... சாப்பிடு. நான் போய் பூஸ்ட் கலக்கறேன்...”

அம்மாவின் தலைப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு பின்னாலேயே சென்றாள் ராணி... சமையலறையொட்டிய பின் பக்க வராந்தாவில் பாத்திரம் தேய்த்துக் கொண்டிருந்த மீனாட்சி அந்த வேலை முடிந்து அவளுக்குக் கொடுத்த சுண்டலைச் சாப்பிட்ட பின், அத் தட்டைக் கழுவி அரக்குத் தூள் விம் சோப் பிரஷ் கிளிப் வகையறாக்களுக்கான ஸ்டாண்டில் வைத்து விட்டு வந்தாள். அத்தனையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ராணி,

“மீனாட்சியம்மாவுக்கு அந்த பிளேட்ல ஏன் டிபன் தரேம்மா..?”

ஐயோ...வேதாளம் மறுபடியும் முருங்கை மரமா...?! எரிச்சலை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் சொன்னாள் “அப்பாவுக்கு உனக்கு எனக்கெல்லாம் தனித் தனி பிளேட்டானேடி.. அது போல்தான் மீனாட்சிக்கும்...”

“சரி... அவங்கதானே எல்லா பிளேட்டையும் கழுவுறாங்க... நம்மோடதெல்லாம் நீட்டாக் கூடையில் போட்டு உள்ள மேடையில் வச்சிட்டு, அவங்க பிளேட்டை மட்டும் ஏன் அங்க... பாத்திரம் தேய்க்கற இடத்தில் வைக்கறாங்க?” விளையாட்டு அவசரம் போலும்.. அதிசயத்திலும் அதிசயமாய் அதற்கு ஏனோ பதில் எதிர்பார்க்காமல் ஓடியே விட்டாள் ராணி. மகேஸ்வரி அக் கணம் வரை என்றுமே நினைத்தே பார்த்திராத வெகு இயல்பாகி விட்டிருந்த ஒரு அன்றாட நிகழ்வின் படிமத்தை போகிற போக்கில் கேள்வியாய் எறிந்து விட்டு....!

பெண்களும் நாடகமும்

நந்தினி

ஆண் உடலுக்குக் குற்றவுணர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது. ஆரம்பத்தில் ஆண் உயிரை உருவாக்கும் செயலில் தனக்குப் பங்கில்லையோ என்று சந்தேகம் கொள்கிறான். ஆகையால் உயிரை உருவாக்கும் செயலை தனக்கு உடைமையாக்க நினைத்து இயற்கையையும், பெண்ணையும் ஒன்றாகக் கருதுகிறான். இந்த உடைமையாக்கும் எண்ணமே ஆதிக்க உணர்ச்சியாக அமைகின்றது. இக்கருத்தை ஜமாலன் கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார். “கருவுறுதல் என்கிற செயலும் அச்செயலில் தனது பங்கு என்பது ஏதுமற்றதான ஒரு உணர்வுமே பெண்ணை ஆணிலிருந்து வித்தியாசப்படுத்தி மற்றவையாதலுக்கான அடிப்படையாக இருக்கிறது”¹ இவ்வாதிக்க உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடே பெண் தனித்துச் சுயமாகச் செயல்படுவதையோ, முடிவுகளையோ எடுப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் செய்கிறது. மற்றமையாக்கப் பட்ட பெண்ணினம் தனது அனுபவங்களை எழுதுதல் பெண் எழுத்து என்று சொல்ல படுகின்றது. ஆனால் தமிழ் நாடகத்தில் பெண்களின் நிலை என்ன?

நாடகத்தில் பெண்களின் நிலை:

தமிழ் நாடகங்களில் பெண்களின் பங்களிப்பு என்பது கணிகையர் என்று தனியாக வகை பிரிக்கும் மரபு காப்பிய இலக்கியமான சிலப்பதிகாரத்தில் மாதவியின் அரங்கேற்றம் மற்றும் தலைக்கோல் பட்டமளித்தது மூலம் நடைபெற்றதாக பேரா. ரவீந்திரன் கூறுவார். அதன்படி சங்க இலக்கியத்தில் பாணன், துடியன், கூத்தன் போன்ற நிகழ்த்துகலைஞர்களிடமிருந்து விறலியை

பெண் இச்சொல் உயிரியல் அடிப்படையில் இரு பாலினங்களில் ஒன்று என்பதைக் குறிக்கிறது. பெண்மை என்பது இருபாலினத்தில் ஒன்றின் குணங்களாக சமூகக்கட்டமைப்பில் வரையறுக்கப்பட்டவற்றைக் குறிப்பதாகும். பெண்ணியம் என்பது கருத்தியல் ரீதியில் அரசியல் சார்போடு இருபாலினங்களில் ஒன்று ஒடுக்கப்பட்டதை, மற்றமை (other) யாக்கப்பட்டதைக் விழிப்புணர்த்துவதைக் குறிக்கின்றது. பெண் எழுத்து, பெண்ணியம் என்பதெல்லாம் மற்றமையாக்கப்பட்ட பாலினம் தன் சிந்தனை வெளிப்பாட்டை எழுதுவதாகும். உடலுயிரியல் அடிப்படையில் பாலினங்களுள் இருக்கும் வேறுபாடுகள் இரண்டு பால் என்பதை உணர்த்துவது மட்டுமே. ஆண்மை, பெண்மை என்ற கருத்தியல்கள் (Ideology) நிலவுடைமைச் சமூக உருவாக்கத்திலிருந்து உருவாக்கப்பட்டவை. இந்திய தமிழ்ச் சமூகத்தில் மட்டுமல்லாமல் உலகெங்கிலும் உள்ள பண்பாடுகளில் பெண் இரண்டாம் தன்னிலையாகவே இருக்கிறாள். இயற்கையில் உயிரை உருவாக்கும் இயல்பு தான் பெண்ணினத்தின் அடையாளமாக ஆண்களால் பார்க்கப்படுகிறது. ஆண் உடலுக்கு இல்லாத பெண் உடல் பெற்றிருக்கும் இவ்வியல்பு முதலில்

நோக்கி சென்று இறுதியில் கணிகையர் என்ற பிரிவினர் கையில் கலை முழுவதும் தஞ்சமடைந்தது. சோழர்கள் காலத்தில் இது தேவதாசி மரபாகத் தழைத்தோங்கியது. ஆனால் விசயநகர காலத்தில் கணிகையர் என்ற பெயர் கைவிடப்பட்டு தேவதாசிகள் என்ற பெயர் வழங்கப் பட்டதாகக் கூறுவர் சதாசிவம் அவர்கள். மரபான தெருக்கூத்துக்கலையில் பெண்களின் வேடத்தையும் ஆண்களே வேடமிட்டு ஆடிவந்துள்ளனர். சேலம் பகுதியில் சில இடங்களிலும், தஞ்சை சந்தானம்மா போன்றவர்களும் தெருக்கூத்து ஆடி வந்துள்ளனர். மேடை நாடகக் கால கட்டங்களில் தேசிய போராட்டச் சூழலுக்கு ஏற்ப அன்றைய நாடகக் குழுவின் மகளிர் போராட்டச் செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

அடிப்படையில் நாடகவெளியாக இருந்தாலும், படைப்பு வெளியாக இருந்தாலும், தனது அனுபவங்களை படைத்துக் காட்டும் செயல் பெண்ணுக்கு ஒரு முகத்தை அதாவது அடையாளத்தை உருவாக்கிக் கொள்ள உதவுகிறது. உளவியல் அடிப்படையில் அதில் ஒரு வகையான திருப்தி (visual pleasure) ஏற்படுவதாக உளவியலாளர் லக்கான் கூறுவார். இந்த உளவியல் திருப்திதான் திரைப்படத்திலும் நாடகத்திலும் திரையிலும் மேடையிலும் தோன்றும் கதாபாத்திரத்தோடு வாசகனை பார்வையாளனை தொடர்பு படுத்துகிறது. இத்தொடர்பு வாசகர் பார்வையாளர் படைப்பைத் தன்னோடு தொடர்புபடுத்தி காட்சிப்புலன் வழியாகத் தனக்குத்தானே தொடர்பை ஏற்படுத்தி கொள்கிறார்கள். இத்திருப்திதான் படைப்பாளியைத் தன் படைப்புச் செயலோடு திருப்தி அடைய செய்து போராட்ட மனநிலைக்கோ அடுத்தக் கட்டச் செயல்பாட்டிற்கோ போகவிடாமல் செய்துவிடுவதாக ஜூலியா கிறிஸ்தவா பேட்டியொன்றில் குறிப்

பிடுகிறார். கலைஞன் தன்னை, தனது ஏக்கங்களை படைத்து மனநிறைவடைவது போலவே, கலை வாசகன் படைக்கப்பட்டப் படைப்பில் தன்னை அடையாளப் படுத்திக் கொண்டு நிறைவடைந்து விடுகிறான். இத்தகைய நிலையே பெண்களின் நாடகச் செயல்பாடுகளில் காணப்படுகிறது.

சமூக அமைப்பில் நடிகையின் பங்கு:

தந்தைவழிச் சமூக அமைப்பில் பெண்களுக்கு இரண்டு அடையாளங்களை முன்வைத்து வந்துள்ளனர். ஒன்று பத்தினி மற்றொன்று வேசி. இவ்விரண்டு அடையாளங்களும் ஆணுடனான பெண்ணின் பாலியல் உறவுநிலையில் உருவாக்கப்பட்டவை. பத்தினி என்ற தெய்வநிலையும், வேசி என்ற அதீத பாலியல் உணர்ச்சி நிலையும், ஆண் அச்சத்தின் வழி வந்த பெண் பற்றிய சிந்தனையின் வெளிப்பாடுகள். பெண் எழுத்தாளர்கள், நாடகக் கலைஞர்கள் குறிப்பாகக் கவனத்தோடு செய்ய வேண்டிய வேலை தனது அனுபவங்களை எழுத்தாக்கும், படைப்பாக்கும் முயற்சியில் இவ்விருமை எதிர்வை தகர்க்க வேண்டியுள்ளன. இதுவரையில் சமூகத்தில் கட்டமைக்கப் பட்ட பெண்ணின் பிம்பங்கள் யாவும் ஆண்களால் படைக்கப்பட்டவை. தாய்மை, பெண்மை என்பவை கொண்டாடப் படவேண்டியவை அல்ல. அது இயற்கை இயல்பு என்பதைத்தான் ஜூலியா கிறிஸ்தவா, ஜூடித் பட்லர், சீமோன் தபூவா போன்ற பெண்ணியலாளர்கள் பேசுகின்றனர். பெண்ணின் கருவுறுதல் தன்மையை வைத்துத்தான் தந்தைவழிச் சமூகத்தின் சாதி, இன, மதவாத அதிகாரக் கட்டமைப்புகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டமைப்புகள்தான் பண்பாடு என்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. பின் அமைப்பியலாளர் லக்கானின் கூற்றுப்படி பண்பாடுதான் மொழியாகக்

கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பண் பாட்டைத்தான் எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் மீண்டும் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இதையே ஜமால்ன் கூற்றும் வெளிப்படுத்துகிறது. “பண்பாடு என்பதை நாம் இப்படி வரையறுத்துக் கொள்ளலாம், ஒரு உடலினை சமூகத்திற்கு ஏற்ப முன் நிறுத்துவதற்காக அதன் மீது எழுதப்பட்டிருக்கும் ஒரு சங்கேதமொழி என்று. அதாவது, ஒரு உடலானது என்ன செய்ய வேண்டும்? எப்படி தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்? எதற்காக மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டும்? எதற்காகத் துன்பம் அடைய வேண்டும் என்பதை ஒரு கண்காணிப்புக் கருவி போலக் கண்காணித்து உடலை வழிநடத்தும் ஒரு எந்திரம். அதற்காக அது கண்காணிக்கும் ஒரு முக்கிய தளம் பாலியலாகும். பாலியலை ஒடுக்குவது அல்லது முறைப்படுத்துவதன் மூலம் பண்பாடானது சமூக அமைப்பை அதன் ஆதிக்க வடிவிலேயே காக்கிறது” 2

தமிழ் நவீன நாடகத்தில், குறிப்பாக பங்குபெறும் பெண்களை இரண்டுவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. ஆண் இயக்குநரின் குழுவில் பெண்கலைஞர்கள் அன்றிலிருந்து இன்று வரை நாடகங்களில் பங்குபெறுபவர்களாக இருக்கின்றனர்.

2. அவர்களிலிருந்து உருவாகிய சில பெண்கலைஞர்கள் மட்டுமே சில படைப்புச் செயல்களில் ஈடுபடுகின்றனர். அதுவும் கூட முழுமையான பெண் சார்ந்த படைப்புகளாக இல்லாமல்; நான் உள்பட தங்கள் அடையாளங்களை வெளிப்படுத்துவதற்காக மட்டுமே நடைபெறுவதாக நின்றுவிடுகின்றனவோ என்பதில்தான் வருத்தம் மேலடுகிறது. பொதுவாக நாடகக்கலையில் பங்கேற்கும் பெண்களின் பங்களிப்பு எல்லாம் திருமணத்திற்கு முன்பு வரை மட்டுமே.

குடும்பம் அதன் சார்ந்த சமூகம், குறிப்பாக நாடகத்தில் ஈடுபடும் பெண்களின் மீதான மரியாதை இன்மை போன்ற காரணங்களால் பெண்கள் பங்கேற்பு இன்றும் குறைவான நிலையில்தான் காணப்படுகின்றது. தமிழின் நவீன நாடகத்தின் தொடக்கக் காலகட்டமான எண்பதுகளிலிருந்து செயல் படும் பழைய பெண் நாடகக்கலைஞர்களும் வெகு சில படைப்புகளையே படைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார். அது மட்டுமாவது நடக்கின்றதே கோடைமழையைப் போல்!. உதாரணத்திற்கு அ.மங்கை, கலைராணி, பிரசன்னா ராமசாமி போன்றவர்கள். இன்றைய நிலையில் புதிய தலைமுறையில் ஜானகி அந்தோனி கடந்த சில மாதங்களில் ஒரு நாடக நிகழ்வை நிகழ்த்தி இருக்கிறார். அது தவிர எப்போதும் போல் ஆண் இயக்குநர்களின் நாடகச் செயல்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. அதில் வழக்கம் போல் பெண்கள் பெண்பாத்திரங்களின் தேவைக்கு நடிகைகளாக வந்து நடக்கின்றனர்.

பொதுவாகச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண் பற்றிய பிம்பம் எப்படி வரையறுக்கப் பட்டுள்ளதோ அந்நிலையில் தான் நாடகங்களில் வரும் பெண் கதாபாத்திரங்களும் படைக்கப்படுகின்றன. இலட்சியப் பெண்களான சீதை, கண்ணகி, மணிமேகலை போன்ற பாத்திரங்கள் சமூகக் கட்டமைப்பில் ஏற்கனவே காணப் படக்கூடிய வகைமாதிரி பாத்திரங்கள். இவ்வாறு படைக்கப்படும் கதாபாத்திரங்கள் சமூக அமைப்பில் எத்தகைய நிலையில் ஒரு பெண் செயல்படுவாளோ அத்தகைய நிலையில் பெண்பாத்திரங்கள் உருவாக்கப் படாமல் சராசரியான பெண்ணின் நிலையைப் பிரதிபலிக்காமல் சென்றுவிடுகின்றன.

இன்று பெண்கள் மீது நடக்கும் வன்முறைகள் யாவும், தான் விரும்பும் பெண் தன்னை விரும்பியே ஆக வேண்டுமெனும் ஆதிக்கவுணர்ச்சியில் நடக்கின்றன.

அடிப்படையில் பெண் அதீத பாலியல் விருப்பு கொண்டவள் என்ற எண்ணம் சராசரி மனநிலையில் ஊடகங்களின் வழிக் கட்டமைப்புகின்றது. பெண்ணுக்கென்று தேர்ந்தெடுக்கும் மனநிலை இருக்கக்கூடாது. இது தனக்கான துணை தெரிந்தெடுப்பதில் மட்டுமல்ல. தான் விரும்பிய துறையைத் தெரிந்தெடுக்கும் உரிமையும் கூட ஆணை சார்ந்து இருக்க வேண்டிய அவலமே தொடர்கிறது. ஏனெனில் அப்படி தெரிந்தெடுக்க ஆரம்பிக்கும்போது சமூக அமைப்பின் சாதி, மத, இனவாத கட்டமைப்பு சீர் குலையும் என்பதில் அடங்கியுள்ளது. பெண்ணை பற்றிய மரபுவழித் தொன் மங்கள், கதைகள் எல்லாம் இவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. இரு பாலினத் தவர்க்கும் பாலியல் விருப்ப உச்சம் ஆணுக்கொன்றாகவும் பெண்ணுக் கொன்றாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. உளவியல் பெண்ணியலாளர்கள் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று இணையானது என்கின்றனர். அடிப்படையில் ஆணின் பாலியல் விருப்பம் வெளியேற்றப்பட வேண்டியது. ஆனால் பெண்ணுக்கு அகநிலையில் அமைவது. அதனாலேயே பெண்களின் புறத்தோற்றம் ஆணை தொந்தரவுக் குள்ளாக்குவதாக மனக் கட்டமைப்பைச் சமூகம் ஏற்றி வைத்துள்ளது ஆண்களின் மனநிலையில். அதற்காகவே பெண்ணை கட்டுப்படுத்தவும் செய்கின்றது. பெண் எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் இது குறித்த புரிந்துணர்வை; விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதை டோரில் மொய் என்ற பெண்ணியலார் கீழ்வருமாறு கூறுகிறார், “As politically motivated critics, feminists will try to make the political context and implications of their work explicit precisely in order to counter the tacit acceptance of patriarchal power politics which is so often presented as intellectual ‘neutrality’ or ‘objectivity’”³

காலனித்துவ ஆட்சியின் போதுதான் பெண்களின் உரிமைகள் குறித்த சிந்தனை இந்தியாவில் வளர்ந்தது. ஆரம்பத்தில் பெண்களுக்கான சொத்துரிமை, மறுமணம் உரிமை, கல்வியுரிமை போன்றவற்றின் பேரில் ஆரம்பித்தன. ஆரம்ப காலகட்ட எழுத்தாளர்களான பாரதி, பாரதிதாசன், கு.பா.ரா., புதுமைப்பித்தன் போன்றவர்கள் நாடகங்கள் எழுதியுள்ளனர். (வள்ளி, கந்தன் கயிறுகள், காதல் மொழி, வீரத்தாய், அகலிகை, பெண் இருதயம், வாக்கும் வக்கும் - தமிழ் நாடகங்களில் பெண்ணியம், செண்பகம் ராமசாமி வைரத்தமிழ். காம்) பின்பு சமவுரிமை என்ற இரண்டாம் அலை பெண்ணியம் உருவானது. இரண்டாம் அலை பெண்ணியம் குறித்த நாடகங்களுக்கு உதாரணமாக இந்திராபார்த்தசாரதியின் மழை, போர்வை போர்த்திய உடல்கள், காலயந்திரங்கள் போன்றவற்றைக் கூறலாம். அம்பையின் பயங்கள், ஆற்றைக்கடத்தல், சே.இராமானுஜத்தின் வெறியாட்டம், இ.பா.வின் கொங்கைத்தீ, மு.ராமாசாமியின் துர்க்கிர அவலம் இன்குலாபின் அவ்வை போன்ற நாடகங்கள் ஆணைப் போலவே பெண்ணும் போராட்டக் குண முடையவளாக சமநிலையில் இருக்க வேண்டிய மூன்றாம் அலை பெண்மைய வாதம் அதிகாரத்தைக் கையில் எடுப்பதாக இருந்தன. நான்காம் அலை பெண்ணியம் என்பது சமநிலையில் பல்வேறு கலாச்சாரம், பண்பாட்டுச் சூழலைப் புரிந்துகொண்டு, காதல் அன்பை காமத்தைப் புரிந்துகொண்டு, இரு பாலுக்குரிய உரிமைகளையும் குடும்ப அமைப்பிலும், சமூக அமைப்பிலும் ஏற்படுத்தும் நோக்கத்துடன் வளர்க்கப்பட வேண்டும் என்கின்றனர். அடிப்படையில் முதல் அலை பெண்ணியம் சமவுரிமைகளை கேட்டபோதும் குடும்பம், பொதுவெளி என்ற பிரிவினை ஏற்றது. இரண்டாம் அலை பெண்ணியம் பொதுவெளியில் பெண்கள் பங்குப் பெற்றபோதும் பதவி, ஊதியம் போன்ற நிலையில் இருந்த

சமத்துவமின்மையைக் கேள்விக்குட்படுத்தியது. ஒரு வகையில் மார்க்சிய வர்க்க படிநிலைகளை ஏற்றுக் கொண்ட நிலையில் இருந்தன. மூன்றாம் பெண்ணியம் ஆதிக்கவுணர்வை பெறுவதாக இருந்தது. நான்காம் நிலையில் உடலை அரசியல் பூர்வமான சமூகக் கட்டமைப்பைத் தகர்க்க நினைத்து உருவமைத்தனர். இதை இணைய இதழ் ஒன்றில் மீராபாரதி என்பவர் நான்காம் அலை பெண்ணியத் தேவை என்னும் கட்டுரையில் எழுதியுள்ளார்.

ஐமாலன் அவர்களும் பெண்ணியம் வரையறுக்கப்படுவதன் மூலம், பேசப்படுவதன் மூலம் உலகளவில் அதிகாரத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கை உருவாக்க முடியும் என்கிறார். குடும்ப அமைப்பை, மனித இனப்பெருக்கத்தைத் தடைசெய்வதல்ல பெண்ணியம். ஆண் பெண் உடல் என்று எந்த உடலையும் அடக்கி ஒடுக்கும் அதிகாரத்தைத் தகர்க்கவே பெண்ணியம் குறித்தும், பெண் இருப்புக் குறித்தும் மீண்டும் விவாதிக்க வேண்டியுள்ளது. “பெண்ணியம் என்பது பெண் முதன்மைவாதம் அல்ல. அதிகாரமற்ற சமத்துவ நிலைக்கான வெளியே”⁴ என்கிறார் ஐமாலன். எதிர் எதிர் கருத்துகள் இல்லாமல் எந்த ஒரு பண்பாடும், மொழியும், இனம், பாலும் இருக்க முடியாது. ஆனால் ஒன்றையொன்று தாழ்வு உயர்வு என்று ஒடுக்கநிலைக்குச் செல்லாமல் சமநிலையில் வைத்துப் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய தேவையைச் சிந்திக்க வேண்டும். இனக்குழு நிலையிலிருந்து நிலவுடைமைச் சமூகத்தையும், நிலவுடைமைச் சமூகத்திலிருந்து முதலாளியச் சமூகத்தையும், முதலாளியச் சமூகத்திலிருந்து உலகமயம் என்று உருவாகி இருக்கும் இன்று, உலகளாவிய பார்வையில் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. ந.முத்துசாமி, சே.இராமானுஜம், பேரா.இரா.இராசு, பிரளயன், மு.ராமசாமி, கி.பார்த்திப ராஜா, முருகபூபநீ,

வேலுசரவணன், சண்முக ராஜா போன்ற ஆண்களுடன் நாடகங்களில் பங்கெடுத்த பெண்களும் ஆரம்பகாலகட்டத்தில் நாடகங்கள் செய்பவர்களாக காந்திமேரி, ஜெய லெட்சுமி, சந்தானம்மா, ஜீவா, செண்பகம்ராமசாமி, அ.மங்கை, கலைராணி, பிரசன்னா ராமசாமி போன்றவர்கள் தவிர, இன்று மேற்கூறிய ஆண்களுடன் நாடகப் பங்களிப்பில் கலந்துகொள்ளக் கூடிய ஜானகி, நந்தினி, ரூபா, பிரியங்கா, அருணா போன்றவர்களும் கல்லூரி அளவில் செயல்படுகின்றனர். தனிப்பட்ட முறையில் இன்றைய பெண்களின் நாடகப் பங்களிப்பும் செயல்பாடும் நிகழ்கின்றன. தனிப்பட்டு பெரிய அளவில் பெண்களின் நாடகவெளிப்பாடு என்பது கேள்விக்குரிய நிலையில் உள்ளது. குடும்பம் மற்றும் பிற சமூகக் காரணங்களும், வேலைவாய்ப்பும் அவர்களைத் தொடர்ந்து நாடக வெளியில் செயல்பட எத்தகைய அளவிற்கு சாதகமான சூழலை ஏற்படுத்தும் என்பது தெரியவில்லை. அதை வளர்த்தெடுக்க வேண்டிய நிலையில் மூத்தத் தலைமுறையினர் எத்தகைய உதவிகள் செய்வார்கள் என்று தெரியவில்லை.

உதவிய நூல்கள்:

1. நவீன தொன்மங்களும் நாடோடிக்குறிப்புகளும், ஐமாலன், புலம் வெளியீடு, சென்னை
2. இதுவரை 16, இணைய இதழ், நான்காம் அலை பெண்ணியம் தேவை, மீராபாரதி
3. *The Kristeva reader*, Toril Moi, Newyork Colombia university press
4. *Feminist, female, feminine*, Toril Moi, *The Feminist Reader*

மக்களின் அதிகாரமும் உலகமயமாதலும்

லாவண்யா சத்யநாதன்

2

வணிகர்களாகத்தான் வந்தார்கள். எஜமானர்களானார்கள். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆங்கிலேய அரசானது வரலாறு, காந்தி என்ற கல்லுளிமங்கன், ரயிலிலிருந்து வெளியேற்றியவனை இந்திய நாட்டைவிட்டே வெளியேற்றியதும் வரலாறு முப்புறம் கடல் சூழ்ந்த இந்திய தீபகற்பத்து மக்கள் கடல்நீரிலிருந்து உப்பெடுக்க ஆங்கிலேய அரசு தடைவிதித்தும் வரலாறு. பிரிட்டிஷ் உப்பை இறக்குமதி செய்ததும் வரலாறு. உப்புக்கு வரி விதித்ததும் வரலாறு.. காந்தியடிகள் 1931ல் தண்டியில் உப்புச் சத்யாக்கிரகம் செய்ததும் வரலாறு..

வரலாறு திரும்பத் திரும்ப நிகழ்கிறது. மீண்டும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் -முன்பு பிரெஞ்சுக்காரன் தனியாய் வந்தான். ஆங்கிலேயன் தனியாய் வந்தான் டச்சுக்காரன் தனியாய் வந்தான். போர்த்துகீசியன் தனியாய் வந்தான்.. இப்போது எல்லாரும் சேர்ந்து வருகிறார்கள். தேசப்பற்றும் தேசியமும் உலகவணிகத்தை தடைசெய்ய முடியாதென்ற அறிவிப்புடன் வருகிறார்கள்.. உலகமயமாதல் ஒன்றுதான் உய்ய வழியென்று உரக்கக் கூவி வருகிறார்கள்.. வறுமையை ஒழிக்க. வளத்தைப் பெருக்க வருகிறோமென்கிறார்கள். சுதேசி இயக்கத்தை சுயலாபக்கூடாரமாக மாற்றியவர்கள் வரவேற்கிறார்கள்.

மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி இந்திய வரலாற்றின் விகாசம். டாக்டர் மன்மோகன்சிங் வகையரா இந்திய வரலாற்றில் விபத்து.

மக்களை தேசமாக இணைப்பது கலாச்சாரம். பணமல்ல. வெறும் உபயோகப் பொருட்களல்ல. கலாச்சார மென்பது மக்களின் அன்றாட இயல்பு வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகள் அனைத்து மென்கிறார் அமெரிக்க அறிஞர் ஜான் டூயி.

நம்பிக்கைகள், வாழ்முறைகள், மொழி, மனித உறவுகள், தனிமனித சமூக உடன் பாடுகள் உரசல்கள், பொருளாதார முறைமைகள், அரசியல் கருத்துக்கள், சுதந்திரம், அவற்றின் மீதான மக்களின் மதிப்பு அனைத்தும் கலாச்சாரமாகும். இவைகள் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுபவை.. தனித்தன்மை கொண்டவை. இத்தகைய வேறுபாடுகளுக்கும் தனித்தன்மைக்கும் பூகோளமும் வானிலையும் கூடக் காரணமாயிருக்கின்றன. அலெக்சாண்டரிலிருந்து அடால்ப் ஹிட்லர் வரை அரசனும் அரசியல்வாதியும் உலகைத் தன் ஆளுகைக்குக்கீழ் கொண்டுவர அயல் நாடுகளின்மீது படையெடுத்தார்கள். அது ராணுவப் படையெடுப்பு. அரசியல் ரீதியான உலகமயமாதல்.

1980களில் துவங்கிய உலகமயமாதல் வணிகப் பேரரசர்களின் திக்விஜயம். சர்வதேசக் கம்பெனி முதலாளிகளின் சாம்ராஜ்யங்களை விஸ்தரிக்கும் வணிகப் படையெடுப்பு. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி பாளையக்காரர்களை பங்குதாரர்களாக்கிக் கொண்டு பிரிட்டிஷ் அரசானது. தண்டல்காரனை தாசில்தாராய் நியமித்து வரி வசூலிக்கும் வலிமை பெற்றது.

தற்போது அதற்கிணையாக சர்வதேச

கம்பெனிகளின் பேரரசர்கள், மூன்று நிறுவனங்களின் உதவியை நாடுகிறார்கள்.. அவை,

1. பன்னாட்டு வணிக நிறுவனம். (World Trade Organization)

2. உலக வங்கி (World Bank)

3. பன்னாட்டு நிதி நிறுவனம் (International Monetary Fund)..

இந்த மூன்று நிறுவனங்களும் நிதி சார்ந்தவை. இவைகளின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் நீதி சார்ந்தவையல்ல..

இவை சொல்வது, வளரும் நாடுகளில் வறுமையை ஒழிக்கவேண்டும். வருவாயைப் பெருக்கவேண்டும்.

இவை ஆதரிப்பது வறுமையை வளர்க்கும் வருவாயைக் குறைக்கும் பன்னாட்டு கம்பெனிகளின் சுரண்டல். ஐ.எம்.எப்பும் உலகவங்கியும் இந்தியாவிற்கு கடன் தரும் நிறுவனங்கள்.. கடனைத் தருவது திரும்ப பெறுவதோடு இந்த நிறுவனங்கள் நிற்பதில்லை. கடனாளி நாடுகளின்மீது தங்கள் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை நிபந்தனைகளாகத் திணிக்கின்றன.. அதனால் இந்தக் கட்டுரை ஐ.எம்.எப்., இந்தியாவுக்கு விதிக்கும் கடன் நிபந்தனைகள், ஐ.எம்.எப். இந்தியாவுக்குள் நுழைக்கும் பன்னாட்டு கம்பெனிகள் குறித்த தகவல்களை முன்வைக்கிறது.

3

ஐ.எம்.எப் 1944ல் துவங்கப்பட்டது. ஏறக்குறைய 150 நாடுகள் உறுப்பினர்கள். ஐ.எம்.எப்பை ஒரு கூட்டுறவு சொஸைட்டியாக அல்லது ஒரு கூட்டு வணிகக் கம்பெனியாக உருவாக்கலாம். உறுப்பினர் நாடுகளின் முதலீடு மற்ற உறுப்பினர் நாடுகளுக்கு கடனாகத் தரப்படுகிறது.

வரவு செலவுகள் டாலர்களிலிருக்க

வேண்டும். கடன் சொஸைட்டியில் ஒரு உறுப்பினருக்கு ஒரு ஓட்டுதான் உண்டு. ஆனால் இங்கு ஒரு டாலருக்கு ஒரு ஓட்டு. அதிக டாலர்கள் முதலீடு செய்த நாட்டுக்கு அதிக ஓட்டு.. அமெரிக்கா 20+ சதவீதம் முதலீடு செய்திருக்கிறது. பிரான்ஸ், பிரிட்டன், ஜெர்மனி அடுத்த நிலை முதலீட்டாளர்கள்.

அதிக முதலீடு செய்திருப்பதால் பன்னாட்டு நிதிநிறுவனத்தின் கடன் கொள்கைகளை, அதற்கான நிபந்தனைகளை மறைமுகமாக அமெரிக்கா தீர்மானிக்கிறது. ஐ.எம்.எஃப்.இன் நிபந்தனைகளில் சில,

1. தொழிலாளர்களின் ஊதியங்களைக் குறைக்க வேண்டும்: வறுமையென்பது அடிப்படைத் தேவைகளைக்கூட நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாத இயலாமை.. வருவாய் பற்றாக்குறை. ஊதியத்தைக் குறைத்தால் வறுமை ஒழியும் என்பது உலகமயமாதலின் புதுப் பொருளாதார ரெசிபி.

2. இந்திய பொதுச் சொத்துக்கள் பாதுகாப்புத் திட்டம்: இந்தியதேசத்தின் பொதுச் சொத்துக்களைத் தனியார்மயமாக்கவேண்டும். பொதுச் சொத்துக்கள் அரசுக்குச் சொந்தமானவை... இந்தியா ஜனநாயகநாடு. சர்வாதிகார நாடல்ல.

மன்னராட்சி நடக்கும் நாடல்ல. இந்திய அரசின் சொத்து இந்தியப் பெரும்பான்மை மக்களின் சொத்து. அதை தனியார்மயமாக்கச் சொல்லும் ஐ.எம்.எப். இந்தியப் பெரும்பான்மை மக்களின் உரிமைகளை, குடியாட்சியில் மக்களின் அதிகாரத்தை, சிறுபான்மைத் தனியாரிடம் ஒப்படைக்கச் சொல்கிறது. இது வெறும் பொருளாதார தனியார்மயமாக்கல் மட்டுமல்ல. இந்திய மக்களின் அரசியல் உரிமைகளில் தலையீடு என்பதும் ஆகும்.

இதற்கு நம் ஆட்சியாளர்கள் ஆட்சேபணை தெரிவிக்கவில்லை. மாறாக ஐ.எம்.எப்பின் உத்தரவுகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. விமானநிலையங்கள் தனியார் மயமாக்கப்படுகின்றன. ஏர்போர்ட் அதாரிட்டி ஆப் இந்தியாவின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள விமான நிலையங்கள் தனியார் கட்டுப்பாட்டில் வருகிறது. ஆர்க்கியலாஜிகல் சர்வே ஆப் இந்தியாவின் கட்டுப்பாட்டிலிருக்கும் அருங்காட்சியகங்கள் தனியார் கட்டுப்பாட்டில் வருகின்றன.

உழைக்க ஆராய்ச்சி நடத்த தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி நிறுவனம். அருங்காட்சியகத்திற்கு டிக்கட் போட்டு காசு பார்க்க தனியார் நிறுவனமா? அத்தனையும் கதர்சட்டை காவிச்சட்டை கைங்கர்யம். மன்மோகன்சிங் வகையறா மகாத்மியம்..

3. விவசாயிகள் பெருவாழ்வுத் திட்டம்: வேளாண்மை இடுபொருட்களுக்கான மான்யங்களை இந்திய அரசு வழங்குவதை நிறுத்த வேண்டும். விவசாயிகள் பதினாறும் பெற்று பதினெட்டும் செத்து பெருவாழ்வு வாழும் திட்டம். (கடன்களிலிருந்து மீளமுடியாமல் 2005 முதல் ஒரு லட்சம் விவசாயிகள் தற்கொலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்)

ஹைடி ஹைடி என்றொரு நாடிருக்குதாம்.

அது அமெரிக்க முன்னாள் அடிமைகளின் சந்ததிகள் வாழும் நாடாம். அங்கே நெல்லுப் பயிர் நல்லா வெளையுமாம். அந்த நாட்டே ஒரு சமயம் ராஜா, ஒரு சமயம் மந்திரி ஆட்சி நடக்குமாம். ரெண்டு பேர் ஆட்சியிலேயும் வெவசாயிக்கு மான்யம் தருவாங்களாம். அதை ஐ.எம்.எப். நிறுத்தவெச்சதாம். குடியானவங்க கையிலெ காசில்லாம ஏரைப் பூட்டலையாம். அதுக்கடுத்த வருசம் அரிசிக்குப் பஞ்சம் வந்ததாம் ஐ.எம்.எப்.. அமெரிக்காவுலேருந்து இறக்குமதி பண்ணச் சொல்லிச்சாம். அட்ரா சக்கை அமெரிக்க கம்பேனிக்கு அடிச்சதாம் யோகம் லாபம்..! கதையா சொல்லிகிட்டிருக்கேன்..... தலைய ஆட்டிக் கேட்கிட்டு இருக்கீங்க... நெசம்யா... இதுதான்யா உலகமயமாதல்... ஐ.எம்.எஃப். ஸ்டைல்.....!

4. வங்கிகளின் வராக்கடன்கள் இல்லாமல் செய்யும் திட்டம் :

1. இந்திய ரிசர்வ் வங்கி, வங்கிகள் துவங்க குறைந்தபட்ச மூலதனம், வங்கிகளைத் திறக்க லைசென்சுகள், வங்கிகள் திறக்கப்படும் ஊர்கள் குறித்து கடுமையான இன்னபிற விதி முறைகளை கடைப்பிடிக்கிறது.
2. இந்திய வங்கிகள் அனைத்தும் ரிசர்வ் வங்கியின் விதிமுறைகள், மேற்பார்வை, தணிக்கைகளுக்கு உட்பட்டவை. இந்திய ரிசர்வ் வங்கி அரசின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் சார்ந்து முன்னுரிமைக் கடன்களை நிர்ணயம் செய்கிறது. டெபாசிட்டுகள் கடன்கள், வராக்கடன்கள், அந்நியச் செலாவணி, வராக்கடன்கள் டெபாசிட்டுகள் மூலதனம், இரகசிய தற்காப்பு நிதிமதிப்பு முதலிய விவரங்களையும் விகிதாச்சாரங்களையும் தற்சமயம் இந்திய ரிசர்வ் வங்கி கண்காணிக்கிறது.
3. இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின்

கட்டுப்பாடுகளை நீக்கவேண்டும்.

4. சிறுசிறு தனியார் வங்கிகளை அனுமதிக்கவேண்டும்.
5. அவை சுதந்திரமாக வியாபாரம் செய்யவேண்டும்.

இந்த நிபந்தனையை ஏற்றால் வங்கிகளுக்கு வராக்கடன்களிருக்காது,, ஏனென்றால் வங்கிகளே இருக்காது. திவாலாகிவிடும்! அமெரிக்காவில் கடந்த 15 ஆண்டுகளில் சுமார் 25 சிறு வங்கிகள் திவாலாகிவிட்டன.. இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் அதிகாரங்களை முடக்குவது இந்த நிபந்தனையின் சாராம்சம்.

5. அம்மா குடி ஐயா குடி தாராள தண்ணீர் திட்டம்: இந்திய அரசு (எந்தக் கட்சி அரசாக இருந்தாலும்) தண்ணீர் விநியோகத்தை இந்தியதனியார் கம்பெனிகளுக்குத் தந்துவிடவேண்டும்.. இந்த நிபந்தனை செயல்படுத்தப்பட்டால் என்ன நடக்கும்? பொலிவியா நாட்டில் தண்ணீர் விநியோகம் சூயஸ் என்ற பிரெஞ்சுக் கம்பெனிக்குத் தரப்பட்டது. தண்ணீருக்கான கட்டணம் அரசு விதித்த கட்டணத்தைவிட நான்கு மடங்கிலிருந்து ஏழு மடங்குவரை உயர்த்தப்பட்டது. ஒரு வீட்டுக்கான குழாயிணைப்புக் கட்டணம் 500 டாலர்கள். கட்டணம் செலுத்தமுடியாத லட்சக்கணக்கான மக்கள் குடிக்க, குளிக்க, குண்டிகழுவத் தண்ணீரில்லாமல் செய்தது பிரெஞ்சுக் கம்பெனி. இப்படி ஒரு அவலம் நடந்த பிறகும் ஐ.எம்.எப் இந்தியாவில் தண்ணீர் விநியோகத்தை தனியாருக்குத் தரவேண்டுமென்று நிபந்தனை விதிப்பது தான் வேடிக்கை.

6. தொழில் தகராறுகள் ஒழிப்புத் திட்டம்: அர்ஜெண்டைனா 1977 என்றொரு திரைப்படம். இதன் அடிப்படை ஒரு உண்மைச் சம்பவம். கம்யூனிஸ்டுகள்

என்ற சந்தேகத்தின்பேரில் நான்கு அப்பாவிகள் சிறையில் சித்திரவதை செய்யப்படுகிறார்கள். அவற்றில் ஒன்றுக்குப் பெயர் வாட்டர் போலோ. ஒரு பேரலில் தண்ணீரை நிரப்பி அதில் கைதி மூச்சுத் திணறி திக்குமுக்காடும்வரை அவன் முகத்தைத் தண்ணீரில் அமிழ்த்துவார்கள் போலீஸ்காரர்கள். இதற்கு சங்கேதப் பெயர் வாட்டர் போலோ. அதுபோல தொழிலாளிகளை அடிமைகளாக்குவதற்குப் பெயர் LABOUR FLEXIBILITY.

1. நிரந்தரத் தொழிலாளர்களைக் குறைப்பது.
2. அவர்கள் செய்யும் பணியை ஒப்பந்த தொழிலாளர்களுக்குத் தருவது.
3. ஓவர்டைம், மருத்துவக் காப்பீடு, வைப்புநிதி ஆகியவைகளை கம்பெனி முதலாளிகள் சேமித்துக் கொள்வது.
4. எந்த தடையுமின்றி தொழிலாளர்களை பணிநீக்கம் செய்வது.
5. நீதிமன்றம், தொழிலாளர் நலத்துறை பணிநீக்கம் செய்யப்பட்டவரை மீண்டும் பணிக்கமர்த்தச் சொல்லி உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கக்கூடாதென்று புதிய 'தொழிலாளர் சட்டங்களை இயற்றுவது..
6. தொழிலாளர் நலச் சட்டங்களை வணிக்கம்பெனிகள் கடைப்பிடிக்கிறதா என்னும் ஆய்வு செய்யும் லேபர் இன்ஸ் பெக்டர்களுக்குத் தடை விதித்தல். இதற்குப் பெயர் LABOUR FLEXIBILITY. இந்த திட்டத்தின் பல அம்சங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டுவிட்டன இனி லேபர் இன்ஸ்பெக்டர் தொழிற்சாலைகளுக்குச் சென்று ஆய்வு செய்யும் அதிகாரம் இல்லை. தங்கள் நிறுவனத்தில் தொழிலாளர் நலச்சட்ட மீறல்கள் இல்லை என்று முதலாளிகள் சுய சான்றிதழ்களை தொழிலாளர் நலத்துறைக்கு சமர்ப்பிப்பார்கள். இது

பறக்கும் பிரதமர் மோடி உபயம்.. ஐ.எம். எப்பின் நிபந்தனைகளின் பொருள் என்ன?

1. வணிகநிறுவனங்களின் ஊதியம், பணிநேரம் முதலியவை அரசின் அதிகாரத்துக்கட்பட்டவை. ஐ.எம்.எப். அரசின் அதிகாரத்தை தொழிலாளர்களுக்குக் கெதிராகத் திருப்புகிறது.
22. இந்திய தேசத்தின் பொதுச் சொத்துகளின் மீதான உரிமையை தனியாருக்கு தரச்சொல்கிறது.
3. நீராதாரங்கள் பஞ்சாயத்து யூனியன் துவங்கி மத்திய அரசின் அதிகாரம் வரை அடங்குபவை. அதை தனியாருக்கு தாரைவார்க்கச் சொல்கிறது.
4. இந்தியத் தொழிலாளர் துறையின் அதிகாரத்தை செயலற்றதாக்குகிறது.
6. இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் அதிகாரத்தை தடை செய்கிறது. உண்மையில் ஐ.எம்.எப்பின் நிபந்தனைகளின் விளைவுகளென்ன? அரசின் அதிகாரங்களை தனியாருக்கு மாற்றுகிறது. மக்கள் நல அரசு என்னும் மரத்தை ஒவ்வொரு கிளையாய் வெட்டிச் சாய்க்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் சில பகுதிகளில் துக்கம் விசாரிக்கப்போனால், பெரிய காரியத்துக்குப் போய்வந்ததாகச் சொல்வார்கள். அதைப் போல், ஐ.எம்.எப். இந்தத் திட்டங்களை STRUCTURAL ADJUSTMENT PROGRAMME என்றழைக்கிறது. வான்கோழி பிரியாணி தின்றுவிட்டு வந்து சம்மந்தி வீட்டில் விருந்தென்று கழுக்கமாக நாம் சொல்வதில்லையா? அதைப்போல நம் சுதேசி ஆட்சியாளர்கள் இதையெல்லாம் சீர்திருத்தமென்றும் வளர்ச்சியென்றும் நம்மிடம் கதைக்கிறார்கள்.

கிராமங்களில் முற்காலத்தில்

அவசரத்துக்குப் பெரும் பணம் புரட்ட நேர்ந்தால் நிலத்தை அடமானம் வைப்பார்கள். அதில் ஒருவகை அடமானத்துக்குப் பெயர் அநுபோக பாத்தியம் அல்லது சுவாதீனக் குத்தவை.. (USUFRUCTUARY MORTGAGE) அடமானம் எழுதித் தரப்பட்ட நிலம் கடன் கொடுத்தவரின் பயன்பாட்டுக்குட்படும். அநுபவித்துக்கொள்வார். கடனாளி கடனைத் திருப்பித் தந்தவுடன், கடன் தந்தவர் நிலத்தைவிட்டு வெளியேறுவார். இத்தகைய அநுபோக பாத்திய அடமானத்துக்கும் STRUCTURAL ADJUSTMENT PROGRAMME க்கும் என்ன வித்தியாசம்? விவசாயி அடமானம் வைப்பது. அவருடைய சொத்து. ஐ.எம்.எப் அடமானம் வைக்கச் சொல்வது இந்திய மக்களின் வாழ்வுரிமைகள், சொத்துக்கள். கிராமத்தில் கடனைத் திரும்பப்பெற்றவர் அறுவடை முடிந்ததும் நிலத்தைவிட்டு வெளியேறுவார். ஆனால்,

சர்வதேசக் கம்பெனிகள் வெளியேறுமா?

4

அதைப் பிறகு யோசிப்போம். அதற்கு முன்னால் மன்மோகன்சிங் வரவேற்ற, ஆதரித்த சில கம்பெனிகளின் யோக்யதையைப் பார்ப்போம். வால்மார்ட்; அமெரிக்காவிலேயே நியூயார்க் மாநிலம் அனுமதி மறுக்கும் வணிகநிறுவனம். சிலே நாட்டில் அபராதம் விதிக்கப்பட்ட நிறுவனம். வட அமெரிக்க நாடுகள் வராதேயென்று கதவை மூடிய நிறுவனம். இதன் வருகையை நாடெங்கிலும் மக்கள் எதிர்த்தார்கள்.

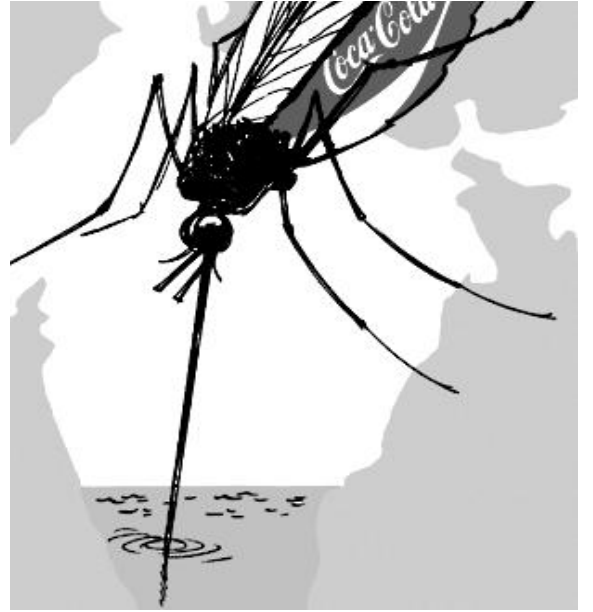
தமிழக முதலமைச்சர் தடுத்தார். மேற்குவங்க முதலமைச்சர் மம்தா பேனர்ஜி எதிர்த்தார். ஆனால் மன்மோகன்சிங் சளைக்காமல் வால்மார்ட்டை வரவேற்றார்.. வால்மார்ட் வந்தால் வேலை வாய்ப்புகள்

பெருகுமென்றார். உண்மைதானா?. இந்த நிறுவனத்துக்கு 5000 கடைகளிருக்கின்றன. சுமார் 1.5 லட்சம் தொழிலாளர்கள் வேலை பார்க்கிறார்கள். 2015ல் இந்தக் கம்பனியின் லாபம் 488 கோடி டாலர்கள். இவ்வளவு லாபம் வரும் கம்பெனியில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் நிலை என்ன?

1. ஊதியமில்லாத ஓவர்டைம்
2. மணிக்கணக்கில் கூலி
3. சில நாடுகளில் குழந்தைத் தொழிலாளர்களைப் பணிக் கமர்த்துதல்
4. தொழிலாளர்களுக்கு மருத்துவக் காப்பீடு கிடையாது.
5. பெண்களைப் பணிக்கமர்த்துமுன் கர்ப்ப பரிசோதனை (பலநாடுகளில் மருத்துவச் செலவும் விடுப்பும் தர வேண்டும். அவற்றைத் தராமலிருக்க கர்ப்ப பரிசோதனை!)
நம் நாட்டில் மளிகைக்கடையில் வேலை செய்பவர்கூட குறைந்த பட்சம் வாரக்கூலி வாங்குகிறார். வால்மார்ட் மணிக்கூலி தருகிறது. (இந்த மணிக்கூலி வணிக நடைமுறை இந்தியாவுக்குள் நுழைக்கப்படுகிறது. இதனால் வேலை வாய்ப்பு பெருகுமா? யூனியன் கார்பைட் கெமிக்கல் ஆலையில் (போபால்) சுமார் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு விஷவாயுக் கசிவு நிகழ்ந்தது. பலியானவர்களின் எண்ணிக்கை 3000க்கும் அதிகம்.. பாதிப்படைந்தவர்கள் லட்சத்துக்கும் மேல். அதன் தலைமை அதிகாரி ஆண்டர்சன் எப்படி, யாருடைய உதவியுடன் இந்தியாவை விட்டு தப்பித்துப்போனார்? பல வளர்ந்த நாடுகளின் கடுமையான சட்டங்களைத் தவிர்க்கத்தான் அந்தக் கம்பெனி இந்தியாவுக்கு வந்ததாகவும் தகவல்களுண்டு..

சட்டச் சிக்கல்கள் காரணமாக அந்தக் கம்பெனி மீது நடவடிக்கையெடுக்க முடியவில்லை என்ற ஒரு கருத்து சொல்லப்பட்டது.. இந்திய உயிர்களைப் பலிவாங்கிய ஒரு கம்பெனி தண்டிக்கப்

படவில்லை. அதன் சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்படவில்லை. மாறாக அந்தக் கம்பெனியை விற்க அனுமதித்ததைவிட வெட்கக்கேடு ஏதேனுமுண்டா? ஒரு விருந்தாளி தன் உறவினரிடம் கேட்டாராம். 'உங்க பிள்ளைகளில் நல்ல பிள்ளை யார்? உறவினர் சொன்னாராம். 'அதோ பாருங்கள், வீட்டுக் கூரைக்குத் தீ வைக்கிறானே அவன்தான் என் பிள்ளைகளில் நல்ல பிள்ளை' என.. யூனியன் கார்பைட் கம்பெனியை வாங்கியது யார்? டோ கெமிகல்ஸ்.. வியத்நாமில் அமெரிக்கப்படைகளால் வீசப்பட்ட நாபாம் குண்டுகளின் தயாரிப்பாளர்கள். வாங்க, துரை ஐயா வாங்க மேட் இன் இந்தியாவா என்ன தயாரிக்கப் போறீங்க?

கொகாகோலாவும் அதன் அண்ணன் மார்களும் 1989, 2002ல் தொழிலாளர் சட்டங்களை மீறுகிறதென்று, தொழிலாளர் தலைவர்கள் போராட்டம் நடத்தினர். அவர்களில் எட்டுப் பேர் காணாமல் போனார்கள். பலர் கடத்தப்பட்டதாகவும்

சித்திரவதை செய்யப்பட்டதாகவும் பதிவுகளிருக்கின்றன. நெஸ்லே, ஆப்பிள், நைக், அடிடாஸ், மான்சான்டோ கம்பெனிகள் தெற்கு ஆசிய நாடுகளில் குறைந்த கூலிக்கு குழந்தைத் தொழிலாளர்களை அடிமைகளாக நடத்தி வேலை வாங்குகின்றன. இதற்காக ஐவரி கோஸ்ட் என்னும் நாட்டில் அண்டை நாட்டுக் குழந்தைகளைக் கடத்திக்கொண்டு வந்து 50 டாலர்களுக்கு விற்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தோனேஷியாவில் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் செருப்பு தைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு செருப்பு தைக்க ஒரு டாலர் கூலி. அவர்கள் தைத்த செருப்பின் விலை 60 டாலர்கள். மரணவியாபாரிகள் அடியாள் வேண்டுமா? ஆட்களைக் கடத்தவேண்டுமா? பெண் ஊழியர்களைக் கற்பழித்துக் கொலை செய்யவேண்டுமா? அதற்கும் ஒரு போஸ்னியா புகழ் கார்ப்பரேட் நிறுவனம் இருக்கிறது. இது ஆப்கானிஸ்தானத்தில் வேருன்றியிருக்கிறது.

ஜெனரல் எலக்ட்ரிக் + பெக்டெல்; இந்திய அமெரிக்க அணுசக்தி ஒப்பந்தம் பெரும் சர்ச்சைக்குள்ளானது. இந்திய அணுசக்தி விஞ்ஞானிகளில் பலர் இந்த ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்தார்கள். இடது சாரிகளெதிர்த்தார்கள்.. நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களெதிர்த்தார்கள். ஆனால் மன்மோகன்சிங்கும் அவருடைய கட்சியும் ஒப்பந்தத்தை ஆதரித்தார்கள். அமெரிக்கா நிர்ப்பந்தம் செய்தது எதற்காக? ஜெனரல் எலக்ட்ரிக் பெக்டெல் கம்பெனிகளின் 100 கோடி டாலர் அணுசக்தி வியாபாரம் நடக்கவேண்டும். இந்தியா எக்கேடு கெட்டாலென்ன? மன்மோகன்சிங் மோடி எல்லாம் முகமூடி.

5

எல்லா மக்களையும் எல்லாக்காலங்களுக்கும் முட்டாள்களாக்க

முடியாது. வளர்ச்சிக்கு உலகமயமாதல் தேவை. வளரும் நாடுகளுக்கு ஒரு பொருளாதாரக் கட்டாயம். உலகமயமாதலுக்கு மாற்று இல்லை. வேலை வாய்ப்புகள் பெருகும். தேனாறு ஒடுமென்ற பொதுக்கருத்தை மன்மோகன்சிங்கும் பெருவணிக முதலாளிகளின் பத்திரிகைகளும் சேனல்களும் உருவாக்கின..

2000 ஆண்டுமுதல் உலகமயமாதலுக் கெதிர்ப்பும் உலகமயமானது. இந்த உண்மையை இந்திய மீடியாக்கள் முற்றிலுமாக மறைத்தன. உலகின் பல நாடுகளின் ஆட்சியாளர்கள் உலகமயமாதலை ஆதரித்தார்கள். அதற்கான சன்மானங்களை சர்வதேசக் கம்பெனிகள் அவர்களுக்குத் தந்தன. அதுவும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் அம்பலமானது... மக்கள் எதிர்த்தார்கள். பொருளாதார நிபுணர்கள் எதிர்த்தார்கள். சமூக ஆர்வலர்கள் எதிர்த்தார்கள். அதற்கு அவர்கள் முன்வைத்த காரணங்கள்

1. இந்த வணிக நிறுவனங்கள் தங்கள் பொருட்களை ஒரு நாட்டில் தயாரிக்கின்றன. வேறொரு நாட்டில் விற்பனை செய்கின்றன. லீகல் ஜூரிஸ்டிக்சனை ஒரு நாட்டில் வைத்துக்கொள்கின்றன. ஒரு நாட்டில் நிர்வாக அலுவலகம். ஒரு நாட்டில் பதிவு செய்யப்பட்ட அலுவலகம். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு பெயர் வைத்துக் கொள்கின்றன.. எதற்காக? வரி ஏய்ப்பு செய்யத்தான்.
2. குறுகிய காலத்துக்கு மட்டும் பயன்படும் விதமாய் பொருட்களைத் தயாரிக்கின்றன. இதன் மூலம் ஒரே பொருளைத் திரும்பத் திரும்ப மக்களை வாங்க வைக்கின்றன. நுகர்வுக் கலாச்சாரத்துக்கு மக்களை அடிமையாக்குகின்றன.

3. உலகச் சந்தையில் பொருட்களைக் குவிக்கின்றன.. இதற்குப் பெயர் DUMPING. (ரூ.20 சேமியுங்கள். 3 சோப்புக்கொண்டபாக்கெட்டுகளை வாங்குங்கள் இதனால்தான்) டம்பிங் செய்வதால் உள்நாட்டு உற்பத்திப் பொருட்களின் விற்பனை பாதிக்கிறது. தொழிற்சாலைகள் மூடப்படுகின்றன. தொழிலாளர்கள் வேலைகளை இழக்கிறார்கள்.
4. தொழிலாளர் ஊதியம் குறைவான நாடுகளில் பொருட்களைத் தயாரித்து, அதை வேறு நாட்டுக் கிடங்குகளுக்குக் கொண்டு செல்கின்றன. ஆனால் இவற்றை ஏற்றுமதியாகக் காட்டி பல நாடுகளில் ஏற்றுமதிச் சலுகைகளைப் பெறுகின்றன.
5. பொருட்களின் இடமாற்றத்தை வணிகமாகக் கணக்கிடுவதால், ஒவ்வொரு நாட்டின் வணிக அளவுகளைப் பொய்யாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. இதனால் ஒரு நாட்டின் வணிகக் கொள்கைகள் பாதிக்கப்படுகின்றன.
6. லாபம் தவிர சர்வதேசக் கம்பெனிகளுக்கு எதன்மீதும் அக்கறை கிடையாது. ஒவ்வொரு நாட்டின் கலாச்சாரங்களைச் சீரழிக்கும் பொருட்களைச் சந்தையில் விற்கின்றன. தேசிய அடையாளங்களை மக்கள் இழக்கிறார்கள்.
7. வளரும் ஜனநாயக நாடுகளில் இன்னமும் மக்கள் அதிகாரிகள் அரசியல்வாதிகள் ஆட்சியாளர்களிடையில் ஒரு தொடர்பு மெக்கானிசமிருக்கிறது. (இந்தியாவில் இயற்கைச் சீற்றங்கள், தீவிரவாதத் தாக்குதல்களினால் மக்கள் பலியாகும்போது இந்த மெக்கானிசம் ஓர்க்அவுட் ஆவதை நாம் பார்க்கிறோம்)

அவசரகாலப் பொதுநன்மைகள் அல்லது பலவகை மீட்புப் பணிகளின்போது அரசியல்வாதிகள், ஆட்சியாளர்கள் லாபநட்டக் கணக்குகளின் அடிப்படையில் முடிவுகொடுப்பதில்லை. தண்ணீர், மின்சாரம் போன்ற பொது உபயோகத் துறைகளைத் தனியார்மயமாக்கினால், பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளில் பொதுமக்கள் நலன் முன்னுரிமை பெறாது. லாபமே கணக்கிடப்படும். அதனால் தண்ணீர் போன்ற மக்களின் அடிப்படைத் தேவைத் துறைகளை தனியார்மயப்படுத்தக்கூடாது.

8. அரசுகளின் மக்கள்நல நடவடிக்கைகளை தனியார் கம்பெனிகள் எதிர்க்கின்றன. பிரேசில், தென்னாப்பிரிக்க அரசுகள் எய்ட்ஸ் நோயாளிகளுக்கு மருந்துகளை இலவசமாகத் தருவதை சர்வதேச மருந்துக் கம்பெனிகள் நீதிமன்றங்கள், சர்வதேச வணிக நிறுவனம் மூலம் தடுக்க முயன்றன. எனவே, சர்வதேசக் கம்பெனிகளை HEALTH CARE துறைகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தவிடக்கூடாது. மேலே குறிப்பிட்ட காரணங்கள் உலகமயமாதலில் பல நாடுகள் கற்ற பாடங்கள்.

ஆனால் இந்திய ஆட்சியாளர்கள் இதற்கெல்லாம் செவிசாய்க்க வில்லை. நம் அரசு ஐ.எம்.எப் உலகவங்கி, சர்வதேச வணிக நிறுவனங்கள் முன்னால் மண்டியிட்டது. பொலிவியாவில் சர்வதேசக் கம்பெனிகளின் சுரண்டலை எதிர்த்து மக்கள் பல வருடங்கள் போராடினர். அவைகளுக்கு ஆதரவளித்த அரசுகளைத் தூக்கி எறிந்தனர். மார்லெஸ் என்பவரை அதிபராக்கினர். அதிபரானதும் மார்லெஸ் செய்த அறிவிப்பு, 'எங்கள் நாட்டு

சட்டதிட்டங்களுக்கு உபட்டுத்தான் சர்வ தேசக் கம்பெனிகள் பொலிவியாவில் வணிகம் செய்ய அனுமதிப்போம். சர்வதேசக் கம்பெனிகளுக்குச் சாதகமான பெரும்பான்மை மக்களுக்குப் பாதகமான சட்டங்களை இயற்றமுடியாது. மார்லெஸ் அதிபர் நாற்காலியைவிட மக்களை நேசித்தவர். நம் ஆட்கள் நாற்காலியை அதிகம் நேசிப்பவர்கள்! தற்போதோ உள்ளதும் போச்சுடா... கதை!

6

உலகின் மிகப்பெரிய 100 பொருளாதாரங்களில் 51 சர்வதேசக் கம்பெனிகளுடையவை. மோட்டரோலா கம்பெனியின் ஆண்டு வருமானம் நைஜீரியாவின் 17 கோடி மக்களின் ஆண்டு வருமானத்துக்குச் சமமாகும். இதுபோன்ற சுமார் 400 கம்பெனிகளின் ஆண்டு வருமானம் உலகின் பாதி மக்கள் தொகையின் ஆண்டு வருமானத்துக்குச் சமம். பொதுவான தகவல் அறிதலுக்காக சில சர்வதேசக் கம்பெனிகளின் 2015 ஆண்டு வருவாயை பார்ப்போம். வால்மார்ட் 488 கோடி டாலர்கள், ராயல் டச்ஷெல் 265, ஆப்பிள் 234, சாம்சங் 163, அமேசான் 107, மைக்ரோசாப்ட் 94, நெஸ்லே 93, யூபர் 62, மெக்டனால்ட்ஸ் 25, பேஸ் புக் 184 கோடி டாலர்கள், இந்திய ரூபாய் மதிப்பறிய 60 ரூபாயால் பெருக்குங்கள். இது ஒரு வருடத்திய லாபம். மூலதனம் எவ்வளவு விருக்கும்? சொத்துக்கள் எவ்வளவுவிருக்கும்? யோசித்துப் பாருங்கள்.. இவற்றின் பண்பலம் அசாத்தியமானது.. தங்களுக்குச் சாதகமான கருத்துக்களை மீடியாக்கள் மூலம் பொதுக்கருத்தாகக் காட்டுகின்றன. எதிர் கருத்துக்களை இருட்டடிப்பு செய்கின்றன. ஜனநாயக அரசுகளை மக்கள் ஆதரவற்ற அரசாக சித்தரிக்கின்றன. பணத்தையிறைத்து கலவரங்களை உருவாக்குகின்றன. ஆட்சிகளைக்

கவிழ்க்கின்றன. தங்களுக்குச் சாதகமான கட்சி அரசுகளை வலுப்படுத்துகின்றன.

ராணுவப் புரட்சிகள், தீவிரவாத ஆதரவு, இனக் கலவரங்கள் மூலமாக தங்களுக்கு தடையாயிருக்கும் சர்வாதிகாரிகளின் ஆட்சியைக் கவிழ்க்கின்றன. இதற்கு வரலாற்றிலிருந்து இரண்டு உதாரணங்கள்: சிலே, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் ஒன்று. சால்வெடார் அலெண்டே என்ற டாக்டர், மார்க்சிச ஆதரவாளர் தேர்தலில் வென்று ஆட்சியைப் பிடித்தார். சிலேயின் செப்புச் சுரங்கங்கள் சர்வதேசக் கம்பெனிகள் வசமிருந்தன. அவற்றின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதித்தார். வங்கிகளை தேசியமயமாக்கினார். பொது விநியோகத்துறை மூலம் மக்களுக்கான உணவுப் பொருட்களை குறைந்த விலைக்கும், இலவசமாகவும் வழங்கவைத்தார். அநியாய லாபங்களுக்கெதிரான நடவடிக்கைகளை எடுத்தார். அமெரிக்க சர்வதேசக் கம்பெனிகளுக்கெதிராக ஒரு நாட்டின் தலைவர் நடந்து கொள்வதா? சினந்தது சி.ஐ.ஏ. (அமெரிக்க உளவுத்துறை). அலெண்டேவுக்கெதிராக கலவரங்களை ஏற்பாடு செய்தது. பத்திரிகைகளை எழுதவைத்தது. ராணுவத் தளபதிகளை அலெண்டேவுக்கு எதிராக புரட்சி செய்யவைத்தது. அலெண்டே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ராணுவ ஆட்சி உருவானது. (சிலேயின் ராணுவ ஆட்சியில் சாதாரண மக்களின் அவல வாழ்க்கையை இசபெல் அலெண்டேவின் புத்தகங்களில் நாம் அறியலாம்). சர்வதேசக் கம்பெனிகள் இப்படி ஏவல் நாய்களை ஏவிவிடும்.

இரண்டு, 1960களில் மன்னராட்சியை எதிர்த்து மீர் காசிம் என்ற ராணுவ அதிகாரி இராக்கில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். அவரை இராக்கின் இடதுசாரிகள் ஆதரித்தனர். அவரைக் கொலை செய்ய

சி.ஐ.ஏ வால் தேர்வுசெய்யப்பட்டவர் சதாம் உசேன். சி.ஐ.ஏவின் உதவியால் சர்வாதிகாரியானவர் சதாம் உசேன். இராக் உலகின் 4வது பெட்ரோல் வளமுள்ள நாடு. சதாம் உசேன், தன் நாட்டுப் பெட்ரோலுக்கு டாலருக்குப் பதில் யூரோக்களை விலையாகக் கேட்டார். யூரோவின் மதிப்பு டாலரைவிட அதிகம். எந்த நாடு பெட்ரோலுக்கு யூரோ தருகிறதோ அந்த நாட்டுக் கம்பெனிகளுக்கு பெட்ரோலை விற்கத் துவங்கினார். இது அமெரிக்க சர்வதேசக் கம்பெனிகளின் வணிகத்தைப் பாதித்தது. அவர்கள் பெட்ரோலுக்கு அதிகப் பணம் தரவேண்டிவந்தது. அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்தில் எண்ணெய் கம்பெனிகளுக்கு பெரும் செல்வாக்குண்டு. விளைவு? அதுவரை நண்பராயிருந்த சதாம் உசேன் எதிரியானார். தூக்கிலிடப்பட்டார். எண்ணெய் கம்பெனிகளின் சுபிட்சம் தொடர்கிறது... லட்சக்கணக்கான இராக்கி யர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள்..... இராக்?

7

கார்ப்பரேட் கிரிமினல்கள்தான் இன்றைய உலகநாடுகளின் அதிகாரவர்க்கமாயிருக்கிறார்கள். அதிகார வர்க்கத்துக்கெதிரான கருத்துக்கள் இருட்டடிப்பு செய்யப்படுகின்றன. சட்டங்களால் தடை செய்யப்படுகின்றன. காவல்துறை ஏவி

விடப்படுகிறது.. இரகசியமான தனியார் கூலிப்படைகளால் எதிர்ப்பாளர்கள் தீர்த்துக்கட்டப்படுகிறார்கள். தீவிரவாதிகளாய் லேபில் குத்தப்பட்டு, ராணுவங்களால் சுட்டுத் தள்ளப்படுகிறார்கள். ஆனாலும் உலகமயமாதலுக்கு நாளுக்கு நாள் எதிர்ப்பு வலுக்கிறதே தவிர குறையவில்லை.

உலகமயமாதலின் உண்மை முகத்தை ஒரு சிலரேனும் கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்ள உதவுவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம். இந்தியா ஒரு குடியரசு நாடு (REPUBLIC). ஓட்டுப்போட்டு ஆட்சியாளர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதோடு மக்களின் அதிகாரம் நின்றவிடவில்லை. ஆட்சியாளர்கள் பின்பற்றும் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மீதும் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு அதிகாரமுண்டு. அந்தப் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் இந்தியப் பெரும்பான்மை மக்களின் நலன் சார்ந்திருக்கவேண்டும். அவர்களின் அரசியல் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்துவதாய் இருக்கவேண்டும் உலகமயமாதல், சிறுபான்மை கம்பெனி முதலாளிகளின் நலம் காக்கும் பொருளாதாரக் கொள்கை, பெரும்பான்மை மக்களின் அரசியல் அதிகாரத்தை விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய கம்பெனி முதலாளிகள் தங்களுடைய தாக்கும் வணிகத் தந்திரம்.. பெரும்பான்மை மக்களுக்கெதிரானவை.

புரிந்தால் சரி.

- இந்தக் கட்டுரையை எழுத தூண்டியவை;
1. Secret of the American Empire - John Perkins
 2. The Collapse of Globalism and the Reinvention Of the world - DR. John Ralson Saul
 3. An ordinary person's guide to the Empire - Arundhathi Roy
 4. The allgebra of Infinite Justice - Arundhathi Roy
 5. Worldwide webs

யானை

ஞானக்கூத்தன் கவிதைகள்

பசு மாட்டின்

தலை

கால்

மடி

வால்

ஆசனம்

முதலான இடங்களைத்

தேவதைகள் தங்கள்

இருப்பிடங்களாகக் கொண்டுள்ளார்களாம்

இன்று நானொரு

யானையைப் பார்த்தேன்

தென்கலை நாமம் திகழ

பெரிய புல்லுக்கடடு

தென்னை மட்டை

தேங்காய்களை நிதானமாகத்

தின்று கொண்டிருந்தது.

யானையைக் கேட்டேன்

பசுவைப் போல் உன் உடம்பில்

தேவதைகள் இடம் பிடித்திருக்கிறார்களா என்று

எனக்கே போதாத என் உடம்பின்

எல்லா இடங்களிலும்

நானே வாழ்கிறேன்

என்றது யானை.

குருதியின் குரல்

தெளிவாய்க் கேட்கிறது குருதியின் கூக்குரல்

இடுப்புச் சிறுத்து

விலாப்புறம் வடிவாய் அமைந்து

ரோமம் அதிகமில்லாத வாலுடைய

ஒரு நாயின் குரல்போல் அது கேட்கிறது

பசிக்காக அது குரைக்கவில்லை

பகையின் உருவம் தென்பட்டதற்காக அல்ல

யாரிடமும் கடிபடவும் இல்லை

ஆனால் அது குரைக்கிறது

தன்னையும் ஒரு மறுகரையையும் பிரிக்கும்

ஒரு நதியைக் கடக்க அது குரைக்கிறது.

ஓவியம்: ஜேகே

கடலோசை

சமுத்திரத்தை இந்தக் காலத்தில்
யாரும் கடைந்து பார்க்க விரும்பவில்லை.
கடைந்தால் ஒன்றும் கிடைக்காதென்றே
பலரும் நம்புகிறார்கள். அப்படியே
முயன்றாலும் கிடைக்கப் போவதுதான்
என்ன என்று கேட்கிறார்கள்
ஒருவேளை
இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு
யாரோ ஒருவன் வீசி எறிந்த
கள்ளுக் கலயத்தின் சிதறல் கிடைத்துப்
பயன் என்ன என்கிறார்கள்
பழங்காலத்துத் தோணிகள் கிடைக்கலாம்
காணாமல் போன கோப்புகள் கிடைக்குமா என்ன?
நடுக்கடலில் சுடப்பட்டவர்களின்
எலும்புக் கூடுகள் கிடைக்கலாம்.
உத்தர ராமாயண நாடகக் கீர்த்தனையில்
இராவணன் தமையன் விபீஷணன் அமுதான்:
“பாதாளக் கரண்டி போட்டுத்
தேடிக் கிடைத்தது நாயின்
எலும்புக் கூடுபோல் ஆயிற்றே.”
ஏதோ நினைக்கிறேன் என்று
தெரிந்து கொண்ட சமுத்திரம்
ரொம்பவும் இரைச்சலிட்டது.
பெரிய ஓசையால் சமுத்திரம்
சிறிய ஓசையை அடக்கலாம் ஆனால்
எண்ணத்தை அடக்க முடியுமா சொல்

ஞானக்கூத்தன் கவிதைகள் (புரகரிக்கப்படாதவை)

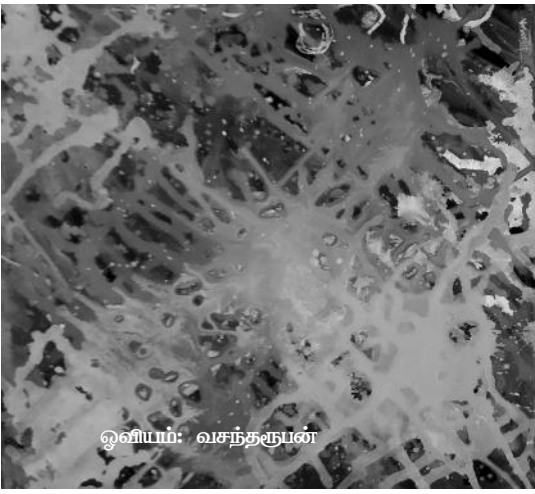
நன்றி: ரங்கநாதன் சிவாகர்

தனித்திருக்கும் அறையில்

அந்த அறையில் இப்போது
நீ தனித்திருக்கிறாய்.
அணைத்துக் கொள்வதற்கு
ஒரு சொல்கூட அருகில் இல்லாதபடி
நீ தனித்து விடப்பட்டபோது
வார்த்தைகளற்று
கதறினாய்.
கண்ணீரைத் தவிர
அந்த அறையில் யாருமேயில்லை
என்பதை
பொம்மைகளிடம் சொல்லிச் சொல்லி
ஆற்றிக் கொண்டாய்.
கரைந்து கொண்டிருக்கும் இரவின் ஒருதுளி
கருமை படர்ந்த உனது நாட்களின்மீது
விழுகிறது.
பொம்மைகளின் அருகில் படுத்துக் கொண்டு
கைநீட்டி இரைஞ்சுகிறாய்
தலைகோதும் விரலை.
கதகதப்பான மடியை.
மாய உலகத்திற்குக் கூட்டிச் செல்லும்
குரலை.
கல்லறையின் கதவுகள்
காற்றும் உள்புகாதபடி மூடியிருக்கின்றன.

மறுஷி

ஒவியம்: வசந்தரூபன்

அமானுஷ்ய சுவந்த(வ)லை

சாரா

சூதாட்டியிடம் பொய்யுரைத்து வீடு திரும்புவனின்
 பாதை முழுக்க தொடர்கிறது சோழிகளின் ஓலம்
 இருகாட்டு மூலையை நெருங்கும் போது
 வழிமறித்து தாகம் என்கிறாள் காதலுந்த மூளி ஒருத்தி
 நடுநிசியில் உரசும் பனைமரத்து ஓலை
 நிர்ப்பத்ததை கிழிக்கும் போர்வாள்
 பைக் ஒளியில் மினுங்கும் தெரு நாயின் கண்கள்
 எதற்கான குறியீடு
 வவ்வால்களின் நெருக்கத்தை உணரத் துவங்கும் பொழுதில்
 செம்மறியாடடை கவ்விச் செல்லும் பாலவைத்து
 வல்லூறிகைப் போல்
 நாசி இறங்குகிறது மல்லிகை வாசனை
 பிரேமை வவ்வால்களிடம் கோழிகுஞ்சாய் பொதியத் துவங்குகிறது
 பற்சக்கரம் உரச வீதியைப் பிளந்துக் கொண்டு வரும்
 கனரக வாகனத்தின் இரைச்சலுக்காய்
 கால் இடற வழிவிட்டுத் திரும்பும் நொடியில்
 புளி போட்டு துலக்கிய தெளிவோடு வெறுமையாய் நிற்கிறது
 சோடிய விளக்கு வீதி
 வீடு திரும்பியவனின் படுக்கையில்
 அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் கிடக்கிறது
 தாயத்துகள், தாபீஸ்கள், மஞ்சள் கயிறுகள், விபூதி பொட்டலங்கள்
 சில மண்டை ஓடுகள், இரத்தச் சிதறல்கள்
 மேலும் அவன் வீடு முழுக்க
 அமானுஷ்யனை சுற்றிக் கட்டிய சிலந்தி வலைப் பின்னல்கள்

ஓவியம்: ரெ.ரவி

நவிகா மித்ரை கவிதை

தீயை விழுங்கி விடும்
பெருந் தாகத்துடன் பறக்கும்
நீர்ப்பறவை நான்
வெம்மையை எடுத்து கக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு
கடும் வெயிலில் படரக்
காத்திருந்தேன்..
பெரும் பசிக்கு சிறுதீனியென நெருப்புத்
துண்டங்களே கிடைக்கின்றன
ஆற்றாத் துயரெனப்
பறக்கும் எனக்கு
அந்த சூரியப்
புணரலொன்றே
கொடும் வாதைத்
தீர்க்குமென்று
அந்த
ஆதித் தாய்ச் சொல்லிப்
போனாள்.!

கேலிகளின் முட்கள்

கேலிகளின் முட்கள்கூழ்
ஓரிரிகல்லாய் விரைகிறது
தோல்வியின் நிழல்
ஞாபகத்தை அடியெற்றி
என் கண்ணப்பா அவலைத் தந்து
ஏமாற்ற முடியாதபடி நீ
இறுகிக் கிடக்கிறாய் பார்
எங்கு குத்தியும் வலிக்காத போதும்
கண்ணீர்த் துளிகள் மட்டும்
பாறையாய் வலிக்கிறது

மர்னா (ஈழம்) கவிதைகள்

உயரின் மீது...

தனிமையின் விசம் பருகி
விரைவில் மூப்பெய்திப்போக
குறுமைகளின் இருப்பிடமாய்
ஓன்றுக்கும் உதவற்ற
உடல்முறித்து நெஞ்சினில் புகையும்
நெருப்பின் வன்மத்துள்
பலமுறை எரிந்தாயிற்று
உடலோடு தன் பிடிப்பிழக்க
மறுக்கும் உயிர் பின்னும்
ஓடு குறியூன்றி கண்விழித்தெழ
நிழலையே சிலுவையாய் சுமந்தபடி
கொப்பழித்துத் துப்பிய இழமையை
இன்னோர் கனவில் காட்டுகிறேன்.

ஒவியம்: ஜேகே

இருள் வனத்தின் பயணம்

நடசத்திரங்களற்ற வானத்தில்
நிலவு சுடுகிறது..
துரோகங்களின் அனல் போல
வெம்மையின் சலனம்
காற்றடிக்கும் திசையங்கிலும்
வியாபித்துக் கிடக்கிறது

மாமிச வாசத்தின்
இச்சை கொண்ட மிருகங்கள்
உலவுமிந்த வனத்தின்
தனிமைப் பயணத்தில்
நானறிந்த தேவதைகளின் பெயரை
உச்சரித்து துணைக்கழைத்தேன்
அவர்களும் ஓர்
சாத்தானின் சூட்சுமத்தில்
பீடிக்கப் பட்டவர்களேயென்று
பின்னர் அறிகிறேன்

மரங்களின் வேர்களில்
பிணைந்திருந்த
அரவங்களின் கூரிய நாக்கு
தீதற்ற ஆன்மாவின் பார்வையில்
சுட்டுப் பொசுங்கியது

இருளின் திரை கிழித்து
ஒட்டியிருந்த சாபம் உதிர்த்து
நிலம் நோக்கி நடக்கையில்
இவ் வனத்தின் ஓரம்
முகவரி தொலைத்து
பாவங்களின் அடியொற்றி
நீ இன்னும் அலைவறுவதைக் கண்டேன்..

அவ்வேளையில்
உன்னையும் உன் பாவங்களையும்
தண்டிக்கும் வலிமை பெற்ற
புதிய ஏவாளாய் உருமாறியிருந்தேன்
ஒப்புமையில்லாப் பரிசுத்த கருணை முன்
மண்டியிடும் உன்னைப்
புறங்கையில் தள்ளி விட்டு
நீளும் என் பயணம்
வெளிச்சம் நோக்கி...

லதா அருணாச்சலம் கவிதைகள்

அகமும் புறமும்

பால்நிலாப் பின்னிர்வுகளின்
மோக வாசனையை
அவள் உணரத் தொடங்கியது
கலவிக்குப் பின் நிகழ்ந்த
கனிந்த முத்தத்திற்குப் பின்னர்தான்..

மெல்லிய மலரொன்று
நினைவில் வனத்தைப்
பொதிந்து வைத்தாற் போல்
திரளும் பெருமூச்சில்
தீயொன்றைத் தரித்திருந்தாள்

நீரின் குளிர்மையால்
நித்தமும் போர்த்தி
உலா வரும் மேனியில்
வரமென மிளர்கிறது
மையல்வேளையின் சாயல்கள்

புலரியில் புகையென மறையும்
இருளின் நிறம் ரசிப்பவளுக்கு
வெளிச்சங்கள் பரிசளிப்பது
ஏக்கப் பொழுதை மட்டுமே

புலனடக்கிய தேவதையிடம்
அரவத்தின் நாவெனச்
சுழன்று சீண்டும் காமம்
அதை வீழ்த்துவதும்
வீழ்த்தலின் வலியையும்
ஒரு புன்னகையில்
மறைத்துக் கடக்கிறாள்

இன்றும்
எங்கோ ஒரு கவிஞனால்
புனைவில் ஓலையில்
கீறி வைக்கப் பட்டது
தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும்
ஓர் அகத்தலைவியின் புறப் பாடல்.

நவீன தமிழ்க் கவிதையும் ஞானக்கூத்தனும்

ஆர். ராஜகோபாலன்

ஓவியம்:ஜேகே

'கசடதபற' இதழின் பதிப்பாசிரியர் இலக்கியமும் படித்து வந்தோம். காப்பிப்
மகாகணபதி என்னுடைய மாநிலக் பிரியர்! அநேகமாக தினந்தோறும் அடுத்த
கல்லூரித் தோழர். ஓர் ஆண்டு மூத்தவர். தெருவில் இருந்த என்னை அழைத்துக்
அவர் உளவியலும் நான் ஆங்கில கொண்டு பைகிராப்ட்டஸ் சாலையில்

கிருஷ்ண மந்திரத்தில் (இப்போது சங்கீதா) காபி அருந்தச் செல்வார்.

அவர் ஒரு புத்தகப் புழு. அவரது அறை நல்லதம்பித் தெருவில் ஒரு சிறிய சந்தின் முனை வீட்டில் இருந்தது. கோபி கிருஷ்ணன் சில காலம் அவருடன் தங்கியிருந்தார். ஆனந்த் இளைஞனாக அங்கு தென்படுவார். அறை முழுக்க அலமாரிகளில் புத்தகங்கள் நிறைந்திருக்கும். நாங்கள் புத்தகங்களை மாற்றிக் கொள்வோம். சுமார் 20 புத்தகங்கள் அடையாளங்களுடன் அவர் நாற்காலிக்கு முன்னே அடுக்கி வைத்தது போல சிதறிக் கிடக்கும். அவையெல்லாம் அவர் அப்போது படித்துக் கொண்டிருக்கும் நூல்கள். கடன் கிடையாது. அவரது அறைக்கு எல்லா படைப்பாளிகளும் வருவார்கள். அதுவரை நா.பா, ஜெயகாந்தன் மட்டுமே படித்திருந்த எனக்கு அதுவரை தெரியாத இலக்கிய உலகம் திறக்கப் பட்டது. லா.ச.ரா வருவார். ப.சிங்காரம், இராசேந்திர சோழன் வந்திருக்கிறார்கள்.

முக்கியமாக க்ரியா ராமகிருஷ்ணன்; அவரது நெருங்கிய தோழர் விளம்பரக் கம்பெனியில் சந்தை ஆய்வுப் பிரிவில் வேலை பார்த்த ஏ.எஸ்.கல்யாணராமன் தீவிர இலக்கியப் பரிச்சயம் உள்ளவர்; அனைத்து எழுத்தாளர்களிடமும் நட்பும், பரிவும் கொண்டவர், சிறந்த ரசிகர். லா.ச.ராவின் எழுத்தை வெளியாகும் போதே வாசித்தவர். அசோக மித்திரன், சம்பத், நா. ஜெயராமன், ஆனந்த், மகாகணபதி ஆகியோருக்கு அவர் ஆய்வுப் பணி கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார்.

பதியின் அறையில்தான் நான் முதன் முதலில் ஞானக் கூத்தனைப் பார்த்தேன். மாலை தொடங்கி இரவு நெடுநேரம் வரை தொடர்ந்து மணிக் கணக்கில் பேசிக் கொண்டிருப்பார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். ஆங்கில இலக்கியத்தின்

அடிப்படைப் பரிச்சயம் மட்டுமே இருந்த எனக்கு தமிழின் நவீன இலக்கிய உலகத்தின் தங்கக் கதவுகள் திறக்கப் பட்டன. ஞானக் கூத்தனின் மடை திறந்தாற் போன்ற பேச்சு பிரமிப்பை ஏற்படுத்தும். புதியதாக, யாருக்கும் தோன்றாத கருத்துக்கள் அவருடையவை. அன்றைய முன்னணிப் படைப்பாளர்கள் அனைவரும் பதியின் அறைக்கு வந்து விட்டே ஞானக் கூத்தன் அறைக்குச் செல்வார்கள். பிரமிப்பு நீங்காத ஒருவித தயக்கத்துடனேயே நான் ஞானக்கூத்தன் அறைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தேன்.

உபநிடதங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்க பாரதியை அரவிந்தர் பணித்திருந்த பின்னணியில், அரவிந்தரின் உந்துதலாலும், தாகூரை அடியொற்றியுமே பாரதி வசனக் கவிதைகளை எழுதினார். பாரதியின் வசனக் கவிதைகளில் தனக்குப் பொருந்திய நடையில் தன்னளவில் முழுமையான உலகைக் காட்டுகிறார். வேறு ஒரு பரிமாணத்தில் பிரவேசிக்கிறார் என்றே கொள்ள வேண்டும். இந்த உலகில் ஆர்ப்பாட்டம் இல்லை, அடக்கமே இருக்கிறது. ஆவேசம் இல்லை, அமைதி இருக்கிறது. மனிதனின் பிரச்சினைகள் இன்னமும் ஆராயப் படுகின்றன. தெளிவு வேட்கை பற்றி இதுவரை எழுதி வந்த பாரதி, வசனக் கவிதையில் “இப்போது என்னுள்ளத்திலே தெளிவு நிலவிடுகின்றது. இது எனக்குப் போதும்”, என்று கூறுகிறார் (ஞானக் கூத்தன்).

‘வெர் லிபரே’ (verse libre) என்னும் திறந்த கவிதைகளாக அவைகளைக் கொள்ள முடியா விட்டாலும் அதன் முதல் புள்ளியாகக் கொள்ள வேண்டும். ந.பிச்சமுர்த்திக்கும், சி. மணிக்கும் அவரே வழி அமைத்துக் கொடுப்பதாகவும் கொள்ளலாம். பாரதிதாசனுக்குப் பிறகு

இடைவெளி ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில் யாப்பு என்னும் தளையிலிருந்து விலகி லகுவான கவிதைகளுக்கான தருணம் இது என க.நா.சு குறிப்பிட்டு அதற்குப் புதுக்கவிதை எனப் பெயரிடலாம் எனக் கூறியிருந்தார். பாரதிதாசனின் கருத்துப் பள்ளியைச் சேர்ந்த வானம்பாடிக் கவிஞர்கள் சம்ஸ்கிருதக் கலப்பும் (இதை பாரதிதாசனே ஏற்றுக் கொண்டிருக்க மாட்டார்) அத்தீமான சோசலிச கோஷங்களை உடைய கவிதைகளையுமே வெளியிட்டனர். வானம்பாடியின் பங்களிப்பாக தலைநகர் சென்னையைத் தவிர வேறு இடங்களிலிருந்து வரும் கவிதைகளும், ஐக்கிய அமெரிக்காவின் சிகாகோ மாதிரி, தமிழகத்தில் பரவலாக அறியப்பட வழி வகுத்தது.

சி.சு.செல்லப்பாவின் எழுத்து (1959) அவர் வெளியிட்ட 'புதுக் குரல்கள்' (1962) தொகுப்பு ஆகியவை நவீன கவிதையின் முக்கிய புள்ளிகளாகும். சுதந்திர இந்தியாவின் வாழ்வியல் சிக்கல்கள், ஆங்கில மேற்கத்திய நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் தாக்கம் இவைகளில் வெளிப்படையாகத் தெளிந்தன.

ந.பிச்சமுர்த்தியின் 'பெட்டிக்கடை நாராயணன்', சி மணியின் 'நரகம்' இவற்றிற்குச் சரியான சான்றுகளாகும். க.நா.சு இசையைத் தவிர்த்த கவிதைகளை எழுதினார். தமிழ் இலக்கியம், சம்ஸ்கிருத கோட்பாடுகள், மேற்கத்திய இலக்கிய அறிஞர்கள் பற்றிய தெளிவான பார்வை இவை அனைத்தும் இணைந்த நோக்கு கொண்ட முதல் விமர்சகர் க.நா.சு. வாழ்வின் முரண், உறவுமுறைச் சிக்கல்கள், அங்கதமும் நகைச்சுவையும் கலந்து உரைநடைக் கவிதைகளாக அளித்தார். நகுலன் தமிழின் அநேர் இலக்கியத்தின் முன்னோடி. கூர்மையான மொழிப் பிரயோகம், வார்த்தைகளை உடைத்தல், அதிர்ச்சியூட்டும் வெளிப்பாடுகளுடன்

அவருடைய கவிதைகள் வெளிவந்ததாகக் கூறலாம்.

ஞானக்கூத்தன் இவர்களுக்குப் பின் எழுத வந்தவர். ஆழமான தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சி, சங்க காலம் தொட்டுத் தொல்காப்பியர், கம்பன், இளங்கோ தொடர்ந்து பாரதி, சமகாலக் கவிதைகள் அனைத்திலும் கரை கண்டவர். சம்ஸ்கிருத இலக்கியக் கோட்பாடுகளில் திளைத்து எழுந்தவர். மேற்கத்திய இலக்கியக் கோட்பாடுகளில் தேர்ந்த பயிற்சியும் கொண்டவர். முந்தைய கவிஞர்களின் இறுக்கம் தளர்ந்து எளிமையான வார்த்தைப் பிரயோகம், நேரடிப் பேச்சுக்கு நெருக்கமான நடை, மெல்லிய ஆனால் தீர்க்கமான இசையுடன் கூடிய கவிதைகளாகும் இவருடையவை. அனைத்து நவீன, பின் நவீனக் கூறுகளையும் அவருடைய கவிதைகளில் இனம் காண முடியும். சூரியனின் கீழுள்ள அனைத்துப் பொருட்களும் கவிதைக்குரிய கருப் பொருட்களாகக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கருத்துடையவர். சாதாரணமான நிகழ்வுகளும் அவரிடம் பண்பட்டு ஏதோ தீவிரமான ஒன்றைக் குறிப்பதாக அமையும். கசடதபற இதழின் பிரகடனக் கவிதையில் வெகுஜன பத்திரிகை நிலைக்கு எதிராக போர்க்கொடி உயர்த்தினவர் ஞானக்கூத்தன்.

அன்றைய நிலையைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது மகாகணபதியின் இக்கவிதை:

ஊர் கேட்கும்
சீர் தளையும்
நீர் கேட்கும்
வார் முலையும்
இனியில்லை
இனியில்லை
இனியில்லை

செந்தமிழ் கவிதையிலே
 சோறு கேட்கும், மேலுக்கு
 துணி கேட்கும் இருக்க
 வீடு கேட்கும் சம்மா இல்லை செய்ய
 ஒரு வேலையும் கேட்கும்
 உனக்கெப்படியோ எனக்குமப்படியே
 என்ற நீதி கேட்கும் இந்தக் குரல்
 காது கேட்காது போனவர்களை
 தோள் தட்டிக் கேட்கும் தன் உரிமைகளை
 சீருண்டு தளையில்லை
 அடியுண்டு வலியில்லை
 வரியுண்டு நாம் நலமாக
 கவிதைத் தமிழில் ஒரு கை -மகாகணபதி
 ஞானக்கூத்தனின் சமகாலக் கவிஞர்
 களாக பிரமிள், பசுவையா, டி.எஸ்.
 வேணுகோபாலன், எஸ்.வைதீஸ்வரன்
 ஹரிமூனிவசான் ஆகியவர்களைக் கூறலாம்.

ஒரு புதிய பாதையை தமிழின் நவீனக்
 கவிதைக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர்
 ஞானக்கூத்தன். ஞானக்கூத்தனுக்குப் பின்
 (கால அளவில்) தேவதச்சன், கலாப்ரியா,
 ஆத்மாநாம், விக்கிரமாதித்யன் போன்ற
 சிறந்த கவிஞர்கள் உருவானார்கள்.
 தொடர்ந்து மனுஷ்ய புத்ரன் தொடங்கி பல
 இளம் கவிஞர்கள் தங்கள் கவிதைகளைப்
 படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
 எண்ணற்ற கவிஞர்களை ஊக்குவித்த
 அவர் முன்னின்று நடத்திய 'ழ' இதழ்
 மூலம் மட்டுமே 52 கவிஞர்கள் முதல்
 கவிதைகளை வெளியிட்டுள்ளனர்.
 எவ்வித வேறுபாடுமின்றி அனைத்துக்
 கவிஞர்களையும் வளரும், வளர்ந்த பெண்
 கவிஞர்கள் உட்பட ஆதரித்து முன்னுரை
 எழுதி கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார்.

இது தவிர அவருடைய கவிதையியல்
 பற்றிய கட்டுரைகளும், சொற்பொழிவுகளும்
 மிகவும் முக்கியமானவை. எல்லா

கோட்பாடுகளுக்கும் உதாரணங்களுடன்
 வசீகரமான உரைநடையில்
 வெளிப்படுத்துவார். சான்றாக 'த்வனி'
 என்னும் சம்ஸ்கிருத கோட்பாட்டிற்கு
 உதாரணங்களைத் தேடி நாம் சங்கப்
 பாடல்களுக்கு வர வேண்டும் எனக்
 குறிப்பிடுவார்.

தமிழின் நவீனக் கவிதைக்கு வித்திட்டு, வழி
 காட்டி நடத்திய கவிஞர். ஞானக்கூத்தனை
 முடிவாக எப்படிக் கணிப்பது? இன்னும்
 சில பத்தாண்டுகளில் தமிழின் நவீனக்
 கவிதை வரலாறு எழுதப்படும் போது
 பாரதிக்குப் பின் முக்கியமான கவிஞராக
 அவதானிக்கப் படுவார் என ஊகிக்க
 இடமிருக்கிறது.

'உலகின் சிறிய விஷயங்களே பெரிய
 கவிதைகளை உருவாக்குகின்றன' (Little things
 of the world make great poetry)- வில்லியம்
 கார்லோஸ் வில்லியம்ஸ் கவிதைகளை
 உன்னதமான மனத்தின் உன்னதமான
 தருணங்கள் எனக் கூறப்படுவதுண்டு.
 வாழ்வின் மிகச் சாதாரண நிகழ்வு கூட
 கவிஞனிடம் பண்பட்டு ஒரு தேர்ந்த
 கவிதையாய் வெளிப்படுகிறது.

தலையணை

விழுவதால் சேதமில்லை
 குலுங்கினால் குற்றமில்லை
 மூலைகள் முட்களல்ல
 உருவமோர் எளிமையாகும்
 வாழ்க்கையில் மனிதன் கண்டு
 பிடித்ததில் சிறந்ததாகும்
 தலையணை அதற்குள் ஒன்றும்
 பொறி இயற் சிக்கல் இல்லை
 பாயில்லை என்றால் வேண்டாம்
 தலையணை ஒன்றைப் போடும். (1972)

கவிதைக்குள் மெல்லிய இசை.
 வார்த்தைகள் உடைக்கப் பெற்று புதிய நடை

கவிதையின் இயக்கம் (டைனமிக்ஸ் என ஞானக்கூத்தன் கூறுவார்) மெதுவாக உயிர்ப் பெற்று தலையணை பற்றிய விவரணை. பின் அதனைப் பற்றிய மதிப்பீடு. கடைசியாக அதைக் கவிதை சொல்லியின் அல்லது வாசகரின் நெருக்கத்தில் கொண்டு வருவது போல நேரடியாக உரையாடல் மூலம் ஒரு விருப்பம் பற்றிய முடிவு என நவீனக் கவிதையின் அனைத்து இலக்கணங்களுடன் ஒரு கவிதை உருவாகியிருக்கிறது.

நம்மை எல்லோரும் கவனிக்க வேண்டும், நமக்குரிய (நாம் நினைக்கும்) முக்கியத்துவத்தை அளிக்க வேண்டும் என எல்லோருக்கும் எண்ணம். ஆனால் நாம் கவனிக்கப்படக் கூடிய எல்லையில் இருந்தாலும் கவனிக்கப் படவில்லை என்றால் என்ன சொல்வது?

என்ன மாதிரி

என்னை நோக்கி ஒருவர் வந்தார்
தையோ கேட்கப் போவது போல
கடையா? வீடா? கூடமா? கோயிலா?

என்ன கேட்கப் போகிறாரென்று
எண்ணிக் கொண்டு நான் நின்றுக்கையில்
அநேகமாய் வாயைத் திறந்தவர் என்னிடம்
ஒன்றும் கேளாமல் சென்றார்
என்ன மாதிரி உலகம் பார் இது. (1981)

எனக்குத் தெரிந்தவற்றைக் கேட்டால்
சொல்லியிருக்கக் கூடும். ஆனால்
அவருக்கு வேண்டிய இடம் எனக்குத்
தெரியாமல் போகக் கூடும் என அவர்
எண்ணியிருக்கலாம். ஆக இருவருக்குள்
பார்வையில் மாறுபாடும், வேறுபாடும்
இருக்கக் கூடும் என்பதை (ஒருவருக்குத்
தெரிந்தது இன்னொருவருக்குத் தெரியாமல்
போகிறது) ஒரு சின்ன, சாதாரண நிகழ்வின்
மூலம் கவிதை சொல்கிறது.

சமகாலப் புதுக்கவிதைகளில் காதல்
கவிதைகள் அதிகமில்லை என ஒரு

கருத்து உள்ளது. அது ஓரளவு சரியெனக்
கொள்ளலாம். புதுக் கவிஞர்கள் காதலை
விடத் தீவிரமான நடப்புகளையே
தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியே
காதல் கவிதைகள் இருந்தாலும் அவை
வித்தியாசமானவை, வெளிப்படையாக
இல்லாமல் சன்னமான தொனியில்
மென்மையாய் இயங்குகின்றன.

பவழ மல்லி

கதை கேட்கப் போய் விடுவாள் அம்மா. மாடிக்
கொட்டகைக்குப் போய் விடுவாள் அப்பா. சன்னத்
தாலாட்டின் முதல் வரிக்கே குழந்தைத் தம்பி
தூங்கி விடும். சிறு பொழுது தாத்தாவிருக்
விசிறியதும் அவரோடு வீடு தூங்கும்.
பூக்களெல்லாம் மலர்ந்தோய்ந்த இரவில் மெல்ல
கட்டவிழும் கொல்லையிலே பவழ மல்லி
கதை முடிந்து தாய் திரும்பும் வேளை மட்டும்
தெருப்படியில் முழுநிலவில் அந்த நேரத்
தனிமையில் என் நினைப்புத்

தோன்றுமோடி? (1972)

அம்மாவை பற்றிய குறிப்பு, அப்பாவைப்
பற்றியும் குழந்தையைப் பற்றியும் ஏன்
தாத்தாவைப் பற்றியும் கூட இருக்கிறது.
காதலி எங்கே?

மற்ற பூக்களெல்லாம் ஓய்ந்தவுடன்
மெல்லக் கட்டவிழும் பவழ மல்லி தான்
காதலியோ? மறு படியும் தாய் பற்றிய
குறிப்பு வரும் போது கவிதை ஒரு
வட்டத்திற்குள் வருகிறது. சொல்லாமல்
சொல்வது ஞானக்கூத்தனின் இயல்புகளில்
ஒன்று.

போராட்டம் (1969) கவிதைகளில் காதல்
கடிதங்களை எரித்து வெளியில் போட்டுக்
கதவுத் தாழ்ப்பாள் போட்டும் அறைக்குள்
வரக் குதிக்கின்றன.

காகிதம் கரியானாலும்
வெறுமனே விடுமா காதல்

காதல் காகிதத்தில் மட்டுமில்லை என்பதா?
 தனக்குப் பிடித்தமில்லாத வேலையைச்
 செய்வது அந்நியமாதலாகும். தன்னுடைய
 விருப்பமே தன்னுடைய பணியாக இருக்க
 யாருக்கு அது வாய்க்கிறது வேறெதுவும்
 செய்ய விடாமல் வேலை தவிர்க்க
 இயலாமல் தொடர்ந்து துரத்துகிறது.
 பலர் வேலையில் மாட்டிக் கொண்டு
 அவஸ்தையும் படுகின்றனர், வெறி பிடித்தும்
 அலைகின்றனர். இதனைச் சொல்ல
 வருவது விடுமுறை தரும் பூதம் (1972)

ஞாயிறு தோறும் தலைமறை வாசும்
 வேலை என்னும் ஒரு பூதம்
 திங்கள் விடிந்தால் காதைத் திருகி
 இழுத்துக் கொண்டு போகிறது.

ஒரு நாள் போகவில்லை என்றால் ஆளை
 அனுப்புகிறது, தீக்கனலாக கண்ணை
 உருட்டிப் பார்க்கிறது. போகாததற்கு
 எந்த விதக் காரணம் சொன்னாலும்
 ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறது. பூதத்திற்கு
 அடிமையாகிப் போன அதிகாரிகள்
 அவர்களும் பூதங்களாகி பயங்கள்
 காட்டி சந்தோஷம் கொள்கிறார்கள்.
 இயந்திரத்தனமான பூதம் மனிதர் பேச்சை
 மதிக்காது.

உறைந்து போன ரத்தம் போன்ற
 அரக்கை ஓட்டி உறை அனுப்பும்
 'வயிற்றில் உன்னை அடிப்பேனெ'ன்னும்
 இந்தப் பேச்சை அது கேட்டால்.

அநுபவங்கள் சார்ந்த, நம்பிக்கைகளைப்
 புறந்தள்ளிய கவிதைகள் எழுதும்
 ஆங்கிலச் சமகாலக் கவிஞர் பிலிப்
 லார்க்கின். அவருக்கும் பிடிக்காத
 வேலை தொந்திரவாகப் படுகிறது.
 ஞானக்கூத்தனுக்கு வேலை பூதமென்றால்
 அவருக்கு அது தேரை.

Why should I let the toad work
 Squat on my life

Can't I use my pitchfork
 And drive the brute off

Six days of the week it sails
 With its sickening poison-
 Just for paying a few bills
 That is out of proportion ... (Toads)

லார்க்கின் எப்படியும் ஏதோவொரு
 வேலையை தவிர்க்க முடியாது என்கிற
 முடிவுக்கு வருகிறார். அலாவுதீனின் அற்புத
 பூதம் நமக்கு அடிமையென்றால் இந்த பூதம்
 நம்மை பயமுறுத்தி அடிமையாக்குகிறது.
 காட்சியும், படிமமும் மற்றும் கற்பனையும்,
 யதார்த்தமும் என நவீனக் கவிதையியலின்
 கூறுகளை இக்கவிதையில் காண முடிகிறது.
 வேலையை நிராகரிப்பது என்பது கனவில்
 தான் சாத்தியம் என்பது லார்க்கினின்
 எண்ணம்

Ah were I courageous enough
 To shout stuff your pension
 But I know, all too well that's the stuff
 That dreams are made on.

ஞானக்கூத்தனிடமும் வேலையை எதிர்
 கொள்வதில் இயலாமையே தென்படுகிறது.

எத்தனை எதிர்ப்புக்கிடையிலும்
 உயிர் வாழ்தல் இனிது. இருப்பிற்கான
 போராட்டம் தொடர்ந்த போராட்டம்.
 இரண்டு நிலைகளில் போராட்டம் வெளிப்
 படுகிறது. இவரது கவிதையில் பிணத்தைத்
 தூக்கிச் செல்லும் பாடையின் கீழ்
 நிழலுக்காய் நாய் போகிறது. பிணந்தூக்கிகள்
 நாயை எட்டி உதைக்கிறார்கள். எல்லோரும்
 உதைக்கும் போது நாய் மையத்தில்
 ஓடுங்குகிறது. எல்லோரும் ஒரே நேரத்தில்
 உதைக்க முயற்சிக்க, பாடை கீழே
 விழுகிறது/ பாடையை விட்டு ஓடிப் போன
 நாய் மீண்டும் பாடையை அவர்கள் தூக்க
 அதன் கீழ் பதுங்குகிறது.

நான்கு பேரும் இடக்காலை

நடுவில் நீட்ட பெரும்பாடை
 நழுவித் தெருவில் விழுந்து விட,
 ஓட்டம் பிடித்து அவர் மீண்டும்
 பாடை தூக்க பாடையின் கீழ்
 பதுங்கிப் போச்சு நாய் மீண்டும்
 (அன்று வேறு கிழமை 1971)

இந்தக் கவிதையின் தலைப்பான 'அன்று
 வேறு கிழமை'யை நாகராஜனின் 'நாளை
 மற்றுமொரு நாளை'யுடன் ஒப்பிட்டு
 நோக்கலாம்.

இங்கு நாய் பௌதிக இருப்பிற்கான
 போராட்டத்தைக் குறிப்பதென்றால்,
 'மீண்டும் அவர்கள்' (1973) கவிதையில்
 இன்னும் கொஞ்சம் உயர்ந்த இருப்பிற்காக
 பறவை குறியீடாகிறது. நாயைப்
 போல இங்கும் பறவை தொடர்ந்து
 வேட்டையாடப் படுகிறது. நாயை விடப்
 பறவை பறத்தலினால் சுதந்திரத்தையும்
 விடுதலையையும் குறிக்கக் கூடும்.

இறப்பென்றாலும் இறப்புக்கிடையில்
 பறக்கை இனிது.

வறுமை எந்த இந்தியக் கவிஞனையும்
 பாதிக்கும் அம்சமாகும். கீழ் நிலை
 வறுமையும் மத்தியதர போதாமையும்
 ஞானக்கூத்தன் கவிதைகளில் காணக்
 கிடைக்கின்றன.

கடன் வாங்கிகள் (1991)
 இன்றைக்கும் ஐந்தோ பத்தோ
 கொடு என்றேன். இதையும் சேர்த்து
 தருகிறேன் ஒரு வாரத்தில்
 என்றேன் நான். மறுத்து விட்டான்
 'கோவிந்தைப் பார்க்கலாமே
 பணமில்லா நாளே இல்லாப்
 பாக்கியவான். எனக்குக் கூடக்
 கடன் தந்தான் போன மாதம்'

தவளைகள் 5 (1972)
 சாப்பாட்டு சமயத்தில் மனைவியோடு
 சச்சரவு பேய்க்கூட்டம் பிள்ளைக் கூட்டம்
 கடன் தொல்லை ஒரு பிடுங்கி உத்தியோகம்
 எல்லாமும் வெறுப்பேற்ற பிய்த்துக் கொண்டு
 படிக்கட்டில் வந்தமர்ந்தான் சுப்பராமன்.

'வீட்டு வரி கட்டலையா'
 'இல்லையென்றால் படிக்கட்டை அவன்
 படிக்கட்டைப் பெயர்த்துப் போட்டு
 விடுவான், இருவருக்கும் அவமானம்'

நாள் கவிதையில்
 'தொட்டுக்கொள்ள போடேன்'மா
 கட்டைவிரலைத் தொட்டுக்கொள்
 கையில் கட்டித் தருவாயா
 கையைக் கனக்கும் வேண்டாம்'டா
 மத்தியானம் வருவேன் நான்
 பத்துப்பாணை தேய்ப்பதற்கா?

எனக்குக் கொஞ்சம் சோற்றைப்
 போடேன் (1973) என்ற கவிதையை இந்த
 வரிசையில் நன்கு வெளி வந்திருப்பதாகச்
 சொல்லலாம். பிச்சைக்காரனுக்குச் சோறு
 வேண்டும். வறுமை. வீட்டுக்காரனுக்கு
 குளியலறைக்குக் கதவு வேண்டும்.
 பொருள்கள் உலர்த்த பலகை, முக்கியமாகக்
 காற்று வேண்டாமா?

ஞானக்கூத்தன் சொல்வதுண்டு,
 கடற்கரைக்கு மிக அருகில் இருந்தும்
 திருவல்லிகேணியில் காற்று புக முடியாதபடி
 வீடுகள் இருக்கின்றனவே என்று;

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் திருமங்கை
 மன்னன் (ஆழ்வார்) பாடுகிறார்:

குரவமே கமழும் குளிர் பொழிலூடு
 குயிலொடு மயில்கள் நின்றால
 இரவியின் கதிர்கள் நுழைதல் செய்தறியாத்
 திருவல்லிக்கேணி கண்டேனே.
 சோலைகளும் மயில்களும், குயில்களும்

நிறைந்த திருவல்லிகேணி
ஆனால் இங்கு
'அதுவும் இல்லை பெருங்காற்று
வீசும் மாலைக் காலங்களில்
உடம்பின் நடுவில் பொத்தலிட்டு
காத்தாடியாகச் சுற்றலாம் நீ'
என்றான் அந்தச் சப்பட்டை
உள்ளே சென்றேன் வரும் வரைக்கும்
இருக்கச் சொன்னேன். நொடிப்பொழுதில்
சோற்றைக் கொணர்ந்தேன் ஒரு கையில்
மாலைக் காற்றின் நினைப்போடு.

உறவுகளைக் கூறும் கவிதைகளும் பல
இவரிடம் உண்டு. தெருவைச் சொல்ல
வந்து மனைவி குழந்தைகளைச் சொல்ல
வைத்த கவிதை. தெரு முதலில் பெரிதாய்
இருக்கிறது. தெருவில் தென்படும்
ஒவ்வொன்றையும் பார்த்துக் கொண்டே
செல்கையில் வீடு தெரிகிறது. மனைவி
வாசலில் இல்லை என்றால் வீட்டுக்கெதிரில்
அந்நியர் யாரும் இல்லாதிருந்தால்
நடையில் வேகம் கூடுகிறது. பிள்ளைகளை
வீட்டுக்குள் வருமாறு பணித்து விட்டு
இருளைத் தீண்டிக் கொண்டு விளக்குத்
திரியைப் பெரிதாக்கி

முற்றத்துக்கு வந்து நின்று கொண்டு
வாசல் படிக்கப்பால் வரும் தெருவை
என்னுடன் மனைவியும் பார்க்கப் பார்க்கிறேன்
சின்னதாய்த் தெரிகிறது தெரு.

இரண்டாம் முறை கவிதையைப்
படிக்கிற போது மனைவி குழந்தைகளுடன்
நெருக்கம் வரும்போது தெரு சிறியதாகிறது,
மனைவியை நோக்கியே தெரு போவதைப்
போல.

இறந்து போன அண்ணன் இன்னும்
தன்னில் தொடர்ந்து வாழ்வதை
'தற்செயலாய் என் நிழலை' கவிதையில்
காணலாம்.

தற்செயலாய் என் நிழலைத்
தெருவில் பார்த்தேன்
அதில் என் அண்ணன் தோள்
இருக்கப் பார்த்தேன்
வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து
முகத்தைப் பார்த்தேன்
அண்ணன் முகம் பிம்பத்தில்
கலங்கப் பார்த்தேன்

இது என்ன இவ்வாறாய்ப் போயிற்றென்று
தெருவிற்குத் திரும்பி வர ஒருத்தன் என்னைப்
பேர் சொல்லிக் கூப்பிட்டான் நானும் நின்றேன்
அவன் தானா நீ என்றான் இல்லை என்றேன்
அவனைப் போல் இருந்தாய்
அழைத்தேன் என்றான்

சில சொற்கள் நான் பேசத் தொண்டைக்குள்ளே
அவன் இசைந்து பேசுவதைக்
கேட்டுக் கொண்டேன்

தோப்புகளில் தலை விளிம்பு பொக்கை போரை
ஆனதற்குப் பக்கத்து ஆமை தீய்ந்து
வாசமெழ சுவாசித்தேன் அண்ணா என்று.

ஞானகூத்தன் கவிதையில் அப்பா
வருகிறார், வயதான தளர்ந்த அப்பா.
பழைய கால சம்பிரதாயங்களுடன்
அழுத்தமான வடிவத்துடன், பழமலையின்
Portrait கவிதையைப் போல.

கூட்டத்தில் ஒரு பகுதி (1987)

மூன்றாம் பிறையாய் இருந்த தாடி
எட்டாம் பிறையாய்த் தொங்கத் தொடங்கிற்று
நகரத் தொடங்கிய தொடர் வண்டியின்
கதவைத் தேடும் குருடனைப் போல
எதற்கெடுத்தாலும் நினைவில்
தேடிக் களைத்தார் எங்கள் அப்பா.

அவரின் புகைப்படம் வேண்டும்
என்ற போது 'ரென் அண்ட் மார்ட்டின்'
இலக்கணப் புத்தகத்தில் தேட அதில்
கிடைக்காமல் நாட்டுபுறப் பாடல்

தொகுப்பில் கிடைத்தது. படத்தில் அப்பாவின் தோழர்கள். உலகை விட்ட, விட்டுக் கொண்டிருக்கும் தோழர்கள் சிரித்த முகத்துடன் வாணை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு; அச்சிட்ட பகுதியில் கிடைத்தது 'கூட்டத்தில் ஒரு பகுதி'!

சொல்லாமல் விட்டது, கொடியேற்ற மாயிருக்கலாம். ஆக கவிதை அப்பாவிடமிருந்து அவர் வாழ்ந்த காலத்தின் பண்பாட்டுச் சூழலுடன் இணைந்து வேறு பரிமாணங்களுக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

அப்பாவின் அப்பாவும், அப்பாவும் நானும் என் பெரிய நத்தையும் சின்ன நத்தையும் வருகின்றன 'மழை வழிப் பாதை' கவிதையில். இத்தகைய கவிதைகளில் மெய்யான வாழ்வின் தருணங்கள் கதைகளாக கவிதைகளின் உள்ளே செலுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.

ஆணாதிக்க சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலை இன்றும் அதிக அளவில் விசனத்துட்பட்டே உள்ளது. கவிதைகளில் பெண்கள் எடை குறைந்து வலிமையற்று சமுதாயத்திற்கு பயன்படு பொருள்களாகவே தோற்றம் கொள்கிறார்கள்

எட்டு கவிதைகளில் ஒன்றில் (1972)

வள்ளிக்கிழங்கின்

புதமாக

வெந்து போன

அவள் உடம்பை

பிட்டுத் தின்னத்

தொடங்கிற்று

ஒவ்வொன்றாக

அவையெல்லாம்

அங்கம்மாள் பொறுப்பற்ற கணவனுடன் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு மனைவியைக் கேலி செய்யும் அளவிற்குப் பொறுப்பில்லாதவனுடன் உலகத்தை எதிர்

கொள்கிறாள். கடையின் முன் தான் தன் வாழ்க்கைக்காக படும் பாடில் மற்றவர்க்குப் பொழுது போக்காய் மாறுவது எவ்வளவு அவலமானது?

என்ன சாமி எனக்கும் வயது நாளை வந்தால் ஐம்பதாகிறது இந்தப் பிள்ளைகள் என்னைத் தாயாய் நினைக்காமல் போகக் காரணம் என்ன?

பாண்டூர் மாமியின் தமிழ்ப்பற்றுக் கவிதை இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமானது.

ஓர் உலகமே படைக்கப் படுகிறது. விதவைக் கோலம், பௌதிக உலகில் தோல்வி, உருப்படாத பிள்ளைகள், 'கொல்லைப் புளியில் பிஞ்சை உதிர்க்கும் பெண்', கல்வியில் உதிரும் மாணவர்கள், விடிய விடியக் கழகக் கூட்டம் என எல்லாம் போயும் மாமி

திண்ணையில் அப்படித் திகைத்திருந்தேன் தெருவில் வருகிறாள் பாண்டூர் மாமி என்னைப் பார்த்தாள். மாமியின் மடியில் என்னமோ கனமாய். கைகளும் அதன் மேல் நெருங்க நெருங்க மாமியின் கண்களில் வருணன் இருந்ததைப் பார்க்க முடிந்தது சிரமப் படுவது போல் வெளியில் எடுத்தாள் இந்தாபிடி படி. ராமாயணம் கம்ப... அடக்கத்தோடு கைகளை நீட்டினேன் இராமர் இறங்கினார் வானரோடு இதைப் போல ஆறு புத்தகங்கள் இதுதான் மீந்தது சும்மாதாண்டா.

ஞானக்கூத்தனின் பாண்டூர் மாமி இயலாமையிலும் வலிமையுடன் இருக்கும் பெண்டிரின் தரத்தை உயர்த்துகிறார்.

வாழ்வின் இன்னொரு நனவுலகும் ஞானக்கூத்தனுக்கு விலக்கல்ல. எனது உலகம் சிறியது எனத் தொடங்கும் கவிதையில் பறவையின் பார்வையில்

தொடங்கும் கவிதை மனித அளவிற்கு எடுத்துச் செல்லப்படும் போது கவிதை வீரியம் கொள்கிறது.

எனது உலகம் சிறியது
 ஓணானும் குச்சிப் பூச்சியும்
 வேலிப்படலில் காணாத போது நான்
 கூட்டிற்குப் போய் விடுவேன். ஏனென்றால்
 அங்கே எனக்குச் சூரியன்
 அந்தியைக் காட்டுவான் அணுவளவாக.
 சொல்லப்பட்டது போலில்லை;
 அழிவுப்பாதை இந்த வரிசையில் தேர்ந்த
 கவிதை. கடற்கரையில் வித்தைக்காரன்
 கண்ணைக் கட்டி வேறு உலகிற்குக்
 கொண்டு செல்கிறான்.

சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்க்கச்
 சொன்னால்

கண்டேன் அந்தச் சித்திரம் பெரிதும்
 மாற்றப் படுவதை எப்படிக் கூறினேன்
 மேயக் குனிந்த மாடு மாற்றிற்று
 உட்கார்ந்திருந்தவன் எழுந்து மாற்றினான்
 பறந்த கூளம் விழுந்து மாற்றிற்று
 ஓடி மாற்றிற்று தொலைவில் தண்ணீர்
 கனன்றும் அவிந்தும் தீ மாற்றிற்று
 மூக்குத் துளைகள் விரிந்து மாற்றின
 புதிய உலகில் எல்லாமே தெரிகிறது
 அங்கே அங்கே அங்கே பார்க்கையில்
 மாற்றிச் சொல்ல வன்மை செய்கிறாய்
 நான் இப்போது நிஜ உலகிற்கு வர வேண்டும்
 புகையில் என்னைக் கூப்பிட்டு எடுத்தான்
 சித்திரத்தை மாற்றத் தொடங்கினேன்
 உன்னை வீட்டில் தேடுகிறார்கள்
 ஆம்
 தானியம் வேண்டும் அமுதுப் படிக்கு.

நமக்குக் கிடைக்கும் நிகழ்வுகள்
 அருபவங்களாகி அதைச் சரியாக அறிந்து

கொண்டு வாழ்க்கையுடன் தொடர்பு
 கொள்ளும் போது வாழ்விற்குப் புதிய
 அர்த்தங்கள் கிடைக்கக் கூடும். இவ்வாறு
 அருபவச் சாரங்களை வாழ்வோடு
 தொடர்பு படுத்துவதே கலைஞர்களின்
 வலிமையான பார்வைகளுக்குக் காரணம்.

ஐந்து கவிதைகள் (1984)
 பசுமைத் தழைவுடன் நின்றிருந்த
 மரத்தில் காற்று புகுந்தது
 எண்ணி எண்ணித் துறக்கிறாற் போல
 விளையாடி விழுந்தன பழுப்பிலைகள்
 விழுந்த இலைகளில் இன்னமும் பசுமை
 குன்றாதவை இருந்தது கண்டேன்.
 அவ்விலைகள்

மரத்தில் மேலும் சில நாட்கள் இருந்திருக்கலாம்
 நினைத்தேன். விழுந்தன அவ்வகை இலைகள்
 ஆனால் நான் யார் அதைக் கூற?
 மரமே அறியும் இலைகளில் எவ்வெவ்
 இலைகளை உதிர்க்கலாம் அன்றைக்கென்று.

ஞானக்கூத்தனின் அரசியல் விமர்சனக்
 கவிதைகள் அங்கதமும் நகைச்சுவையும்
 கலந்தவை. மதிப்பீடுகள் தாழ்ந்து போன
 அரசியல் உலகின் அவலங்களை எடுத்துக்
 கூறும் கவிதைகள் இவை.

பரிசில் வாழ்க்கை, காலவழுவமைதி,
 திரும்ப நேரமில்லை, திருட்டுக் கொடுத்த
 வீடு ஆகிய கவிதைகளில் முக்கியமாக
 'மஹ்ஹான் காந்தி மஹ்ஹான்' குறிப்பிடத்
 தகுந்தது. இடைப் பிரதியாக்கம்
 (intertextuality) முறையில் காந்தி பற்றிய
 பாரதியின் கவிதையுடன் இன்றைய
 அரசியல்வாதியை ஒப்பு நோக்கும்போது
 அரசியல் அவலம் மிகுந்த வீரியத்துடன்
 வெளிக் கொணரப்படுவதைக் காண
 முடிகிறது.

மஹ்ஹான் காந்தி மஹ்ஹான்

எழுந்ததும் கனைத்தார். மெல்ல
சொற்பொழி வாற்றலானார்
வழுக்கையைச் சொறிந்தவாறு
'வாழ்க நீ எம்மான்' என்றார்
மேசையின் விரிப்பைத் சுண்டி
'வையத்து நாட்டில் என்றார்;
வேட்டியை இறுக்கிக் கொண்டு
'விடுதலை தவறி' என்றார்;
பெண்களை நோட்டம் விட்டு
'பாழ் பட்டு நின்ற' என்றார்.
புறப்பட்டுப் போகச்சே
'பாரத தேசம்' என்றார்;
'வாழ்விக்க வந்த' என்னும்
எஞ்சிய பாட்டைத் தூக்கி
ஜன்னல் வழியாய்ப் போட்டார்
தெருவில் பொறுக்கிக் கொள்ள.

'I am nothing if not critical' – Hamlet

பாரதிக்குப் பின் பிச்சமுர்த்தி தொடங்கி
மனுஷ்ய புத்திரன் வழி இன்றைய
இளங் கவிஞர்கள் வரையிலான கவிதை
நீரோட்டத்தின் பிரதிநிதியாக ஞானக்
கூத்தனைக் கொள்ளலாம். புதுக் கவிதை
கருப்பொருளிலும், திறன் அளவில் தத்துவப்
பார்வையிலும் எல்லைகள் விரிந்து காணப்
படுகிறது. காலனிய ஆதிக்கத்தின் பின்
அல்லது சுதந்திர இந்தியாவின் அனைத்து
சமூக அரசியல் அவலங்களும் அகில
உலக வியாபாரச் சந்தையின் குழப்பமான
குழலிலும், சம்பிரதாயமான வழியில்
வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையிலேயே
கவிதைகளின் கருப்பொருள்களின்
வேர்களைக் காண முடிகிறது. சமூக
விரோதிகளும், வன்முறையாளர்களும் பற்றி,
நடைபெறும் கொலைகளுக்குச் சாட்சியாக
'காலி' குறியீடாக விளங்கும் லாரி
கவிதைகளும், எல்லா வகையான சமூக

அவலங்களும், சமூகப் பிரிவினைகளும்,
முரண்களும் ஞானக்கூத்தன் கவிதைகளில்
இடம் பெறுகின்றன. எதையுமே ஞானக்
கூத்தன் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. பல
கவிதைகளில் எதிரிடையான இரண்டு
பார்வைகள் ஒன்றுக்கொன்று அருகில்
(juxtaposed) வைக்கப் படுகின்றன. பல
கவிதைகள் கேள்விகளில் முடிகின்றன.
காம்யூ பற்றி ஒரு கருத்து கூறப்படுவதுண்டு.
ஒரு மனிதனாக அவரிடம் பல கருத்துகள்,
மதிப்புகள், முரண்கள் உண்டு. ஆனால்
அவர் படிக்கப்படுவதற்குக் காரணம்
இவை எல்லாமே கலையாகவே வெளிப்
பட்டிருப்பதுதான். ஞானக்கூத்தனின்
விஷயத்திலும் இது பொருந்தும்.

ஞானக்கூத்தன் அவருக்கென
தனியான ஒரு கவிதை அமைப்பை
ஏற்படுத்தியிருக்கிறாரா என்றால்
முடிவாகச் சொல்ல முடியவில்லை.
புதிய கவிதை வடிவங்கள் உருவாகின்றன,
வடிவமில்லாதவைகளிடமிருந்து இருந்தும்;
இவை ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளின்
கவிதை மையத்திலிருந்து எழுப்பப்பட்ட
பாதையிலிருந்து பெறப்பட்டவை.
பிரச்சினைகளின் உலகத்தைப் பற்றிய
கவிதைகளின் வடிவம் அதற்கு ஏற்ப
உருவாக்கப் படுகிறது எனலாம். அநேகமாக
எல்லாக் கவிதை வடிவங்களையும்
ஞானக்கூத்தன் பரிசோதனை செய்கிறார்.
நாட்டுப் பாடல் வகைக் கவிதைகள்
இவரிடம் உண்டு.

மருதம்

ஊருக்கேல்லாம் கோடியிலே
முந்திரிக் கொல்லெ
உட்கார்ந்தால் ஆள் மறையும்
முந்திரிக் கொல்லெ

தேரோட்டம்

இளந் சீவி வெச்சு

இரும்பா கரும்பை வைச்சுக்

குளிராப் பாலை வைச்சுக்

குமரன் சாமிக் கிட்ட

வரங்கேட்டு வாரீங்களா

எட்டு கவிதைகள், தவளைகளின் நடனம் இவற்றில் அடிமனதின் வெளிப்பாடு கொணரப்படுகிறது. புராணங்களும், மத ரீதியான குறியீடுகளும் அவரிடத்தில் உண்டு.

தொழுநோயாளிகள்

கங்கையில் விருப்பைக் கொஞ்சம்

கைவிடச் சொன்ன நூல்கள்

கேணியில் உடம்பைக் கொஞ்சம்

கைவிடச் சொன்னதுண்டா?

சில கவிதைகள் புரிவதற்குக் கடினமாக இருக்கலாம். காரணம் அநேகமாக ஒவ்வொரு கவிதையிலும் இரண்டோ அதற்கு மேற்கொண்டோ தளங்கள் உண்டு. ஆனால் மொத்தமாக ஒரு பிரபஞ்சம் படைக்கப்படுகிறது கவிதைப் பிரபஞ்சம் இயற்கையிலிருந்து மனிதர்கள் வரை மற்றும் பரிச்சயமான அன்றாட நிகழ்வுகள் என. ஆக பழைய உலக மதிப்புகளை புதிய மதிப்புகளுடன் உரசி புதிய நவீனத் தன்மைகளுடன் கவிதைகள் உருவாகின்றன. கவிதைகளில் சாதாரணப் பொருட்கள், விலங்குகள், மனிதர் மீது கருணை, பரிவு, புரிதல் தெரிகிறது. இதை ஞானக்கூத்தனின் முக்கிய பண்பாகக் கருதலாம்.

கனவில் மனிதன்

ஒருவனைக் கனவில் கண்டேன்

உதடுகள் பற்கள் கண்கள்

தலைமயிர் நகங்கள் கைகால்

அனைத்துமே மனிதன் போல

இருந்திடும் அவனைக் கண்டேன்

கனவிலும் மனிதன் போலத்

தோன்றினால் மனிதன்தானா?

வாழ்வின் புரிந்து கொள்ள முடியாத புதிர்களை அவை இருப்பதென்று புரிந்து கொள்ளலும் ஒரு வகைத் திறன்தானே.

உபதேசம்

அன்பைத் தவிர வேறொரு செய்தி

விளம்பத் தகுந்ததாய் உலகில் இல்லை

நீண்டதாய் எங்கும் செய்வதாய்

இருக்க வேண்டும் என் அன்பு.

இதுவே அவரது முடிவானக் கூற்றாகும்.

ஞானக்கூத்தன் என்னும் மாமனிதர்

மிகவும் எளிமையானவர். அவரை

அவரது அறையில் திருவல்லிக்கேணி தோப்பு

வெங்கடாசல முதலித் தெருவில் சந்திக்கச்

செல்ல வேண்டும். திருவல்லிக்கேணி

விடுதிகளில் ஒரு சிறப்பம்சம் உண்டு. பல

விடுதிகள் பிரம்மச்சாரிகளின் சுவர்க்கம்

எனக் கூறப்படும் (இன்றும்) விடுதிகளில்

ஒன்றில் தஞ்சாவூர், இன்னொன்றில்

திருநெல்வேலி, பிரித்தொன்றில் கோவை,

மற்றொன்றில் மதுரை என்று அந்தந்த

ஊர்க்காரர்கள் சேர்ந்திருப்பார்கள்.

ஞானக்கூத்தன் அறையில் அவருடைய

ஊர் நண்பர் இலக்கியவாதிகளைப்

பொறுத்துக் கொள்ளுபவர் இருந்தார்.

ஞானக்கூத்தன் நடுநாயகமாக ஒரு சாய்வு

நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பார். சுற்றிலும்

எல்லோரும் தரையில் சுவற்றோரம்

அமர்ந்திருப்பார்கள். கசடதபற காலங்களில்

அநேகமாக அனைத்து முக்கியமான

படைப்பாளிகளும் வந்து கூடுவார்கள்.

அசோகமித்திரன் தனது கதையைப்

படிப்பார். ந.முத்துசாமி கதையை நடித்துக்

காட்டுவார். சா.கந்தசாமி வண்ண

ஓவியங்கள் வரைந்து கொண்டிருப்பார்.

ஐராவதம் கையில் குடையுடன் வருவார்.

பாலகுமாரன், வைதீஸ்வரன் வருவார்கள். கி.அ.சச்சிதானந்தம், பிரக்ஞை நண்பர்கள் வருவார்கள். தமிழ்நாட்டின் ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி அகில இந்திய ஏன் வெளிநாட்டு அறிஞர்கள் கூட சென்னை வந்தால் தவறாது கலந்து கொள்வார்கள். க்ரியா ராமகிருஷ்ணனும், நா.கிருஷ்ண மூர்த்தியும், மகாகணபதியும் அறையின் சூழலை நிர்வாகம் செய்வார்கள்.

ஸ்டீரியோவில் இந்துஸ்தானி. அலி சகோதரர்கள், பன்னாலால் கோஷ், பீம்சேன் ஜோஷி மேற்கத்திய பீதோவன், பாஃக், மோசார்ட் செவ்வியல் இசை நீண்ட இசைத் தட்டுகளாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். எல்லா அரிய இலக்கிய புத்தகங்களும் விவாதிக்கப்படும். அரிய நூல்களை தேடிக் கண்டுபிடித்து விமான நிலையம் சென்று படிப்பார்கள். தியோடர் பாஸ்கரன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துவது அற்புதமாயிருக்கும், உடல் குலுங்கச் சிரிப்பார். இவற்றுக்கு அப்பால்தான் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான அனைத்துச் செயல்பாடுகளும் உத்தேசிக்கப்படும்.

'ழ' காலங்களில் ஞானக்கூத்தனுடன் நெருங்கி வந்தபோது அநேகமாக எல்லா நாட்களும் சந்திப்புகள் நேரிடும். அவர் திருவல்லிக்கேணியில் வசித்த எல்லா வீட்டு வாசற்படிகள், மொட்டை மாடிகள், தெருமுனைகளில் கூடுவோம். நான் கல்லூரி விட்டு வரும் போது கவிஞர் ஆத்மாநாம் என் வீட்டு வாசலில் இருப்பார். ஆனந்த் வந்து சேர்ந்து கொள்வார்; காளிதாசம் கூட. மேலும் நண்பர்கள் அவருடைய அலுவலகத்திற்கு முன் அவர் பார்வையில் படும்படி அமர்ந்து கொள்வோம்.

அவருடைய அலுவலக வளாகத்தில் வளர்ந்திருந்த கத்தாழை பற்றி கவிஞர் ஆத்மாநாம் எழுதியிருக்கிறார். அலுவலகம் முடிந்து அவர் வெளியே வந்தவுடன்

இணைந்து கடற்கரை புல்வெளியில் அநேகமாக பல்கலைக்கழகத் தேர்வுக்கூடம் எதிரில், திருவள்ளூர் சிலை அருகில், வெள்ளை மலர் பூக்கும் கடல் அரளி மரத்தடியிலோ, பூவரச மரத்தடியிலோ அமர்வோம். பல வருடங்கள் தொடர்ந்து நூற்றுக்கணக்கான மணி நேரங்கள் கவிதை பற்றிய விவாதங்கள் நடந்திருக்கின்றன; எந்தவிதக் கேள்விக்கும் அவரிடம் நீண்ட சுவாரசியமான பதில் இருக்கும்.

சா.கந்தசாமி அலுவலகம் முடிந்து சைக்கிளில் வந்து கலந்து கொள்வார். வைத்தியநாதனும், ரா.சீனிவாசனும் வந்து சேருவார்கள். வெளியூலிருந்து வரும் கவிஞர்களும், நகுலன், காசியபன், தேவதச்சன், ஷா.அ. பிரம்மராஜன், சிவகுமார், இளம்பரிதி, மைய்யம் ராஜகோபால் ஆகியோர்களும் கலந்து கொள்வார்கள். ஞானக்கூத்தனின் கவிதையியல் பற்றிய பங்களிப்பு இத்தகைய கவிஞர்களின் கவிதைகளில் காணக் கிடைக்கக் கூடும்.

எனக்குத் தொழில் கவிதை இமைப் பொழுதும் சோராதிருத்தல் என, ஞானக் கூத்தனுக்கு உலக வாழ்க்கை ஒரு பொருட்டல்ல. கவிதையும் கவிதை சார்ந்த செயல்பாடுமே அவர் நேரத்தை ஆக்கிரமித்திருக்கும். அவருடைய நகைச்சுவை உணர்வு அற்புதமானது. கடைசியாக அவர் கலந்து கொண்ட கூட்டங்களில் மனுஷ்ய புத்திரனின் கவிதை வெளியீட்டு விழாக் கூட்டமும் ஒன்று. அதில் பேச்சைத் தொடங்கும் போது அவர் கூறியதாவது 'நற்றிணையில் ஒரு கவிதை. ஒருவர் மீன் பிடிக்கச் செல்கிறார். குழந்தைகள் கூட வருவேன் என்று அடம் பிடிக்கின்றன. அவர்களுக்குப் பனம் பழங்கள் கொடுத்து விட்டு அவர் வெளியே செல்கிறார். நான் இந்தக்

ஞானக்கூத்தன் கவிதை, உரைநடை

தீபப்ரகாசன்

நினைவில் எளிதாகக்கொள்வதற்காக எதுகை மோனைகள் என்றால், சந்தமும் வரும் என்பதை வைதீஸ்வரன் கவிதைகளை இசையோடு சாஸ்திரி கோகலே ஹாலில் கேட்டோம். இசை, ஓவியம், கதை புனைவு யாவற்றிலும் தேர்ந்த வைதீஸ்வரன் அவர்களின் அந்த நிகழ்வு ஒரு அபூர்வ நிகழ்வு.

வைதீஸ்வரன், ஞானக்கூத்தன் இருவரின் கவிதைகளிலும் சாதாரணர்களும், நாம் அன்றாடம் காணும் மரங்கள் பட்சிகளும் புது உருவில் தோன்றுகின்றன.

அரசியல்வாதிகள் ஞானக்கூத்தனின் கவிதைகளில் வழிகிறார்கள். ஆனால் கீழ்வெண்மணி பற்றிய கவிதையில் அவர்களின் மீதான தார்மிகக் கோபம் தெரிகிறது

மல்லாந்த மண்ணின் கர்ப்ப வயிறெனத் தெரிந்த கீற்றுக் குடிசைகள் சாம்பற் காடாய்ப் போயின

புகையோடு விடிந்த போதில் ஊர்க்காரர் திரண்டு வந்தார் குருவிகள் இவைகள் என்றார் குழந்தைகள் இவைகள் என்றார் பெண்களோ இவைகள்? காலி கன்றுகள் இவைகள் என்றார் இரவிலே பொசுக்கப்பட்ட அனைத்துக்கும் அஸ்தி கண்டார் நாகரிகம் ஒன்று நீங்க

கடைசி வரி தலைவர்களுக்கு இடித்துரை மட்டுமன்று, இன்று வரை நீதி கிடைக்காததற்கு ஒரு கண்டனம். சமூக விஷயத்தில் உள்ள முனைப்பு, தனி நபர் விஷயத்திலும். பவழ மல்லி யில்,

சிவன்
பவழ
கிழமை

ஞானக்கூத்தன்

பூக்களெல்லாம் மலர்ந்தோய்ந்த இரவில் மெல்ல கட்டவிழும் கொல்லையிலே பவழ மல்லி

இந்த இயற்கையின் மென்மையைத் தான் வேர்ட்ஸ் ஓர்த் கவிதையில் பாராட்டு கிறார்கள். இயற்கையை நம் கணினிக் காலத்தில் வறட்சிகள் நடுவே ஞானக் கூத்தனும் வைதீஸ்வரனும் சொல்லிய அழகு தனி. உண்மையில் இதை இப்போது எந்த மரபுக் கவியும் சொல்லவில்லை.

இந்து நாளேட்டில் ஒரு கவிஞர் ஞானக்கூத்தனுக்கு சாஹித்ய அகாதமி பரிசு வராதது துரதிர்ஷ்டம் என்று

வருந்தியுள்ளார். ஆனால் அவர்க்கு அந்த வருத்தமோ ஏமாற்றமோ இல்லை. புதுமைப் பித்தன், பிச்சுமணி, விந்தன் போன்றோர் என்ன அங்கீகாரம் பெற்றார்கள்? அவர்களை யார் மறந்தார்கள்?

உரைநடைக்கு எதுகை மோனை போன்ற கட்டுகள் இல்லாதது போன்றே கவிதைக்கும் இருப்பது இயல்பு என அவர் சொன்னது நியாயம்தான். அவரது ஆரம்ப காலக் கவிதைகளில் தெளிவாக வந்த சந்தக் குறிகளும் பின்னர் இல்லை. அவர் மரபுக்கு கவிதையாக்க முடியாதவர் அல்லர். தமிழை அதன் எல்லாப் பரிமாணங்களிலும் நன்கு அறிந்திருந்தார். அவருக்குப் பிறமொழிகளிலும் ஆழ்ந்த பயிற்சியும், நுகர்ச்சியும் இருந்ததை செய்திக் குறிப்பு தெளிவு படுத்துகிறது.

தமிழில் பாரதிக்குப் பின் பிச்சுமூர்த்தியின் தொகுப்பு பரவலாகப் பேசப்பட்ட கவிதை முயற்சி. பின்னர் வைதீஸ்வரன், ஹரிமூனிவாசன், பசுவய்யா, கல்யாணஜி, ஜயபாஸ்கரன் போன்றோர் சொல் சிக்கனம், கருத்துப் பொதிவு, புதிய விஷயங்களை நம் சராசரி வாழ்விலேயே கண்டு பகிர்வது எனப் பல முகங்களுக்கு நம்மை இட்டுச் சென்றனர்.

உரைநடைக்கும் கவிதைக்கும் ஒலியில் மாறுபாடு தவிர்க்க முடியாதது. உரைநடை தகவலைச் சொல்ல முற்படுகையில் அதன் அமைப்பில் விரிவு தானே வருகிறது. கவிதையில் அவ்வாறின்றி அமைப்பில் சிறிதாய், அவரவர் நோக்கிற்கேற்பப் பொருள் விரிவு தருவதாய் அமைகிறது.

ஆங்கிலத்தில் free verse என்பது அவர்களின் rhyme போன்றன இல்லாமல் இருப்பினும், அதிலும் rhythm இருப்பதைக் காண்கிறோம். மில்டனின் வரிகளில் ஓர் உதாரணத்துக்கு,

round and round went the rascal என்பதோ அல்லது i am in heaven yet in hell as i carry hell in me என்பதோ, ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் பேராசிரியர் ஆனந்தம் சொன்னது இன்னும் ஒருமாதிரி நினைவிலிருப்பது போன்று, மிகப் பக்குவமான ஜோஸப்

ஸ்டீல் அல்லது செஸ்டர்ட்டனின் பல வாக்கியங்கள் நினைவில் இல்லை. அது என் குறை. அவர்கள் குறை இல்லை. ஆனால் ரோசாவை எப்படி அழைத்தாலும், ரோசாவே என்பது போல் சில மனதில் படிக்கின்றன.

திருக்குறள் கவிதை அனுபவமாக நாம் எடுக்கிறோமா? கம்பனைக் கவிதை அனுபவமாக எடுக்கிறோமா? ஆயினும் திருவள்ளுவரின் யாப்பு நம் மனதிலே இதற்காக உட்கார்ந்தது.

தேவரே போல்வர் கயவர், அவரும் தாம் மேவன செய்தொழுகலான்

அல்லது

தக்கார் தக்கவிலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தாற் காணப் படும்

அல்லது

தகுதி என ஒன்று நன்றே பகுதியால் பால் பட்டு ஒழுகப் பெறிள்

எனச் சில நியதி சொல்லும்போதும் நினைவில் நிற்கச் சொல்லியது காணத்தக்கது. நினைவில் நிற்பதும், பின் அதை நினைந்து நயப்பதும் தானே கவிதையின் பயன்?

ஞானக்கூத்தனின் கவிதைகள் கொண்ட அன்று வேறு கிழமை தொகுப்பு ஒன்றே தமிழில் கவிதை நல்ல வளப்பம் பெற்றுள்ளது என்பதற்கு ஒரு சான்று. ஆரவாரம், அதிக சத்தமுள்ள சந்தைக்கு கடை நடுவே சில முயற்சிகள் இப்படி வந்தது பலம். புதுக் கவிதை வெறும் உரைநடை என்கிற மாயத்தை இது உடைத்தது. கவிதை என்பது ஒரு தனி அந்தஸ்து கொண்டது என்பதை உறுதிப்படுத்தியது,

36 பக்கங்களே கொண்டு, அவற்றிலும் பாதி ஆதிமூலம், பாஸ்கரன், தக்ஷிணாமூர்த்தி போன்றோரின் காலத்தில் அழியா கோட்டோவியங்களோடு, 1973ல் வந்த அன்று வேறுகிழமை கவிதைத் தொகுப்பில், வாசிக்கும் போது இன்றும் நமக்குத் பல வகை வடிவங்களும் பொருள்களும் தோன்ற ஞானக்கூத்தன் எழுதியுள்ளவற்றில் இந்த பரிமாணங்கள் தெரிகின்றன.

பூ உதிர்ந்த முல்லைக் காம்பாய்
மரம் பட்ட
சாலைக் கென்னை
அனுப்பு முன்
பேரைக் கொஞ்சம்
சோதித்துப் பாருங்கள் ஸார்
என்பதற்கும், அதே பக்கம் உள்ள
'யெதிரெதிர் உலகங்கள்' கவிதையின் கடைசி
3 வரிகளான,

மயிலுக்கு வான் கோழி புலிக்குப் பூனை
குதிரைக்கு கழுதை குயிலுக்கு காக்கை
கவிஞர்களுக் கெந்நாளும் பண்டிட்ஜீக்கள்
என்பதிலும் உள்ள அங்கதம்
சொற்கள், அவற்றின் சந்தம் இரண்டிலும்
தொனிக்கின்றன. யாப்பு இல்லை எனினும்
ஓர் அமைப்பு இதற்கு உதவுகிறது.

யோசனை! இதைச் சுவையாகச்
சொல்கிறது:

உனக்கென்ன தோன்றுது?

கருத்துக்கு மாறாகப் போலீசார்கள்

கட்டி வைத்துக் கையெழுத்து
வாங்கலாமா?

எனக்கென்ன தோன்றுது?

வருத்தத் துக்காளானான் புலவன்
என்றால்

யாப்பிலொரு கவிபாடச் சொன்னால்

போச்சு

இதை நிறைய இடைவெளி விட்டு
எழுதிய கம்பாஸிடர் கவிதை எனச் சொல்ல
முடியுமா?

நீரிலும் நெருப்பிலும் சாகா வரம் வாங்கிய
சாமியார் இறந்தபோது,

நீரின் மேலே நடப்பதற்கும்

தீயாலழியா திருப்பதற்கும்

வரங்கள் பெற்ற மாமுனிவன்

மக்கிப் போக நாளாச்சு

என்பதோ, அல்லது

இருந்தவர் இரண்டு பேர்கள்

அவர்களின் அடையாளங்கள்

நடப்பவர் பார்க்க மாட்டார்

பார்ப்பவர் நடக்க மாட்டார்

என்பதோ, அல்லது

மணியில்லாப் பள்ளிகளில் தண்டவாளத்
துண்டொன்று மணியாகத் தொங்கல்
போலக்

கவிஞரிலாத் தமிழகத்தில் எவரெல்லாமோ
கவிஞரெனத் தெரிந்தார்கள் உமக்கு முன்பு
பிற கவிஞர் குரல் மயங்கி கேட்குமின்றும்
நீர் மறைந்தீர் உம் பேச்சை முடித்துக்
கொண்டு

எனும் பாரதியார் பற்றிய அவரது
வரிகளோ, ஞானக்கூத்தன் எனும்
கவிஞனையும் காட்டுவதாய் நிற்கும்.

மரீனா காலை நடைகளின் போது
ஞானக்கூத்தனோடு பேசியது. உட்கார்ந்து
பேசியதில்லை. அவர் மென்மை ஒரு
கவியின் அடையாளம். எப்போதும் தளம்
பற்றிக் கேட்பார். "ரவி கை சுட்டுவிடக்
கூடாது, வியாபாரம் பண்ண வேண்டா
ஆகிலும் நஷ்டப் படக் கூடாது" என அவர்
அடிக்கடிச் சொன்னார். பிறர் விஷயத்தில்
அக்கறை உள்ளவர்கள் தொகை குறைந்து
வருகிறது.

10/15 நாட்கள் முன் பாரதியார்,
பாரதிதாசன், வ.ரா., நெடுஞ்செழியன் பற்றி
பேசிக்கொண்டிருந்தோம். எல்லாரையும்
பற்றி உயர்வான கருத்துகள் முதன் முறை
அவர் வழி அறிந்தேன். செருக்கில்லாத
மனிதர்.

எனது கதைகளின் கதை

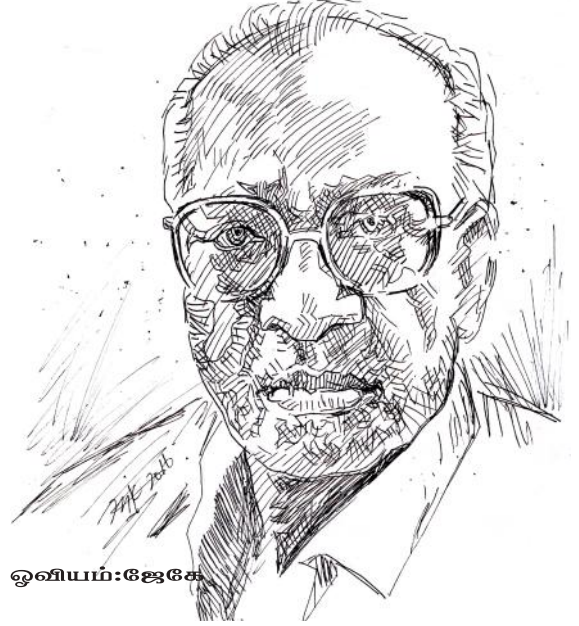
எங்கள் வாத்தியார்

வே.சபாநாயகம்

கதைகள் அனைத்துமே கற்பனையால் மட்டுமே எழுதப்படுவதில்லை. கதைக்கான உந்துதல் ஏதாவது ஒரு நிகழ்வின் பாதிப்பாகவே இருக்கும். எனது கதைகள் எதுவுமே கற்பனை இல்லை. நான் கண்ட, கேட்ட, பரவசப்பட்ட சம்பவங்களின் அடிப்படையிலேயே எழுதப்பட்டவை. தங்கத்துக்கு செம்பு சேர்ப்பது போல கதையின் முழுமைக்கு கற்பனை துணையாகும்.

எனது முதல் கதை 'எங்கள் வாத்தியார்' கதையா நடைச்சித்திரமா என்று புரியாத நிலையில் எழுதப்பட்டது. பின்னாளில் பல ஆண்டுகளுக்குப்பின், 'வ.ரா' வின் நடைச்சித்திரங்களை ('மணிக்கொடி') படித்தபின்தான் நான் எழுதியது நடைச்சித்திரம்தான் என்று புரிந்தது. ஆனாலும் அதில் சிறுகதையின் சுவாரஸ்யம் இருந்தது.

1950ல் நான் பள்ளி இறுதி வகுப்பு படிக்கும்போது வித்துவான் சாம்பசிவ ரெட்டியார் என்றொரு தமிழாசிரியர் எங்களுக்குத் தமிழ் உணர்வை தனது போதனையின் ஊடே ஊட்டியவர். அவர் பிற தமிழாசிரியர்களிலிருந்து மாறுபட்டவராய் பத்திரிகைகளிலும் எழுதி வந்தவர். நான் அப்போதே நிறைய கல்கி. விகடன், கதிர் போன்ற பத்திரிகைகளையும், நாவல்கள். சிறுகதைத் தொகுப்புகள் என்று கிடைத்தவற்றை எல்லாம் வாசிக்கும் ரசனை உள்ளவன் என்பதை அறிந்த அவர், அவ்வப்போது 'ஆனந்த போதினியில் வெளி வந்த அவரது படைப்புகளை என்னிடம் காட்டுவார்.

ஓவியம்:ஜேகே

அந்த காலகட்டத்தில் புதிய முயற்சியாக 'கலைப்பயிர்' என்றொரு கையெழுத்துப் பத்திரிகையை பள்ளியில் தொடங்கி வைத்தார். அந்தப் பத்திரிகையின் ஓவியன் நான்தான். அதோடு நிறுத்தாமல் கதை ஒன்றையும் எழுதும்படியும் அவர் என்னைத் தூண்டினார். மற்ற மாணவர்களையும் கதை, கட்டுரை, கவிதைகள் எழுதத் தூண்டினார். கல்கியின் முதல் படைப்பான 'ஏட்டிக்குப் போட்டி' கட்டுரைத் தொகுப்பைப் படித்த பாதிப்பில், என்னை மிகவும் ஈர்த்த வித்தியாசமான எனது தொடக்கக் கல்வி ஆசான் பற்றி எழுத எண்ணி, 'எங்கள் வாத்தியார்' என்ற தலைப்பில் எழுதினேன். தொடக்கமே வாசிப்பவரை ஈர்க்குமாறு இருக்க வேண்டும் என்று கல்கி, துமிலன் பாணியில் இப்படி ஆரம்பித்தேன்: 'சிம்ம

சொப்பனம் சிங்காரவேலு' வாத்தியாரை உங்களில் பலருக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. ' என்று தொடங்கி எங்கள் ஆசிரியரது குணாதிசயங்கள், கல்வி போதிப்பில் அவர் காட்டிய அக்கறை, கண்டிப்பு எல்லாவற்றையும் நகைச்சுவையுடன் எழுதினேன். அதுதான் என் முதல் படைப்பு. அதை 'கலைப்பயிர்' பத்திரிகையில் வெளியிட தமிழாசிரியரிடம் கொடுத்தேன். அதைப் படித்த ஆசிரியர், 'நன்றாக இருக்கிறது. இதைப் பத்திரிகைக்கு அனுப்பலாம். பிரசுரமாகும்.' என்றார்.

எனக்கு சிலிர்ப்பாக இருந்தது. "அய்யா, சிறுவர்களது எழுத்தையும் பிரசுரிப்பார்களா?" என்று வியப்புடன் கேட்டேன்.

"நான் எழுதும் 'ஆனந்தபோதினி' ஆசிரியர் நாரண துரைக்கண்ணன் வித்தியாசமானவர். பெரியவர் சிறியவர், புதியவர் பிரபலமானவர் என்றெல்லாம் அவர் பார்ப்பதில்லை. தரமான எழுத்து என்றால் அவர் விருப்புடன் ஏற்று வெளியிடுவார் அதிலும் மாணவர் என்றால் திறமை இருந்தால் ஊக்குவிக்கும் உயர்ந்த பண்பாளர். நிச்சயம் உனது இந்த படைப்பை வெளியிடுவார்" என்று உற்சாகமூட்டி, உடனே 'ஆனந்தபோதினி'க்கு அனுப்பும் வழிமுறையைச் சொன்னார். அதன்படி அன்றே என் கதையை வெள்ளை முழுத்தாளில் ஒரு பக்கம் மட்டும் படி எடுத்து அஞ்சல் மூலம் அப்பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

அடுத்த மாதமே அக்டோபர் 1950 'ஆனந்தபோதினி' இதழில் என் கதை பிரசுரமானது. எனக்கு பிரதி ஏதும் வரவில்லை. ஆனால் எங்கள் தமிழாசிரியர் அப்பத்திரிகையின் சந்தாதாரர் எனபதால் அவருக்கு பிரதி வந்திருந்தது. அவர்தான் பார்த்துவிட்டு என்னிடம் காட்டி பாராட்டினார். அப்போதிருந்த

மனநிலையை இப்போது நினத்தாலும் உடலெங்கும் பரவச உணர்ச்சி பரவுகிறது. பின்னாளில் காண்டேகர் எழுத்தில் நான் படித்த 'முதல் காதல், முதல் குழந்தை, முதல் படைப்பு எல்லாமே பரவசமானதுதான்' என்றபடியான பரவசநிலையில்தான் அப்போது நான் இருந்தேன். ஆசிரியரிடம் பிரதியை வாங்கி வந்து திரும்பத் திரும்ப வாசித்தேன். இரவு படுக்கும் போது தலைமாட்டில் பல நாட்கள் வைத்திருந்தேன். இந்த பிரசுரத்தால் ஆசிரியர்களிடையேயும் மாணவர்களிடையேயும் என் மதிப்பு உயர்ந்தது.

இந்த முதல் பிரசுரம் தந்த நம்பிக்கையில் தொடர்ந்து எழுதி நானும் எழுத்தாளனாக அங்கீகரிக்கப்பட்டேன். அதற்காகஇ என் ஆசிரியருக்கும் என் முதல் படைப்பையே பிரசுரித்த 'ஆனந்தபோதினி' ஆசிரியர் திரு. நாரண துரைக்கண்ணன் அவர்களுக்கும் என்றும் நன்றி மிக்கவனாக இருப்பேன். பள்ளி மாணவன் என்று அலட்சியப் படுத்தாமல் ஊக்குவித்த அவர்கள் இருவரது பெருந்தன்மையால்தான் இன்று நான் ஒரு படைப்பாளியாகத் திகழ முடிகிறது என்பது சத்தியம். நா.பார்த்தசாரதி, அசோகமித்திரன் போன்ற புகழ் பெற்ற படைப்பாளிகளின் தொடக்கமும் 'ஆனந்தபோதினி' தான் என்று அறியும் போது என் மனம் பூரிக்கிறது. பின்னாளில் நான் பல பரிசுகளும் விருதுகளும் பெற்றபோது, அதைக் கேட்டு மகிழவும் ஆசீர்வதிக்கவும் என் தமிழாசிரியர் வித்துவான் சாம்பசிவ ரெட்டியார் இல்லையே என்று மனம் ஏங்குகிறது. அந்த ஏக்கத்தை என் குறுநாவல் தொகுதி ஒன்றை அவருக்குச் சமர்ப்பித்து சமாதானம் அடைந்தேன்.

தளத்திற்கு திரு.வே.சுபாநாயகம் அவர்கள்
அனுப்பியிருந்த கட்டுரை

ஆசிரியத்துவத்தின் இலக்கிய நிறுவல்

ரமேஷ் கல்யாண்

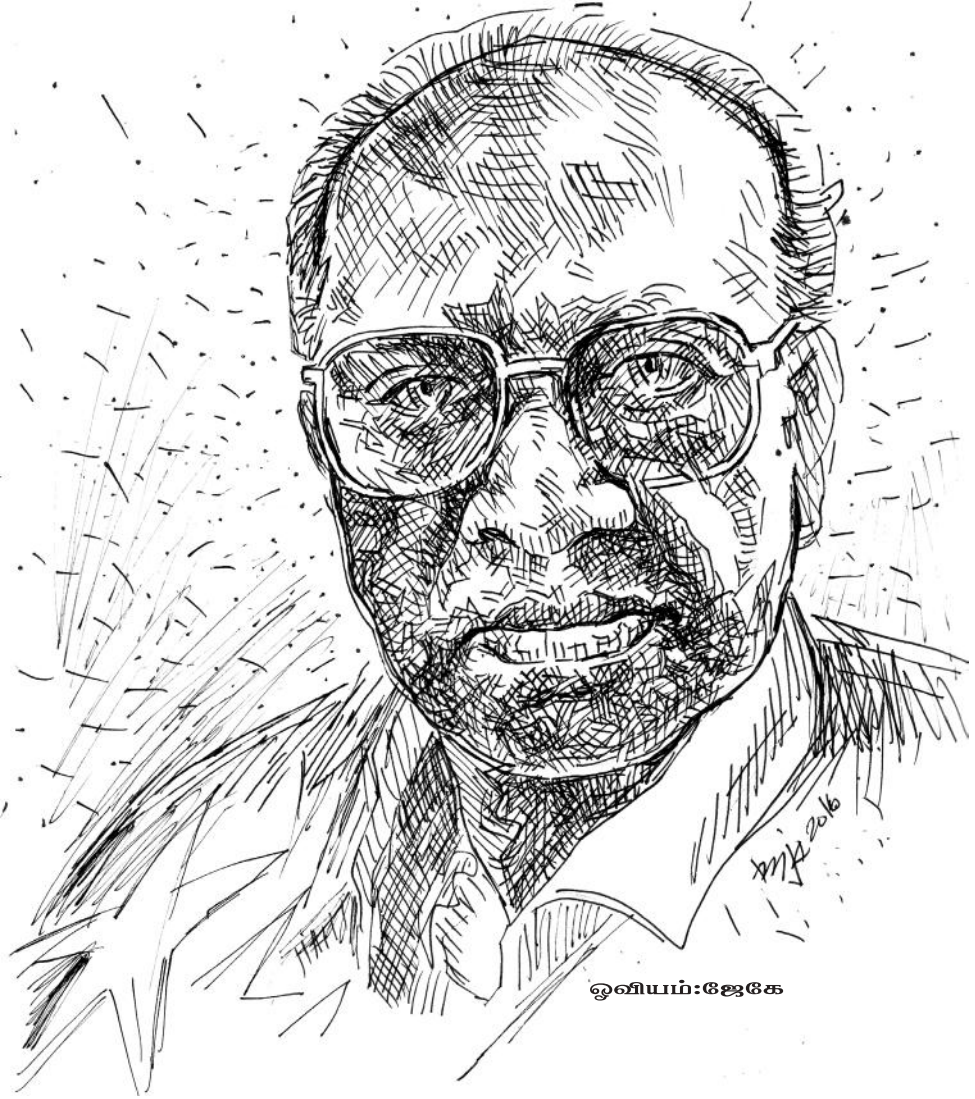
வே.சபாநாயகம் என்றவுடன் சிலருக்கு அவருடைய ஆசிரியர் முகமும் பலருக்கு அவருடைய இலக்கிய முகமும் நினைவுக்கு வரும். இவரை கண்டிப்பான ஆசிரியராக அறிந்தவர்களுக்கு அவரது இலக்கிய பங்களிப்பு பற்றி அதிகம் தெரியாது. இலக்கிய முகம் பற்றி தெரிந்தவர்களுக்கு ஆசிரியத்துவம் தெரியாது. இரண்டும் தெரிந்தவர்கள் சிலர். அவருடனான அனுபவத்தின் அடிப்படையில் சில சொல்லவிழைகிறேன்.

ஹெலென் கெல்லர் பற்றி வே. சபாநாயகம் எழுதிய 'விதியை வென்றவள்' தங்கப் பதக்கம் பெற்றது. ஸ்காலர்ஷிப் என்ற நாவல் தமிழக அரசின் விருது பெற்றது. குயிற்குஞ்சு கதை விகடன் பரிசு. இப்படிப் பல. ஆனால் பலரும் அறியாத விஷயம் இவர் ஒரு நல்ல போட்டோகிராபர். தன் வீட்டிலேயே டார்க் ரூம் செய்து டெவலப் செய்தவர். நல்ல ஓவியர். கார்ட்டூனிஸ்ட். கிவாஜா போன்ற பலரை சொற்பொழிவின் போது பார்த்து அப்படியே கேரிகேச்சராக வரைந்தவர்.

அவரது உடலுக்கு அஞ்சலி செய்துவிட்டு திரும்புகையில், அவரது பேரனின் நண்பன் என்னை மோட்டார் பைக்கில் பேருந்து நிலையத்தில் கொண்டு வந்து விடும்போது, நான் யார் எனக் கேட்டான். அவரது மாணவன் என்றேன். ஆச்சரியப்பட்டு அவரைப் பார்க்கவா இவ்வளவு தூரம் பிரயாணம் செய்து வந்தீர்கள் என்று கேட்டான். இது அவனது முதல் ஆச்சரியம். "தாத்தா.. ரொம்ப ஸ்ட்ரிக்ட்டா சார்?" என்று கேட்டான். ஆமாம். மிக ஸ்ட்ரிக்ட்டு. ஆனால் அந்த கண்டிப்புக்குப் பின் ஒரு அன்பு இருக்கும். அதுதான் என்னைப் போன்ற பலரையும்

இங்கு வரவைத்துள்ளது என்றேன். இது அவனுக்கு இரண்டாம் ஆச்சரியம். அந்தக் காலத்திலேயே முழுக்கை சட்டை + கஃப் லின்க் , டை கட்டி, ஷூ அணிந்து தினமும் பள்ளிக்கு வருவார். காலை அசெம்பிளிக்கு மணி அடித்தபின், காம்பவுண்டு வாசல் இரும்பு கதவு மூடப்படும். தாமதமாக வருபவர்கள் அங்கேயே நிற்கவேண்டும். பஸ் தாமதம் காரணமாக என்றாவது ஒருநாள்தான் தாமதமாக வரநேர்ந்தால் மாணவர்களோடு சேர்ந்து அவரும் வெளியே நிற்பார் என்றேன். அவனது மூன்றாவது ஆச்சரியத்தில் பேச்சே இல்லை. நிஜமாவா என்று கேட்டான். அப்படி ஒரு ஆசிரியர் இருந்தார் என்பதே இன்றைக்கு கற்பனைக்குரிய செய்தியாகி உள்ளது. ஒவ்வொரு தனி மாணவனின் திறமையை கவனம் கொண்டு அதில் அவனை ஊக்குவிப்பார். இலக்கியம் விளையாட்டு நுண்கலை என்று பலவும். அவரிடம் ஒரு பிரமிப்பும் அச்சமும் உள்ள மாணவர்கள் பலருண்டு.

அவருடைய எண்பதாவது நிறைவு விழாவை அவருடைய மாணவர்கள் முன்னின்று நடத்த, அந்த விழாவிற்கு ஒரு பெண்மணி தன் பெருந்த சார்த்தை

ஓவியம்:ஜேகே

தூக்கிக்கொண்டு வேர்க்க விறுவிறுக்க 9.50 க்கு அரங்குக்கு வந்து நின்றார். லேட்டாயிடக் கூடாதே அதுவும் சாரோட விழாவாச்சேனு ஓடியாந்தேன் என்கிறார். அவர் ஒரு பள்ளி தலைமை ஆசிரியை. சபாநாயகம் அவர்களிடம் படித்தவர். சொன்னால் நம்புவீர்களா 9.30 வரை இந்த அரங்கில் ஒரு ஆள் இல்லை. 10.15 க்கு அரங்கு நிறைந்து இருந்தது. இப்படியான ஒரு நேரம் குறித்த ஒழுங்குணர்வை தன் மாணவர்களிடம் விதைத்ததுதான் அவர் வெற்றி.

எதற்கும் அசராதவர். பணி விஷயங்களில் சமரசம் இல்லாதவர். ஆனால் அவரது ஆளுமை உயரியது. அவருக்கு நல்லாசிரியர் விருது கிடைக்கவில்லை ஆனால் எல்லா சிறந்த மாணவர்களுக்கும் அவர் ஆசிரியராக இருந்தார் கடைசி மூச்சு வரை.

அவர் எழுதும் கடிதங்கள் அஞ்சல் அட்டையில்தான். ரத்தினச்சுருக்கம். கடிதம் கருப்பு மையில். கையெழுத்து பச்சையில். முகவரியின் பின்கோடு சிகப்பிலும் எழுதுவார். எல்லாக் கடிதங்களிலும்.

அவ்வளவு கச்சிதம். ஒழுங்கு. ஒரு ஆசிரியர் பணக்காரனாக இல்லாமல் போகலாம். ஆனால் அவன் பெறும் கௌரவமும் அதன் மூலம் பெறும் மதிப்பும் மரியாதையும் தான் richness என்பார்.

தினசரி நடவடிக்கையில் ஒரு கச்சிதம் (நமக்கு அலுப்பூட்டும்) 10 மணிக்கு மேல் மாடிக்கு சென்று கணினியில் படித்தல் எழுதுதல். பிறகு மதிய உணவு. சிறிது உறக்கம். பிறகு வேலை என. கால் சுகவீனத்தால் தளர்வு இருப்பினும் தானே மாடிப்படி ஏறி செல்வார். சம்பமாக தன் பேரக்குழந்தைகளிடம் மரணத்தை கண்டு எனக்கு அச்சமேதும் இருப்பதில்லை என்று சொல்லி இருக்கிறார். அவரது படிப்பறை மேல் "காலா என் காலருகே வாடா" என்று சொன்ன பாரதி படம் உண்டு.

அவரது வாசலில் ஒரு திண்ணை அமைப்பு உண்டு. அதில்தான் வீட்டுக்கு வரும் நண்பர்களை சந்திப்பார். கண்மணி குணசேகரன் போன்றோர் அதை மிக அனுபவித்து இருக்கிறார்கள். இலக்கிய விசாரங்கள். குடும்ப பொறுப்புக்களையும் பணியையும் இலக்கியத்தையும் ஒருபோதும் குழப்பிக் கொண்டவரில்லை. எல்லா கடமைகளும் அதனதன்படி நடக்கும். இன்னும் சொல்லப்போனால் இலக்கிய நண்பர்களுக்கு அவரது குடும்ப உறுப்பினர்களிடம் பரிச்சயம் கூட இருக்காது. அவரிடம் ஒருவித ரீதம் இருந்தது. இரண்டு நாள் முன்பு வயிறு வலி இருக்க, அதற்கு சிகிச்சை பெற்று சரி ஆகிவிட்டார். சற்று பலகீனமாக உணர்ந்திருக்கிறார். ஆனால் வழக்கமான நாள்தான். இறப்பதற்கு முன் இரவு தன் பேரனிடம் அவனது படிப்பு செலவு, கட்டணம் எல்லாவற்றையும் கணக்கிட்டு ஒரு தொகையை தந்து, மேற்கொண்டு கொஞ்சம் பணம் தந்து எம்ர்ஜன்ஸிக்கு

இருக்கட்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறார். காலை 5.30 மணிக்கு புரண்டு படுக்க சிரமமாக உணரவே, மனைவியை எழுப்பி "தேவகி.. புரண்டு படுக்க முடியலை. தம்பிய கூப்புடு" என்று சொல்லவே அவர் பேரனை எழுப்பி வந்து பார்க்கையில் அவர் இறுதி மூச்சை விட்டபடி வேறுலகத்திற்கு புரண்டு நகர்ந்திருக்கிறார். அதிலும் கச்சிதம்.

படித்துக்கொண்டே இருப்பார். அடுக்கி தொகுப்பார். மாடிப்படி கைப்பிடி கம்பிகளில் சந்தா கட்டி வரும் இதழ்கள் அனைத்தையும் செருகிவைப்பார். நான் மாடிப்படி ஏறி சென்ற போது அமுதசுரபி, தளம் இதழ்கள் அதில் இருந்தன. அவரது படிப்பறையைத் திறந்து உள்ளே சென்றேன். சுவர் கூரை முட்டும்வரை புத்தகத்தாங்கிகள் புத்தகங்களை சுமந்து தனித்திருந்தன. அங்கே அவர் அமரும் நாற்காலி தனிமைப்பட்டுவிட்டது. கண்கலங்க அங்கே நின்றுருந்தேன். அவரை அறிந்தவர்களுக்கு அந்த காட்சியை எளிதில் ஜீரணிக்க முடியாது.

அவருடைய விசேஷம் என்னவென்றால் ஆசிரியர், குடும்பத்தலைவர், இலக்கிய கர்த்தா என்ற முகங்களை அவர் குழப்பிக் கொண்டதே இல்லை. அதனதன் பங்குக்கு உண்மையாக நடந்துகொண்டவர். ஒன்றினால் மற்றொன்று கெட்டது என்பதே இல்லை. ஜெயகாந்தனின் இலக்கிய நட்பு வட்டங்களில் அவருக்கு நெருக்கமானவர். அவருடன் பயணங்கள் சென்றிருக்கிறார். ஜேகே இலக்கிய சபையில் வயது, வேலை, தெரிந்தவர் தெரியாதவர் என்ற வித்தியாசமின்றி அனைவருக்கும் மது விநியோகம் உண்டு. அந்த கூட்டத்தில் அதை முற்றிலுமாக தவிர்த்து தன்னை மாற்றிக்கொள்ளாமல் இருந்தவர். அவர் ஓய்வு பெற்ற பிறகு கூட ஒரு முறை, "இப்ப நீங்க ரிட்டையர்டு ஆயிட்டிங்க. இனிமே

தடையில்லை. கொஞ்சம் ருசிக்கலாமா” என்று அழைக்கப்பட்டபோது, “நான் இப்படியே இருந்துவிடுகிறேன்” என சாதாரணமாக அதைத் தவிர்த்ததை சொல்லுவார். ஏன் என்றால் அவர் எப்போதுமே ஆசிரியர்தான். கண்டிப்பான சமரசம் இல்லாத ஆசிரியர். அவரது சகோதரர்கள் அனைவரும் வளமான வேறு துறை உத்தியோகங்களுக்கு சென்றபோது, ஆசிரியர் தொழில்தான் என் விருப்பம் என்று வந்தவர். தான் ஒரு ஆசிரியர் என்பதில் பெரிய ஞானச்செருக்கு அவருக்குண்டு. அதற்கு முற்றிலும் தகுதியானவர் என்பது அவரது அத்தனை மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் அறிந்த உண்மை. அவரது எண்பதாவது வயது நிறைவு மலரின் தலைப்பு “ஒழுக்க சீலர் வே.சபாநாயகம்”.

அவர் மீதுள்ள பயம் கலந்த மரியாதையால் பலரையும் போலவே மாணவனாக இருந்தபோதெல்லாம் அவரிடம் அதிகம் பேசியவனில்லை. பல ஆண்டுகளாக செப்டம்பர் 5 ஆம் தேதி ஆசிரியர் தினத்திற்கு வருடத்துக்கு ஒருமுறை அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுவேன். அவ்வளவுதான். சில வருடங்களுக்கு முன் அவர் பக்கவாத நோயுற்றதாக அறிந்து வருந்தினேன். அவர் நல்ல ஓவியர். கார்டுனிஸ்ட். எழுத்தாளர். அவருக்கு இந்த சுகவீனம் வந்துவிட்டதே என வருத்தமாக இருந்தது. எப்படி அவரை விசாரிப்பது என்று தயங்கி கடிதம் எழுதியபோது, தான் இப்போது தேறிவிட்டதாக அழகான பழைய கையெழுத்துபோலவே அஞ்சல் அட்டையில் எழுதினார். எப்போதும் கார்டுதான் எழுதுவார். பின்பு அவர் திண்ணையிலும், நினைவுகள் என்னும் தன் வலைப்பூவிலும் தமிழ் எழுத்துருவில் கட்டுரைகள் எழுதிவருவது கண்டு வியந்தேன். எதையும் கற்றுக்கொள்வதில்

அவர் தீராத தாகம் உடையவர். கைபேசி, ஆண்ட்ராய்டு, wifi உள்ளிட்ட பலவும் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டே இருந்தார்.

ஒரு முறை எழுத்தாளர் அ.முத்துலிங்கத்துக்கு எழுதிய மின்னஞ்சலில் ஆசிரியர் பற்றி குறிப்பிடுகையில், “சோப்பு சோப்பென்று சொல்லுவீரே சுட்டுக்கடிக்கும் கிழங்கதுவோ” என்று ஏழைச் சிறுமியின் பாடலாக கவிமணி எழுதிய பாடலை சபாநாயகம் அவர்கள் விளக்கி நடத்தியது இன்றும் பசுமையாய் என் மனதில் இருக்கிறது என்று எழுதியிருந்தேன். சபாநாயகம் பற்றி தான் அறிந்திருப்பதாக பதில் எழுதிய அ.முத்துலிங்கம் கடிதத்தை சபாநாயகம் அவர்களுக்கு அனுப்பினேன். நான் அவர் நடத்திய பாடத்தை இன்னும் அதன் இலக்கிய நயத்திற்காக நினைவில் வைத்து குறிப்பிட்டதை அறிந்து மிகுந்த சந்தோஷப்பட்டார். சமீபமாய் இரண்டு மாதம் முன்பு கூட அதைப் பற்றி சொன்னார். தான் ஒரு ஆசிரியர் என்பதில் பெரும் கம்பீரமான பெருமை அவருக்குண்டு.

ஜெயகாந்தனுடைய அணுக்கமான நண்பர்களில் அவர் ஒருவர் என்பதால், தினமணி அவரை அஞ்சலிக்கட்டுரை எழுதச் சொல்லியது. அவர் தனது நேரத்தை தொகுப்புகளுக்கு செலவிடுகிறார் என்றொரு அபிப்பிராயம் என்னைப் போன்ற பலருக்குண்டு. ஆனால் அவர் அதை மிகவிரும்பி செய்தவர். சமீபமாக கணையாழி சிறப்பிதழுக்கு, கணையாழியின் வரலாற்றை எழுதுதற்கு அவரே சரியான ஆளாக இருந்தார். வெகு சில இடங்களே வந்த பல சிறுத்தழகளை சேகரித்து வைத்திருந்தார். “தடம் பதித்த சிறுத்தழகன்” என்ற அவரது சமீபத்தைய தொகுப்பில் சிறுத்தழகன் குறித்து எழுதியிருந்தார்.

அவரிடம் இதழ்களை வாங்கிச் சென்று திருப்பித்தராமல் போய்விட்ட கசப்பான அனுபவங்களும் அவருக்கு உண்டு. சிற்றிதழ்களுக்குள்ள சவால்கள் பற்றி அவருக்கு கவலை உண்டு. பாரவி தளம் பற்றி சொல்லும்போது, “அவர் எப்பிடி நடத்தாராணு தெரியலே. நினைச்சா பயம்மா இருக்கு” என்றார். மணற்கேணி, தளம்,கல்குதிரை, வார்த்தை போன்றவற்றை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் அவர்தான். சங்க செய்யுள்களில் உள்ள வார்த்தை, குறள்களில் சந்தேகம் என்றால் உடனடியாக அவரை அழைத்துவிடலாம்.

உளுந்தூர்ப்பேட்டை சக்ரபாணி, பேரா. பக்கிரிசாமி, ஜேடி என்று அழைக்கப்பட்ட தெய்வசிகாமணி போன்றவர்களை இலக்கியத் தொடர்புகொள்ள வைத்தவர். தனக்கு சில கதைகளின் எளிமையின்மை பற்றிய விமர்சனம் இருந்தாலும் பாரவியின் “நீட்சி” தொகுப்பை வாசிக்க சொன்னவர். பாரவியின் சிறுகதை “ஒரு நெல்லின் மரணம்”, அவரது ஆய்வுக்கு வித்தானது பற்றிக் குறிப்பிட்டார். ஜேடி எங்கிருந்து இவ்வளவு வாசிப்பு செய்கிறார் என்று வியந்திருக்கிறார்.

அவருடைய இலக்கிய உலகம் மிக விரிந்துபட்டது. தனக்கு உடன்பாடு இல்லாத விஷயங்களை வெறுக்கும் தன்மை இல்லை. மாறிவரும் உலகை கவனித்தபடியேதான் இருந்திருக்கிறார். அவர் ஒரு படைப்பாளி. நிறைய விமரிசனக் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார். அவரது வீட்டு உள் வாசல் திண்ணையில் இலக்கிய விசாரம் நடக்கும். கண்மணி குணசேகரன் அதைப்பற்றி விரிவாக சொல்லுவார். அந்தப் பகுதியில் உள்ள இலக்கிய நபர்களுக்கு அவர் ஒரு தந்தை ஸ்தானத்தில் இருந்து அளவளாவும் மனிதர். சம்பமாக கடலூரில் அவருக்கு வாழ்நாள்

இலக்கிய பங்களிப்புக்காக மரியாதை செய்திருந்தனர். அவரது எண்பதாவது வயது நிறைவுக்கு அவரது மாணவர்கள் நரி.பரி, கிருஷ்ணமூர்த்தி, பல்லவிசுமார், பழமலய் உள்ளிட்ட பலர் முன்னின்று நடத்தி அதில் மலர் உள்ளிட்ட அவரது மூன்று புத்தகங்களை வெளியிட்டனர்.

நாவல் கோட்பாடு பற்றிய தன் புத்தகத்தில் ஜெயமோகன் அவரது சிற்றிதழ் தொகுப்பு குறித்த முயற்சிகளை குறிப்பிட்டுருந்தார். கோவை ஞானி தமிழின் சிறந்த நூறு நாவல்கள் பட்டியலில் அவரது “ஒரு நதி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது” நாவலை பட்டியலிட்டிருந்தார். இதை நான் சொல்லியே அவர் அறிந்திருந்தார். மிகுந்த மகிழ்ச்சியுற்றார். அவரைப் பற்றி எங்கே சிறு குறிப்புகள் செய்திகள் வந்தாலும் உடனே அவரை அழைத்துச் சொல்வேன். அந்த பிரியத்துக்கு முற்றிலும் பாத்திரமானவர் அவர்.

தன் பார்வையில் சரியாக இல்லை என்றால் அதை சொல்லத் தயங்காதவர். சுரதாவின் சாதி குறித்த பார்வை பற்றி அவர் ஒருமுறை குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால் அதற்கும் அவரது கவிதைக்கும் முடிச்சுப் போடாதவர். சொல்லப்போனால் ஜேகேயின் எழுத்துகள் மீது பெருமதிப்பு கொண்டிருந்தவர், அவருடைய ஞானம் சாராத பிற பழக்கங்கள் மேல் விமர்சனம் கொண்டவராகவே இருந்தார். பி.ச.குப்புசாமியிடம் நெருங்கிய நட்புடையவர் கூட.

வாசிப்பனுபவம் பற்றி ஒருமுறை பேசியபோது, எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தாளரையோ, கொள்கையையோ, இலட்சியத்தையோ தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு தொடர்வது என்பது ஆரோக்கியமானதாக இருக்காது. அறியும் சுவாரசியங்களின் எல்லை குறுகிவிட்டால்

மனமும் அதற்கு ஒப்ப குறுகிப் போகும். விசாலத்தை நாம் தவறவிடுவோம் என்று நான் சொன்னபோது, அது முற்றிலும் உண்மை, ஆனால் இதை தான் தாமதமாகவே உணரத் தலைப்பட்டதாக சொல்லி, தனக்கு அகிலன் மேல் அப்போது இருந்த அபரிமித வியப்பையும், விருப்பையும் பற்றியும் குறிப்பிட்டார். இந்த நேர்மையும் துணிபும்தான் சபாநாயகம் என்பேன்.

அவரிடம் (சுமார் ஓராண்டுக்கு முன்பு), புத்துணர்வுடன் வாசிப்பனுபவம் மாறாமல் இருக்கிறீர்கள். எல்லோருக்கும் இது வாய்ப்பதில்லை. ஏன் நீங்கள் கதைகள் அல்லது குறுநாவலை எழுதக்கூடாது? என்று கேட்டேன். அவர் சொன்ன பதில் “எனக்கு விருப்பமில்லை. ஏன் என்றால் நான் வெளியே சென்றுவருவது குறைந்துவிட்டது. வீட்டிலேயேதான் இருக்கிறேன். ஏதாவது தவிர்க்கமுடியாத பயணம் என்றால் காரில் செல்கிறேன். முன்பு சிலசமயம் ரயில். நான் இயல்பாக கண்டு உணராத உலகைப் பற்றி நான் எழுதுவது போலியானது”. இதன்மூலம் அவரது எழுத்து நேர்மையை நீங்களே ஊகித்துக்கொள்ளலாம். அவரது சமீப கதைகள் கூட அவரது பழைய அனுபவத்தின் பழைய பிரதிகளின் மறுபிறப்புதான்.

ஆனால் நவீன கவிதைகள் குறித்து அவருக்கு பெரிய அபிப்பிராயம் கிடையாது. ஆனால் தீவிர மரபாளர்கள்போல அதை துடைத்தெறிந்து சொன்னவரும் இல்லை. இது பற்றி அவரிடம் நிறைய பேசமுடியும். “இனிமே என்னால் அதெல்லாம் கிரகிக்க முடியுமானு தெரியலை” என்பார். ஆனால் நவீன கவிதைகள் பலவற்றை இங்கும் அங்குமாக வாசித்துக் கொண்டேதான் இருந்தார். அவரது மறைவின் நான்கு நாள் முன்பாக கூட, தளம் இதழில் வந்த எஸ்.வைத்தீஸ்வரனின்

இரண்டு கவிதையில் முதல் கவிதை படித்துவிட்டேன். இரண்டாவது புரியவில்லை. அதுபற்றி உன்னிடம் பேசவேன் என்றார். ஆனால் பேச அவரில்லை. புரிந்ததாக அவர் சொன்ன அந்த கவிதையின் தலைப்பு “மரணமொழி” என்பது என்ன விதமான யதேச்சை என்று புரியவில்லை.

சங்கப் பாடல்கள், தேம்பாவணி எல்லாம் எல்லோருக்கும் புரிகிறதா? ஒரு செய்யுளுக்கு தன்னை தயார் படுத்திக்கொண்டு போகும் வாசகன் நவீன கவிதைக்கு தன்னை ஏன் தயார் படுத்திக்கொள்ளத் தயங்கவேண்டும்? செய்யுளில் கவிதையை நாம் இழந்துவிடும் அபாயம் பற்றியும் அவரிடம் பேசியிருக்கிறேன். செய்யுளை அறிவு ரீதியாக அணுகுவது போல கவிதையை அனுபவ ரீதியாக அணுக வேண்டும். வாசகனுக்கு மரியாதை தரும் இடம் கவிதைகள் அதுவும் நவீன கவிதைகள் மட்டுமே என்று அவரிடம் சொல்லி, தேவதேவன் தேவதச்சன் குறித்தெல்லாம் பேசும்போது உடன்படுவார். விக்ரமா தித்யனின் எளிய கவிதைகளை அவரால் எளிதாக அணுக முடிந்தது. ஆனால் நகுலனின் எளிமைக்குள் அவரால் புகமுடியவில்லை. இந்த முரண் பற்றி அவரிடமே கேட்டிருக்கிறேன். அப்போது அதுபற்றி நாம் பகிரும்போதும் அவற்றை கவனமாகவே கேட்டுக்கொள்வார்.

தமிழ்ப்புலம் பயின்ற ஆசிரிய பேராசிரியர்கள் இன்றைய நவீன சிறுகதை வடிவத்தை அறிந்தவர்கள் எத்தனை பேர்? அகிலன், நா.பா., கல்கியை தாண்டாதவர்கள்தானே அதிகம். குபரா, புதுமைப்பித்தன், ஜானகிராமன், லா.ச.ரா வையே அணுகாதவர்கள் தானே. உங்களால் எப்படி பாவண்ணனையும், கண்மணி குணசேகரனையும், தர்மனையும், தமிழ்ச்

செல்வியையும், சங்கரநாராயணனையும் வாசிக்க முடிகிறது. பேசமுடிகிறது. அத்தகைய திறப்பு கவிதைக்கும் உரித்தானதே என்று வாதிட்டிருக்கிறேன்.

எஸ்.வைத்தீஸ்வரன் நவீன எழுத்துக் காரர்தானே. அவரை எப்படி உங்களுக்குப் பிடிக்கிறது என்றெல்லாம் கேட்டிருக்கிறேன். சம்பமாக மா.அரங்கநாதனிடம் கவிதை குறித்த என் உரையாடல் பற்றி பகிர்ந்து கொண்ட போது கவிதை உலகில் இருப்ப வர்களுக்கு அது உவப்பானதுதான் என்று உடன்பட்டார். முக்கியமான ஒரு இலக்கிய விருது மா.அரங்கநாதனுக்கு தரப்படவேண்டும் என விரும்பியிருந்தார்.

அவருக்கு ஞானக்கூத்தன் மேல் நல்ல மதிப்பு உண்டு. அவர் மரபை அறிந்து அந்த 'வாசனை' யில் நவீன கவிதையை எழுதுவதால் உங்களுக்கு பிடிப்பு இருக்கக்கூடும் என்றபோது, "இருக்கலாம்" என்றார்.

ஒரு முறை நவீன கவிதையை கிண்டலடிக்க, தனது மாணவர்கள் சிலரிடம் ஆளுக்கு ஒரு வரியை தங்கள் இஷ்டத்துக்கு சொல்லச் சொல்லி அவற்றை தொகுத்து ஒரு வரிசைப்படுத்தி, ஞானக்கூத்தனிடம் காட்டியிருக்கிறார். அவர் ஒரு பார்வையில், இது கவியம்சமற்ற வெற்றுக் கிறுக்கல் என்று சொன்னாராம். உடனே அவரிடம் தவறாக நினைக்கவேண்டாம் என்று, நட்பு ரிமையுடன் விஷயத்தை சொல்லியபின், அவர் சிரித்துக்கொண்டாராம். அப்போது நவீனம் வெறும் கிறுக்கல் அல்ல என்று உணரத்தலைப் பட்டதாய் சொன்னார். ஞானக்கூத் தனுக்கான விஷ்ணுபுரம் விருது விழாவிற்கு நான் சென்று வந்தபின் என்னிடம் அத்தனையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

சம்பமாக ஒரு நாள் திடுமென்று அவர் வீட்டு அழைப்பு மணியை அழுத்தினேன்.

கதவை திறந்தவர் சற்று வியப்பு மேலிட "அடே.. என்னப்பா.. திடீர்னு வந்து நிக்கற. ஒரு போன் பண்ணக்கூடாதா" என்று ஆச்சரியப்பட்டார். அதுதான் அவரை நான் கடைசியாக சந்தித்தது. ஒரு மணிநேரத்தில கிளம்பவேண்டும் சார் என்றேன். "செத்த உக்காரு..வந்துடறேன்" என்று திண்ணையில் உட்கார வைத்துவிட்டு எனக்கு காபியும் கொறிக்க சிலவும் தந்து குளித்துவிட்டு உடைமாற்றி வந்தார். பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு தன் மொபைல் இண்டர்நெட் இரண்டிற்கும் ரீசார்ஜ் செய்யணும் என்றார். நல்ல வெய்யில். அவருக்கு நடப்பதும் சிரமம் என்பதால் நான் போகும்போது செய்துவிட்டுப் போகிறேன் சார் என்றேன் "இரு..நானும் கடைவரை உங்கூடயே வரேன்" என்றார். சட்டை வெள்ளை வேட்டியுடன் கையில் "வாக்கிங் ஸ்டிக்" எடுத்துக்கொண்டார். இந்தா அந்த குடையை எடு என்றார். எடுத்துக்கொண்டேன். இப்படி வா என்றார் என் கையை பிடித்துக்கொண்டு வாசல் படி இறங்கினார். குடைய விரிச்சிக்கோ என்றார். குடைநிழல் விரித்தேன். வா போலாம் என்று என்னுடன் பேசிக்கொண்டே மெதுவாக நடந்தார். அந்த உரிமை என்னை நெகிழ வைத்தது. என் தந்தையை அழைத்துக்கொண்டு நடப்பது போல இருந்தது. வழியில் நலம் விசாரிக்கும் எதிர்ப்படுவோரிடமெல்லாம் "என்னோட ஸ்டூடண்ட். என்னைப் பாக்க வந்திருக்கான்" என்று சொல்லிக் கொண்டார். வேலை முடித்து அவரை ஆட்டோவில் கொண்டுவந்து விட்டேன். சார் நான் இதே ஆட்டோலயே கிளம்பணும். மறுபடி முடியும்போது வந்து சந்திக்கிறேன் சார் என்றேன். ஒருவேளை, காலம் எங்கள் உரையாடலைக் கேட்டு அப்போது சிரித்திருக்கவேண்டும் என்று இப்போது தோன்றுகிறது.

சபாநாயகம் சார்

லா.ச.ரா.சப்திரிஷி

ரமேஷ்கல்யாண் கார் ஓட்டிக் கொண்டே கதை கதையாய் சொல்லிக் கொண்டுவருகிறார். அவரது குணநலன்கள் பற்றி சொல்கிறார். தோற்றம்பற்றி சொல்கிறார். கோட் சூட் அணிந்துதான் கல்விக்கூடத்திற்கு வருவார் என்கிறார் அவரது அறிவுத்திறன் தோற்றகம்பீரம், பாடம் நடத்தும் முறைபற்றி அவர் கூறகூற, எனக்கு, ஆண்டவன்கட்டளை சிவாஜி தோற்றம் பதிவாகிக் கொண்டே வருகிறது. கணையாழியில் பல தடவை கண்ணில்பட்ட பெயர் கண்ணில்பட்டு பட்டே (வேண்டியவர் வேண்டப்பட்டவர்) சபாநாயகம் ஆகிவிட்டிருந்தார் விருத்தாசலத்திற்குள் கார் நுழைந்து இரண்டு இடங்களில் அவர் இருக்கும் பகுதி விசாரித்து திரும்பி அவர் தெருவுக்குள் நுழைந்து வீடுகளை தாண்டித்தாண்டி அவர் இருக்கும் வீடு நெருங்க நெருங்க, அவரைப்பார்க்க வேண்டிய நேரம் குறைய குறைய மனஆவல் அதிகரிக்க அதிகரிக்க தீபாவளிநாள் நெருங்க நெருங்க பரிதவிக்கும் அந்தக்கால சிறுவனின் மனேநிலையில் எப்போது கார்விட்டு இறங்கின்றோம் என்று உணராதநிலையில், ரமேஷ் கதவு தட்ட, திறந்தவர் வே. சபாநாயகம் சாரேதான்

மிக மிக எளிமையான கக்கன் தோற்றம். வீட்டின் பெயர் அகிலன். மகன் பெயர் அகில நாயகம். அவரது 80 வயது மலர் அச்சடிக்கப்பட்ட பதிப்பகம் அகிலா பதிப்பகம். சபா சார் அகிலனின் தீவிரர்.

எனக்கு சில வருடங்களாகத்தான் அவரைத்தெரியும். நேரிலோ ஃபோனிலோ பேசும்போது (மதன்பாப் போல) அது சிரிப்பா அல்லது அவரது பாணியா என்று

தெரியாமல் மைய்யமாக ஹ...ஹ...லா.ச.ரா ஒரு ஹஹா... சித்தர்... ஹ என்பார் அனைவரையும் பாராட்டும் அற்புதகுணம் பெற்றவர். அவரை பார்த்தாலே அவரது ஒவ்வொரு செயலிலும் ஒரு நேர்த்தி, நளினம் ஒழுங்கு இருப்பவர் என்று புரிந்து கொள்ளமுடியும் தோற்றம். தோற்றம் போலவே செயல்.

சிதம்பரம் நடராஜரின் திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில் பிறந்ததால் சபாநாயகம் ஆனார்.

அவர் வீட்டில் அவரது சிறுவயது புகைப்படங்களைப் பார்த்தால் லேசாய் லிவிங்ஸ்டன் சாயல். அவரைப் பார்த்தால் அவர் சிங்கப்பூர் கோலாலம்பூர் செஷல்ஸ்தீவு போய்வந்ததே தெரியாது.

ஒரு ரகசிய இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதைப்போல குறுகிய படிகளைக்கொண்ட இருட்டுவழியாக மாடிக்கு அழைத்துப்போனார். புத்தக அறை. புத்தகத்...தவறு புத்தகங்களாலேயே செய்யப்பட்ட அறை.. புத்தகங்களுக்கு அப்பால் கூட, செங்கல்கள் இருக்க வாய்ப்பில்லை. ஒருவேளை மறுவரிசை புத்தகங்கள் இருக்கலாம்

குப்புசாமி, ஜெயகாந்தனின் ஆப்தநண்பர். ஜெயகாந்தனே அழைத்தும் மது அருந்தாத மாமனிதர்.

அங்கிருந்த மேஜையின் முன் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார். நேர்த்தியான, சுத்தமான மேஜையின் வலப்புறம் ஆறு ஏழு அடுக்கிவைக்கப்பட்ட புத்தகங்கள். இடப்புறம் வார சஞ்சிகைகள் நடுவில்

கணிணி (ஆம்.. கணிணியின் விசைப் பலகையில் தன் படைப்புகளை தானே டைப் செய்து கொள்ளும் திறமையை இளைஞர்களுக்கு இணையாக பெற்றிருந்தார்). ஒரு நதி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது, குயிற்குஞ்சு, இனியொரு தடவையை எடுத்து எழுத ஆரம்பித்தார். நானும் ரமேஷும் அவர் அறையினை தாண்டிபோன வெளி வழியாக மொட்டை மாடியை அடைந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே அவர்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அவரை எழுத்தாளர் என்பதை விட ஆசான், குரு, வாத்தியார், சார், ஆசிரியர் பேராசிரியர், நல்லாசிரியர், துரோணாச்சாரியார், ஞானாசிரியர் என்றுதான் நினைக்கிறார்கள், அழைக்கிறார்கள். ரமேஷும் அப்படி சொல்லித்தான் என்னை அழைத்து வந்தார். திரும்பிப்பார்த்தால் தலைமையாசிரியர் அறையில் தலைமையாசிரியர் போல்தான் இன்னும் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

அருகில் சென்று பார்த்தால் அந்த மூன்று புத்தகங்களிலும் எனக்காக மூன்று மூன்று வரிகள் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அதற்கா இவ்வளவு நேரம்? வயசானதாலா? அட! அடடே!! அவர் எழுதியதில் அவருடைய அக்கறை, பொறுமை, மரியாதை, அன்பு நேசம் தெரிந்தது. ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு நிறத்தில் எழுதிக்கொண்டு இருந்தார். சுற்றி வர பல நிற ஸ்கெட்ச் பேனாக்கள்.

இவர் தொகுத்த 'ஞானரதம்' தொகுப்பினை எனி இந்தியன் பதிப்பகம் வெளியிட்டது. கணையாழி தொகுப்பின் முதல் பாகத்தையும் தீபம் தொகுப்பினையும் கலைஞன் பதிப்பகம் வெளியிட்டிருக்கிறது பழைய இதழ்களின் தொகுப்புவேலை அசுரவேலை. சிறுவர் இலக்கியம் (18 நூல்கள்) 3 குறுநாவல்கள், 3 சிறுகதை

தொகுப்புகள், 2 ஆய்வுநூல்கள் மொத்தம் 33 நூல்கள் பிரசுரமாயுள்ளன. சிறந்த ஓவியர். அண்ணா, கி.வா.ஜ. ஜெயகாந்தன் இவர்கள் மூவரையும் ஐந்து ஐந்து நிமிடங்களில் வரைந்து அவர்களிடமே கையெழுத்து வாங்கியிருக்கிறார். மட்டுமல்ல, இவர் கல்வியாளர், எழுத்தாளர், ஓவியர், தொகுப்பாளர், ஆசிரியர், பேச்சாளர், கவிஞர் ஆகிய திறமைகளைக் கொண்ட பன்முகர். நான் கிளம்பும்போது என் கைகளை ஆதாரமாய் பற்றிக்கொண்டு சொன்னார். "லா.ச.ரா ஒரு மஹான். நான் அவரைப் பார்த்ததில்லை உங்களை பார்த்துவிட்டேன்". நான் பச்சா. அவர் எவ்வளவு பெரிய மனிதர். அதைவிட பெரிய மனமிருந்தால் மட்டுமே என்னிடம் இப்படி சொல்லமுடியும். அது அவரிடம் இருந்தது.

இதுநாள்வரை சபாநாயகம் சார் என்றாலே விருத்தாசலம் என்றிருந்தது இனி விருத்தாச்சலம் என்றாலே சபாநாயகம் சார்தான்.

இலக்கிய வழிகாட்டி சபா

பட்டி சு.செங்குட்டுவன்

தொண்ணூறுகளின் தொடக்கம், தடா சட்டம் தலைவிரித்து ஆடியது, பேச்சுரிமைக்கு ஆபத்து நேர்ந்த சமயம். விருத்தாசலம் பனிபூண்டார் வீதியில் பல்லடம் மாணிக்கம் வீட்டு மாடியில் நிறங்கள் இலக்கிய அமைப்பு தோற்றுவிக்கப்பட்டு, அய்யா சபாநாயகம் தான் தலைமை, த.பழமலய், சாலியாபாய், ஜி.டி., த.பக்கரிசாமி, பட்டி செங்குட்டுவன், தண்டபாணி, பல்லடம் மாணிக்கம், அருணா சதாசிவம், சிவக்குமார் என கூடினோம். அன்றிலிருந்து 2012 வரை எந்த இலக்கியக் கூட்டம் விருத்தாசலத்தில் நடந்தாலும், 'சபா அய்யா' வந்துவிடுவார்,

பேசுவார், பேசுவார் அப்படிப் பேசுவார், நான் கவிதா சரண் இதழை வரவழைத்து இலக்கிய தோழர்களுக்கு, கொடுத்து வந்தேன். அதை காசு கொடுத்து வாங்குபவர் சபா அய்யா தான்.

அருணா துணிக்கடை எப்பவும் இலக்கிய வாதிகளின் சங்கமம், நிறைய புத்தகங்களை வாங்கி படிக்க கொடுப்பார். உதயசங்கர் பல்வேறு இலக்கியவாதிகளை அழைத்து வருவார். சபா அவர்களை சில வேளைகளில் அங்கே பார்க்கலாம்.

ஆசிரியர் சுந்தரம், சாலியாபாய், ஜி.டி., த.பக்கரிசாமி, தண்டபாணி, ஜீவானந்தம்

உள்ளிட்டோர் நடத்திய வாசகர் வட்ட கூட்டங்களில் அவர் பங்கேற்றார். அவரது படைப்பு பற்றி விமர்சித்த மாணவர் தண்டபாணியுடன் மணிக்கணக்காக இலக்கியம் பேசுவார்.

சபா அவர்கள் நாங்கள் பிறக்காத காலம் தொட்டு எழுதிவருகிறார். நான் எழுதிய புலிகளின் காலம் கவிதை நூலை படித்து விட்டு, பாவேந்தர் வழியில் எழுதியுள்ளீர்கள் என மனம் திறந்து பாராட்டினார். 1994 முதல் மணிமுத்தாந்தி மக்கள் மன்றம், மணிமுத்தாறு மக்கள் மன்றம், மணிமுத்தாறு இலக்கிய வட்டம் என்ற அமைப்புகளில் நாங்கள் நடத்திய 20க்கும் மேற்பட்ட கூட்டங்களில் பங்கேற்று உரை நிகழ்த்திய பெருந்தகையாளர் அவர். புதிய இளைஞர்களை புதிய படைப்பாளிகளை அறிமுகப்படுத்திவரும் என் பணியை வாழ்த்திய மூத்த எழுத்தாளர் அவர் ஒருவர்தான்.

இலக்கியம் பேசுகின்ற பலருக்கு எழுத வராது, எழுதுகின்ற சிலருக்கு பேச வராது. சபா அவர்கள் இரண்டிலும் கெட்டிக்காரர். தன் வீட்டிலிருக்கும் இலக்கியத் தொகுப்புகளை எல்லாம் எங்களுக்கு காட்டுவார். மிகக்குறைந்த நபர்களை பங்கேற்கும் கூட்டம் என்றாலும் முதலில் வருவார். கருத்து மழை பொழிவார். அவரது மாணவர்கள் விழா எடுத்த நிகழ்விலும் பங்கு கொள்ளும் பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டியது. நாம் நின்று பேசுகிறோமே இந்த மேடையை அமைத்தவர் பட்டி செங்குட்டுவன் என நன்றி பகர்வார்.

த.பழமலய் அவர்களும், சபா அய்யாவும் இணைந்து விட்டால் நேரம் போவதே தெரியாது. 2002ல் வேறு ஒரு சூரியன். இரவுகள் அழகு, நூல் விமர்சனக் கூட்டம், காலை 10 மணிக்குத் தொடங்கி இரவு 8மணி வரை நீண்டது.

புறம் பேசுபவரை புறந்தள்ளி விட்டு சாகும் வரை, இலக்கியச் சகாராவில், தனது எழுத்து ஒட்டகத்தில் அமர்ந்து பயணம் செய்து கொண்டே இருந்த சிறந்த படைப்பாளி அவர், அகிலன், ஜெயகாந்தன், பூவண்ணன் முதலிய இலக்கிய ஆளுமைகளோடு நெருங்கிப் பழங்கியவர். 'எப்போதும் எழுதிக்கொண்டேயிரு' என்பதுதான் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு அவர் வழங்கிய செய்தி.

அவரது மாணவர் ஜி.டி., நடத்திய கூட்டம். இன்று சாமிநாதன், பாரவி, ஞானசூரியன், த.பழமலய் ஆகியோர் கலந்துக் கொண்டனர். தெ.ஆ.மாவட்ட இலக்கிய வரலாறு பற்றி ஒரு மணி நேரம் பேசினார். இலக்கியம் படைத்தார். 33 நூல்கள் எழுதினார். பள்ளியில் கெடுபிடிகளோடு இருந்தார் என்பது மட்டுமல்ல, இலக்கியக் குடும்பங்களில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களையும் தீர்த்துவைத்த குடும்ப நல நீதிபதியாகவும் அவர் விளங்கினார். த.பழமலய். நடவு தெய்வசிகாமணி, கல்பனாதாசன், நரி. பரி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, குறிஞ்சிவேலன், பாரதிக்குமார், புகழேந்தி, மெய்கண்டநாதன் போன்றவர்கள் வாய்ப்புக் கிடைத்த போதெல்லாம் அவரது அயராத தமிழ்ப் பணியைப் போற்றி வந்துள்ளார்கள்.

இரகசியங்களின் குகை என்ற எனது கவிதை நூலுக்கு சபா அய்யா எழுதியுள்ள அணிந்துரைதான் எனது 25 ஆண்டுக்கால இலக்கியப் பணிக்கு கிடைத்த மணி மகுடமாக விளங்குகிறது. துரோகங்களால் ஏற்பட்ட காயங்களுக்கு மருந்திட்ட மகான். அவர் எழுதாத ஏடு இல்லை அவரைப் போற்றாத இலக்கியவாதிகள் இல்லை என்று பெருமிதம் பொங்க வாழ்ந்தவர். புதியவர்களை உச்சி மோந்து வரவேற்ற இலக்கிய வழிகாட்டி அவர். வாழ்க அவரது புகழ்.

நா. முத்துக்குமார்

அணைந்த பின்பும் ஒளிரும் சுடர்

பா. இரவிக்குமார்

ஓவியம்: ஜேகே

திருமூலரின் 'நீரினுள் மூழ்கி நினைப்பொழிந்தார்களே' என்னும் பாடலடி நா.முத்துக்குமாரின் மரணத்தைப் பொறுத்தவரை, பொய்த்துவிட்டது என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. நினைத்து நினைத்துப் பார்க்க, நெருங்கி நெருங்கிவந்து கொண்டேயிருக்கிறான்

நா.முத்துக்குமார். தமிழகத்தில் நா.முத்துக்குமாரின் மரணத்தை எண்ணி அழாத வீடுகளில்லை. இத்தனைக் கண்ணீருக்குப் பிறகும், இத்தனை இரங்கல் கூட்டங்களுக்குப் பிறகும், இத்தனை அஞ்சலிக் கட்டுரைகளுக்குப் பிறகும், எந்தவொரு நாளையும் முத்துக்குமாரின்

நினைவுகளில்லாமல் கடக்க முடியவில்லை. பிரபலமான திரைப்படப் பாடலாசிரியர் என்பதால் இந்த மரணம் இவ்வளவு பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறது மனம். தங்கள் வீட்டிலேயே ஒரு துக்கம் நிகழ்ந்து விட்டது என்பதுபோல் ஏன் எல்லோரும் நினைத்தார்கள்? முத்துக்குமாரின் கவிதைகளைப் படிக்காதவர்கள்கூட அவ்வளவு உண்மையாக அழுததற்குக் காரணங்கள் என்ன? அத்தனை இயக்கங்களும், கட்சிகளும், சமூக ஆர்வலர்களும் தங்களில் ஒருவனை இழந்துவிட்டோம் என்று உணர்ந்ததற்குக் காரணம்?

பாரதி கிருஷ்ணகுமார், பேரா. பாலுசாமி, தமிழ்ச்சி தங்கபாண்டியன், போன்ற ஆளுமைகளை, அழுது நான் பார்த்ததில்லை. இந்த உலகில், கண்ணீர் கூட மரத்துவிட்டதோ என்று நான் எண்ணிய தருணங்கள் உண்டு. ஆனால், பல பரிசுத்தமான கண்ணீரால், தன் வாழ்க்கையையும் மரணத்தையும் கௌரவப் படுத்திவிட்டுப் போயிருக்கிறான் நா.முத்துக்குமார் என்பதுதான் உண்மை. முகநூலில் பேரா.சம்பந்தனின் ஆங்கிலப் பதிவைப் படிக்கும் எவராலும் கலங்காமல் இருக்க முடியாது. நா.முத்துக்குமார், மகனுக்கு எழுதிய சின்னக் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு என்னிடம் தொலை பேசியில் அழுதவர்கள் ஏராளம்.

இயக்குநர் ராம், கவிஞர் யுகபாரதி, கவிஞர் பழநிபாரதி, கவிஞர்.அறிவுமதி, மாரி செல்வராஜ், பவா.செல்லதுரை, ஜெயமோகன் போன்றவர்கள் நா.முத்து குமாரிடம் நெருங்கிப் பழகியவர்கள். இவர்கள் எல்லோரும் எழுதிய பிறகும் இந்தக் கட்டுரை அவசியம் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

நா.முத்துக்குமார் என்ற அந்த எளிமையான குயில், தன் பயணத்தைத் தொடங்கியது எங்கள் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியின் 'வனம்' என்ற அமைப்பிலிருந்துதான். அங்குதான் எளிமையான, காற்றையும் தண்ணீரையும் போல நெருக்கமான, கூச்சம் நிறைந்த சிறுபுன்னகையால் அனைவரையும் வசீகரிக்கக்கூடிய நா.முத்துக்குமாரைக் கண்டேன்.

நவீன கவிதை வரலாற்றில், 'வனம்' என்கிற அமைப்பின் அமைதியான சாதனை குறித்து இங்குக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். பேரா.பாரதிபுத்திரன், மாணவர்களை அழைத்து, ஒவ்வொரு வாரமும், வெள்ளிக் கிழமைகளில் கவிதைகளைப் படிக்க வைப்பார். கவிதை குறித்து நிறைய விவாதித்தோம். பேரா.து.நரசிம்மன், ப.கல்பனா, சிரிஷா, குறிஞ்சிவேந்தன், கல்யாணராமன், புருசோத்தமன் போன்றவர்களுடன் நானும் கவிதைகள் படித்ததும், விவாதித்ததும் மறக்க முடியாத அனுபவம். இந்த வனத்தில், தொண்ணூறுகளில் கவிதை படிக்க வந்தவர்கள்தாம் கவிஞர் பச்சியப்பனும், கவிஞர் யுகபாரதியும், கவிஞர்.நா.முத்துக்குமாரும். எண்ணற்ற பல கவிஞர்களை உருவாக்கிய இடம் 'வனம்'.

இறப்பதற்குச் சில மாதங்கள் முன்பு, நா.முத்துக்குமார் கிறித்துவக் கல்லூரிக்கு வந்ததையும், தான் கவிதை படித்த அதே இடத்தில் நிழற்படம் எடுத்துக் கொண்டதையும் சொல்லிச் சொல்லி வருத்தப்பட்டார் பாரதிபுத்திரன்.

வனத்தில் கவிதை படித்த நாள்களில் நா.முத்துக்குமாருடன் தேநீர் பருகிய அந்த நினைவுகள்தாம் என்னிடம் எஞ்சி யிருப்பவை. புதுவைக்கு வந்துவிட்ட பிறகு, முத்துக்குமாரைச் சந்திக்கும் தருணங்கள்

எனக்கு அபூர்வமாகவே வாய்த்தன. குடும்பத்துடன் மறக்காமல் முத்துக்குமாரின் திருமணத்திற்குச் சென்றதும், சில கூட்டங்களின் போது எதிர்பாராத சந்திப்புகளில் நலன் விசாரித்ததும்தான் என்னிடம் இருக்கின்ற நினைவுகள்.

வனத்திலிருந்து புறப்பட்ட நா. முத்துக்குமார், 73 அபிபுல்லா சாலைக்குச் சென்றதும், அறிவுமதியால் வளர்க்கப்பட்டதும், கணையாழியில் பிரசுரமான 'தூர்' கவிதைமூலம் சுஜாதாவால் புகழப்பட்டதும். பிறகு வெள்ளித்திரையின் வழி, புகழின் உச்சியை அடைந்து, இரண்டு தேசிய விருதுகள் பெற்றதும் வரலாறு,

மரணத்திற்கு முன்பு வரை நா.முத்துக்குமார் இடைவிடாமல் உழைத்துக் கொண்டே இருந்தான். திரைப்படப் பாடல்களே அவனுடைய மூச்சாக இருந்தன. 'என்னைச் சந்திக்க கனவில் வராதே' என்கிற அவனுடைய ஜப்பானிய மொழிபெயர்ப்பு நூலின் சிறந்த கவிதைகளை, 'அக்கினிக்குஞ்சு' என்கிற எஸ்.பொ.வின் இதழில் வெளியிட்டேன். அதற்கு நன்றி தெரிவித்து, அவன் பேசியது ஈரநினைவுகளில் ஒன்று. நிறைய கவிதைகளை மொழிபெயர்ப்பு செய் என்ற என் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டானே தவிர, அதற்கான நேரம் அவனுக்கு வாய்க்காமலேயே போய்விட்டது.

இறுதியில், முத்துக்குமார் என்கிற மாபெரும் கவிஞன், திரைப்படப் பாடலாசிரியராகவே தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தால் அறியப்பட்டான். அஞ்சலிக் கட்டுரைகள் எழுதுகின்ற பலரும் முத்துக் குமாரின் திரைப்படப் பாடல்களையே சிலாகித்து எழுதுகின்றனர். முத்துக்குமாரின் இலக்கிய முகத்தை அடையாளம் காட்டவே இக்கட்டுரையை எழுதுகிறேன்.

நா.முத்துக்குமாரின் இலக்கியங்களை மதிப்பீடு செய்த ஜெயமோகன், 'நா.முத்துக் குமார் ஒருவேளை அவருடைய சினிமா பாடல்களுக்காகவே நினைக்கப்படுவார். இலக்கியத்தில் அவர் எண்ணிய எதையும் எழுத நேரவில்லை. அதற்கான மொழியை அமைத்துக் கொள்ள அவருக்குக் கூடவில்லை' என்கிறார். இக்கூற்றை எதிர் கொண்டுள்ள மாரிசெல்வராஜ் நாகூக்காக இதனை மறுத்துள்ளதை வாசித்தேன். ஜெயமோகன் கூற்றில் முதல் பாதி உண்மையாக இருக்கலாம். மறுபாதியைப் படிக்கின்றபோது அதிர்ச்சியாக உள்ளது. திரைப்படப் பாடல்களைவிட நவீன கவிதையில்தான் நா.முத்துக்குமார் அதிகமாகச் சாதித்ததாக நினைக்கிறேன்.

நா.முத்துக்குமாரின் படைப்புலகிற்குள் நுழைய, எண்பதுகளிலும் தொண்ணூறு களிலும் இருந்த தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பற்றியும், நடுத்தரவர்க்கத்தினரின் மன நிலையையும் புரிந்து கொள்வது அவசியம். உலகமயமாக்கல், முதலாளித்துவத்தின் அசுரத்தனமான வளர்ச்சி, நகர்மயமாக்கம் முதலியன நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் எழுதவந்தவர் நா.முத்துக்குமார். அலங்காரமான நடை, புதுக்கவிதைக்கென்றே இருந்த உத்திகள், அதீதமான கற்பனை முதலியவற்றைத் தவிர்த்துவிட்டு, Piòin pöiòèò என்ற வகையைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு எழுதிய கவிஞர் நா.முத்துக்குமார்.

'ஆருயிர் ஆனந்த், வருத்தமும் வருத்த நிமித்தமுமாய் இக்கடிதம்' என்று தொடங்குகிறது நா.முத்துக்குமாரின் ஒரு கவிதை. நண்பனின் தங்கை திருமணத்திற்குச் செல்லும் நண்பர்கள், மொய்ப் பணத்தில் குடித்துவிட்டு, கல்யாண பந்தியில் வாந்தியெடுத்ததைச் சொல்லும் அற்புதமான கவிதை அது. வாசலில்

நின்று பன்னீர் தெளிக்காமல், வியர்வையும் அன்பும் வழிய பந்தி பரிமாறாமல், தாம்பூலப் பையில் தேங்காயை நிரப்பாமல், பெண்களைக் கேலி செய்த நண்பர்களைப் பற்றிய, விடலைத்தனத்தின் குறும்புகளைச் சொல்லும் கவிதை.

‘மன்னிப்புக்கு இல்லை இக்கடிதம்
மன்னிக்க மாட்டாய் தெரியும்
வீடுதேடி வந்து உதைத்து விட்டுப்போ’

இயல்பான வார்த்தைகளில், எளிமையாக, மனதுக்கு நெருக்கமாகக் கவிதைகளைப் படைத்தவர் நா.முத்துக்குமார் என்பதற்குச் சான்று இக்கவிதை.

நவீன கவிதைகளில், நா.முத்துக்குமார் சித்திரித்த பெண்களின் வாழ்க்கை எனக்கு முக்கியமாகப்படுகிறது. அக்காவின் கடிதம், தலையணை வாத்துக்கள், டென்த் ‘ஏ’ காயத்ரி, தனலட்சுமி தட்டச்சு பயிலகம், தாயம் ஆடும் பெண்கள், நண்பர்களின் தங்கைகள், என்று ஏராளமான உதாரணங்களைச் சொல்லலாம். மணமானபின் பெரும்பாலான பெண்களின் வாழ்க்கைகள் தொலைந்து விடுகிறது என்ற செய்தியை, கவித்துவத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுபடுத்துகின்றன முத்துக்குமாரின் கவிதைகள். எம்பிராய்டரியில் வரையப்பட்ட வாத்துகள், எல்லோரும் உறங்கியபின், ஒரு கவிதையில் பின்வருமாறு பேசிக்கொள்கின்றன.

‘முதல் வாத்து:
ஏன் எல்லாப் பெண்களும்
தலையணை உறைகளில்
வாத்துகளையே வரைகிறார்கள்?’

இரண்டாம் வாத்து :
வாத்துகள்
றெக்கைகள் இருந்தும்

அதிக உயரம் பறப்பதில்லை
பிறந்த வீடு, புகுந்த வீடு என
பெண்களைப் போலவே
தண்ணீருக்கும் தரைக்கும்
அலைபாய்வதே
வாத்துகளின் வாழ்க்கை....’

பல நூற்றாண்டுகளாக இதுதானே
பெண்களின் வாழ்க்கையாக இருந்தது?
இருந்து வருகிறது.?

புகுந்த வீட்டிற்குச் சென்ற பெண்ணின்
வாழ்க்கையை ‘அக்காவின் கடிதம்’ என்னும்
கவிதை பதிவு செய்துள்ளது.

‘இப்பவும்
என் மனது
நம் வீட்டைச் சுற்றியே
வளைய வருகிறது’

என்று தொடங்குகிறது கவிதை. அம்மாவிற்குக் கடிதம் எழுதும் அக்காவின் மனசை அவ்வளவு அற்புதமாக வடிக்கும் கவிதை. ரசத்தில் அம்மாவின் முகம் மிதப்பதையும், பேப்பர் போடுபவர் அப்பாவின் சாயலில் இருப்பதையும், தலையணைக்கு உறை தைத்துப் போடுகையில் தம்பியின் கிழிந்த சட்டை கிடப்பதையும், வீட்டுக்குத் தெரியாமல் பால் காசில் மிச்சம் பிடித்து, சீட்டு கட்டுவதையும், தங்கைக்கு கம்மல் செய்து அனுப்ப நினைக்கும் அக்காவின் பாசத்தையும் அவ்வளவு இயல்பாகச் சொல்கிறது கவிதை.

‘சிலவேளைகளில் இங்கு
இரவுகளில்
உஷ்ணம் தாங்காமல்
ஓட்டுக் கூரையிலிருந்து
தேள்கள் விழுகின்றன
நான் சுத்தமாக இல்லாததுதான்
இதற்குக் காரணமென்று

மாமியார் முணுமுணுக்கிறாள்
ஆரம்பத்தில்
ஓழுங்காயிருந்த இவர்
இப்போதெல்லாம் குடித்துவிட்டு
அகாலத்தில் வீடு திரும்புகிறார்;
மற்றபடி

நான் நலமாக இருக்கிறேன்'

பெண்கள் சுத்தமாக இல்லையென்றால்,
தேள்கள் விழும் என்பது கிராமத்து
மாமியார்களின் நம்பிக்கை. அந்த
நம்பிக்கையை நகரத்தில் வாழும் ஒரு
பெண்ணின் வாழ்க்கையில் பதிவு
செய்திருக்கிறார் நா.முத்துக்குமார்.

தாயம் ஆடும் பெண்கள் என்னும்
கவிதையில் பகலில் தாயம் ஆடும்
பெண்களின் வாழ்க்கையைப்
பதிவுசெய்துள்ளார். (இன்று தாயம் ஆடும்
பெண்கள் எனக்குத் தெரிந்தவரை இல்லை).
இக்கவிதையில் முத்துக்குமார் எழுப்பும்
கேள்வி மிகமுக்கியமானது.

'கடைசி வரை
எல்லாப் பெண்களுக்கும்
பிடிபடுவதே இல்லை,
சமையலறைக் கட்டங்களைத்
தாண்டி மலையேற
என்றைக்கு தாயம் விழும்?'

திரைப்படப் பாடலாசிரியராக
முத்துக்குமார் பிரவேசித்தபிறகு இத்தகைய
சமூகக் கேள்விகளை எழுப்பும் வாய்ப்பு
அவருக்குக் கிட்டவில்லை என்று
தோன்றுகிறது.

எண்பதுகளில் இருந்த நடுத்தர
மனிதர்களின் வாழ்க்கை, மெதுவாகத்
தொண்ணூறுகளிலும், இருபத்தோராம்
நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும்
மாறியதற்கான ஆவணங்களாக முத்துக்
குமாரின் கவிதைகள் திகழ்கின்றன.

எஃப்.எம். தொகுப்பாளினி, கை
நீட்டினால் தண்ணீர் வரும் குழாய்,
ஏ.டி.எம். வாசலில் காத்திருக்கும் கடவுள்,
திறந்து பார்க்காத மின்னஞ்சல்கள், என்று
பல கவிதைகளை இதற்கு உதாரணங்களாகக்
கூறலாம்.

கை நீட்டினால் தண்ணீர் வரும் குழாயை
நகரத்தில் முதன் முதலாகப் பார்த்தபோது,
நான்கூட பிரமித்துப் போனேன். முதன்
முதலாக ஏ.டி.எம்.வாசலில் நானும்,
பச்சியப்பனும் சம்பளம் வாங்கிய அனுபவம்
பசுமையாக இருக்கிறது. குளிர்நட்டப்பட்ட
உணவகத்தில், விவசாயியின் வாழ்க்கையைப்
பதிவு செய்தானே அதனால்தான்
முத்துக்குமாரின் கவிதைகளை அப்படி
நேசிக்கிறேன்.

'அந்த விவசாயி
மதிய வெளியில் மிதந்து
செல்லும்
மேகங்களை நோக்கி
கையை நீட்டி நீட்டி
தண்ணீர் வருமா? என்று
சோதித்துப் பார்க்கிறார்'

அற்புதமான பதிவு இது. கையை
நீட்டினால் தண்ணீர் வரும் வசதி
நகரத்தில் இருந்தென்ன? விவசாயிக்குத்
தண்ணீர் வந்ததா? என்ற கேள்வி,
நா.முத்துக்குமாரின் அரசியல் பார்வையைத்
தெளிவுபடுத்துகிறது.

முத்துக்குமாரின் கவிதைகள்
இத்தகையதுதான் என்று எந்த
முத்திரையையும் ஏற்படுத்த நான்
விரும்பவில்லை. தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கு
உண்மையாகவும் நெருக்கமாகவும்
இருந்தான் என்பதை மட்டும் பதிவு செய்யத்
தோன்றுகிறது.

பால்யகால ஏக்கங்கள் முத்துக்குமாரின் கவிதைகளில் இருந்தன. பல கவிதைகள் பால்யகாலங்களை நினைவுகூர்வதாக, நினைவேக்கங்களாக அமைந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது.

தமிழ்ப் புதுக்கவிதை வரலாற்றில் நா.முத்துக்குமாரின் இடம் என்ன என்பதை நிதானமாகத்தான் மதிப்பீடு செய்ய இயலும். சுயவாழ்க்கையைப் பதிவு செய்தல் என்ற வகையில், நா.முத்துக்குமாரின் கவிதைகள் மிக முக்கியமாகப்படுகின்றன. பாரதிதாசன் காலத்திலிருந்தே பெரும்பாலான கவிஞர்கள் வாழ்க்கையின் இருண்ட அல்லது பலவீனமான பகுதிகளை வெளிப்படுத்தியதில்லை. ஆனால் முத்துக்குமாரின் கவிதைகள் இதற்கு விதிவிலக்கு.

‘மலை உச்சிப் பாறையில்
கல்லூரி மரக்கிளையில்
தியேட்டர் சேரில்
புழுதி படிந்த
கார் கண்ணாடியில்
போன்ற பலவற்றில்
சந்தோசமாய்
எழுதிய என் பெயர்
குறுகிப் போனது
கடன் பத்திரத்தில்

‘பதிவுகள்’ என்னும் தலைப்பில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்தக் கவிதையை அவ்வளவு விரைவாக என்னால் கடந்து போக முடியவில்லை.

நா.முத்துக்குமாரின் ஒவ்வொரு கவிதையிலும் ஏதோ ஒரு சிறுகதை ஒளிந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அதில் பல கதைமாந்தர்கள். பேப்பர் போடுபவர், இறந்தவர்களை வரைபவன், ஆசிரியர்கள், பீர் பாட்டில்களைக் காலி

செய்யும் நண்பர்கள், இஞ்சி மரப்பா விற்பவர்கள், தையல் இயந்திரத்தை இயக்கும் பெண்கள், தட்டச்சு பயிலும் பெண்கள், இசைக்கச்சேரிகளில் டி.எம்.எஸ். குரலில் பாடுபவர், மைக்செட்காரர், கடவுள், குழந்தைகள், தாயம் ஆடும் பெண்கள், என்று பலரையும் பதிவு செய்துள்ளார் நா.முத்துக்குமார்

நா.முத்துக்குமாரின் வாழ்க்கையையும், இலக்கியம் குறித்த அவருடைய பார்வையையும்; வாழ்க்கை குறித்த அவருடைய தேடலையும் தேடித் தேடித் தொகுக்க வேண்டியது நம் கடமை.

அயல்மொழிக் கவிதைகளையும், சிறுகதைகளையும், நாவல்களையும் தேடித் தேடி வாசித்ததால், வாழ்க்கை பற்றிய அவருடைய பார்வை விரிந்து கொண்டே சென்றுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஏன் பிரபலமானோம் என்று நினைத்த எளிய மனம் முத்துக்குமாருடையது என்பதை அவருடைய கவிதைப் பிரதிகள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன. இயற்கையை, மரணத்தை, குழந்தைகளை ஓயாமல் எழுதிய நா.முத்துக்குமாரின் கரங்களைத் திருடிக் கொண்ட மரணத்தை என்ன செய்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

‘காலியான தைல புட்டி
நிரம்பியிருக்கிறது
வாசனையால்’

என்ற அவருடைய கவிதை நினைவிற்கு வருகிறது.

காலியான தைல புட்டியாக இருக்கும் வாழ்க்கையை நிரப்பிக் கொண்டேயிருக்கும் அவருடைய கவிதைகள் என்பது மட்டும் உறுதி.

சிதர்வுகள்

ஆசிரியருக்கு,

ஆங்கிலம் சரி என்பதான ராஜ்ஜா அவர்களின் கருத்து எனக்கு உடன்பாடானதல்ல. ஜெ.கே.ஜெயக்குமரன் அசத்துகிறார். குதிரைக்குச் சரியான நேரத்தில் சரியான அளவில் தண்ணீர் காட்டுவது 'தண்ணீரைக் காட்டி மிரள வைப்பதல்ல! எனச் சரியாய் மொழி போகும் திசையைக் காட்டுகிறார். அம்பையின் கட்டுரையும் குறிப்பிடத்தக்கது, கதை வசனம். சிறுகதை நகைச்சுவையினூடே ஒரு மெல்லிய சோகத்தை கொண்டு நெய்த பாங்கு அற்புதம். எனக்குக்கூட முதல்வரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் கைகுலுக்கிக் கொள்வது போலவெல்லாம் அபத்தமாய் கனவு வருகிறது. மொத்தத்தில் தளம் உண்மையிலேயே கனக்கிறது.

- செல்வராஜ் பெருமாள், காஞ்சிபுரம்.

நொடிகளின் விசேஷித்த, ஆச்சர்ய, ஆக்ரோஷ, ஆக்கிரக சேர்க்கை, திரள்திரளாக பிணைந்து இணைய, மூன்றரை ஆண்டுகளை மூன்றரை நாட்களாக விரைவு விரைவாய் தளம் எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஏப்ரல்-ஜூன் 2016 தளம் இதழ், சுடச்சுட அலுங்காமல் குலையாமல் கிடைத்தது. நன்றி. இதழை மொழியைப் பிரதானப்படுத்தி தயாரித்து வெளியிட்டுள்ளீர்கள். ஆரஅமர வாசிக்க வேண்டிய விஷயம். ஒவ்வொரு இதழையும், ஒவ்வொன்றின் சிறப்பிதழாக தயாரிப்பது அதி சிரமமான காரியம்தான். அதனை எளிதாக சாதித்துக்கொண்டு வருகிறீர்கள். பாராட்டுக்கள்.

- எஸ்.டி.ஏ. ஜோதி, தூத்துக்குடி.

ஏப்ரல்-ஜூன்-2016 இதழ் மொழிகளின் முக்யத்வம் பற்றி மொழிந்த பாங்கு பாராட்டிற்றுகிரியது. மொழி மட்டும் தானே மனிதனை விலங்குகளிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. ஏனெனில் மனிதனது நடவடிக்கைகள் (விஷ்ணுப்பிரியா, ஸ்வாதி கொலை உட்பட) விலங்குகளும் வெட்கும்படி அல்லவா உள்ளன! தனக்குத் தெரிந்த ஒரு மொழியின் துணையுடன் சில

தலைமுறைகளையும் தனது ரசிகர்களாக்க முடிந்த சுந்தரம், மு.இராமஸ்வாமி இருவரது கட்டுரைகள் பல செய்திகளைச் சொன்னாலும், தனக்கேயுள்ள தனிப் பாணியில் எழுதப்பட்ட ஜே.கே. (அவுஸ்திரேலியா) கட்டுரை வியக்கவைத்தது, லெனின் - கோவிந்த நிஹ்லானியின் கலந்துரையாடல் திரையுலகின் பல்லாண்டு பாடியது. இறந்து பட்ட மொழி என்பதாக இளக்காரமாக ஸம்ஸ்க்ருதத்தை எள்ளி நகையாடுவோருக்கு 'இஷ்ட்டி' திரைப்பட விமர்சனம், யானை படுத்தாலும் குதிரை மட்டம் எனக் காட்டியுள்ளது.

- க.த.அ.கலைவாணன், வேலூர்.

தளம் ஏப்-ஜூன்2016 இதழ், மொழி இதழாக செம்மையாக மலர்ந்துள்ளது. தலையங்கம் துவங்கி, இன்குலாப் பேட்டி, கலந்துரையாடல் மற்றும் பத்து கட்டுரைகள், அத்தனையும் மொழியைப் பற்றியும், சில பிரத்தியேகமாக தமிழ் மொழியைப் பற்றியும் அகலமாகவும், ஆழமாகவும் சிந்திக்கப் பெற்ற இதழ். இன்குலாப் பேட்டியானது பரந்த தளத்தில் பல்வேறு கேள்விகளுக்கு மிகவும் பொறுப்புடனும், பொறுமையுடனும் பதில்களை பெற்றுத் தந்துள்ளது. கலந்துரையாடல் இந்திய அறிவியல் கழகத்தில் நடைபெற்று, பங்கேற்றவர்களின் கருத்துக்களையும், சில தகவல்களையும் பதிவு செய்துள்ளது. மா. அரங்கநாதனின் "மொழி பற்றி" தமிழ் வளர்ந்திருக்கிறது என்று ஆணித்தரமாகப் பதிவிடுகிறது. செ. ரவீந்திரனின் "தமிழ் மொழியின் அடையாள அரசியல்" தமிழ் மொழி மற்றும் பொதுவாக அனைத்து மொழிகளுக்கும், அவைகளின் கட்டுமானம், இலக்கணம் போன்ற விடயங்களையும், வரலாற்றைத்

தொட்டும் செல்கிறது. ந. தெய்வ சுந்தரம் அவர்களின் "தேவை: தமிழ்மொழி வளர்ச்சித் திட்டம்" பல்வேறு மொழிகளில், அவற்றை பேணுவோர்கள் கடைபிடிக்கப்படும் திட்டங்களின் கட்டுமானத்தை நான்கு நிலைகளில் பேசுகிறது. மேலும் தமிழ் மொழியை வளர்க்க மொழி அறிஞர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய பணிகளையும் பரிந்துரைக்கிறது. இவை ஆட்சியாளர்களை சென்றடைவதின் அவசியத்தையும் பதிவிடுகிறது. பெட்டிச் செய்தியின் முதல் இரண்டு வரிகள் கலக்கமுற செய்கிறது. பா. செயப்பிரகாசம் அவர்களின் "அதிகார மொழி" பேச்சு மொழிக்கும், வட்டார வழக்கிற்கும் இருக்க வேண்டிய முக்கியத்துவத்தை பறைச்சாற்றுகின்றது. வாசிப்பவரின் நிலைப் பற்றிய கேள்விக்கு கி. ரா. வின் பதிலை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு மொழி அதிகாரத்துவத்தை எதிர்க்க வேண்டிய கட்டுப்பாடை வலியுறுத்துகிறார். அம்பையவர்களின் "மொழியும் மௌனமும் வாழ்க்கையும்", மற்ற கட்டுரைகளிலிருந்து, மொட்டை மாடியில் எழுப்பப்படும் கேள்விகளிலும், மற்ற பிற கேள்விகளிலும் முற்றிலும் வேறுபட்ட கோணத்தில் மொழியை அணுகுகிறது. நமது நாட்டில் இருக்கும் பல்வேறு மொழிகளை பட்டியலிடுகிறது. சிறப்பம்சமாக மொழி எவ்வாறு பெண்களால் அணுகப்படுகிறது, அதில் மௌன மொழி எவ்வாறு தன்னை புகுத்திக்கொள்கிறது, இவைகளின் தாக்கம் எவ்வாறு பெண்களின் உரையாடல்களையும், வாழ்க்கையையும் வேறுபடுத்திச் செல்கிறது என்பதில் உள்ள சூசகமான விடயங்களை கோலமிடும் பெண்ணின் பார்வை மூலமாகவும் அருமையாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். மு. இராமசுவாமியவர்களின் "மொழி சில பகிரல்கள்" மனசுக்கும், மொழிக்கும் உள்ள தொடர்பும், மொழி எவ்வாறு அரசியல், மாணவர்கள்/மக்கள் பேரெழுச்சி, மதம் மற்றும் பலவற்றை சார்ந்தவர்களால் கையகப்படுத்தப்படுகிறது என்பதை சிந்திக்கிறது. 'ஜேகே' அவர்களின் "தமிழ்: மொழி மட்டுமல்ல" கட்டுரை, புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் ஏன் தமிழ் கற்கவேண்டும், எப்படி மொழி (தமிழ்) ஒருவருக்கு அடையாளமாக உருப்பெறுகிறது என்று உரத்த சிந்தனையையும்,

அனுபவங்களையும் முன்னிறுத்துகிறது. ராஜ்ஜா, ஆங்கிலம் எவ்வாறு இன்றியமையாத மொழியாக உருப்பெற்றது, அவரின் கற்றல், கற்பித்தல் முறைகளையும், முன்னதாக மகாத்மா காந்தி-டால்ஸ்டாயிடையே ஏற்பட்ட கடித பரிவர்த்தனை பற்றியும் மிக சுவையாக, தனது "பாவம் டால்ஸ்டாய்" யில் பதிந்துள்ளார். Daniel Everett அவர்களின் Language - the cultural tool என்னும் புத்தகத்தை மிகவும் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் துரை சீனிச்சாமி தமது "மொழி" கட்டுரையில் பதிவு செய்துள்ளார். வீ. விஜயராகவன், "மொழிகளின் கொடுத்தல் கொள்ளல்" மூலம் உலகின் பல்வேறு மொழிகள் எப்படி சொற்களை கொடுத்தும் கொண்டும் வளர்கிறது என்பதை பதிவிட்டிருக்கிறார்.

பேராசிரியர் Noam Chomsky அவர்களின் மொழி இலக்கண வகைப்படுத்துதல் தொடர்பான முக்கிய பங்களிப்புகளை பகிர்ந்திருந்தால், இரண்டு கட்டுரைகளும் இன்னும் முழுமைப் பெற்றிருக்கும். தமிழ் மொழியையும் பள்ளி, கல்லூரி பாடத் திட்டத்தில் கட்டாயமாக்க வேண்டும் என்ற கருத்து கட்டுரைகளிலும், கலந்துரையாடலிலும் பதிவாகியுள்ளது. அறிவியல் போன்ற துறைகளில் தமிழை புகுத்தும்போது, புதிய கலை சொற்களுக்காக கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு நேரத்தை விரயமாக்குவதை விட, வேற்று மூல மொழிகளில் உள்ள சொற்களை ஒலிப்பெயர்ப்பதே மொழிபெயர்ப்பதைவிட சாலச் சிறந்ததாகும். இதுவே தமிழ் மொழிக்கு பூகோளரீதியில் பெரும் பரப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும். வட்டார வழக்கு பதிவுகள் மிகவும் அவசியம். பெருவாரியான வாசகர்களை சென்றடைய மெனக்கெடலும் அவசியம். இதழில் செம்மொழி பற்றிய கட்டுரையும், இணையத்தில் மொழி கையாளப்படுதலைப் பற்றியும் கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தால், இதழ் இன்னும் முழுமைப் பெற்றிருக்கும். கட்டுரையாளர்கள் மற்றும் பிற பங்களிப்போரின் சிறிய அறிமுகம் புகைப்படம் மற்றும் அவர்களின் email விலாசத்துடன் இருத்தல் பயனுள்ளதாக அமையும்.

- மு. குமரேசன், கோயமுத்தூர்.